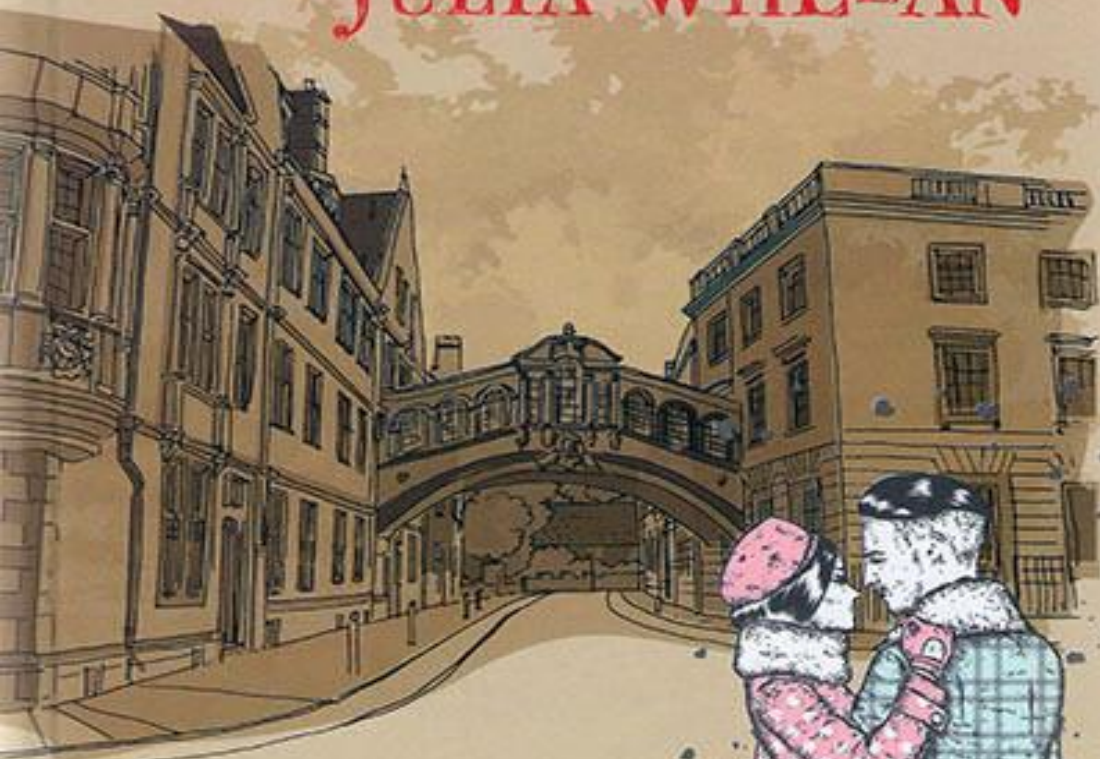


JULIA WHELAN



UN AN
LA
OXFORD

„Un an la Oxford este un roman de debut incredibil de frumos.“

Robinne Lee,

JULIA WHELAN

UN AN LA OXFORD

Original: *My Oxford Year* (2018)

Traducere din limba engleză:
GRAAL SOFT



virtual-project.eu



*Pentru cei care au pierdut.
În special tați. Al meu, cu precădere.*

Te invidiez pentru că mergi la Oxford: este perioada cea mai înfloritoare a vieții unui om. Este perioada când zărești umbra lucrurilor în oglinzi de argint. Mai târziu vezi capul Gorgonei și suferi, pentru că nu te preschimbă în piatră.

Scrisoare către Louis Wilkinson, Oscar Wilde,
28 decembrie 1898

CAPITOLUL 1

*În timp ce pițigoiiu cântă pe creanga din livadă
În Anglia – acum!*

Robert Browning, *Acasă – Gânduri de departe*, 1845

— Următorul!

Agentul vamal strigă persoana din fața mea, iar eu mă apropii de linia mare și roșie, lovind absentă cu piciorul obstacolul despărțitor și sprijinindu-mi mâna pe bara strălucitoare a balustradei. Din câte se pare, la Heathrow nu sunt benzi ajustabile; cel mai probabil, mereu se formează cozi lungi, din moment ce au nevoie de o demarcare permanentă.

Telefonul începe să sune, chiar în timp ce-l țineam în mână și-l loveam ușor de picior. Mă uit la ecran. Nu cunosc numărul.

— Alo? răspund.

— Eleanor Durran?

— Da?

— Gavin Brookdale la telefon.

Primul gând care-mi vine în minte e că e vorba de-o farsă. Gavin Brookdale tocmai și-a dat demisia din funcția de șef de personal la Casa Albă. A condus toate companiile politice mari din ultimii douăzeci de ani. E o legendă. E idolul meu. El să mă sune pe mine?

— Alo?

— Scuze, sunt... sunt aici, mă bâlbâi eu. Doar că...

— Ați auzit de Janet Wilkes?

Dac-am auzit... Janet Wilkes este o senatoare proaspăt aleasă din Florida și un candidat-surpriză pentru președinție. Are patruzeci și cinci de ani, și-a pierdut soțul în Afganistan în urmă cu doisprezece ani, a crescut trei copii cu un salariu de profesoară, reușind în același timp să facă Facultatea de Drept, iar apoi a construit de la zero cea mai impresionantă campanie senatorială din câte știu. Are și cel mai sexi iubit pe care l-am văzut vreodată, care-i în același timp avocat pentru drepturile omului, dar asta-i altă treabă. Este o Gold Star Wife¹ care are o perspectivă progresistă asupra

¹ Gold Star Wives of America este o organizație privată, nonprofit, fondată înainte de finele celui de-al Doilea Război Mondial pentru a oferi sprijin soțiilor și copiilor celor care și-au

problemelor sociale. Nu am mai văzut pe nimeni ca ea pe scena politică de la noi. Prima dezbatere va avea loc abia peste două săptămâni, pe 13 octombrie, dar votanții par să o adore: s-a clasat pe locul trei din doisprezece candidați. Candidatul Numărul Doi nu pare unul de cursă lungă – suferă de Boala Amantei(lor) Părăsite. Numărul Unu, în schimb, e chiar actualul vicepreședinte, George Hillerson, un oponent de care Gavin Brookdale (dacă zvonurile din Washington sunt corecte) s-ar părea că se teme. Totuși, nici măcar un tip mercantil ca Brookdale nu ar susține un candidat precum Wilkes doar ca să îi facă în ciudă principalului nominalizat. Înainte de toate, lui Gavin Brookdale îi place să câștige.

— Bineînțeles că am auzit de ea.

— A citit articolul tău din *The Atlantic*². Amândoi l-am citit. „Arta educației și moartea gândirii electoratului american”. Am fost impresionați.

— Mulțumesc, spun eu și roșesc. Am simțit că lipsea ceva din discurs...

— Ai scris mai degrabă ceva filosofic, nu politic.

Asta mă face să mă blochez.

— Înțeleg de ce spunei asta, dar...

— Stai liniștită, știu că te pricepi la politică. Știu că ai câștigat în Ohio pentru Janey Bennett și Districtul 138 pentru Carl Moseley. Ești o tânără talentată, Eleanor.

— Domnule Brookdale...

— Spune-mi Gavin.

— Atunci spunei-mi Ella. Nimeni nu-mi spune Eleanor.

— În ordine, Ella, ai vrea să fii consultant pentru educație în campania lui Wilkes?

Tăcere.

— Alo?

— Da! exclam eu. Da, desigur. E incredibilă...

— Grozav. Vino azi la biroul meu și îți facem actele.

Mi se taie respirația. Mi-e greu să respir din nou.

— Păi... care-i treaba. Eu... eu sunt în Anglia.

— Bine, atunci, când te întorci.

— ...Mă întorc în iunie.

Tăcere.

pierdut viața servind Forțele Armate ale Statelor Unite, (n. tr.).

² Revistă americană fondată în 1857 în Boston, Massachusetts (n. red.).

— Faci muncă de consultanță acolo?
— Nu, am un... Am o bursă Rhodes și fac un...

Gavin râde ușor.

— Și eu am fost bursier.

— Știi, domnule.

— Gavin.

— Gavin.

— Ce studiezi?

— Limba și literatura engleză de la 1830 la 1914.

Pauză.

— De ce?

— Pentru că vreau?

De ce a sunat ca o întrebare?

— Nu ai nevoie de asta. *Să obții* o bursă Rhodes e tot ce contează. Să studiezi e însă un nonsens, în special literatură de la 1830 până la o mie nouă sute nu știu cât. Singurul motiv pentru care ai vrut bursa a fost ca să te ajute să obții în politică postul acela care îți va schimba viața, nu? Ei bine, eu îți ofer asta. Așa că vino acasă și hai să trecem la treabă.

— Următorul!

Un agent vamal – cu față palidă, turban și o barbă impresionantă – îmi face semn să înaintez. Trec peste linie, dar în timp ce pășesc ridic un deget ca să-l fac atent. Nici nu se uită la mine.

— Gavin, pot să te sun...

— Ella, o să fie nominalizată. Va fi bătălia vieții mele și am nevoie de tot sprijinul posibil – inclusiv de al tău, dar vom reuși.

A luat-o razna. Însă dacă are dreptate? Simt cum mă trece un fior.

— Gavin...

— Ascultă, mereu am susținut candidatul care-a câștigat, dar niciodată n-a fost vorba de cineva față de care am fost implicat personal și atât de profund.

— Doamnă?

Acum agentul vamal mă privește.

Gavin râde ușor în timp ce tac.

— Nu vreau să trebuiască să te conving, dacă nu simți...

— Pot să lucrez de aici. Înainte să replic, continui: Voi fi disponibilă la orice oră. Wilkes va fi prioritatea mea.

Venind din spatele meu, un om de afaceri gras și roșu la față, care duhnește a gin, încearcă să se strecoare pe lângă mine. I-o iau înainte, apuc balustrada și continui discuția:

— În facultate am avut două locuri de muncă și am făcut și voluntariat în birourile teritoriale coordonând mai multe candidaturi la consiliul local. Anul trecut am lucrat în două campanii pentru congres, ambele câștigătoare, și am ajutat în același timp la construirea bugetului pentru educație în Ohio. Sunt sigură că pot să fac consultanță pentru tine în timp ce citesc cărți și scriu când și când despre ele.

— Doamnă! răcnește agentul vamal. Închideți telefonul sau dați-vă la o parte.

Ridic degetul și mai sus (de parcă vizibilitatea era problema) și îmi ocup locul peste linie cu și mai multă fermitate.

— Care-i data la care ar trebui să te întorci acasă? întrebă Gavin.

— Unsprezece iunie. Am deja bilet. Locul 32A.

— Doamnă! strigă la mine atât agentul vamal, cât și tipul corpolent.

Mă uit spre linia roșie care se află acum între picioarele mele lăbărțate.

— Gavin, io-s acum călare pe Atlanticul de Nord. Literalmente, sunt cu un picior în Anglia și cu altul America și dacă nu închid, o să...

— Te sun înapoi.

Închide.

Ce o însemna asta? Ce fac? Amețită, mă grăbesc spre ghișeul de imigrări, ajungând față în față cu un agent ursuz. Afișez cel mai frumos zâmbet al meu, demn de-un concurs de frumusețe și vorbesc pe un ton agitat și neștiutor pe care sunt sigură că se-așteaptă să-l audă.

— Îmi pare foarte rău, domnule, vă rog să mă scuzați. Mama mea este...

— Pașaportul.

Iarăși nu mă privește. Îmi aplică tratamentul pasiv-agresiv. Îi dau pașaportul nou-nouț, deschis la paginile curate, neștampilate.

— Scopul vizitei?

— Pentru studii.

— Cât timp veți sta în țară?

Fac o pauză. Privesc în jos, spre ecranul negru al telefonului meu, care nu mă ajută deloc.

— Ăăă... Nu știu.

Acum se uită la mine. Ce naiba.

- Un an, spun eu. Un an academic.
- Unde?
- Oxford.

Spus răspicat, cuvântul răsună peste tot. De data asta, zâmbesc de-a dreptul. Îmi pune și alte întrebări, la care bănuiesc că-i răspund, deși singurul lucru la care mă gândesc e: *Sunt aici. Asta chiar se întâmplă. Totul merge conform planului.*

- Îmi ștampilează pașaportul, mi-l returnează, indică spre cei din spate.
- Următorul!



Când aveam treisprezece ani am citit în revista *Seventeen*³, într-un articol intitulat „O experiență unică în viața”, relatarea unei fete americane care a fost pentru un an la Oxford. Cursurile, studenții, parcurile, puburile, chiar și magazinul cu cartofi prăjiți („aflat în imagine, stânga jos”), totul părea din altă lume. Era ca și cum aș fi pătruns printr-o gaură de vierme într-un univers cu lucruri așezate în ordine, cu oameni respectabili și clădiri mai vechi decât țara din care provin. Vârsta de treisprezece ani este importantă în viața fiecărei fete, darămite pentru mine, crescută în mijlocul pustietății, într-o familie destrămată. Aveam nevoie să mă agăț de ceva. Aveam nevoie de inspirație, de speranță. Fata care scrisese articolul suferise o transformare. Oxfordul o făcuse să se descătușeze și speram că va fi și în cazul meu elementul-cheie.

Așa că mi-am făcut un plan: să ajung la Oxford.

După ce trec de mai multe puncte de verificare, urmez indicatoarele spre terminalul de autobuze și găsesc un automat de bilete. Semnul „E” afișat în dreptul tarifului arată mult mai bine, mai civilizată și are mai multă încărcătură istorică decât semnul de dolar american, care mi se pare de fiecare dată mult prea explicit, ca literele colorate din neon ce stau deasupra intrării într-un club de striptease. \$- \$- \$ Fete! Fete! Fete!

Ecranul automatului mă întreabă dacă vreau un bilet de întoarcere cu reducere (presupun că înseamnă bilet dus-întors) și mă opresc. Zborul meu de întoarcere la Washington este pe 11 iunie, la doar șaisprezece ore diferență de finalul oficial al ultimului trimestru. Nu am vreun plan să mă întorc în State mai devreme, o să-mi petrec aici cele două vacanțe lungi (din

³ Revistă americană ce se adresează adolescenților cu vârste cuprinse între 13 și 19 ani (n. red.).

decembrie și martie) și o să călătoresc. De fapt, deja mi-am stabilit itinerarul pentru decembrie. Așa încât cumpăr biletul de întoarcere și apoi traversez spre o bancă, pentru a aștepta următorul autobuz.

Telefonul bâzâie și privesc în jos. E un e-mail de la Fundația Rhodes care îmi reamintește de turul orientativ de mâine-dimineață.

Nu știu cum se face că, din toate bursele academice din lume, majoritatea oamenilor par să fi auzit de Rhodes. Nu este singura bursă prestigioasă, dar este cea pe care mi-am dorit-o. În fiecare an, America trimite la Oxford treizeci și doi dintre tocilarii săi cu cele mai bune realizări, super-competitivi, implicați social și făcători de bine. Este o bursă asociată în mare parte cu geniile, jucătorii puternici din economie, liderii globali. Eu n-aș fi de aceeași părere: ca să obții o bursă Rhodes, trebuie să fii puțin sărit de pe fix. Trebuie să ai punctaje maxime GPA⁴, să excelezi în mai multe arii de studiu, să ai inițiativă la nivel social, să ai înclinație spre acțiuni de caritate și abilități sportive (deși ultima oară când am făcut ceva care avea tangențe cu sportul i-am spart dintele din față lui Jimmy Brighton cu o minge aruncată aiurea, așa că asta-i mai degrabă un criteriu discutabil). Aș fi putut candida pentru alte burse. Mai erau Marshall, Fulbright, Watson, dar Rhodes sunt de-ai mei. Ei dau ora exactă.

Celălalt finalist selectat din districtul meu (un triplu-licențiat în matematică/economie/studii clasice și campion olimpic la tras cu arcul, care a descoperit că dacă aplici teoria jocurilor în negocierile cu teroriștii cunoscuți, șansele ca informațiile obținute să fie de încredere cresc cu 147 de procente), mi-a spus: „Am muncit din primul an ca să obțin o bursă Rhodes”. „Și eu”, i-am răspuns. La care el a precizat: „De liceu”. Iar eu am spus: „Și eu”.

Deci, da, Rhodes este un bilet spre Oxford și constituie o rețea deja formată ce-mi poate asigura calea spre viitorul meu politic. Îmi oferă garanția că oamenii care m-ar fi desconsiderat – luându-mă drept o fată fără conexiuni, venită de undeva de pe plantațiile de soia din Ohio – or să mă ia în serios, la o privire mai atentă. Oameni ca Gavin Brookdale.

Prin felul în care sunt, făcând ceea ce fac, am rupt orice legătură cu locul de baștină și cu originile. Mama nu a mers la facultate, iar tata a renunțat după doi ani pentru că a crezut că era mai important să schimbe lumea

⁴ Grade Point Average – media notelor din liceu, un scor standard folosit în SUA pentru înscrierea la facultate (n. tr.).

decât să învețe despre ea și deodată am apărut eu care am avut parte de împliniri una după alta, făcându-i pe cei din jur să se simtă nelalocul lor.

Se crede mai bună decât toți.

Sincer, nu cred asta. Dar cred că sunt mai bună decât mă consideră ceilalți, în afară de tata.



Mă trezesc într-un moment de agitație, atunci când autobuzul în care m-am suit la Heathrow se oprește brusc, iar cartea pe care o țineam în poală cade la podea. Ridicând-o în grabă, încerc să privesc cu ochii împăienjeniți de somn prin geamul ce se întinde de-a lungul autobuzului. Îmi alesesem unul dintre scaunele așezate la nivelul superior, în față, pentru că voiam să savurez în drum spre Oxford fiecare bucățică de peisaj rural englezesc. Ca apoi să dorm pe tot parcursul drumului.

Încercând să alung ceața ce-mi împăienjenește mintea, privesc afară. Zăresc o stație de autobuz dărăpănată, amplasată în fața unui magazin de telefonie. Caut un indicator, încerc să mă orientez. În ghidul orientativ al facultății scrie să mă dau jos la stația Queens Lane pe High Street. Nu se poate să fie asta. Privesc în spatele meu și nimeni din autobuz nu pare că vrea să se dea jos, așa că mă așez la loc.

Autobuzul pornește din nou și trag adânc aer în piept, încercând să mă trezesc. Bag cartea în rucsac. Aș fi vrut să o termin înainte de primul curs de mâine, dar nu mă pot concentra. În avion am fost prea agitată ca să pot mânca sau dormi. Încep să resimt faptul că n-am mâncat și n-am dormit peste noapte. Și diferența de fus orar. Și ultimii doisprezece ani pe care mi i-am petrecut străduindu-mă să ajung în momentul acesta. Telefonul, aflat în buzunarul jachetei, vibrează. Îl scot și văd același număr de mai devreme. Trag aer în piept și răspund precaută:

— Gavin, ascultă, m-am gândit, hai să-mi dai o perioadă de probă de o lună, să zicem, și dacă simți că ar trebui să fiu acolo...

— Nu e nevoie.

Mi se pune un nod în gât.

— Te rog, dă-mi doar treizeci de zile ca să dovedesc că...

— E în regulă. Am rezolvat. Dar ține minte care-s prioritățile.

Mă cuprinde euforia. Strâng pumnul a victorie și zâmbesc cu gura până la urechi.

— Absolut, spun eu, apelând la cel mai profesionist ton de care sunt în

stare. Ți mulțumesc foarte mult pentru oportunitate. Nu o să fii dezamăgit.

— Știi. De aceea te-am angajat. Ce tarif ai? Ca să știi: nu prea sunt bani.

Niciodată nu sunt bani. Oricum, îi spun tariful și convenim asupra unei sume. Rhodes îmi plătește taxa de studii, cazarea și o mică alocație pentru cheltuielile de zi cu zi. Decid pe loc că banii de la Gavin îmi vor finanța bugetul de călătorii.

— Acum du-te, spune el, distrează-te. Cu siguranță o meriți. E un pub în centrul orașului unde-ar trebui să mergi. The Turf. Ca să vezi locul unde unul dintre colegii tăi bursieri Rhodes – un tânăr William Jefferson Clinton – „nu a tras în piept”⁵.

— Ha, m-am prins. Așa fac.

— Dar ia telefonul cu tine. Telefonul trebuie să fie ca un fel de apendice, nu un accesoriu. Bine?

Dau din cap încuviințând, chiar dacă el nu mă vede.

— Bine. S-a făcut. Chiar pe când spun asta, autobuzul face o curbă și iată-l:

Oxford.

După ce trecem peste un pod pitoresc, șoseaua îngustă de două benzi se continuă cu un drum principal aglomerat, presărat de-o parte și de alta cu clădiri ce au diferite stiluri arhitecturale și între care nu e loc să arunci un ac. Semănând cu mulțimile de oameni care așteaptă la linia de finisaj a unui maraton, clădirile par să mă salute de bun venit. Unele au acoperișuri în pantă, acoperite cu țigle, altele au creneluri. O parte din casele mai mari au porți uriașe de lemn ce par sculptate în clădiri, un amestec de lemn învechit și piatră care-mi taie respirația. Oare sunt ușile celor treizeci și opt de colegii individuale din Oxford? Tot ce mi-am imaginat și am visat anii aceștia nu seamănă nici pe departe cu ceea ce văd.

Privesc spre cer. Străpungând orizontul, acoperișurile altor clădiri străvechi par niște borne de piatră care mărginesc orașul ca niște geamanduri.

— Orașul Contururilor de Vis, îmi zic în sine-mi.

— Într-adevăr, îmi spune Gavin în ureche.

Uitasem că era la telefon. Așa este numit Oxfordul. Pe bună dreptate.

⁵ The Turf este localul unde fostul președinte american Bill Clinton (William Jefferson Clinton), în timpul studenției, ar fi fumat marijuana, fără să fi tras fumul în piept, potrivit propriilor declarații (n. red.).

Pentru că asta înseamnă că, înainte să fi fost visul meu sau al unei fete din revista *Seventeen*, a fost și visul altcuiva.

CAPITOLUL 2

*Lumină care nu te face să clipești;
Aducere-aminte ce nu te-a rănit,
Iubire, atunci când ești din nou iubit.
Din lumea toată, care-i lucrul cel mai bun?
– Ceva ce nu se află-n ea, îmi spun.*

Elizabeth Barrett Browning,
Cel mai bun lucru din lume, 1862

Aș vrea să pot spune că în Oxford miroase a pergament sau a scorțișoară sau că se simte un iz de poezie, dar acum miroase ca în orice alt oraș: a motorină, de la autobuze, a pavaj umed și aromă de cafea franțuzească, coaptă, măcinată, de la cafeneaua de peste drum.

Trotuarele de pe High Street sunt înguste. Cele aflate pe o parte a străzii sunt mărginite de ziduri înalte din piatră, iar cele de pe partea cealaltă de ziduri ușor curbate, tocite. Din cauza îngustimii sunt și mai aglomerate. Studenți grăbiți, turiști care zăbovesc, primii fiind enervați de prezența celorlalți. Cei care vorbesc engleza sunt la fel de ininteligibili pentru mine ca și aceia care n-o vorbesc. Auzul nu-i încă obișnuit cu accentul și nu înțeleg nimic din dialogurile celor care trec pe lângă mine.

Este o zi obișnuită la Oxford, care însă pentru mine e magică.

Când autobuzul pleacă, îmi adun bagajele și încerc să mă strecur pe lângă membrii unei familii numeroase, aplecați deasupra unei hărți, ce vorbesc pe tonuri agitate, care se suprapun. La un moment dat, tatăl își pierde răbdarea și, înălțându-și capul, ridică în aer harta, ce devine astfel inaccesibilă celorlalți.

— Bine, bine, potoliți-vă acum, da? O luăm pe-aici!

Înainte să apuc să îi depășesc mai multe biciclete, un adevărat roi, trec în grabă pe lângă mine, zgâriindu-mi geamantanul și lăsându-mi părul vâlvoi. Cicliștii poartă un fel de echipament sportiv (rugby, poate?) și în timp ce trec, urlând și scandând, emană un miros de transpirație bărbătească și de iarbă proaspăt cosită. Băieții sunt la fel în orice țară, se pare. Ultimul ciclist smulge harta din mâna tatălui, ridicând-o victorios și strigând:

— *Et in Arcadia ego!*⁶

Oxford: locul unde chiar și sportivii vorbesc latină.



Pentru bursa Rhodes nu trebuie să fac nimic, propriu-zis. Nu este un grad academic sau un titlu în sine. Ce fac – sau nu fac – la Oxford este o chestiune care se reglează între departamentul meu și mine. Și între facultatea mea și mine.

Facultatea la care sunt afiliată este Magdalen, care, din motive necunoscute mie, se pronunță „modlin”. Fondată în 1458, are o sală mare, un parc în care se află căprioare, un turn cu clopot, mănăstiri medievale și aproximativ șase sute de studenți. Nu am cerut să fiu repartizată la Magdalen din rațiuni academice, în urma unei analize profunde, ci pentru că a fost facultatea lui Oscar Wilde.

Mă apropii de poartă, croindu-mi drum printre oamenii care intră și ies și îmi târăsc bagajul până ajung într-un portic. În fața mea se află o ușă în stil gotic, deschisă, prin care zăresc o curte pietruită în care se află o clădire fermecătoare, cu trei etaje, de culoarea nisipului. Panourile de pe pereții porticului prezintă orele în care facultatea este deschisă pentru vizitatori, în fiecare zi, și promovează un tur al bucătăriilor din secolul cincisprezece. La stânga mea se află panouri cu geamuri pe care se regăsesc anunțuri și notificări diverse: „Ți-ai plătit taxele?” „Ia-ți tot echipamentul necesar pentru universitate! O nouă reducere pentru studenți la Summer Eights pe Broad, cu cardul Bod”. „Vrei să iei o gustărică la OKB⁷ cu ocazia primei ieșiri în lume a lui Hillary? 8, vineri, în săptămâna *noughth*⁸, JCR.” Când văd cuvintele înșiruite îmi dau seama că accentul nu este singurul obstacol cu care mă confrunt. La dreapta mea, un panou din lemn împreună cu două ferestre cu arcade alcătuiesc un fel de birou ce seamănă cu o bancă din Vestul Sălbatic care pare că te invită s-o jefuiești.

Cotesc și zăresc în spatele geamurilor un bărbat mai în vârstă, cu pulover scămoșat, cămașă cu guler alb și cravată. Stă aplecat deasupra unui

⁶ „Și eu am fost în Arcadia”, expresie în latină care exprimă regretul față de o fericire pierdută (n. red.).

⁷ OKB (Old Kitchen Bar), un bar cu tradiție al colegiului Magdalen din Oxford, unde pot fi servite gustări până la amiază, iar seara funcționează ca bar pentru studenți (n. red.).

⁸ *Noughth week* – termen consacrat în mediul universitar englezesc și care definește săptămâna premergătoare unui nou trimestru (n. red.).

copiator arhaic de mărimea unui SUV, cu umerii lăsați, gâtul lung și capul aproape chel, ce-l fac să semene cu o broască țestoasă de Galapagos. Mormăie ceva și lovește în partea de jos a mașinăriei. Copiatorul începe să uruie ca un motor cu reacție și scuipe foi de culoare verde.

— Bună! spun eu.

— Pot să v-ajut? întrebă el, fără să ridice privirea, răsfoind metodic un alt teanc de hârtii și umezindu-și când și când degetul.

— Eu... ezit. Trebuie să mă înregistrez? Bănuiesc...

— Studentă? întrebă el.

— Mda. Da.

— Boboc?

Nu am nici cea mai vagă idee ce vrea să spună.

— Ce?

— Boboc?

Nu răspund. Mă tem să răspund.

În cele din urmă ridică privirea, exasperat și îmi dau seama că numără hârtiile și, în plus, că-l întrerupsesem.

— Primul an. Sunteți în primul an?

— Sunt absolventă. Dar mulțumesc de compliment, domnule.

El oftează.

— Americană. Numele?

Se întoarce la numărât.

— Eleanor Durran. Dar vă rog, spuneți-mi Ella.

Nu face asta. Se îndreaptă spre un birou mare din lemn și îmi înmânează o hârtie și un pix. Mă uit la hârtie. Este un contract în care scrie că nu am voie să dau foc camerei. Semnez. Lasă să alunece de-a lungul biroului un plic de mărimea unei cărți de joc cu inițialele mele. Înconjoară biroul cel lung și iese pe o ușă laterală, apropiindu-se de un perete pe care sunt înșirate mici compartimente, asemănătoare celor din sălile de la grădiniță. În timp ce vorbește, împăturește câte o hârtie verde și o introduce în fiecare compartiment.

— Asta e cutia poștală a dumatiale. Să o verificați zilnic. Aveți camera treisprezece, scara patru. Atenție, scara patru, Swithuns. Nu obișnuim să găzduim studenții absolvenți în incintă, dar anul acesta locurile pentru absolvenți au fost mai puține. În plus, am descoperit că americanii preferă să stea „în spatele porților”. O avea legătură cu băiatul acela vrăjitor?

— Harry Pott...

— Programul de servire a mesei vi-l faceți singură. Duminica, miercurea și vinerea avem Formal Hall⁹. Va fi nevoie să purtați robe. Mergeți într-un magazin pe Turl ca să luați una. Boilerul sosește abia pe cincisprezece octombrie, până atunci nu avem căldură, așa că să nu solicitați. În plic veți găsi două chei, cardul electronic deschide porțile și orice incintă publică după orele de vizitare, cealaltă este o cheie obișnuită pentru camera dumatăle. Nu poate fi înlocuită. Să nu o pierdeți.

Cred c-am înțeles jumătate din tot ce a spus.

— Mulțumesc. Cum vă numiți? întreb eu.

Gâtul de țestoasă se retrage în carapace.

— Hugh, mormăie el, întorcându-se înapoi spre căsuțe.

— Eu sunt Ella.

— Am lămurit asta, domnișoară Durran.

— Ei bine, spun eu, apucând mânerul valizei, cred că este începutul unei frumoase prietenii¹⁰, Hugh.

— Dintre toate bombele în care se bea gin¹¹, domnișoară Durran, mormăie el.

Dar văd urma unui zâmbet. Adică este un zâmbet ezitant și oarecum stingher, ponosit, ca o pompă veche de bicicletă, dar e acolo.

— Veți găsi scara patru chiar în afara logiei...

Deschid gura să spun ceva, dar el continuă:

— Aceasta este logia și veți ieși prin ușa aceea, de acolo. Ajungând în sala St. John, faceți stânga la Swithuns, după care treceți de scara unu, apoi veți trece, tot pe stânga, pe lângă scara doi și dacă veți continua tot așa, veți ajunge inevitabil la scara patru.

Dau din nou să spun ceva, deschid gura, dar el continuă absent.

— Ajunsă acolo, camera dumatăle se află pe palierul de sus, pe stânga, sus de tot.

Cuvintele „sus de tot” mă fac să mă blochez. Încă o dată îmi aduc aminte că nu am mâncat de când am plecat din State.

⁹ Mese festive organizate de regulă la universitățile prestigioase (n. red.).

¹⁰ În original, „*I think this is the beginning of a beautiful friendship*” – „Cred că este începutul unei frumoase prietenii”, ultima replică din celebrul film *Casablanca* (n. red.).

¹¹ În original, „*Of all the gin joints*” – „Dintre toate bombele în care se bea gin”, replică din filmul *Casablanca* (n. red.).

— Hugh, te deranjează dacă las bagajele aici și mă duc să mănânc mai întâi?

— Cum doriți, domnișoară Durran.

— Nu durează mult, îl asigur, dar s-a întors deja la copiatorul lui.

— Ceva recomandări?

— Sunt destule opțiuni pe High.

Pe High. Sună mult mai bine decât High Street.

Îmi aduc bagajul lângă copiator, scot cartea din rucsac, dau să plec și mă opresc brusc. Capul unui băiat se ițește de după ușa de intrare în logie. Încearcă să înainteze. Se mișcă precum un șoarece. Are un pântec generos și părul aranjat sub forma a două evantaie ascuțite, ce aduc cu două urechi, amplasate vârful capului. Arată ca Gus Gus din Cenușăreasa.

Sunt atât de obosită.

— Da, se răstește Hugh la băiat, pierzându-se din start cu firea.

Băiatul pare să vrea să fugă, dar spune:

— Da, ăăă, mă scuzați, domnule, mă duc în camera lui Sebastian Melmoth.

— Iarăși, mormăie Hugh. Nerod cu pretenții¹².

Nu mă pot abține să nu zâmbesc. Există cineva din lumea reală, din timpurile noastre care, chiar în fața mea, a spus „nerod cu pretenții”. Apoi Hugh se răstește la băiat.

— Nu sta acolo, intră, intră.

Gus Gus trece în grabă pe lângă noi. În timp ce Hugh dă din cap, eu ies afară, îndreptându-mă spre High.

Mergând la întâmplare spre dreapta, urmez drumul pe care am venit și mă uit la ceas. Ca la un semn, se aud cinci bătăi răsunătoare dinspre ceasul unui turn amplasat nu se știe unde. Pe brațe, mi se face pielea de găină. Dacă nu aș fi extenuată, probabil că aș începe să plâng.

Privesc peste drum și mă opresc.

Nu-mi vine a crede ochilor. Firma arată exact ca în revistă.

Restaurantul Happy Cod Chip Shop.

Mă uit la stânga și dau să trec strada, oprindu-mă la timp, pentru că zgomotul unui claxon mă face să sar înapoi pe trotuar. O decapotabilă clasică, argintie, ca dintr-un film cu Bond zboară pe lângă mine, aproape mă

¹² În original „posh prat” (n. tr.).

calcă. Privesc în treacăt șoferul nepăsător, al cărui păr castaniu de lungime medie flutură în vânt, pe măsură ce dispare în zare. Pe locul pasagerului, o femeie blondă, și ea cu pletele fluturând, se întoarce să mă privească, cu gura deschisă, șocată, dar râzând fără rețineri.

— Nu e amuzant! am vrut să strig după ei, dar deja trecuseră demult de mine. Inima-și recapătă ritmul normal, respir adânc și dau să traversez iar. De data asta, mă asigur că mă uit în dreapta.



Când intru în Happy Cod se aude sunând un clopoțel. Vânzătorul, un bărbat îndesat, cu nasul roșu și un prosop alb pe umăr, mă privește vesel.

— Bună!

Încăperea mică și fermecătoare are un rând de separeuri din lemn pe o parte și un bar cu scaune pe cealaltă. Bărbatul se află în spate, după o mică tejghea. Și-acolo e un scaun. Bate cu palma pe tejghea, în semn de întâmpinare.

— Cu ce vă pot servi?

— Pește și cartofi!

— Vine imediat!

Se întoarce spre friteuză, iar eu mă așez, trecându-mi mâinile peste lemnul vechi, uzat și acomodându-mă cu scaunul moale acoperit cu vinil negru. Totul este așa cum mi-am imaginat. Miroase exact cum mi-am imaginat. Chiar și proprietarul este exact cum mi l-am imaginat.

— Eu sunt Ella, apropo.

Se întoarce, își șterge ceremonios mâna de prosop și mi-o întinde.

— Simon.

Îi apuc mâna și îi răspund cu aceeași strânsoare fermă. Schițează un zâmbet larg.

— De unde ești, Ella?

— Provin din Ohio. Dar acum locuiesc în DC. Simon încuviințează vag și își pune coatele pe tejghea, privind în jos, spre cartea pe care am așezat-o acolo.

Are o copertă tare, sărăcăcioasă, acoperită cu materialul textil specific cărților academice. M-a costat optzeci de dolari pe eBay. Prețul cărților de genul ăsta este invers proporțional cu mărimea audienței lor. Citește titlul cu voce tare, accentuând fiecare cuvânt de parcă ar alege roșiile coapte:

— *The Victorian Conundrum: How Contemporary Poetry Shaped Gender*

*Politics and Sexuality 1837 to 1898*¹³, de Roberta Styan.

Îmi aruncă o privire dubioasă.

— E foarte captivantă, spun eu, iar el pufnește în răs. Nu, fac o lucrare de masterat.

Bat ușor cu palma pe copertă, pe numele autoarei.

— În mare parte cu profesoara Styan. O cunoști?

Simon neagă, clătinând din cap, în timp ce dinspre friteuză se aud bipăituri. Se întoarce spre aceasta.

— Este un fel de zeitate în lumea criticii literare. E specialistă în Tennyson, care nu-i tocmai pe zona mea. De fapt, nu-i deloc, eu lucrez în politică. Politica americană. Dar pentru mine, tot anul ăsta e despre forțarea limitelor și explorarea de lucruri noi și, practic, încerc să avansez la nivelul următor. Ca persoană?

De ce vorbesc aiurea? De ce mă simt ca și când aș avea o pâclă în cap?
A. Diferența de fus orar.

Simon îmi împachetează toată porția într-un con de hârtie de măcelar înfășurată în ziar și mi-o oferă ca pe un buchet de trandafiri.

— Tradiția, spune mândru. Alte magazine folosesc cutiile acelea din plastic pentru luat la pachet. Dezolant.

Îmi întinde o farfurie de hârtie, spunând:

— Pentru sos, și face un gest spre un bufet plin de condimente amplasat la intrarea în restaurant.

— Asta-i concesiă făcută de mine timpurilor moderne. Pe vremuri, veneai aici și luai curry sau mazăre sau sos tartar și aia era. Încearcă. Promit că nu vei fi dezamăgită.

Îmi face cu ochiul. Înainte să pot răspunde, clopoțelul sună, iar Simon își îndreaptă atenția spre ușă.

— JD! exclamă el cu un zâmbet larg, deschizând ușița de la teighea și mergând spre ușa de la intrare.

— Simon, om bun, răspunde o voce masculină.

Mă concentrez asupra minunii culinare din fața mea. Dumnezeuule, mirosul. Iau o îmbucătură. Divin. Trebuie să mă abțin să nu scot un geamăt.

Îl aud pe bărbat spunând:

— Două porții de pește cu cartofi și două sucuri. Noroc, prietene.

¹³ „Enigma victoriană: cum a modelat poezia contemporană teoriile gender și sexualitatea din 1837 până în 1989” (n. tr.).

Vocea lui este atât de melodioasă, atât de joasă și calmă, încât ar trebui acompaniată de un cor. Apoi, o voce feminină spune:

— Pentru mine, fără cartofi. Și suc dietetic.

Cu coada ochiului, văd cum cuplul se așază în separeul de lângă ușă, iar Simon vine înapoi. Iau altă îmbucătură din peștele preparat perfect și de data asta nu reușesc să îmi înăbuș geamătul. Simon, lucrând la friteuză, îmi aruncă un zâmbet peste umăr.

O aud pe femeia din spatele meu murmurând:

— Am crezut că mă duci în cel mai bun loc din Oxford.

— Și așa am făcut, răspunde bărbatul.

Scoțând un alt cartof din cornet, mă concentrez, încercând să citesc articolele și reclamele de pe bucata de ziar, dar mintea continuă să-mi fie învăluită în ceață. Câteva minute mai târziu, Simon iese din nou de după tejghea și se îndreaptă spre cuplu, ducându-le porțiile.

— Noroc, spune bărbatul, iar apoi continuă, când Simon merge înapoi după tejghea: Preamăriți cartoful! Divin tubercul. Mâncarea zeilor. Cât de mult te adorăm!

— Îți fac curul gras, răspunde femeia.

— Nu, nu, argumentează bărbatul. Uleiul face asta. Uleiul! Și totuși cartoful este învinuit. Este scandalos, îți spun.

Râde. Ea nu.

Privirea lui Simon se intersectează cu a mea. Își dă ochii peste cap. Și eu îmi dau ochii peste cap, suntem tovarăși de arme. Face un semn cu capul spre aparatul de condimente și șoptește:

— Serios, încearcă-le.

— A, da! Am uitat.

Iau farfuria și mă îndrept spre bufet pentru a analiza nenumăratele opțiuni. Îl aud pe bărbat continuând:

— De exemplu, irlandezii! Cunoșteau valoarea cartofului. Știi că atunci când au fost privați de cartofi pentru doar câțiva ani, un milion de oameni au murit?

Urmează o pauză.

— De ce nu au mâncat pur și simplu altceva?

Apăs cu mâna pompa de sos tartar și pasta groasă curge din plin pe farfuria mea, stropind bufetul.

— Adică ce, prăjituri? Întreabă sec bărbatul.

— Sigur, răspunde ea, imună la sarcasm.

Iau o sticlă cu denumirea *Sos brun* (ce nu descrie întocmai conținutul) și torn pe farfurie. Apoi pun un strop de muștar, unul de maioneză și ceva care seamănă cu chutney-ul, dar nu sunt sigură. Mă simt obligată să iau câte puțin din toate, pentru că nu vreau să îl dezamăgesc pe Simon. Farfuria arată ca paleta unui pictor.

Aud cum domnul Voce de Aur iese din separeu.

— De ce n-au mâncat altceva? Excelentă întrebare! Să mănânce cozonac! Dar vezi tu, au rămas fără. Nicio felie de cozonac în toată țara. Cam nasol. Ce să fi făcut Imperiul?

Umor sec englezesc în toată splendoarea. Plin de haz, dar în același timp profund respingător.

— Acum, continuă el, uite o masă preparată în casă...

Femeia îl întrerupe, pe un ton jos, ațâțător.

— Aș prefera cerceii aceia pe care i-am văzut mai devreme.

— Iubire, pentru diamante trebuie să faci ceva mai mult decât să joci trivia cu mine, spune el, pe un ton jignitor.

Ticălosul.

— Îți ofer o masă pregătită acasă dacă îmi spui în ce an a fost Marea Foamete din Irlanda. Ai zece secunde. Zece. Nouă. Opt...

Îmi dau seama că stau pur și simplu acolo cu mintea tot mai înțeșoșată, ascultându-le conversația ridicolă și în același timp lăsând să se răcească porția mea de pește cu cartofi. Când îmi revin, dau să mă întorc la locul meu și intru în mod spectaculos într-o coliziune cu Vocea de Aur. Două planete care se ciocnesc. Tot conținutul farfuriei cu condimente îmi ajunge pe piept și mă clatin, pe cale să mă răstorn. O mână cavaleriească mă prinde de braț, ajutându-mă să-mi recapăt echilibrul. Cu cealaltă mână îl apuc de umăr. Poate că nu e un ticălos, până la urmă.

Când mă îndrept, o văd pe femeia cu care vorbește. Păr lung, blond. Ciufulit din cauza vântului. Gura afișează un zâmbet larg, ca după un șoc.

Mă uit din nou la el, chiar pe când își înalță capul cu părul cel brun, ciufulit.

Privirile ni se întâlnesc.

Mintea mi se limpezește și exclam:

— Tu!

CAPITOLUL 3

*El stă într-un frumos salon,
Cu o mulțime de cărți pe perete,
Și bea multă Marsala,
Fără ca vreodată să se-mbete.*

Edward Lear, *Ce încântare acest domn Lear!*, 1871

— Eu? zice el, aruncându-mi o privire de căprioară surprinsă în lumina farurilor.

— Tu! repet eu.

Suntem în continuare unul lângă altul. Mâna lui se află încă pe antebrațul meu, iar mâna mea pe umărul lui. Stăm unul lângă celălalt, față în față, ochi în ochi, și am farfuria pe sâni.

Privirea i se activează. Se trezește la viață.

— Bun, în regulă, uite cum facem. Simon? strigă el, dar Simon deja a aruncat prosopul pe care îl avea pe umăr, iar „Tu” îl prinde rapid din zbor. Apleacă-te în față, îmi spune el.

Mă îndoi din talie, iar el dezlipește farfuria. Privesc amestecul de sosuri ce se desprinde de pe pieptul meu și cade pe linoleum, un Jackson Pollock al săracului.

Blonda râde.

Mă îndrept, iar bărbatul pune farfuria pe bufet, apoi vine cu prosopul, îndreptându-se spre pieptul meu.

Întind brusc mâna în față.

— Nu. Mă descurc.

Încep să frec bluza cu mâinile, ca un copil care pictează cu degetele, ceea ce înrăutățește și mai tare lucrurile. Umezeala vâscoasă își croiește drum prin țesătură, către piele. Simt cum se holbează la mine.

— Ce e? întreb eu, cu un calm desăvârșit.

— Ne cunoaștem?

— Aproape că m-ai lovit cu mașina!

— Tu erai?

Încleștez fălcile și nu mai spun nimic.

— Pot să... ajut? întrebă pe un ton care nu poate însemna decât un singur lucru.

Îngheț.

Nu se poate.

Ridic privirea spre el.

Ba da.

Flirtează cu mine. Cu prosopul în mână, gata pregătit, afișează un zâmbet fermecător, iar ochii-i sclipesc.

Simt că explodez.

— Îți bați joc de mine?

— N-aș glumi niciodată cu chestii din astea, spune el.

— Flirtezi cu mine? Ar trebui să-mi ceri scuze!

— Pentru că flirtez?

— Pentru că ai fost pe punctul să mă calci cu mașina!

— Ai vrea să-ți cer scuze pentru ceva ce nu am făcut intenționat? Mai degrabă m-aș scuza că flirtez.

Zâmbește.

— Tu-uu... Nerod cu pretenții!

— Aaa. Nerod cu pretenții. Frumoasă expresie ai ales. Așadar, ești din America. Prin urmare, am aflat un lucru despre americani: sunt mereu pe punctul de a fi călcați de mașină aici la noi, pentru că se-aruncă direct în trafic.

— Deci e vina mea? strig eu.

— Și încă un lucru pe care l-am aflat: au tendința să strige. Uite.

Se caută în buzunar și scoate un teanc de bancnote de toate culorile. Extrage una. Mi-o întinde.

— Ce e asta?

Fierb. Mocnit.

— Concret? O bancnotă de cincizeci de lire.

— Nu vreau banii tăi! Vreau... Vreau...

Dar de fapt ce vreau? Ceața îmi împăienjenește iar mintea.

— Ei, nu fi așa revoltată. Ai spus-o chiar tu. Sunt un nerod cu pretenții.

Îmi întinde iar banii.

— Un mitocan nesimțit, lipsit de orice formă de remușcare sau de sentiment autentic, căruia nu-i rămâne decât să cumpere respectul celorlalți.

Automat, întorc capul spre blondă.

— Așa se pare.

Asta îl impresionează. Expresia i se schimbă. Zâmbetul până la urechi, degajat, ștregăresc, dispare și privirea-i devine rece. Show-ul s-a terminat. Chiar pare rănit. Bun.

— Ține-ți banii, spun eu, folosindu-mă de acest moment, în care rolurile s-au inversat și am loc să dau o ultimă lovitură. Cumpără-i profesoarei de istorie niște carbohidrați.

Merg înapoi spre bar, îmi iau cartea și haina, căutând în buzunar după niște bani. Pun pe tejghea douăzeci de lire, iau cu mine ce-a mai rămas din porția de pește cu cartofi la cornet și, sub privirea zâmbitoare a lui Simon, mă îndrept spre ușă.

— Pe mai târziu, Simon!

— De-abia aștept, Ella din Ohio! chicotește el.

— *Bonne chance*, spune sec și bărbatul, care-i evident că și-a revenit.

Și apoi adaugă, pe un ton îndulcit și cu un și mai pronunțat accent britanic:

— Fii calmă și asigură-te din dreapta!

Îl ignor și deschid ușa. Clopoțelul sună și mă opresc în prag. Nu pot să rezist. Fac stânga împrejur, spre el.

— Marea Foamete a fost în 1845. Idiotule.



Hai că a mers bine.

Cu mintea încețoșată, murdară și simțindu-mă deodată fără nicio vlagă, mă grăbesc să ajung înapoi la Magdalen, strecurând în gură câte-un cartof prăjit pe măsură ce înaintez. Oamenii mă privesc mirați și nu e doar o închipuire.

Acum că am ieșit la aer, începe să-mi fie jenă. E drept, mă resimt de pe urma diferenței de fus orar și nu mai sunt în zona mea de confort, și totuși...

Îi detest pe tipii de genul ăsta. I-am avut colegi la facultate, am fost în internship cu ei la Hill. Tipi care cred că pot să-ți cumpere respectul cu banii lui tati, iar apoi să te câștige cu un zâmbet și făcându-ți cu ochiul. Tipi care joacă un rol și care cred că acea capcană pe care ți-o întind e cel mai ingenios proiect ingineresc, așteptându-se să cazi pe spate și să-i lauzi pentru efortul lor.

Ei, bine, n-oi fi eu vreo superbă sau ceva pe-aproape, dar când lumina cade bine, am părul aranjat și mă machiez reușesc să fac câteva capete să se-ntoarcă. Am un păr tipic irlandezilor, sălbatic, o gură mare ca a Juliei

Roberts și ochi mari, rotunzi, care mă fac să par mai inocentă decât sunt cu adevărat. Genul abordabil, din vecini. Genul care, de exemplu, ar putea fi flatat că flirtezi cu ea, după ce-ai fost pe punctul s-o calci cu mașina și, mai apoi, să-i distrugi bluza.

Din păcate pentru tipii ăștia, aparențele pot fi înșelătoare.

Intru repede pe porțile de la Magdalen și în logie. Hugh nu e aici. Trec prin cealaltă ușă și ajung în curte. Soarele la asfințit a colorat în roz clădirile din piatră. Merg pe drumul pietruit, clătinându-mă, încercând să urmez indicațiile lui Hugh, atât cât s-au păstrat în mintea încețoșată.

Zăresc o clădire mare, în formă de „L”, ce înconjoară o peluză uriașă atât de bine întreținută, încât ar face de rușine orice teren de golf.

Cam la fiecare nouă metri, scări mici flancate de ferestre cu șprosuri urcă, pătrunzând în miezul și întunericul clădirii. O găsesc pe cea cu numărul patru și îmi încep ascensiunea, asemenea calului din proverb, ce are ca unic scop să se întoarcă în grajd.

Primele trepte sunt din granit, dar ulterior acestea se transformă în trepte din piatră, fiecare dintre ele având o adâncitură de forma unui zâmbet, de la miile de pantofi ce le-au tocit secole la rând. Scara începe să urce în spirală și se continuă cu trepte din lemn învechit, șubrezit. Este atât de abruptă, încât urc pe ea ca pe o scară mobilă și în cele din urmă ajung în patru labe pe un hol mic, de circa un metru pătrat, ce are câte o ușă de-o parte și de alta.

Sunt pe cale să mă ridic și să caut în buzunar cheia pe care mi-a dat-o Hugh, când îmi dau seama că bagajele mele sunt încă la parter, în logie. Mă las să alunec pe-o parte și-mi scapă un oftat puternic. Aș putea s-adorm pe loc. De-a dreptul.

Ușa din dreapta mea se deschide și Gus Gus iese iute, pășind peste mine într-un mod atât de natural de parcă aș fi fost acolo de când s-a construit scara, și dispare coborând pe trepte. Prin ușa deschisă se aude o voce strigând după el:

— Frumusețea ta e trecătoare, ca și interesul meu pentru tine. Pleacă!

În cadrul ușii apare o siluetă ce se retrage când mă vede. Poartă un halat roșu și ține în mână un pahar în care se află un lichid arămiu. Cu mâna cealaltă caută deschizătura halatului, și se înfășoară mai bine în acesta, ca una dintre eroinele bătrâne ale lui Tennessee Williams.

— Bună! mormăi eu.

— Mbună, răspunde reținut băiatul mic de statură, mlădios, cu păr castaniu, ondulat, lung până în dreptul bărbiei.

Mă privește, șoptind aproape ca pentru sine:

— S-o fi pierdut?

Hei! Eu când folosesc un pronume prin care dezumanizez, o fac doar în gând. Nu o spun chiar în fața „pronumelui”. Mă ridic în picioare, clătinându-mă.

— Locuiesc aici.

Fac un semn spre ușa din spatele meu.

— Sunt Ella.

El mă analizează, strâmbând din nas din cauza aspectului sau poate a mirosului meu, nu-mi dau seama exact. Ambele aduc în momentul de față a tomberon. Continui conversația, amintindu-mi cine spunea Hugh că îl caută pe Gus Gus, pe când eram în logie.

— Iar tu ești Sebastian Melmoth, așa e?

Acum se uită la mine pieziș, bănuitor.

— Așa este. Este numele de familie. Dar de unde...

— A, da?

— Da, spune el, imitându-mi accentul, în batjocură. Datează de secole. Dar de unde...

— Nu credeam că e posibil.

— Ce?

— Să te tragi din cineva care nu a existat de fapt.

Mă privește iar pieziș, de data asta din direcția cealaltă.

— Corectează-mă dacă greșesc, a trecut ceva vreme de când i-am citit lucrările și sunt obosită, sunt în urmă cu fusul orar, dar vezi, oi fi eu americană, însă Sebastian Melmoth era pseudonimul lui Oscar Wilde. Nu-i așa?

Recunosc că resimt o plăcere perversă spunând asta.

Stârnit, tipul se holbează la mine, apoi oftează condescendent, îmi întoarce spatele și se retrage în camera lui, trântind și ușa, pe deasupra.

Trag adânc aer în piept, ca să mă adun, scot cheia antică din buzunar și analizez broasca veche. Bag cheia înăuntru și o întorc. Sună ca și când aș descuia un seif. Împing ușa ponosită și intru în cameră. Camera mea.

Soarele aproape a apus, așa că lumina din cameră e slabă. E atât de întuneric, încât nu reușesc să zăresc bagajul din mijlocul camerei și mă

împiedic de el. Cu toate astea, în clipa de față Hugh este eroul meu. Pipăi ca să găsec un întrerupător și dau de el în dreapta ușii.

Camera este demodată, are un tavan în formă de „A”, traversat de bârne din lemn. Porțiunea de tavan dintre bârne este vopsită în alb, iar tencuiala pereților este din epoca victoriană, ba chiar se decojește romantic, pe alocuri. Un pat dublu e rezemat de peretele opus, așezat perpendicular față de linia acoperișului. Un dulap funcțional se află rezemat de un perete, iar lângă el este o bibliotecă mică, încastrată. La stânga se află o mică baie cu un duș minuscul și o chiuvetă ca pentru păpuși Barbie, iar la dreapta o fereastră simplă, de cămin, cu geamuri duble. Mă îndrept spre ea.

Lumina e slabă, dar se întrevăd contururile unei priveliști spectaculoase. De-aici se zăresc turnul Magdalen și acoperișuri cu șindrile cât vezi cu ochii. Sub marginea de jos a ferestrei se află vârful unuia dintre stejarii din curte.

M-aș putea obișnui cu asta.

Fac un duș rapid, arunc fără chef bluza pe care o purtasem, mă schimb în niște haine comode, mă conectez la rețeaua wireless a facultății și îmi verific e-mailul.

Dau peste patru mesaje consecutive de la mama.

E doar un mesaj de verificare. Dă-mi de știre când aterizezi.

Dă-mi de știre când te-ai instalat.

Te-ai instalat? S-a întâmplat ceva? Ai pățit ceva, nu-i așa?

Ella, te rog să răspunzi. Aș suna la facultate, dar nu știu cum să sun în altă țară, iar chestia asta cu Skype pe care mi-ai instalat-o spune că trebuie să bag bani... Credeam că tocmai asta-i faza cu ea, că e gratis??? Oricum, dă-mi de știre că ești bine pentru că inima-mi spune că s-a întâmplat ceva.

Scot un oftat. Nu-i momentul potrivit să mă trateze ca pe Chicken Little. Scriu:

Spune-i inimii tale să se relaxeze. Sunt bine. Doar epuizată.

O să scriu mai mult mâine.

Ezit, cum fac mereu când dau să scriu „Te iubesc”, așa că aștern pe hârtie

doar XO¹⁴, E.

Mă mai uit la câteva e-mailuri din inbox, dar privirea mi se înceteșează. Privesc ceasul computerului: 6.30. O oră la care să te bagi în pat absolut rezonabilă.

Dorm buștean, cea mai mare parte din timp, dar de fiecare dată când ceasul din turn sună, visele mele se schimbă precum diapozitivele dintr-un proiector. Când bate de ora șapte, ușa camerei se deschide.

Îmi ia ceva să realizez că nu mai visez.

¹⁴ XO – Kisses and hugs (Săruturi și îmbrățișări) (lb. eng. în original) (n. red.).

CAPITOLUL 4

*Trezește-te! Căci Dimineața izvorâtă în
Toiul Noptii a aruncat piatra ce pune stelele pe fugă...*

Omar Khayyam, *Rubaiyat*, 1859

Mă ridic brusc. În cameră intră o femeie scundă, cu părul alb, care poartă un șorț și fredonează. Țip.

Țipă și ea.

Ne uităm una la alta.

— Aaaa! exclamă ea, ținându-se de piept. Mi-a sărit inima din piept, dragă.

Pătrunde și mai mult în camera mea.

— Culcă-te la loc, n-o băga în seamă pe bătrâna E.

Ochii încep să mi se limpezească și observ că are o găleată.

Intră în baie.

Mă dau jos din pat și mă duc după ea. E aplecată peste vasul de toaletă, frecând și fredonând de zor.

— O, nu trebuie să faceți asta, mă bâlbâi eu.

— Draga de tine.

Continuă să frece.

Întind mâna.

— Eu sunt Ella.

Ea nu-și ia privirea de la ceea ce face.

— Eugenia, dragă.

Las mâna jos.

— Deci sunteți femeie de serviciu? Avem femei de serviciu?

Strâng din dinți.

— Vreau să zic, menajeră? Sau cameristă, sau...

Ea se ridică, stând dreaptă, și mă privește ferm, de parcă într-o viață anterioară ar fi fost guvernantă.

— Dragă, sunt femeia de serviciu.

Apoi se duce spre duș, pe care îl șterge cu o cârpă.

— Aiuritul acela de portar, Hugh, nu ți-a spus că ai o femeie de serviciu?

— Cât de des veniți? Întreb.

— În fiecare zi, desigur!

Se întoarce spre chiuvetă, lustruind robinetele.

— Cu excepția sâmbetelor. Și duminicilor. Și zilelor libere oficiale, desigur. La ora șapte fix, după ceas.

Îmi zâmbeste.

— Dar nu-ți face griji, dragă. Nu fac gălăgie, intru și ies în două minute și nu observă nimeni. Întreabă-l pe vecinul tău. De patru ani îi fac curat prin cameră și nu l-am văzut cu ochii deschiși decât o dată, și asta atunci când a venit acasă după o noapte în oraș.

Râde ca pentru sine.

— E un tip vesel.

Schimbă punga din coșul de gunoi dintr-o singură mișcare a încheieturii, ca un magician.

Tot aranjamentul acesta e foarte *Upstairs, Downstairs*¹⁵. Iar ea nu mai e tânără deloc. Rădăcinile mele din Midwest mă fac să nu mă simt la locul meu având o septuagenară în serviciu, indiferent de cât de mândră este de slujba ei.

— Eugenia, chiar nu trebuie să vii în fiecare zi.

A ajuns deja la ușă, cu găleata în mână.

Zâmbeste, apucă de clanță și spune:

— Bine, dragă, atunci ne vedem mâine.

Și dispare.



După ce parcurg câteva mesaje și e-mailuri (trei de la Gavin), fac un duș, îmi strâng părul într-un coc dezordonat, mă dau cu puțin rimel și luciu de buze și trag pe mine un pulover care-mi dă un aspect ceva mai responsabil. Înainte să se facă ora nouă ies pe ușă, mânată de un sentiment nemeritat de reușită. Îi mulțumesc lui Hugh pentru serviciul de livrare a bagajelor demn de *Rămășițele zilei*, de noaptea trecută, și mi se răspunde cu un mormăit.

Mai e o oră până la turul orientativ de la Rhodes așa că îmi cumpăr un Frappuccino la sticlă și o prăjitură ce arată ca o clătită de la o chestie care pare un mic magazin, dar care aici se numește chioșc de ziare și încep să cutreier.

La ora asta matinală e liniște pe High, obloanele magazinelor sunt trase,

¹⁵ Numele unui serial de televiziune din Marea Britanie, ce a rulat între 1971 și 1975, în care servitorii erau denumiți *downstairs*, iar stăpânii *upstairs* (n. red.).

restaurantele au lumina stinsă. Dar imediat ce cotesc la dreapta, chiar lângă o biserică medievală, dau de o alee pietruită, care conduce spre o parte animată a orașului. Mă aflu în piața Radcliffe. Mă opresc, ca să admir întreaga priveliște. Celebra Radcliffe Camera, sub formă cilindrică, este chiar în fața mea, cu arhitectura sa neoclasică și pereții aurii. Mă aflu într-un adevărat furnicar. Studenții și turiștii pătrund în piață prin zonele laterale, dispărând la subsolul unei biserici și ies cu cafea și pungi cu produse de patiserie. Interesant. Regret c-am luat sticla de cafea de la chioșcul de ziare.

Mă rotesc asemenea secundarului de la ceas, admirând priveliștea. Arhitectura, peisajul, felul în care sunt îmbrăcați oamenii, zgomotele mulțimii. Sunetul *tring-tring* pe care îl scot soneriile de bicicletă în mod constant. Înaintez prin piață, trec de clădirile bibliotecii Boldeian și teatrului Sheldonian, înconjurate de stâlpi pe care se regăsesc busturile de piatră ale unor oameni fără nume. Peste drum, magazinele pentru turiști vând obiecte specifice Oxfordului lângă două puburi pline de farmec și câteva colegii care acum au porțile închise. Magazinele sunt vopsite în nuanțe vesele de albastru și roșu, galben și alb. Câteva steaguri ale Regatului Unit flutură deasupra trotuarului pe care mai multe mese și scaune de cafea își așteaptă clienții pline de rouă, în dimineața răcoroasă.

Este un mediu mai cosmopolit decât mă așteptam. Pare învechit, e drept, dar progresul și-a pus amprenta. Aici, istoria e vie. Sângele de pe ruine e cald. Aud vorbindu-se mandarină, italiană, franceză, arabă și o multitudine de accente englezești. Sunt mulți americani. Este ca și cum acest oraș ar aparține tuturor. Dacă ai ajuns aici, aparții locului. Seamănă cu o Stație Spațială Internațională atemporală și șubredă. Acolo unde se termină Broad Street, în fața colegiului Balliol, este o cruce simplă încastrată în strada pietruită. Se pare că a fost făurită în memoria celor trei Martiri din Oxford, episcopii protestanți arși pe rug de regina Maria¹⁶ la jumătatea secolului al XVI-lea. Tresar când îmi dau seama că unul dintre ei a fost Thomas Cranmer, cel care a anulat căsătoria părinților Mariei, Henric al VIII-lea și Caterina de Aragon.

Creierul meu încearcă să se restarteze. Mă aflu pe locul unde a murit

¹⁶ Maria I Tudor, fiica regelui Henric al VIII-lea și a primei lui soții, Caterina de Aragon. În timpul domniei sale, Maria I Tudor a executat aproximativ 300 de opozanți religioși, primind porecla de Bloody Mary (Maria cea Sângeroasă) (n. red.).

Thomas Cranmer. Nu este încercuit, nimeni nu cere bilete. Este de-abia marcat. E doar o parte din peisajul Oxfordului. Și se află la nici douăzeci de metri distanță de locul unde se pot cumpăra pantaloni sport inscripționați cu Oxford University și cutii de biscuiți TARDIS.

Simt un fior pe șira spinării. Episodul ăsta de inadvertență cognitivă este doar începutul. Toto¹⁷, nu mai suntem în Ohio.

Este imposibil să apreciezi distanța în acest oraș. Probabil din cauza terenului neregulat, pietruit. Sau din cauza grupurilor care ocupă fiecare centimetru de trotuar. Sau a străzilor și aleilor ce șerpuiesc. Sorb din priviri fiecare piatră, grup și colțșor peste care dau, dar apreciasem greșit cât de mult o să-mi ia să ajung la Casa Rhodes și descopăr că a durat mai puțin de un minut.

Urc treptele în grabă. Când dau să pun mâna pe clanță, sună telefonul. *Rahat*. Chiar dacă în Washington este doar cinci dimineața, se pare că trecem imediat la treabă.

— Gavin, bună! răspund eu.

Un râset înfundat mă întâmpină la celălalt capăt al telefonului.

— Scuze să te dezamăgesc, dar nu e Gavin.

Rămân pe loc, cu mâna pe clanță.

— Doamnă senator Wilkes, zic în cele din urmă. Ce... Ce surpriză plăcută.

— Ella Durran. Sunt o fană de-a ta.

Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta. Sunt ba aici, ba acolo, pe cale să mă hiperventilez. *Stai calmă*.

— Eu sunt o mare fană a dumneavoastră, izbucnesc eu. Sunt atât de bucuroasă să...

— Pardon?

Mă întorc cu spatele. Blochez intrarea.

— Scuze, îi spun femeii care încearcă să mă ocolească.

Când deschide ușa, arunc o privire în interior. Sala e plină. Am întârziat două minute. Au început.

În niciun caz n-am de gând să îi închid telefonul celei care-ar putea deveni președintele Statelor Unite și care îmi spune calmă:

— Ei bine, hai să începem. Campania mea va fi centrată pe ideea de educație, iar tu ești o componentă-cheie a strategiei. Mi-a plăcut foarte

¹⁷ Numele câinelui lui Dorothy, personajul principal din *Vrăjitorul din Oz* (n. red.).

mult ce ai scris. Cei trei băieți ai mei au fost înscriși în sistemul de școli publice din Florida cât timp eu încercam să-mi finalizez studiile superioare, pe la treizeci de ani. Crede-mă, înțeleg.

Prin ușă aud țiuitul unui microfon și, apoi, amplificată, vocea unui britanic, care spune:

— Toată lumea, vă rog să vă așezați la locurile voastre...

— Doamnă senator...

— Spune-mi Janet.

— Mulțumesc, voiam doar să spun...

Respiră. Acum vorbește.

— Cât timp sunt aici voi fi mereu disponibilă pentru dumneavoastră și Gavin pentru orice ați avea nevoie, absolut orice. Este o onoare să lucrez pentru dumneavoastră.

— Să lucrezi *cu* mine, Ella. Este un parteneriat. O să facem lucruri mari împreună. Acestea fiind spuse, vom încerca să te deranjăm cât de puțin posibil. Vrem să te bucuri de timpul petrecut la Oxford. Nu-i așa, Gavin?

— Absolut, îl aud spunând în fundal, pe un ton pe care nu l-am mai auzit înainte.

Răbdător și mios. Așa cum el îmi e mie șef, și ea este șefa lui.

Ușa Rhodes House se deschide dinăuntru și iese un bărbat, cu capul plecat, ce-și duce telefonul mobil spre ureche. Răspunde pe un ton potolit.

— Connor la telefon.

Ne uităm unul la altul cu aceeași căutătură tristă. Are un chip foarte drăguț: maxilar puternic, nas acvilin, ochi căprui luminoși și păr în stil Stephanopoulos¹⁸. Așa mi-am imaginat că arată un bursier Rhodes. Ca fundașul unei echipe de fotbal american a unui colegiu, dintr-un roman de J.D. Salinger.

— Ei bine, Ella, n-o să-ți răpim timpul. Am vrut doar să-ți urez bun venit în echipă.

— Mulțumesc. Nu vă voi dezamăgi.

— Nici nu mi-a trecut prin minte. Așteaptă, Gavin vrea să spună ceva. Ți-l dau la telefon.

Să îi spun că pierd începutul cursului? Că îl sun eu înapoi? Am de ales? La telefon se aude vocea lui Gavin.

¹⁸ George Stephanopoulos, fostul director de comunicare al Casei Albe (n. red.).

— Ai un minut? Pot să o sun chiar acum pe Priya Banergee pentru o teleconferință. Te bagi?

Priya Banergee este specialistă în sondaje. Ar trebui să văd ce are de spus. Mă uit cu nostalgie spre ușa de la Rhodes House, pe când spun:

— Desigur.

Ei fac legătura cu Priya, în timp ce eu mă așez pe ultima treaptă.

Confratele meu de purgatoriu telefonic se așază la capătul celălalt al treptei. Ne zâmbim unul altuia, resemnați. În timp ce vorbește la telefon, mă trezesc măsurându-l din priviri. Iisuse! E un bursier extrem de atrăgător.



Peste douăzeci și cinci de minute, după ce mi se comunică nenumărate informații, fără ca eu să fi intervenit aproape deloc în conversație, încheiem. Închid și respir adânc, apoi mă uit spre tip, care încheie la rândul său conversația. Îmi spune zâmbind:

— Putem să cădem de acord ca tot ce-am auzit din greșeală să rămână între noi?

Pufnesc.

— S-a făcut. Dar pot să te întreb pentru cine lucrezi? Ești lobbyist?

Încuviințează.

— În sănătate.

— Ce grup?

— PMR?

Public Medical Relations. Cel mai mare grup de lobby din domeniul sănătății din DC, iar el o spune de parcă ar pune la îndoială faptul că am auzit de asta. E ca atunci când întreb pe cineva la ce facultate va merge și răspunde: „Harvard?”

— Și tu faci parte din cercul restrâns? Întreabă el.

Încuviințez. Se apleacă, pune o palmă pe treapta rece de marmură și îmi întinde cealaltă mână.

— Connor Harrison-Smith.

— Ella Durran.

Doamne, are un zâmbet criminal. Ce băftoasă aș fi să vin tocmai până aici, în Anglia, ca să mă îndrăgostesc de un tip care poate că locuiește în același cartier cu mine în DC. Îmi face semn spre ușă.

— Vrei să mergem?

Încuviințez și ne ridicăm amândoi, adunându-ne lucrurile.

— Uite, n-am tras cu urechea, evident, dar ai o slujbă nouă?
— Da. Tu?
— Nu. Mi-am dat demisia. Mai ajut până când învață tipul cel nou. Joc un pic de teatru, ca și cum aş analiza asta.

— Și timp de un an n-o să faci altceva decât o să studiezi?

— N-o să fac altceva decât să beau bere bună, din plin.

Râdem.

— Urmez un masterat în sănătate globală. Tu?

— Literatură.

— Serious?

Toată lumea pare surprinsă când spun asta.

— Da, perioada 1830-1914.

Ne îndreptăm spre ușă.

— Hm.

În timp ce analizează ce spun ridică ușor o sprânceană. E adorabil.

— Unde ai făcut studiile de licență?

— Georgetown. Tu?

— Harvard?

Zâmbesc.

Deschide ușa și o ține deschisă pentru mine. Un gentleman.

După ce un tip de la administrație îmi face o scurtă trecere în revistă (mergi aici, fă asta, vezi persoana asta pentru asta, nu face asta, semnează asta), mă uit la ceas și observ că am doar zece minute la dispoziție ca să ajung la primul meu curs din clădirea Facultății de Engleză. Din câte se pare, sunt singura persoană care pleacă în grabă. Și mă gândesc că-n mod sigur sunt singura care face un masterat în engleză. Ori de câte ori spun ce studiez, oamenii își înclină capul de parc-ar spune: despre ce literatură vorbești?

Plec în grabă, când deodată mă reține Connor, pe care-l aud strigându-mă:

— Ella, așteaptă.

Mă întorc și îl văd stând pe treapta noastră.

— Ce-ar fi să-ți dau numărul meu? În caz că ai chef să bei niște bere.

Zâmbesc și îmi scot telefonul.

— S-a făcut.

Clădirea Facultății de Engleză este masivă, o ruină de la mijlocul

secolului. Nu prea arată cum m-am așteptat. Ar fi trebui să aparțină unuia dintre departamentele de științe exacte, care n-au de-a face cu imaginația. Ceva precum chimia sau matematica sau, de ce nu, sănătatea globală.

Ajung în sala de curs desemnată la zece minute după ce cursul a început și iarăși sunt în întârziere în orașul ăsta. Îmi iau inima-n dinți și deschid încet ușa, fiind convinsă că apariția mea va întrerupe cursul.

Nu se întâmplă asta.

Un grup de aproximativ zece oameni se află în jurul unei mese în formă de potcoavă, șoptindu-și unii altora, alții citind sau uitându-se la telefoane. La pupitru nu este nimeni.

Mă îndrept spre câteva scaune goale. Când trec prin spatele unuia dintre ele, o fată șoptește:

— Scuze! Asta n-are ce să caute aici, și își ridică repede geanta de pe scaunul din fața mea.

Dau să mă îndrept spre alt scaun gol și să îi spun că e în ordine, dar ea continuă:

— Îmi pare atât de rău. Îmi cer scuze, serios. Am fost egoistă.

În America, scuzele ei ar putea fi luate cu ușurință drept sarcastice. O privesc cu coada ochiului. Are o ținută conservatoare (rochie de tweed cu guler și pe deasupra un cardigan galben-canar, balerini), iar părul este prins într-un coc complicat, în stilul anilor șaizeci. Doar că este roz. Nu pare deloc sarcastică.

Dau să mă prezint, dar îmi lasă impresia că pentru ea interacțiunea cu o străină ar însemna să depășească o anumită limită. Mă gândesc că e vorba de celebra atitudine rezervată a britanicilor.

Deodată se deschide brusc ușa, toată lumea tresare și intră un tip îmbrăcat ca Robert Redford în *Cacealmaua*.

— Am sosit, spune el. Putem începe.

S-a cam dus atitudinea rezervată. Imediat îmi dau seama că îl cunosc și tresar.

— Sebastian Melmoth! spun eu.

Se oprește și se uită la mine. Fata își întoarce capul roz dinspre el spre mine, făcând ochii mari, înainte de a se uita din nou spre el.

— Charlie! Ai jurat că n-o să mai faci asta!

El își lasă teatral capul în piept și se îndreaptă spre noi.

Fata mă privește cu ochii ca de căprioară, cu simpatie.

— Când ai cunoscut-o pe pușlamaua asta?
— Stăm la același etaj, răspund eu, iar el se așază pe scaunul din fața fetei.

Ea se întoarce înapoi spre el, lovindu-l ușor pe braț.

— Și tu nu ai recunoscut-o?

— Luându-mi apărarea, începe el, țin să precizez că era deghezată în vagaboandă. O babă în straie bretone care-i de fapt o frumoasă vrăjitoare. O șmecheră care mă păcălește de fiecare dată.

Privirea i se mută dinspre fată spre mine.

— Și-acum ce-o să mi se întâmple pentru că am picat testul de aptitudini morale? O să devin conservator pentru toată viața? Sau o să fiu scutit de pedeapsă?

Întinde mâna.

— Charles Butler, *veritas et virtus*.

Nu-mi pot reține un zâmbet.

— Ella Durran.

Îmi eliberează mâna și se așază din nou pe scaun.

— Vino pe la mine diseară.

Nu este un mod de a-și cere scuze, ci în mod limpede o ofrandă de pace.

— Bem ceva.

— Așa rămâne. Mulțumesc.

Îi face semn fetei.

— Vino și tu.

— Bine.

— Adu și scotch-ul.

Fata își dă ochii peste cap, dar chiar atunci intră profesoara Roberta Styan. Nimeni nu mai mișcă. Pare genul de profesor aerian, merge poticnindu-se până la pupitru, având brațele pline de materiale și accesorii. Cară servieta, câteva documente, o umbrelă, o jachetă și pe măsură ce înaintează spune:

— Bună, bună, îmi pare rău, scuze pentru întârziere.

Ajunsă în dreptul catedrei, nu lasă nimic din brațe, ci se așază în spatele acesteia și ne privește. Apoi spune:

— Bun, deci, mă tem că am vești proaste. Tocmai ce-am fost numită șefa catedrei pentru studii postuniversitare. Ceea ce înseamnă că sunt mult prea importantă ca să vă mai predau vouă.

Înainte ca noi să răspundem, continuă:

— Vă rog, fără lacrimi. Nu rupeți hainele de pe voi. Înlocuitorul meu e mai mult decât pregătit să se ocupe de asta. De fapt, este vorba de genialul meu asistent. După ce veți petrece două minute cu el – făcând abstracție de jeanșii lui mulați – veți fi uitat c-am existat vreodată.

Trage aer în piept, apoi zâmbeste. Văzând lipsa noastră de reacție, continuă:

— La asta ar fi trebuit să râdeți. Ei bine. Fără alte completări, faceți cunoștință cu Jamie Davenport. Jamie?

Face semn spre ușă.

Hopa! Persoana pentru care am venit să studiez la Oxford pleacă? Dar i-am citit toate cărțile, toate lucrările. I-am urmărit toate cele trei videoclipuri de pe YouTube. (Nu din vina ei sunt doar trei. Sexualitatea în perioada victoriană și lingvistica sunt domenii de nișă.) Nu poate fi adevărat. Ea reprezenta chiar menirea mea la Oxford, era Gandalful meu, domnul Miyagi al meu și cum l-o fi chemând pe personajul lui Robin Williams din *Cercul poezilor dispăruți*. Cum adică n-o să predea ea?

Styan pleacă din dreptul catedrei, iar asistentul universitar o strânge ușor de umăr înainte să treacă la catedră.

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc, jeanșii mei mulați sunt la curățătorie.

Aruncă un zâmbet fermecător spre grup și toată lumea răspunde cu un chicotit laudativ. Cu excepția mea. Nu pot să răspund. Sunt prea ocupată să îmi pun lumea în ordine. Profesorul cel nou este nerodul cu pretenții.

CAPITOLUL 5

*Plasa pluti afară și spre zări zbură,
Oglinda dintr-o parte-n alta se crăpă,
„Blestemul a căzut asupra mea”,
strigă Doamna din Shalott.*

Alfred, Lord Tennyson,
Doamna din Shalott, 1831-1832

Jamie Davenport își întinde notițele pe catedră. Apoi privește spre clasă, zâmbind răutăcios.

— Vă rog, fiți blânzi.

Ce s-ar întâmpla dacă aș pleca? Este doar unul dintre cursuri și îl am doar o dată pe săptămână. Poate reușesc să mă transfer la altă grupă. Sau s-o găesc pe Styan și s-o conving să lucreze cu mine în privat. Refuz să cred că acest asistent universitar este singura mea opțiune. Chestia asta n-are cum să fie „o experiență unică în viață”. Ar fi trebuit să fie ceva bun.

— În urmă cu cinci ani, începe el, mă aflu exact unde sunteți voi acum. A intrat Styan și m-am gândit: „Deci asta este persoana care mă va plictisi de moarte în următoarele două luni?” Adică, ador poezia – altfel de ce aș fi aici, nu? –, dar cea victoriană? Oare există ceva mai rău? Bătrâni dezgustători cu părării înalte, burți mari, mustăți lungi, care preamăresc întruna glorioasele războaie purtate în afara țării și sfințenia patului matrimonial? Sincer, îmi venea să-mi tai gâtul.

Cu coada ochiului îi văd pe ceilalți studenți zâmbind. Eu nu zâmbesc.

— Nici în cele mai nebunești vise ale mele, continuă el, privind prin sală, nu m-așteptam să găesc atâta disperare în opera victorienilor. Atâta dorință. Zbucium.

La fiecare cuvânt, privirea i se mută spre o altă persoană – e ca un politician care „se conectează” cu publicul său.

— Înțelepciune. Iubire.

Și pac! Ochii săi îi întâlnesc pe ai mei și în voce i se simte o urmă de ezitare, ca atunci când acul patefonului sare pe un disc vechi. Nimeni nu observă. Doar eu. Și el. Își întoarce repede privirea spre grup.

— Mă credeți? Întreabă el.

În niciun caz, gândesc eu.

Bate din palme.

— Atunci, întrebări? Înainte să începem?

Ridic mâna.

— Aici nu ridicăm mâna. Pentru asta, patruzeci de lovituri de bici și n-ai voie să bei grog.

Zâmbește. Cât tupeu.

— Aveți o programă pe care o putem consulta? întreb, fiind sigură că nu are.

— O programă?

Undeva în clasă se aude un chicotit. Ridică ușor capul spre mine.

— Da, continui eu. Un document în care menționați operele pe care trebuie să le parcurgem săptămânal, termenele-limită, standardele de notare, obiective?

— A, bună întrebare, răspunde pe un ton degajat. Nu trebuie să pregătiți niciun material din vreme și nu cred că va exista vreo lucrare, iar dacă va fi vreuna, o vom stabili de comun acord și, în fine, nu sunt responsabil cu notarea. Așadar...

După râsetele unora dintre studenți înțeleg că aceste lucruri sunt știute de toată lumea. Privesc în jos, spre masă și îmi dau seama că s-ar putea să mă fac de râs.

— Bine. Atunci lipsa programei este un lucru *oxfordian* cu care va trebui să mă obișnuiesc.

În fața mea, se aude o voce.

— *Oxonian*, de fapt.

Privesc într-acolo. O fată care arată ca o camee în formă de trandafir englezesc, de pe o broșă veche, mâzgălește ceva în caietul ei, fără să se uite la mine.

— Tot aia e, răspund eu, cu o veselie forțată.

— Nu este o chestiune de pronunție, de dialectologie, răspunde ea pe o tonalitate joasă, plină de nuanțe.

Continuă să scrie.

— Nu este o deviație lingvistică din colonii, este pur și simplu un alt cuvânt.

Fața mi se încinge.

— A, da?

Catadicsește să ridice privirea.

— „Oxfordian” se referă la teoria care susține că al șaptesprezecelea duce de Oxford a fost autorul operelor lui Shakespeare. O teorie respinsă de majoritatea academicienilor.

Felul în care spune „academicieni” pare ca o palmă peste față.

— Ok, bine, spun eu. Mersi de pont.

Zâmbește crispat și privește din nou în jos, spre caietul ei. Îi urmează exemplul. Dacă așa putea să dispar chiar acum, așa face-o.

— Bine atunci, *oxonienilor*, spune vesel Jamie Davenport. Să mergem mai departe!



Este evident că toți cei din clasă sunt deștepți. Fata cu păr roz de lângă mine nu a spus nimic, dar are cel puțin zece pagini de notițe. Charlie, care n-a scos nici măcar un caiet, emite comentarii precise și competente cu aceeași lejeritate cu care ar căsca. Iar Trandafirul Englezesc își spune punctul de vedere încet, dar extrem de calculat, folosind cuvinte perfect alese și fără „ăăă”-uri și „păi”-uri sau „cum ar veni”-uri. Cum este posibil?

Eu nu am spus nimic.

În studiile de licență, nici măcar nu am avut engleza ca specializare, ci, nu cred că mai e o surpriză, politica, științele exacte și istoria. Am urmat cursurile de engleză de plăcere și sunt o persoană citită, dar nu pot spune că trăiesc, respir și mănânc engleză pe pâine ca acești oameni. Ei sunt aici și urmează studii de masterat în engleză la Oxford pentru că au dobândit acest drept.

Eu, practic, am câștigat un concurs.

Nu vreau să știrbesc imaginea Rhodes, dar asta e adevărul. Am primit bursa grație profilului meu general de aplicant și nu pentru că acea comisie a știut că eu voi excela în studiul literaturii și limbii engleze din perioada 1830-1914. De unde să știe că voi fi bună la asta? Toți membrii erau manageri de fonduri mutuale, profesori de matematică sau antreprenori care susțin cauze sociale.

Ce caut eu aici?

Gândul îmi urlă în minte așa cum ar urla un evadat de la un azil de nebuni: dacă așa fi aplicat cu adevărat la Oxford, probabil că nu așa fi aici.

Nu știu cum se face că mă gândesc la asta de-abia acum, când cineva spune:

— Da, dar după cum lasă de înțeles Stanley Fish..

Iar un altul:

— Harold Bloom nu ar fi de acord cu tine aici.

Și altul răspunde:

— Ei bine, Bloom, de parcă ăsta poate fi considerat un răspuns.

Și după aceea, totul se reduce la cuvinte: „Derrida” și „Said” și „noul historicism”, „teoria queer”¹⁹ și totul este „post” (postmodernism, postfeminism, postcreștinism), până când sincer nu mai știi despre ce vorbim.

Îmi dau seama că pe cât de mult mi-ar plăcea să renunț la cursul ăsta și să vorbesc cu Styan în legătură cu alte opțiuni, nu am dreptul s-o fac. Oare managerul de campanie din Ohio crede că nerodul cu pretenții, acest asistent universitar, este sub nivelul ei? Pentru că, lăsând furia, rușinea și mândria rănită deoparte, trebuie să recunosc că ține un curs destul de bun. Nu s-a uitat o singură dată la notițe. A răspuns cu ușurință la întrebări, a moderat discuția cu diplomatie și a reușit plin de tact să le spună anumitor oameni: „Este un punct de vedere interesant, dar ai dovezi?”, când era evident că voia de fapt să spună: „Asta e o prostie, taci din gură”.

Jamie Davenport ajunge în fața catedrei, încuviințând ce spunea Trandafirul Englezesc:

— Da, Cecelia, exact. Există o teorie cum că piesele lui Shakespeare ne-au învățat să fim umani, să ne înțelegem pe noi înșine. Cred că poezia ne învață cum să simțim.

Se uită spre restul grupului și spune:

*Lumânarea mea e aprinsă la ambele capete,
Și nu va rezista întreaga noapte,
Dar ah, dușmani și oh, buni prieteni,
Ce lumină răspândește când arde.*

Apoi zâmbește poznaș spre noi.

— Autor?

Clasa tace. Nimeni nu știe. Sunt atât de surprinsă că nimeni nu știe, încât îmi ia o clipă să îmi dau seama că eu știu. Pe asta o știu! Ridic mâna în aer ca o marionetă.

¹⁹ Teorie axată pe studiul identităților gay, lesbiene, bisexuale și transgen și pe studiul altor practici sexuale non-normative care nu sunt neapărat non-heterosexuale (n. red.).

El zâmbește și spune cu acea voce melodioasă:

— Mai ții minte? Nu se ridică mâna.

O las jos imediat. Clasa chicotește. Le urmez exemplul. *Vedeți, sunt o jucătoare de echipă*, iar apoi dau lovitura de grație:

— Edna St. Vincent Millay, 1920.

El înclină capul surprins, în semn de aprobare.

— Bravo. Datele sunt în mod sigur punctul tău forte. Ella din Ohio.

Marea Foamete, 1845. Roșesc împotriva voinței mele. Charlie și Păr Roz (și, de altfel, fiecare fată din cameră) își întorc capetele spre mine. Nu privesc pe niciunul.

— Așadar, continuă Davenport, mergând din nou în spatele catedrei și privindu-și notițele, știi că acesta este primul vostru curs și tot ce trebuie să facem este ca în fiecare săptămână să comentăm lectura aleasă, dar unde ar fi toată distracția, nu? Facultatea de Engleză a avut curajul de a-mi încredința misiunea de a preda, așa că exact asta o să fac! Când am urmat aici studiile de masterat, m-am simțit mereu un pic dezorientat, așa că iată ce propun: o să facem asta o singură dată, nu vă îngrijați, dar aș vrea ca toată lumea să scrie rapid o lucrare și vom discuta pe marginea ei.

Se uită din nou spre mine.

— Am uitat să menționez că am dreptul să mă răzgândesc în orice clipă. Scuze.

Iar apoi, către restul clasei, spune:

— Lucrarea îmi va servi mie, umilul vostru ghid, pentru a mă edifica în legătură cu perspectivele pe care le aveți, cu preocupările voastre și mă va ajuta să vă îndrum spre consilierul potrivit, pentru disertația din ultimul trimestru. Știu, pare exagerat, nu? „Trec mile întregi înainte să dorm...”

Se uită la mine și întinde mâna, cerând un răspuns la o întrebare nerostită.

— Robert Frost, 1922, spun eu.

Fără să ridic mâna.

Mi-a ieșit perfect.

— Un poet american puțin cunoscut. Îmi zâmbește din nou. Datele. În mod clar punctul forte.

Trandafirul Englezesc înalță capul.

— Nu tot el a scris acele cântecele nostime pentru copii?

Trag adânc aer în piept, în timp ce Jamie Davenport spune:

— Chiar nu știu, apoi se uită la toți ceilalți. Aș vrea să alegeți un poem și să scrieți o pagină despre el. Nu explicați schema rimei, ritmul etcetera — nu suntem în clasa a șasea. Vorbiți despre el așa cum i-ați povesti unui prieten. Descrieți-i părțile fermecătoare și nostime, cum atinge efectele urmărite. Cum flirtează, jignește, induce în eroare. Cum vă face să vă simțiți.

Dincolo de faptul că, spunând asta, pare la fel de bine să vorbească despre el însuși, este o temă care chiar mă animă. Sunt în stare să fac asta. Pot să scriu la greu despre asta. O să mă revanșez. Mă uit prin sală. Toată lumea are un aer foarte britanic, ca și când s-a terminat cu distracția.

— Mi le trimiteți prin e-mail și programăm o discuție. O săptămână grozavă tuturor.

Începe să-și adune hârtiile. Spectacolul Jamie Davenport s-a terminat. Când mă îndrept spre ușă, îl simt pe Charlie în apropiere, întrebările răzbătând din el ca parfumul de colonie.

— Ella?

Mă opresc și privesc înapoi spre catedră.

Nu se uită la mine, se ocupă încă de documente.

— Pot să-ți spun ceva, te rog?

Charlie mă împinge ușor, iar apoi el și Păr Roz ies pe ușă ezitând. Îmi iau inima-n dinți și merg spre catedră. Davenport își ridică ochii, mă țintuiește cu privirea și mă simt brusc asemeni unei bărci prinse într-un vârtej. Ce-i cu ochii ăștia?

— Da? întreb eu.

— S-a distrus? șoptește el. Bluza ta?

— Printre altele.

Are o expresie destinsă, receptivă. Îngâmfarea de aseară a dispărut, jocul de scenă din ultima oră a dispărut. Este uimitor de concentrat. Continuăm să ne privim unul pe altul.

— Îmi cer scuze, spune el, în cele din urmă. Pentru tot. De regulă nu-mi cer scuze, dar vreau să-ți explic. Înainte promisem niște vești proaste, am băut ceva și mi-am dat seama de greșeală mult prea târziu.

Răspund fără să mă gândesc.

— Nu e nevoie...

— Te rog, înțeleg că scuzele astea vin un pic cam târziu și nu mă aștept în vreun fel să mă ierți, de fapt, nici n-aș merita, dar să știi că n-am fost rău intenționat și a fost doar o conjunctură tâmpită. S-a întâmplat doar ca tu să

nimerești la mijloc. A fost, în mod clar, ceva contrar principiilor mele și... ei bine, conchide el. Asta e.

Nu mi-a rămas nimic de spus. Eram sigură că o să am răspunsul perfect, tăios, dar a avut un discurs de calibrul domnului Darcy. Ca să nu mai spun că vocea lui mă face să mă simt relaxată, ca într-un hamac. Așteaptă o replică. Mi-e greu să vorbesc.

În cele din urmă, reușesc cumva să pronunț cuvintele „scuzele sunt acceptate”.

Nu mă pot opri să nu mă holbez la el. Are un chip bine proporțional, în stil clasic. Frunte puternică, bărbie pronunțată, nas drept, buze pline. Genul de chip ce-ar fi de-a dreptul benign dacă ar aparține cuiva cu mai puțină personalitate. Îmi plac tipii care au ceva distinctiv, un nas acvilin sau o cicatrice peste sprânceană, ceva care spune o poveste. Chipul lui Jamie Davenport este ca o pagină goală. Cu excepția acelor ochi.

Încă se uită la mine. Începe să pară un fel de întrecere.

Rup magia dând din cap a încuviințare, întorcându-mă să plec, dar apoi aud:

— Ai fi putut să aștepți.

Mă întorc.

— Ca să ce?

— Ai spus 1845 atât de repede. Ea mai avea șapte secunde, spune el sec. Nu-mi pot reține zâmbetul larg.

— Nu cred că vreunul dintre noi trăiește cu impresia că data era problema.

Zâmbește, un zâmbet de cunoscător, apreciativ. Stomacul mi se strânge în mod inexplicabil și îmi dau seama că azi n-am prea mâncat nimic. Asta trebuie să fie.

— Altceva, domnule profesor?

— Nu, asta e tot, murmură el. Ella din Ohio.

— Bine atunci, nerodule cu pretenții.

Mă întorc și mă îndrept spre ușă. Uitându-mă în urmă (genul de privire neutră, ce poate însemna orice), îl văd punându-și din nou documentele în ordine și mușcându-și buza de jos, ca pentru a-și reține un zâmbet. Cineva se freacă de mine în trecere prin clasă. E Trandafirul Englezesc. Se apropie de catedră și mă trezesc oprindu-mă în cadrul ușii ca să îmi aranjez cureaua de la geantă.

O aud spunând:

— Felicitări, domnule profesor.

— Șșșt, răspunde el. O să te audă adevărații profesori.

— Ești chiar minunat, Jamie. Am fost foarte impresionată.

— Să trăiești, Ce.

— Dacă îți distrage atenția prea mult prezența mea, sunt sigură că pot să schimb...

— Haide, nu fi prostuță, Ce. Îmi place ca într-o mare de chipuri dubioase să dau peste al tău.

Geanta îmi scapă din mână și se lovește de podea. Zgomotul îi face pe ambii să-și întoarcă fețele.

— Scuze, mormăi eu, îmi iau geanta și evadez.

CAPITOLUL 6

*Apucat-am traista cu mană dulce,
Și butelcuța am binecuvântat;
Luând porumbelul alb de aripe,
Spre sălbatica lume-am zburat.*

Richard Watson Dixon, *Vis*, 1861

Afară sunt întâmpinată de cei doi colegi ai mei care discută într-un loc unde există un petec de soare, argumentând în liniște. Ea își clatină capul cel roz, în timp ce el se lasă pe spate și mormăie.

— Hei, strig eu, mergând înaintea.

Se despart și fiecare îmi zâmbește larg, formal.

— Bună! spune ea. Eu sunt Margaret Timms. Scuze, Maggie, de fapt. Ai făcut impresie acolo. Cu toate datele acelea. Și cu toate cele.

Are cea mai adorabilă voce copilăroasă, ușor aspră, dar cu o tonalitate înaltă și luminoasă.

Întind mâna. Pare surprinsă, dar îmi strânge mâna.

— Mulțumesc. Ella Durran. Încep să mă tem că-i strivesc degetele mici, ca de pasăre, dar continuă să zâmbească.

Suntem toți trei cuprinși de o tăcere stânjenitoare până când Charlie, punându-și ochelarii de soare, spune:

— Maggie se întreba de fapt...

Mă întorc spre Maggie. Arată ca și când ar fi amenințată cu arma.

— Nu, eu... scuze, eu doar... se bâlbâie ea.

Las capul pe-o parte. După un moment chiar și mai stânjenitor, izbucnește:

— Mă întrebam doar dacă știai că „oxfordian” se întâmplă să fie și denumirea geologică pentru etapa timpurie a perioadei Jurasicului târziu?

Charlie și cu mine ne uităm la ea confuzi, ca Tweedledee și Tweedledum.

— E o chestie care ține de știință, adaugă ea, frângându-și mâinile.

Apoi se uită în jos:

— Scuze.

Charlie clatină încet din cap.

— N-ar fi trebuit niciodată să te las să ți-o tragi cu geologul acela.

Apoi se întoarce spre mine:

- Maggie încerca să te invite cu noi la ceai în după-amiaza asta.
- Charlie, mormăie Maggie, ajungeam și-acolo.
- Dacă aș fi așteptat să ajungi acolo, am fi ratat ceaiul cu totul.

Nu pot să nu-l întreb pe Charlie:

- Invitația e numai din partea ei?

El pufnește, dă capul pe spate și mă cântărește din priviri.

- N-aș vrea să fiu luat drept cineva cu intenții neserioase.

Pe bune? Încerc să nu râd.

- Nu aș fi crezut asta.

- Și de ce, mă rog?

- Pentru că ești gay?

El mă privește pieziș.

- Nu crezi mai degrabă că sunt excentric și extrem de britanic?

- În mod sigur. Și gay.

Maggie mă privește cu recunoștință și apoi, răzbunată, îl împinge pe Charlie.

- Vezi?

Se întoarce spre o bicicletă arătoasă, veche (care, evident, este roz) și o scoate din rastei.

- Noi îi spunem ușă de biserică.

Încurcată, îi privesc pe rând. Charlie oftează.

- Mă tot îndeamnă să recunosc public că sunt gay.

Izbucnesc în râs, dar Charlie nu se lasă impresionat.

- Așadar. Ceai?

Încuviințez, zâmbind.

- Mi-ar plăcea foarte mult. Mulțumesc.

— Să fie într-un ceas bun. La Old Parsonaje în jumătate de oră. Maggie trebuie să... ia ceva.

Ea îmi zâmbește ca înainte, de parcă s-ar căi.

- Scuze.

Se suie pe bicicletă, netezindu-și într-un mod afectat rochia peste picioare și dă să plece, când spun:

- O bicicletă. Mi-ar prinde bine așa ceva. Detest să întârzii peste tot.

Zâmbește.

- Este esențială. Toată lumea are una.

- Mai sunt unii care călătoresc mânați de puterea propriei demnități,

mormăie Charlie.

Maggie îl ignoră.

— De fapt, un prieten chiar vinde una pe bani puțini. Merg acum într-acolo. Vrei să vii cu mine?

Bate cu mâna pe ghidon.

— Super!

Spunând asta, apuc cu grijă ghidonul lui Maggie. N-am mai făcut niciodată asta. Cum să fac? Încalec roata din față și mă chinui lipsită de eleganță să mă așez în timp ce Maggie – care demonstrează o incredibilă forță în brațe – ține bicicleta nemișcată.

Îl aud pe Charlie murmurând:

— Nu vorbești nimic fără mine, iar Maggie șoptește:

— Of, taci din gură.

Iar apoi, veselă, spre mine:

— Te-ai așezat?

— Așa cred! răspund eu, vrând să par încrezătoare.

Charlie ne împinge ezitant și pornim.



Mergem prin oraș cam cinci minute, parcurgând multe, foarte multe drumuri pietruite, până când ajungem într-un parc mare. Peste drum de parc, Maggie oprește la o curbă și eu mă dau jos, sângele începând din nou să-mi circule prin fundul amortițit. Maggie își leagă bicicleta de un stâlp de iluminat și urcă niște trepte ridicol de abrupte. În țara asta chiar ar trebui ca treptele să se cheme povârnișuri și cu asta basta. O urmez în timp ce ea apasă un buton de sonerie, care scoate mai întâi un sunet potolit, ce se transformă apoi într-un țuiut puternic, pentru a se opri cu totul, în cele din urmă. Se uită la mine.

— Scuze.

Din spatele ușii se aude o voce strigând:

— Vin, vin!

Când în cele din urmă ușa se deschide, apare un băiat deșirat care stă într-un picior, ca o barză, ținându-se de bărbie și strâmbându-se.

— Să-l ia naiba, mi-am lovit bărbia de nenorocitul de suport, spune el în loc de introducere.

Chipul său de culoare aurie-maronie este încadrat de niște sprâncene ca niște omizi în partea de sus și de un smoc de barbă aspră și dezordonată în

partea de jos. Părul negru și ciufulit îi stă în toate direcțiile.

— Bună, Tom, ciripește Maggie.

— Bună, Mags, respiră el, lăsând piciorul în jos.

Apoi mă vede pe mine.

— O! Lume nouă!

— Ea este Ella, îl informează Maggie. E americană.

— A! Bine, atunci!

Radiind, Tom ridică un pumn spre mine, ca pentru o lovitură. Țasta o fi modul de a îi întâmpina pe americani? Intru în jocul lui, îndrept pumnul și-l ating pe al lui. El și-l trage înapoi și își flutură degetele, scoțând un sunet ca de explozie. Apoi chicotește:

— Mereu mi-am dorit să fac asta.

Maggie îi adresează un zâmbet strălucitor.

— Arăți bine, spune ea. Îmi place noua ta tunsoare...

Tom se întoarce înapoi în vestibul și exclamă:

— Intrați! Intrați! Doar să aveți grijă la...

Sunt sigură că ar fi spus „covor” dacă nu s-ar fi împiedicat de el chiar atunci.

Maggie și cu mine intrăm într-un hol mic în care se află o mulțime de cutii și un suport de umbrele plin ochi. El merge înainte, conducându-ne printr-o ușă deschisă.

Intrăm într-un fel de debara. O debara mare cu un pat mic. „Camera” este complet plină, din podea până la tavan, de cărți.

— Faceți-vă comode, spune Tom.

Având opțiuni limitate, Maggie și cu mine ne așezăm pe brațele unui fotoliu. Privesc spre noptiera de lângă mine. Sub o carte se vede o fotografie înrămată ce-l înfățișează pe tânărul Tom, cu urechi de Mickey Mouse, radiind, stând între un bărbat înalt cu chipul jovial și ochi mari ca ai lui Tom, ce poartă un turban Sikh, și o femeie blondă, stând ghemuit, care poartă o bluză cu o pisică.

Ridic privirea și îl văd pe Tom holbându-se la mine. Zâmbind.

— Deci, spun eu, pentru că nu am altceva de spus.

— Deci! exclamă el. Ce ne-o fi scris să fim? Prieteni sau iubiți?

Zâmbește în continuare.

— Prieteni.

Răspund din reflex.

- Nu te grăbi. Dacă ai nevoie de timp de gândire...
— Nu, e... ok, spun eu, zâmbind, încercând să nu îl jignesc.
Ridică din umeri, nepărând afectat de respingerea mea.
— Of, cele bune sunt mereu luate, nu, Mags?

De parcă singurul motiv pentru care l-am respins ar fi existența unui iubit.

Maggie se uită la podeaua acoperită de cărți.

- Nu întotdeauna.

Apoi îl privește cu un amestec de enervare, frustrare și încă ceva ce nu pot...

Oh. Înțeleg. Oh, Doamne.

Ignorant, Tom continuă să se holbeze la mine. Maggie se holbează la el.

- Așadar, continui eu, umblă vorba c-ai avea o bicicletă de vânzare.

- Chiar am! Cine ți-a spus?

Maggie pufnește cu o exasperare afectuoasă. Arăt în joacă spre ea cu degetul. Tom îmi urmărește degetul.

- O! Mags! Da! Foarte bine!

Se așterne tăcerea.

— Deci? insist, încercând să fac discuția – sau bicicleta – să meargă mai departe.

- Deci?

- Unde este?

- Unde este ce?

Din fericire, Maggie preia controlul.

- Bicicleta, Tom, poate să vadă bicicleta?

- Păi, e chiar aici!

Cu mâna indică un spațiu din spatele nostru. Lângă ușă, după un maldăr de hârtii, cărți și haine, se află o cursieră adorabilă de plajă, cu scaun în formă de banană și toate cele. Mă îndrept spre ea. Este în stare bună. Ceea ce-i chiar surprinzător, când vine vorba de tipul ăsta.

— Ducesa, oftează Tom. Un nume potrivit pentru fata care mi-a fost alături la bine și la rău în primii șase ani.

Ridic brusc capul.

- Ești aici de șase ani?

— Scuze, intervine Maggie. Tom a venit aici pentru filosofic, apoi a început de la zero cu matematica, apoi... ei bine, cred că a fost literatura

clasică, nu?

Se încruntă. Privește spre Tom.

— Lingvistică, filologie și fonetică.

— Și apoi literatura clasică?

— Exact, Mags.

Maggie radiază. E clar că îl place.

— La ce facultate ești? Întreb eu.

— A fost la Magdalen, cu Charlie și cu mine!

Mă uit din nou la Tom.

— Și acum?

— A, acum nu mă mai primește niciuna.

Se apleacă și îmi împunge umărul cu cotul lui osos.

— Povestea vieții, ei?

Cred că încep să înțeleg.

— Deci nu mai studiezi aici?

— De fapt, a devenit un îndrumător destul de cunoscut! spune Maggie cu entuziasm. Ajută tinerii să aplice la Oxford!

Chipul deschis al lui Tom se crispează.

— Pot să-i învăț cum să intre, dar nu și cum să iasă.

Râde, ca și Maggie, iar eu aprob, spunând:

— Super, super.

Mă uit din nou la bicicletă.

— Deci, ce zici?

— Acum? În general?

Pare a fi echivalentul în carne și oase al doamnei nebune cu pisicile.

— Prețul. Cât ceri pe ea?

El își mușcă buza.

— Patruzeci de lire.

Fac o pauză și mă gândesc. Deschid gura ca să zic că accept, dar Tom spune:

— Bine, bine, te tocmești la sânge. Treizeci.

Zâmbesc.

— S-a făcut! Caut în buzunar după bani.

Aplaudă și sare în sus.

— Super!

Îi dau banii și el face loc ca să poată scoate bicicleta afară în vestibul,

apoi jos pe scări și în stradă. Îl urmăresc. Privesc înapoi spre Maggie. Trebuie să fac ceva.

— Tom?

— Da?

E aplecat peste bicicletă, ca și cum s-ar uita la vreun defect. Își umezește degetul și îl trece peste locul respectiv.

— Maggie și cu mine ne întâlnim cu Charlie la un ceai. Vrei să vii cu noi? Chipul ei se luminează.

— Super!

Își trece un picior lung ca de girafă peste Ducesă, încălecând-o ca pe un armăsar premiat.

— Ne vedem la casa parohială?

Maggie și cu mine ne uităm una la alta. Maggie se prinde.

— Tom. Ella ar vrea să se suie pe bicicleta ei acum.

— Normal! pufnește el. Doar încălzeam locul.

Descalcează și urcă în galop pe scări, strigând:

— Merg doar s-o iau pe Pippa!

Când dispare înăuntru, Maggie se apropie de bicicleta ei și începe să descurie cablul de siguranță. Se lasă tăcerea. E limpede că vrea să spună ceva. Nu o face.

— N-am cuvinte să-ți mulțumesc, îi spun. E perfectă.

Ea dă din cap și zâmbește politicos în timp ce ne suim pe biciclete. Pare că îmi evită privirea. Mă întreb dacă am deranjat cu ceva.

— Scuze dacă... probabil nu ar fi trebuit să îl invit la ceai, dat fiind că...

Dar Maggie dă din cap.

— Nu, nu. De aceea veneam aici oricum. Să îl invit. Vezi tu, mereu îi moare bateria de la telefon. Pot să treacă zile întregi fără să își dea seama că nu l-a sunat nimeni.

Vorbește pe un ton lejer, dar tot nu se uită la mine.

Încerc să văd care e treaba.

— N-am mai întâlnit pe nimeni ca el. E... unic.

Mă privește în sfârșit, mușcându-și buza de jos, părând pe cale să facă o mărturisire.

— Nu-mi dau seama cum este. De fapt, e cam ca un câine. Ai văzut și tu: e gata să se lase iubit de oricine îi dă o mângâiere. Poate fi chiar enervant.

Zâmbesc, înțelegând de unde pornirea lui Maggie.

— La fel a făcut cu tine când l-ai întâlnit prima oară?

Se lasă un moment de tăcere și pe chipul lui Maggie se zărește o umbră de tristețe.

— Nu.

— Nu?

— Nu. Nu a făcut-o.

Ea își mută privirea.

— Scuze. Mă... afectează.

Acum chiar înțeleg ce vrea să spună.

— Îmi dau seama.

Oftează și roșește la față.

— Face asta cu toată lumea! Cu absolut toată lumea! Doar cu mine nu.

E uimitor. Și înnebunitor. Și umilitor! Scuze.

Se îndreaptă de spate, își aranjează rochia, își netezește puloverul, recăpătându-și aerul demn.

— Nu ai de ce să îți ceri scuze.

— Charlie spune că ar trebui să mă consider norocoasă. Adică nu vreau să înțelegi greșit, el ține la Tom, dar...

Clatin din cap.

— Nu contează ce spun alții. Dacă vrei ceva, trebuie să te lupți ca să-l obții.

— O, Doamne, nu.

Face ochii mari. Se oprește, clatină din cap și suspină.

— E atât de sexy.

Deși n-aș putea zice asta după întâlnirea cu Tom, fiecare cu gusturile sale. Ne uităm din nou una la alta, zâmbind. Îmi place mult fata asta. Am sărit deja una în ajutorul celeilalte. Trebuie să sprijini, nu să judeci. Asta presupune frăția universală, indiferent din ce țară ai proveni.

Cât timp Maggie îmi prezintă parcul din apropiere, Tom se întoarce. Observ cum o privește. Este pentru prima oară când îl văd privind-o cu adevărat. Pare extrem de drăguță acum, scăldată în lumina soarelui de după-amiază filtrată printre frunzele de stejar de deasupra ei.

— Mags? spuse Tom.

Ea își întoarce fața de la parc.

— Da, Tom?

El se uită atent.

— Părul tău.

Mâna ei atinge partea dreaptă a cocului roz și roșește. Aș putea să-mi iau niște floricele și să îi privesc toată ziua.

— Da? întrebă ea cu blândețe.

Asta e. Țasta-i momentul în care el își face curaj și o invită în oraș și pe care-l voi povesti când voi ține toastul la nunta lor.

Tom se apleacă și privește partea stângă a capului ei, aproape încurcat.

— Ai niște găinaț de pasăre în păr.

CAPITOLUL 7

*Această dragoste greșit înțeleasă
Mi-a prefăcut adesea bucuria în durere,
S-arunc bobocul ei am încercat,
Dar mugurul nu pierе.*

John Clare, *Chinurile dragostei*, 1844

— Dată fiind curbura adorabilă a siluetei tale, e chiar de mirare că nu ești una dintre acele fete americane care trăiesc numai cu iarbă cosită și apă de la ghețari, spune Charlie.

Am gura prea plină de biscuiți ca să-i răspund.

Toți patru – Maggie, Tom, Charlie și cu mine – stăm în curtea fermecătoare a hotelului Old Parsonage și bem ceai. Un ceai cu C mare. Însoțit de un platou din porțelan cu trei niveluri plin cu sandviciuri jos, biscuiți, dulceață și frișcă la mijloc și deserturi mici sus.

N-am mai servit un ceai după-amiaza de când Ashley Carmichael, obsedată de *Alice în Țara Minunilor*, m-a forțat să-mi petrec a opta ei aniversare sorbind ceai roz din pahare mici de plastic, purtând o pălărie stupidă, îngrozită fiind de un tip între două vârste, îmbrăcat într-un costum murdar de lepure Alb. Acum e mai bine.

Înlăturând merișoarele din biscuitul său, Tom ridică privirea, atenția fiindu-i atrasă de ceva ce se află dincolo de masa noastră.

— Hei, Charlie? Nu este acela vâslașul tău?

Urmărind privirea lui Tom, îl zărim pe unul dintre chelneri (un tip chipeș, cu maxilar pătrășos), care umple paharele de apă trei mese mai încolo.

— Nu încă.

Charlie oftează.

Fruntea lui Maggie se încruntă.

— Dar îl plăceai trimestrul trecut, spune ea, de parcă ar fi fost în altă viață. Sigur că...

— Nu e pregătit.

— De parcă asta te-ar fi oprit vreodată! Tom hohotește.

Charlie dă din cap.

— Nu, trebuie să am mare grijă cu el. Încă se teme de reproșurile colegilor ăia înfiorători ai lui. A conștientizat deja de câteva luni și a început

să își mai vopsească părul. De-abia a început să experimenteze și chestia cu pantalonii colorați. Deci...

Charlie lasă ceașca de ceai jos și mă privește.

— Dat fiind că ești aici de douăzeci și patru de ore și că am fost martor la o mare parte din ele și pot să presupun că nu au fost printre cele mai plăcute pentru tine, cum de îl știi deja pe încântătorul nostru domn profesor Davenport?

Zâmbesc spre Charlie.

— De asta m-ai invitat la ceai?

— Nu! mă asigură Maggie chiar atunci când Charlie spune:

— Evident.

Începe să picure, dar nimeni nu pare deranjat. Maggie împinge micul bol cu frișcă mai în spate, ca să fie protejat de platoul de deserturi. Fiecare cu prioritățile lui.

— Ei bine, mai întâi, aproape că m-a lovit cu mașina.

Charlie încuviințează.

— Te uitai în direcția greșită, desigur.

Deschid gura să replic, dar mă răzgândesc.

— Apoi, a reușit să-mi tragă una...

— Asta e! strigă el.

Ridic mâna.

— În restaurantul Happy Cod. Cu o farfurie de sosuri.

Charlie arată de parcă și-ar fi dat seama despre ce-i vorba.

— Davenport e responsabil de acel experiment vestimentar al tău, nu-i așa?

Încuviințez.

— Excelent, spune el, mijindu-și ochii. Dar nu se poate ca asta să fie tot. Pentru că, în clasă...

Ridic din nou mâna, sperând să scurtez calvarul.

— A fost un nesimțit și eu mi-am ieșit din fire. A vrut doar să se scuze. Ceea ce a și făcut. Și e în regulă.

Charlie se uită la Maggie, cântărindu-mi spusele și părând să evalueze valoarea lor narativă.

— Dar trebuie să știm exact ce a spus. În cuvinte se află indiciile.

Din fericire, Maggie se apleacă în față și șoptește:

— la uitați!

Cu toții îi urmărim privirea. De partea cealaltă a gardului viu care e destul de scund, într-o stație de autobuz se află Cecelia Trandafirul Englezesc.

— Cecelia Knowles, murmură Tom reverențios, de parcă a zărit o pasăre rară în sălbăticie. Charlie o studiază din spatele ochelarilor săi de soare.

— Am fost surprins să o văd în clasă. O ia de la zero, poate?

— Cum?

— Și-a făcut studiile de licență aici, îmi explică Maggie. Era în anul trei când eu și Charlie eram boboci. Am văzut-o la cursuri...

— Cum ai putea s-o ratezi? spun Tom și Charlie într-un glas.

Maggie își dă ochii peste cap.

— Dar nu era niciodată aici în weekenduri, așa că nu am apucat să o cunosc bine. Apoi s-a întors în anul următor ca să-și înceapă masteratul — am petrecut ceva timp împreună când am făcut cercetare — și cam la jumătatea semestrului... a dispărut pur și simplu. A fost oarecum ciudat.

— A renunțat?

Maggie ridică din umeri.

— Evident, spune Charlie, vorbind sacadat, s-a trezit pe neașteptate *enceinte*²⁰, s-a retras o vreme la sânul alinător al unei misterioase-mătuși-celibatate de pe continent, lăsând copilul în grija țărănoiului de acolo și a soției sale sterpe, urmând ca la vârsta de zece ani acesta să fie trimis în Anglia pentru instruire, sub îngrijirea și protecția unui tutore, evident.

Ador tocilarii.

Cecelia se uită la ceas, eu mușc obscen dintr-un biscuit, apoi ea o vede pe Maggie, care îi face politicos cu mâna. Se îndreaptă în direcția noastră. Grozav. Tom scapă din mână felia de pâine din sandvici, de pe care răzuia muștarul, și își aranjează părul ciufulit, încercând cu disperare să-l netezească.

Charlie nu se poate abține.

— Asta-i cheia succesului, Tom. Nimic nu se compară cu un aspect îngrijit.

Cecelia vine la masa noastră, zâmbind cu seninătate.

— Bună, Maggie.

— Bună! spune Maggie, pe un ton cam exagerat.

— Ce mai... începe Cecelia, dar Tom sare în picioare, de parcă tocmai își

²⁰ Gravidă (lb. franceză, în original) (n. red.).

dăduse seama că stătea pe o piuneză.

Cecelia tresare. El face semn spre scaunul de lângă el, parcă îndemnându-l să i se ofere. Însă nici el, nici scaunul nu scot o vorbă.

Maggie îl scoate din încurcătură.

— Scuze. Vrei să stai cu noi?

— Mulțumesc, nu, spune Cecelia pe aceeași tonalitate gravă, elegantă. Am zis că intru pentru o ceașcă de cafea înainte să iau autobuzul. Am fost atât de încântată să te văd în clasă, mereu am sperat că vei continua...

— Thomas Singh! spune Tom în cele din urmă, întinzând mâna. Din familia Singh din Yorkshire. Lucrători ai pământului încă din timpurile cuceririi normande.

Îmi observă privirea confuză.

— Din partea mamei, clarifică el.

Cecelia înclină capul.

— Cecelia Knowles. Din familia Knowles din Sussex. Care a rezistat cuceririi normande.

Chicotim cu toții, încercând să păstrăm impresia de normalitate, de dragul lui Tom.

Acesta n-a eliberat încă mâna Ceceliei.

— Deci, ce ne-o fi scris să fim, prieteni sau iubiți?

Cecelia își retrage încet mâna.

— Cred c-ar fi suficient să fim prieteni, mulțumesc.

Cățelușul mai ia o palmă peste botic.

— Și, desigur, îl cunoști pe Charlie Butler, spuse Maggie continuând: Iar ea este Ella.

Ochii Ceceliei se îndreaptă spre mine.

— O, Doamne, spuse ea. Ești *chiar* tu. Nu eram sigură.

Ba era sigură.

Înghit ultima bucată de biscuit și întind mâna.

— Ella Durran. Am ratat cucerirea normandă cu un mileniu. Zâmbesc.

Nu am nicio animozitate față de ea. Sincer. Dar ea pare să mă displacă din start.

Cecelia zâmbește politicoasă și îmi strânge mâna cu repeziciune.

— Scuze, trebuie să plec. Ne vedem săptămâna viitoare la cursul lui Jamie.

Înainte să apuc să mai zic ceva, dispare în hol.

Sorb din ceai și apoi întreb pe un ton de parcă n-ar-conta-câtuși-de- puțin.

— Credeți că sunt împreună? Ea și Davenport?

Maggie clatină din cap.

— Dacă sunt, nu va dura mult, mă tem.

O spune de parcă ar fi o fană a telenovelelor ce vorbește despre viețile amoroase ale personajelor.

— Ce vrei să spui?

— Jamie Davenport este o legendă, spune ea, făcând ochii mari. Drumul dintre Oxford și Cambridge este presărat cu inimi frânte.

Charlie pare să analizeze spusele.

— Mai bine zis, presărat cu chiloți. Omul a inventat regula celor trei întâlniri.

— Așa că să fii atentă, spune Maggie.

Îmi ia ceva până să-mi dau seama cu cine vorbește.

— Stai puțin, eu?

Ea încuviințează.

— Scuze, dar mi s-a părut evidentă atracția dintre...

— Nu, n-a fost! sar eu să-mi iau apărarea. Nu sunt nicidecum atrasă de Jamie Davenport.

Toți se uită la mine. Deodată. De parcă ar fi repetat mișcarea.

Dau să iau alt biscuit.

— În plus, sunt aici doar până în iunie. N-am treabă decât cu Oxfordul. Și cu călătoriile! Ultimul lucru de care am nevoie este o relație.

— Atunci poate că e perfect, până la urmă, spune Charlie.

Maggie intervine.

— Eu, noi ne-am gândit că trebuie să știi. Are o reputație celebră.

Încuviințez.

— Preciez asta.

Și chiar o fac. Dar am văzut destule la restaurantul Happy Cod cât să mă convingă să stau deoparte.



Ajungând din nou în camera mea, trag un pui de somn trei ore, din cauza diferenței de fus orar, ca să mă trezesc apoi amețită, dezorientată și surprinzător de însetată. Beau două pahare de apă și mă uit la ceas: e nouă seara. Acum sunt trează de-a binelea.

Aș putea să mă apuc de treabă.

Iau o antologie uriașă de poezie de pe birou și mă sui din nou în pat. Cartea este masivă, imprimată pe pagini din acelea subțiri, ca de Biblie. După ceai, am mers cu toți la Blackwell (cea mai tare librărie din lume) și am luat o parte dintre cărțile pe care Jamie Davenport ni le-a recomandat pentru acest trimestru. Tom, care nici nu e inclus în același program cu noi, a cumpărat la rândul-i toate cărțile. Spre deosebire de Maggie și Charlie, care afișează o distincție aparte, mi-am putut da seama că Tom nu provine dintr-o familie bogată (asta pe lângă faptul că Maggie i-a plătit ceaiul). Accentul lui este diferit de al lor, spune „ooh” în loc de „uh”, „autobuuz” în loc de „autobuz”. A pomenit că tatăl lui are un magazin – „cu mărunțișuri și fleșculețuri de toate felurile”. Un tată care i-a finanțat studiile în perioada dintre cursurile de matematică și cele de literatură clasică și care se roagă de el să vină acasă ca să se poată pensiona. Tom a pomenit c-ar fi avut cel puțin trei locuri de muncă cu jumătate de normă pe lângă mentorat – a fost administrator, a aranjat rafturile cu cărți la Bod și a făcut chiar ceva programare pentru site-ul universității. Pare un personaj atemporal, de parcă în toată istoria Oxfordului mereu a existat un Tom, trăind într-o debara cu cărți, mergând pe bicicletă prin oraș pe orice vreme, strecurându-se la cursuri la care nu e înscris, schimbând disciplinele cu un an înainte să încheie studiile.

Și Charlie mi se pare emblematic pentru Oxford. Nu am idee de unde s-ar putea trage, sau, după cum ar spune mama, cine sunt „ai lui”. Lasă impresia că a apărut la porțile colegiului Magdalen pe când era bebeluș, într-un coș de răchită, ca să fie modelat de Hugh și Eugenia și călit de fantoma lui Oscar Wilde.

Maggie a spus ceva despre un tată care în mod clar are unele conexiuni cu lumea bancară și o mamă care s-a mutat recent în Franța. A urmat cursurile unui liceu de undeva din Elveția (sau ale unui colegiu) și a pomenit c-ar fi absolvit ceva cursuri de teatru în timpul studiilor de licență (deși nu mi-o pot imagina pe Maggie cea timidă, cu voce de copil, pe scenă) și că este obsedată de Thomas Hardy.

Acum, cuibărită sub pătură, frunzăresc antologia de poezie, sperând să găsesc ceva care să-mi sară în ochi. Davenport ne-a cerut să descriem cum ne face o poezie să ne simțim, așa că scanez repede cuvinte precum „simt” sau „sentiment” sau „emoție”, doar ca punct de pornire. Ochii mi se opresc

asupra *A Mans Requirements*²¹ de Elizabeth Barrett Browning și încep să citească.

*Iubește-mă dulce, cum știi mai bine,
Simțind, gândind, văzând;
Iubește și ultima fărâcă din mine,
Iubește-mă și în întregime.*

Continuă să enumere toate felurile în care un bărbat îi cere unei femei să-l iubească. Cerebral, spiritual, etern, complet și așa mai departe. Apoi poezia ia o turnură interesantă:

*Astfel, dacă-mi vei dovedi, dragă,
Că nu-i iluzie iubirea femeii.
Te voi iubi și eu – jumătate de an, întreagă –
Cum o fac doar bărbații.*

Drace, EBB. O spune pe șleau, așa cum a fost mereu, chiar din 1846.

Mi-am găsit poezia. Și mai bine e că descrie exact persoana care ne-a dat sarcina de-a scrie eseul. *Poți să zici ce vrei, Davenport.*

După două ore, am deja cinci pagini scrise la două rânduri, cu caractere de doisprezece, font Times New Roman, în care scot la iveală tot ce reprezintă acest poem. Iau caietul din geantă, găsesc pagina unde am notat adresa de e-mail a lui Jamie Davenport și o scriu într-o nouă căsuță de mesaje. În inbox sunt încă trei e-mailuri de la mama. Le las pe mai târziu. Atașez documentul cu tema și fac o pauză ca să mă gândesc ce să scriu în corpul e-mailului. Mă rezum la:

*Prof. Davenport,
Găsiți atașat eseul pe care l-ați solicitat.*

*Toate cele bune,
Ella*

Mă gândesc să adaug „din Ohio”, dar nu vreau să creadă că am avea vreo

²¹ Cerințele bărbatului (n. red.).

glumă a noastră. Când se-aude sunetul e-mailului trimis, ce-mi poartă eseul, traversând orașul spre oriunde s-ar afla Jamie Davenport, îmi îndrept atenția spre mailurile de la mama.

M-am întâlnit azi într-un magazin cu Marni Hopkins. Știi că Bradley e la studii postuniversitare pe undeva prin Spania? Poate că voi doi...

Îl șterg din start.

Următorul e-mail:

Bună, dragă, de ce nu m-ai sunat încă? Sună-mă când ai o clipă liberă. Să știi că Marni a fost foarte impresionată că ai intrat la Oxford. Mi-a arătat o poză cu Bradley. Cred că urechile lui...

Șters.

Ultimul e-mail:

De ce-mi apare pe computer roata aia colorată care se învârte. Ce mi-ai spus să fac data trecută când am pățit asta?

Răspund imediat:

Restartează-l.

Mă las pe spate și privesc spre computer. Aș putea să vorbesc cu ea pe Skype. Acolo ar trebui să fie, cât, cinci după-amiaza? E-mailurile au venit acum o oră, știu că e prin preajmă. Dar chiar nu am nimic de spus.

În fine, mi-am luat o bicicletă, am găsit Happy Cod, am o menajeră și pe Hugh Portarul, mi-am făcut prieteni, am urmat un curs și au mai fost câțiva biscuiți. Ca să nu mai vorbesc de o slujbă de vis.

Dar să nu uităm că l-am făcut nesimțit (în față) pe cel care fără-știința-mea-mi-era-profesor, că nu voi studia cu Styan și că am ajuns la concluzia că aici nu sunt foarte competitivă din punct de vedere academic, așa că probabil voi ajunge să mă fac de râs nu doar pe mine, ci și Fundația Rhodes.

Multe s-au întâmplat de când mi-am ștampilat pașaportul. Trag adânc

aer în piept. E în regulă. Cu eseul ăsta îmi voi lua revanșa. Totul va reveni la normal. Doar că până atunci nu vreau să vorbesc cu mama.

O cunosc bine. Mult mai bine decât mă va cunoaște ea pe mine vreodată.

Mama trăiește într-o stare de neliniște continuă. Are mereu impresia că totul se duce de râpă, dintr-odată, când de fapt în viața ei nimic nu s-ar putea duce de râpă. Are aceeași slujbă de douăzeci de ani, nu călătorește, nu se duce la întâlniri, casa e achitată, are două detectoare de monoxid de carbon, merge la medic cam de trei ori pe an și evită orice loc public unde ar putea fi cineva („nu se știe niciodată, Ella, a înnebunit lumea”) cu o armă. Dacă nu cumva, la modul cel mai propriu, se deschide o groapă sub Volvo-ul ei, pe distanța de doi kilometri până la locul de muncă, n-are cum să i se întâmple ceva.

Nu a fost întotdeauna așa. Dar e de suficient timp încât să pară că e dintotdeauna.

Sunt doar obosită.

Și mi-e dor de tata.

Clinchetul e-mailului care sosește reușește să-mi distragă atenția de la problemele familiale. Mă aplec în față să citesc, fiind sigură că e vorba de mama, care-mi spune că a restartat computerul, dar că acum ecranul arată foarte ciudat...

Simt un gol în stomac când văd expeditorul: James Davenport.

De-abia aștept să citesc. Noapte bună.

Niciun „Sunt surprins să văd că ai lucrat atât de repede”? Sau „Impresionant, Ella din Ohio”?

Este profesionist. Așa cum ar trebui să fie. Pentru că acum este profesorul meu, nu vreun tip misterios dintr-un restaurant de cartofi prăjiți, care mi-a aruncat o privire de parcă eram cel mai delicios fel din meniu.

N-am de gând să răspund. Ce să-i spun? „Asemenea? Sper să-ți placă? Ce faci diseară?”

Și nici nu îl voi căuta pe Google. În ceea ce mă privește, deși sunt obligată să am un cont profesional de Twitter, nu am cont pe nicio altă platformă de social-media. Nu doar pentru că mi se pare o incredibilă pierdere de timp, ci și pentru că mi-ar oferi nenumărate ocazii de a mă face de râs în fața potențialilor clienți; or, dacă nu te văd niciodată greșind, nu trebuie

niciodată să te scuzi.

Mă uit din nou la e-mail, privirea fiindu-mi atrasă inexplicabil de el, de parcă în locul celor două propoziții inofensive ar fi o fotografie cu expeditorul gol-puşcă. În mod sigur el ar fi domnul Septembrie în calendarul Arătoşilor de la Oxford. *Bine ați revenit la școală, doamnelor.* Jamie Davenport pe o scară de bibliotecă, cu abdomenul musculos, uns cu ulei, inevitabil cu o carte în fața prohabului.

Cel puțin încă mă pot amuza singură.



Următoarele zile zboară mai repede decât îmi dau seama. În sfârșit nu mai simt diferența de fus orar și mă descurc cu accentul. Cu toate astea, mi-ar fi plăcut să nu înțeleg ce-a spus bețivul care a trecut pe lângă mine seara trecută și care apoi s-a întors spre prietenul lui, zicându-i cu voce tare: „O, ce bucățică bună!” Totodată, am reușit să dorm trei dimineți la rând în timpul vizitelor Eugeniei și am participat la celelalte două cursuri ale mele, dar profesorii nu ne-au dat nicio temă.

Din câte se pare, numai domnul Jamie Davenport face asta. Ca apoi să nu le citească, din câte se pare.

Mi-am petrecut zilele parcurgând lista de lecturi indicată la curs și răspunzând solicitărilor lui Gavin. E-mailurile lui sosesc la orice oră. Sună cel puțin o dată pe zi.

În după-amiezile târzii, Maggie și cu mine ne suim pe biciclete și îmi arată orașul. Maggie provine din Londra (a specificat și din ce zonă, după care s-a scuzat pe un ton care m-a făcut să cred că e una jenant de elegantă), dar a urmat studiile universitare la Magdalen, așa că știe fiecare colțișor din Oxford. Mă poartă pe poteci înguste, șerpuitoare, de piatră și prin cotloane speciale pe care le-a descoperit de-a lungul anilor petrecuți aici. Acum locuiește în complexul de locuințe pentru absolvenți de la Exeter College, unde împarte bucătăria și zona de living cu alți patru studenți: doi chinezi, o britanică rubensiană care ține morțiș să vorbească doar italiană și o femeie din Orientul Mijlociu, mai în vârstă, care – din câte și-a dat seama Maggie – nu e niciodată acolo. Ca urmare, Maggie își petrece mult timp cu mine.

Când terminăm de mers cu bicicleta, luăm de regulă cina cu Charlie și Tom, așa că m-am familiarizat cu bucătăria Oxfordului care e când foarte proastă, când strălucită. Îmi este rușine să recunosc că mi-e dor de

mâncarea americană. Mi-aș vinde trupul cuiva care mi-ar indica un loc unde găsești un cheeseburger ca lumea.

Azi sunt împreună cu Charlie în sala de lectură de la etaj a bibliotecii Bodleian. Charlie îmi face turul de prezentare, ținând o carte despre vâslit într-o mână și șoptindu-mi curiozități despre Oxford.

— Bodleian are o copie a fiecărei cărți imprimate vreodată în Marea Britanie din 1611 încoace.

Repet în minte pronunția (Bod-llii-un), și încep să-nțeleg de ce toată lumea îi spune „Bod”. Încăperea este frumoasă și se întinde mult în lungime, fiind în mare parte împânzită de mese și scaune pentru lectură. Zăresc doar câteva rafturi.

— Dar unde le țin pe toate?

Charlie face semn spre podeaua din lemn, părând să indice camere și etaje care se află dedesubtul nostru. Aruncă o privire peste umăr, apoi trece în spatele biroului de la intrare unde nu este nimeni. Caută dedesubt și scoate de acolo o revistă glossy pe care se află inscripționat cuvântul *Tatler* cu litere îngroșate. Mi-o întinde.

— Mereu este câte un exemplar nou băgat pe-aici.

O frunzăresc și văd rând pe rând poze ale unor oameni pe care nu îi recunosc. Este ca un univers alternativ. S-ar părea că Marea Britanie are propria sa versiune de Kardashieni.

— Știi ce e interesant, încep eu. Acești oameni sunt echivalentul...

Dar sunt întreruptă de sunetul unei cărți care cade pe biroul de lângă mine.

Mă uit la carte. Nu văd despre ce-i vorba din cauza unei mâini întinse deasupra copertei. O mână drăguță, masculină. Cu degete lungi, subțiri și doza optimă de păr pe încheietura mâinii, unghii curate...

— Ella?

Tresar, ridic privirea și văd ochii albaștri pătrunzători ai lui Jamie Davenport, care se uită la mine.

— Hai la mine în birou, dacă vrei. Azi. La trei și jumătate.

Fără să fi auzit ce spune, încuviințez. Se uită în jos, spre *Tatler*. Ridică o sprânceană.

— Muncă de cercetare? spune, plin de sarcasm.

Apoi mă privește din nou, zâmbește reținut și dispare.

— Maiestuos, șoptește Charlie.

Reușesc să mă adun și să revin la Charlie și Bod.

Sunt complet dezorientată. E posibil să fi supraestimat aptitudinile mele în ce privește engleza britanică.

— Ce a zis adineauri?

Charlie face ochii mari.

— Te dorește.

CAPITOLUL 8

*Nu a venit la mine?
Ce l-ar putea ține pe adevăratul Lancelot la distanță,
Dacă i-aș spune: vino?*

William Morris, *Apărarea lui Guenevere*, 1858

M-am îndreptat spre Lincoln, un mic colegiu din perioada medievală, ce are o biserică transformată în bibliotecă în mijlocul orașului, pe strada Turl. Maggie mi-a explicat cu câteva zile în urmă că fiecare profesor este afiliat unui anumit colegiu din Oxford, unde are un birou în care adesea ține ore pregătitoare pentru studenți. Lincoln este locul în care Jamie Davenport își pune jeansii mulați în cui.

După ce o cotesc la dreapta de pe strada High pe Turl, trec printr-o ușă exterioară încastrată într-o poartă din lemn într-un mic portic. Dincolo de lespezile porticului este o peluză îngrijită, înconjurată de clădiri acoperite de iederă. Colegiul este mai mic decât Magdalen, dar foarte elegant și pare ceva mai vechi (dacă este posibil așa ceva). Intru, întreb portarul unde este biroul profesorului Davenport și mă îndrumă spre scara opt de pe Chapel Quad, sus, la etajul doi.

Când mă apropii de palier, la etajul doi, aud o discuție aprinsă între două persoane, în spatele unei uși. Mă opresc din urcat. Pentru moment uit de emoții și mă trezesc trăgând cu urechea. Sunt doi bărbați.

Îmi dau seama că unul dintre ei este Jamie Davenport.

— Nu mă interesează părerea ta.

— James, asta e absurd...

— Adaug-o celorlalte, atunci.

— Suntem familia ta! se aude strigând persoana mai în vârstă.

— Suntem legați prin naștere! Nici mai mult, nici mai puțin, răspunde răstit Davenport, nu tot atât de tare, dar de două ori mai tăios. Apoi spune pe un ton înăbușit: Scuză-mă, am de lucru.

— Am venit la tine în timpul programului meu de lucru...

— Te-a chemat cineva aici? Pleacă.

— Ești, fără îndoială, cel mai nerecunoscător...

Acum Davenport strigă.

— Ce dracului, ieși afară!

Trag cu ochiul după colț și, peste doar câteva secunde ușa de lemn cu arcadă se deschide brusc și un bărbat mai în vârstă, cu pieptul bombat, iese valvârtej. Se oprește și se întoarce spre cameră. Mă lipesc de zid.

— Ești arogant, băiete și, ia aminte la ce spun – de la asta o să ți se tragă...

— Dumnezeule, trebuie să te dau afară cu mâna mea?

— Vorbește-mi cum vrei, nu-mi pasă, dar dacă îndrăznești să-i mai faci rău mamei tale, jur că...

— Nimeni nu-i poate face mai mult rău decât ai făcut-o tu deja!

Ușa se trântește. Dinăuntru sau din afară? Dau să privesc iar după colț când o adevărată forță a naturii cu păr argintiu trece în goană pe lângă mine și pășește în jos pe scări fără să-mi arunce vreo privire. Furia lui e aproape tangibilă și mă apuc de balustradă ca să-mi țin echilibrul. Aștept, ținându-mi respirația, încercând să păstrez tăcerea. Las să treacă zece secunde și apoi merg spre ușa și bat încet.

— Da? spune calm Davenport.

Deschid încet ușa și bag capul înăuntru. Stă în spatele unui birou vechi, răsfoind niște documente. Pare că nu s-a întâmplat nimic.

— Bună. Este un moment potrivit?

Mă aștept să-mi trântescă ușa în față. Ridică privirea.

— Da, desigur. Ia loc.

Intru în ceea ce pare a fi un salon dintr-o veche vilă englezească. Sau, cel puțin, așa cum am văzut eu în filme că arată un salon dintr-o vilă englezească. Tavan înalt, traversat de bârne, intarsii pictate în Stil Tudor. O podea cu parchet în spic, acoperită de un covor roșu plușat, pereți din piatră neprelucrată, ferestre cu ochiuri de geamuri și un șemineu masiv din piatră. Două fotolii de club destul de uzate stau față în față lângă șemineu, iar între ele se află o canapea roasă, roșie. Biroul se află în fața unui bovindow care dă spre curte.

Mă îndrept spre un fotoliu, încercând să găsesc ceva isteț cu care să deschid conversația.

— E foarte frumos aici. Intim, spun eu, uitând cu totul ce-mi propusesem.

E încă la birou, nemișcat, răsfoind hârtiile și cărțile împrăștiate acolo.

— Ei bine, atunci simte-te ca acasă, spune el.

După ton nu-mi dau seama ce gândește. *Nu-i cazul să mă panichez*, îmi spun. Ce s-a întâmplat n-are nicio legătură cu mine. Probabil mă aflu aici

pentru că vrea să mă felicite cu privire la primul referat sau vrea să aprofundăm unul dintre subiectele abordate, care i-a stârnit curiozitatea. Prezența mea s-ar putea chiar să-i facă bine. Să-i distragă atenția de la ce-o fi provocat cearta aceea. Ca să continui conversația, spun:

— Locuiești aici?

— Nu. Deși am toate condițiile.

Se întoarce în sfârșit, se strecoară printre birou și scaun și înaintează spre mine. Poartă o cămașă gri-cărbune, cu nasturi, deschisă la gât, băgată în pantaloni, cu mânecile suflecate până la coate, pantaloni de culoarea vișinei putrede care par să fie – oare e posibil așa ceva? – de catifea. Și ce-i și mai ciudat e că arată incredibil în ei.

Începe să vorbească.

— De-a lungul timpului, contractele de profesorat au oferit și cazarea, pentru că majoritatea profesorilor erau clerici. Dacă se căsătoreau, trebuiau să plece. Nu puteai să faci parte din breaslă și să ai și soție. Ca nu cumva să-ți distragă prea mult atenția.

De ce îmi spune mie asta? De ce nu-mi pot lua ochii de la pantalonii lui?

Se așază pe fotoliul din fața mea, își trece o mână prin păr. Apoi face semn în spatele lui, spre una dintre ușile închise.

— E un pat în spate.

De ce îmi spune mie asta? De ce mă tot uit la pantalonii lui?

Se uită în jos la genunchii lui.

— Prinde bine în noapțile de muncă, bănuiesc, șoptește el, ceea ce face situația și mai stânjenitoare. Deci. Legat de eseu. „A Man’s Requirements”. Ce părere ai despre referatul tău?

Mă prinde pe picior greșit. El ar trebui să îmi spună ce crede despre lucrarea mea.

— Ăăăă, încep eu, iar apoi îmi dreg glasul. Păi, dacă tot ai întrebat... Cred că a venit cu o perspectivă, câteva observații și un mod de analiză interesante.

Se uită la mine. Are un fel al lui de a sta nemișcat, de parcă n-ar respira. Ca un vampir. Ceea ce mă face să-mi dau seama că nu mai respir. Mă uit în altă parte și trag aer în piept.

— Dar am vorbit destul despre mine, cum ți s-a părut lucrarea mea, glumesc eu.

— „Lucrare” – un cuvânt foarte potrivit, spune el încet.

Înțepenesc. Mi-a aruncat cuvântul înapoi. E o tehnică retorică pe care o cunosc și rămân pe poziții.

— Țsta nu pare a fi un compliment, spun eu, sperând să par la fel de calmă. Crezi că e ceva în neregulă cu el?

— În neregulă? Nu, răspunde el, ridicând din umeri, aerul lui degajat afectându-mă mai mult decât o eventuală critică.

Observ că nici măcar nu are în față eseul meu. Ca și când, după ce l-a citit o dată, repede, mediocritatea acestuia i s-a întipărit în memorie.

— În nici două mii cinci sute de cuvinte, continuă el, ai analizat nașterea curentului feminismului, apusul căsătoriilor de conveniență, proslăvirea sindromului Pan dintr-o perspectivă istorică și persecuția sexului feminin, ce și-a atins apogeul în procesele vrăjitoarelor din Salem.

Se oprește, dar continuă să mă fixeze cu privirea. Nu-i exclus să-l fi memorat. Și să vrea să-l folosească drept exemplu pentru clasă. Apoi continuă:

— Extraordinar.

Radiez.

— Ai reușit să faci orice altceva în afară de ce am cerut.

Îl fixez cu privirea. Atunci, vrea să-l dea drept exemplu negativ în clasă. Se apleacă în față.

— Descrie poemul așa cum ai face-o pentru un prieten. Ce-ți transmite asta?

Clipesc spre el, realizând amplitudinea erorii.

— O... spun eu pe un ton jalnic. Cred că... am divagat.

— Divagat? Ella, spune el, aplecându-se și mai tare în față, ai eșuat cu totul în raport cu obiectivul. Ai luat-o tare rău pe arătură. Într-un mod impresionant, dar tot pe arătură.

Clipesc. A fost încercarea de a-mi demonstra aici adevărata valoare și am eșuat. Este cuvântul lui. Eșuat. Până acum n-am avut niciun eșec. Pe nicăieri.

Cred că Davenport vede jena ce mi s-a întipărit pe față, pentru că ridică din umeri și schimbă abordarea, lăsându-se pe spate.

— Uite, Ella. Am vrut să vorbesc cu tine despre asta înainte să începem ca lumea semestrul.

Deși mi-e groază, știu ce urmează să spună.

— Ai oportunitatea de a...

— Mă ridică acum și a mă întoarce înapoi în State?

Încerc să îmi controlez tonalitatea, pe cât se poate.

Înclină capul spre mine.

— De ce ai spune așa ceva?

— Pai, e limpede că referatul meu nu este pe măsura așteptărilor. Americana este evident depășită de situație.

Simt cum se revarsă din mine limbajul defensiv. Adică, cine se crede? Eu lucrez pentru posibilul nominalizat pentru președinția...

— De ce ai crede că nu te ridici la nivelul așteptărilor?

— Ești psihiatru? izbucnesc eu. Sau asta face doar parte din metoda socratică, din stilul de predare socratic, în care răspunzi la o întrebare cu o întrebare?

— Scuze, a sunat ca o întrebare?

Este complet calm, realmente curios.

Mă uit spre podea, dar îl simt ațintindu-mă cu privirea. Trag aer în piept, dându-mi din nou seama că m-am oprit din respirat. Înghit, dar am un nod în gât. De vină e visul meu, probabil. Cred că mă sufoc cu experiența-unică-în-viață. Cu Oxfordul meu.

Cumva a reușit să-mi dejoace planurile.

Pe un ton calm, continuă.

— Ella, asta nu are nicio legătură cu...

Se oprește, alegându-și cuvintele.

— Lucrarea a fost al naibii de bine scrisă.

Am observat deja că britanicii folosesc cuvintele cu conotații negative cu sens pozitiv și nu sunt încă sigură cum să mă raportez la asta.

— A fost o abordare extrem de amănunțită. Dar aici nu este vorba de etalarea cunoștințelor sau a dibăciei academice, sau de cât de convingătoare sunt argumentele. Sunt doar idei de discutat. Ideile sunt hrana minții. Tot restul este pleavă, care trebuie lăsată pentru sicofanții care se cred academicieni. Timp de o mie de ani, așa au stat lucrurile aici. Este o chestie învechită? Da. Greoaie? Absolut. Aparent inutilă? În noua ordine mondială, așa s-ar părea, dar cu toate astea, Oxford este Oxford și rămâne astfel.

Se întinde spre masa care se află între noi și ia antologia de poezie. Frunzărește paginile acesteia.

— Spune-mi, Ella, dintre toate poemele din carte, de ce l-ai ales pe

aceasta?

— Pentru că spune adevărul despre bărbați.

— A, bun. Deci bărbații nu pot iubi o femeie decât pentru șase luni?

— Cred că e chiar prea mult.

Asta îl face să râdă ușor. Apoi lasă cartea în poală, se oprește și ridică din nou privirea. O face în mod deliberat metodic, fiecare mișcare fiind bine calculată. Este atât de diferit față de nesimțitul pe care l-am întâlnit prima oară în restaurant.

— Deci, ce-i cu asta? Îți amintește de un vechi iubit? Nu se poate să nu-ți fi frânt cineva inima. Cel puțin o dată?

Pufnesc.

— Nu mi-a frânt nimeni inima niciodată.

— Da. Scuze. Cum să-ți fi frânt? Dacă tu crezi că un bărbat nu poate iubi o femeie decât pentru șase luni.

— A, da? Și tu nu? Pentru că din ce am auzit, ești definiția întruchipată a...

Mă opresc. E prea mult.

Ochii lui albaștri, ca ai unui nebun, au un luciu metalic și scânteiază plini de entuziasm.

— Definiția întruchipată, serios? Cât de scandalos. Te rog, continuă.

Nu pot decât să scutur din cap.

Zâmbește.

— Deci, ne cunoaștem, știm totul despre celălalt.

Se lasă pe spate, zâmbind.

— Ne-am măsurat din priviri în Happy Cod, restaurantul unde se vinde pește cu cartofi, nu-i așa? Ne-am cântărit și măsurat. Dacă cineva mai slab dotat intelectual și-ar fi spus părerea despre vreunul dintre noi după o singură întâlnire, ar fi fost considerat plin de prejudecăți sau acuzat că a judecat prea repede. Nu poți să apreciezi o carte în funcție de copertă și așa mai departe. Dar noi ne-am citit în viteză unul pe altul și, din fericire, noi suntem ăia deștepți. La urma urmelor, suntem oxonieni.

Asta mă face să afixez un zâmbet încordat.

Ridică privirea spre tavan și pare să culeagă următoarele cuvinte din aerul din cameră, citând din memorie.

— „Excluderea curriculei artistice într-o perioadă crucială atât din punct de vedere sociologic, cât și solipsistic limitează abilitățile complexe de

înțelegere ale adolescentului, creând un electorat care gândește numai în alb și negru într-o perioadă în care, dacă vom supraviețui, ar trebui să gândim în culori.”

Acum se uită la mine.

— Mi-a plăcut asta.

M-a căutat pe Google. M-a căutat pe Google, nenorocitul, deși eu am făcut eforturi să nu îl caut. Nu știi dacă să mă simt flatată sau trădată. Dar acum arăt ca o ipocrită, ca o apologetă a educației care nu poate nici măcar să urmeze niște instrucțiuni simple.

— Eu m-am gândit, continuă el, că femeia care a scris acel articol s-ar putea să aibă ceva de zis despre felul în care o face să se simtă un poem.

Ridic mâinile.

— E doar un articol. Nici măcar nu sunt scriitoare. Nu spun c-aș ști cum să construiesc o curriculumă de studii în artă, ci doar că este o necesitate, nu un lux!

Se apleacă în față, entuziasmat.

— Exact. Nu te definește. Dar asta este o primă impresie, nu-i așa? Ești o americană supercompetitivă, nici mai mult nici mai puțin decât o bursieră Rhodes, care vede Oxfordul drept o serie de obstacole de depășit, ca nivelurile dintr-un joc video. Iar eu? Eu sunt ipocritul din poezie, care are teorii grandioase despre iubire în timp ce și-o trage cu o altă târfă în fiecare noapte. Genial, mă bucur că am lămurit asta. Dar cine suntem noi de fapt? Ne-am spus unul altuia ceea ce gândim, dar nu avem nici cea mai vagă idee despre ce simțim. Pentru asta este nevoie de o conversație. De vreme ce avem cuvinte și un limbaj prin care stabilim atât o legătură cu noi înșine, cât și unul cu altul.

Privește din nou în jos, spre carte, și o deschide. E cuprins de un nou suflu. O frunzărește mânat de un scop entuziast, căutând ceva anume.

— Pentru a experimenta cu adevărat un poem, șoptește el, aproape ca pentru sine, trebuie să îl simți. Un poem este viu, are o voce. Este o persoană. Cine anume este? De ce este?

Lasă degetul între paginile cărții și o închide. Apoi privește din nou spre mine.

— Auzindu-i cuvintele, când îți vorbește, crezi și simți anumite lucruri. La fel ca acum, când auzi cuvintele mele, crezi și simți anumite lucruri. A citi poezie este ca și cum sentimentele a doi oameni ar conversa. O poezie nu

trebuie să fie un răspuns, ci doar să ridice mai multe întrebări, ca orice conversație bună. Cum te-a făcut să te simți? Asta am vrut să analizezi.

Aș vrea să spun că asta a fost un mod remarcabil de explicare a temei. A vieții, de fapt, dar tot ce pot face este să încuviințez. Nu cred c-am mai fost atât de tăcută de când eram în burta mamei. Poate nici atunci.

— Uite, spune Davenport, întinzându-mi cartea în care are încă prins degetul.

O deschide și îmi arată o bucată din text.

— Citește asta. Începând de aici. Cu voce tare.

Respir din nou adânc, apoi citesc, încercând să îmi stabilizez vocea.

*Ah, iubire, hai să fim cinstiți,
Unul cu altul, pentru că lumea care s-a ivit,*

Dau ochii peste cap.

— Dă-mi ceva mai puțin evident.

— Evident? Pentru cine? Ai citit-o, genial. Acum simte-o.

E prea mult.

— Uite, înțeleg, înțeleg ce faci, ce spui.

— Simte-o.

— Dar, înțeleg.

El îmi zâmbeste neastâmpărat, ochii strălucindu-i.

— Citește din nou, Ella. Te rog. S-ar putea să fii surprinsă.

„Te rog” nu are niciun efect asupra mea. Mă uit din nou la poezie. Ideea de a fi surprinsă în vreun fel mă intrigă.

*Și ni se-așterne-n față, e-un tărâm de vise,
Atât de diferite, de frumoase și de noi,*

Vocea înceată, egală, a lui Davenport răsună în toată camera:

Căci nu există-n lume bucurie, dragoste și nici lumină

Mă uit la el. Recită din memorie, ațintindu-și privirea asupra brațului fotoliului pe care stau. Nu continuă, așa că după o clipă, continui eu:

Nici adevăruri, nici durere alinată

Doamne, oare nu-i acesta purul adevăr? Cuvintele mă fac să înțepenesc pentru un moment. Îmi dau seama că nu respir. Inspir adânc și continui:

Iar noi trăim pe o câmpie întunecată...

Vocea mea atârână de ultima silabă, ca un mărăcine ce se lipește de fustă. Davenport recită mai departe:

Speriați de zgomotele unei băătălii de zarvă plină

Iar eu termin:

Când ignorante armii s-au ciocnit în noapte.

Mișcându-se rapid dar ferm, se apleacă peste marginea fotoliului său și întinde mâna, închizând cartea pe care o am în poală. Mâna îi rămâne pe copertă. Este aceeași mână pe care am văzut-o întinsă în fața mea în Bodleian. Mă holbez la ea.

— Acum spune-mi, continuă pe voce joasă, ce vrea să spună Matthew Arnold?

Eu ezit, gândindu-mă.

— Nu gândi.

Închid ochii.

— Dacă nu te deschizi, cum vei putea vreodată să fii surprinsă de viață? Și dacă nu ești surprinsă, ce rost mai are?

Respiră!

— Că atunci când mori... rămâne numai dragostea.

— Și cum te face să te simți?

Apasă pe carte, ca să sublinieze spusele și simt presiunea în poală.

Deschid ochii, ridic privirea. Chipul său se află la câțiva centimetri distanță de al meu, ochii sunt iscoditori. Involuntar, rostesc cuvântul.

— Singură.

Și, în sfârșit, îmi dau seama care e treaba cu ochii lui. Au culoarea apei dintr-un bazin de înot unde îmi petreceam verile în copilărie, undeva la

capătul unei poteci, la baza unei cascade. Culoarea lor era atât de încărcată de magie, încât eram convinsă că dacă îmi țineam respirația suficient de mult și înotam suficient de adânc, bătând suficient de tare din picioare, aveam să descopăr că fundul bazinului nu exista, ci era de fapt o poartă spre o altă lume.

Simt cum ochii mi se umplu de lacrimi. Dar nu se revarsă.

Tensiune de suprafață.

Ochii lui continuă să îi sfredească pe ai mei. Mă aud spunând:

— Pe tine cum te face să te simți?

Pentru o fracțiune de secundă, se uită în jos, spre gura mea, înainte să-și întoarcă privirea, după ce clipește, spre ochii mei.

— Plin de speranță.

Nu pot să nu mă afund în bazinul ăsta.

Când realizez asta, e ca și cum un curent de aer m-ar lovi dintr-o parte, pe o autostradă: simt că s-au scurs ani la rândul, cât timp am privit în ochii ăia.

Se aude o voce:

— Jamie, tocmai m-a sunat... O! Scuze, nu am vrut să...

El se ridică în picioare, luând antologia. Abia atunci aud că îmi sună telefonul. Mă ridic și eu, nesigură, pe picioare, simțindu-mă de parcă ar trebui să îmi închid niște nasturi. Mă întorc spre ușă și o văd pe Cecelia. Ea privește spre podea, spunând:

— Ușa era deschisă, nu am...

Nu sunt sigură dacă vorbește cu mine, cu Jamie, sau cu amândoi.

— Nu, e în regulă, spun eu pe un ton calm, scot telefonul din buzunar și mă îndrept spre ușă cu picioarele tremurânde. Am terminat. Și trebuie să iau asta.

— Da. Desigur, spune el, îndreptându-se în direcția opusă și mergând spre biroul său. Ne vedem la curs.

Trec pe lângă Cecelia, șoptind:

— Și cu tine.

Răspund la telefon.

— Da, Gavin?

CAPITOLUL 9

*Voi merge, dar nu pe urmele străvechi ale eroilor,
Și nici pe potecile din înălțimi ale moralei,
Sau printre chipurile pe jumătate deslușite ale străbunilor,
Și formele încețoșate ale istoriei.*

Charlotte Brontë (posibil Emily), *Poeme*, 1850

Frământările interioare au început de-abia la Bombay Curry House când, după ce toată seara am fost surprinzător de tăcută și de-abia m-am atins de porția de tikka masala cu pui, n-am reușit să parez întrebarea lui Charlie:

— Cum a fost ora de pregătire?

Acum, după treizeci de minute în care am oferit detalii și am ripostat, simt nevoia să beau ceva. La greu.

— Auziți! N-a fost mare lucru. Serios. Lăsați-o baltă.

Maggie se uită la mine. Îmi dau seama că simte că ora de pregătire m-a afectat mai mult decât las să se vadă și, spre deosebire de Charlie și Tom, pare să simtă și că sub aparenta atracție sexuală e ceva mai mult. Ceva ce nici măcar eu nu înțeleg.

Mă ridic de la masă și spun:

— Ei bine, nu știu ce faceți voi localnicii, dar americana aici de față are de gând să meargă în premieră la un pub englezesc.

Charlie și Maggie rămân cu gura căscată. Tom scapă furculița. Strigă în cor:

— Nu ai fost niciodată într-un pub?!



Când ajungem pe strada St. Giles, Maggie mă informează:

— Puburile sunt aici ca bisericile.

— Exact, răspunde Charlie. Doar că pe astea le considerăm sacre și le frecventăm cu religiozitate.

Apoi deschide ușa veche, ponosită de la *Eagle and Child*²².

Vulturul și ciudatul de copil. Nu este doar un pub, ci și locașul legendar care a găzduit Inkling, un grup informal de scriitori, din care făceau parte J.R.R. Tolkien și C.S. Lewis, care a studiat chiar la Magdalen. Când intru pe

²² Vulturul și copilul (lb. eng. în orig.) (n. red.).

ușă, mă trec fiorii. Mă întorc ca să împărtășesc asta companionilor mei, dar ei au străbătut deja jumătate din distanța până la bar, imuni la fantomele istoriei.

Pubul are bârne care fac ca tavanul să fie pe alocuri aproape de nivelul capetelor. Tom își ține mai mereu capul aplecat și nu pare deranjat de situație. Camerele conduc spre alte camere, care sunt din ce în ce mai joase, asemeni cavernelor unei peșteri. Miroase a hamei și a ploaie. Charlie se întoarce spre mine, luându-mă prin surprindere.

— Vrei să bei ceva, dragă?

Revin la realitate.

— Da! Cidru!

El clatină din cap.

— Lasă cidrul Old Rosie pentru Turf.

— Atunci un martini sec Grey Goose, simplu, cu trei măslina.

Charlie încearcă să-și ia o mină binevoitoare. Nu reușește.

— Acesta nu este un bar. Este un pub.

Se întoarce cu spatele la mine, se apleacă spre barmanul solid și spune:

— Gin tonic pentru doamna.

Ne luăm băuturile și mergem la Maggie și Tom, care au băut deja jumătate din halbele cu bere neagră, densă. Charlie face semn cuiva și atinge tavanul cu mâna. Mă ridic pe vârfuri, ca să văd deasupra mulțimii..

Of.

Cecelia.

Scanez repede grupul cu care a venit și mă asigur că Davenport nu este pe acolo. Surprinzător.

— Cecelia vrea să mergem la ea. Mergem? întrebă Charlie, dar a pornit deja.

Tom, care vede încotro ne îndreptăm, îi face semn plin de entuziasm Ceceliei, de parcă ar întâmpina un soldat care vine acasă de la război. Ea îl salută princiar cu trei degete.

Când ne apropiem de masă, îmi dau seama că Davenport ar putea de fapt să fie pe-aici pe undeva. La bar sau la baie. Însă acum Cecelia face prezentările și mă concentrez ca să fiu atentă.

— El este Ahmed, spune ea, indicând un tip cu aspect suav, cu o mustață subțire, care ne salută îndrăzneț. Tatăl lui este ambasadorul Iordaniei.

Pare o informație inutilă, dar nimeni nu clipește. Ahmed își pune degetul

la buze – șșșt – și se preface că ascunde berea. Îi zâmbesc. Cecelia se întoarce apoi spre un tip ridicol de arătos care stă lângă ea și îmi dau seama că este vâslașul lui Charlie.

— Iar acesta este vărul meu de gradul al doilea, Ridley, spune Cecelia, zâmbind.

Normal că sunt rude. Frumusețea lor deplină n-are cum să fie o simplă coincidență.

Charlie îmi dă coate și îmi șoptește la ureche:

— Când mă vor întreba copiii noștri: „Tati cel Nostim, unde l-ai cunoscut pe Tati cel Frumos?” voi răspunde: „Desigur, în camera din spate de la *Bird and baby*”²³.

— Iar acesta, continuă Cecelia, arătând spre un tip aplecat în față ca un zombie și care se află la marginea băncii, este Ian.

Ian se animă doar cât să spună:

— Momentan Ian este pulbere.

Ne oferă un zâmbet care îmi amintește de unul dintre ceasurile topite ale lui Dali. Apoi, cu ochii întredeschiși, se uită la mine.

— Și ea cine e?

Se apropie.

Ca la o ședință foto, Cecelia își dă pe spate părul ce-i acoperea fața.

— Ea este Emma.

— Ella, de fapt.

— Desigur, spune, fără ca măcar să se uite la mine. Iar ei sunt Charlie, Maggie și Tom.

— Vă rugăm, așezați-vă, spune Ahmed galant, arătând spre masă.

Ei stau pe o banchetă în formă de „L”, în fața laturii mai lungi a „L”-ului aflându-se două scaune.

— Ți-am păstrat locul ăsta toată seara, bolborosește Ian, bătând pe locul aflat lângă el pe bancă și uitându-se, din nefericire, fix în direcția mea.

Charlie sare instantaneu pe scaunul din fața lui Ridley, de parcă i s-ar alătura la vâsle. Tom se așază pe scaunul de lângă Charlie, sperând ca noua lui „prietenă”, Cecelia, să stea lângă el, pe latura mai scurtă a banchetei. Însă nu ține. Aceasta o ia într-un mod foarte prietenesc de braț pe Maggie, trăgând-o după ea și se așază în celălalt capăt al băncii, punând-o pe Maggie

²³ *Bird and baby* (Pasărea și copilul) este o altă denumire sub care este cunoscut publicul *The Eagle and Child* din Oxford (n. red.).

între Tom și ea.

Și a mai rămas un loc.

A rămas liber un loc, iar ocupantul său a fost nominalizat de Ian Bețivul, care iese din separeu.

— Doamnele la mijloc, spune el. Ezitând, mă așez lângă Ridley, iar Ian mă urmează stânenitor de aproape.

— Mersi, mormăi eu.

Se pare că un singur cuvânt a fost îndeajuns ca să mă dea de gol.

— Un yankeu! exclamă Ian.

Ahmed se apleacă peste Ridley și mi se adresează:

— Ești bursieră Rhodes, deci?

— E atât de evident? râd.

Zâmbește încordat.

— E plăcut de fiecare dată când avem un Rhodie la masă.

Spune exact opusul a ceea ce vrea să spună. O fi tatăl lui ambasador, dar Ahmed mai are de lucrat la diplomație.

— Chiar, sunt curioasă.

Ridic din umeri, vrând să par drăguță.

— Care este de fapt reputația unui „Rhodie” aici în Oxford?

Înainte ca vreunul să poată răspunde, Ian se trezește la viață.

— Sunt al naibii de nesuferiți, strigă el. Se cred tipii cei mai deștepți, dar nu se pot nici măcar șterge la cur fără un manual.

Tăcere.

— Și mai sunt și zgomotoși, strigă Ian.

Cecelia își drege glasul.

— Cred că Ian vrea să spună – și-o face destul de prost – că bursierii Rhodes sunt adesea selectați în funcție de realizările lor academice și parcursul profesional. Cu toate astea, odată ajunși aici, le vine greu să se adapteze abaterilor de la structura academică permise de Oxford.

Mă privește calm.

— Nu știi cum să se descurce cu pauzele destul de lungi dintre ore, cu lipsa programei și altele asemenea.

Îmi oferă un mic zâmbet.

— De asemenea, par să fie și destul de copleșiți de, să spunem așa, relațiile neortodoxe ce pot apărea adesea între studenți și profesori.

O privesc la rându-mi cu calm. Fața ei este ca o mască. Nu-mi pot da

seama dacă mă judecă, dacă face o aluzie la ceea ce crede că s-a întâmplat între mine și Davenport cu câteva ore în urmă sau pur și simplu așa e ea.

— Și nu rezistă la băutura, spune Ian. Cel mai mare defect dintre toate. Charlie se înveselește.

— Atunci hai să o testăm pe draga noastră Ella. Este timpul să dăm startul unuia dintre concursurile noastre teribile de băutura, specific britanice.

Se uită la mine și îmi face cu ochiul.

Aprob, bucuroasă să schimb subiectul legat de defectele mele în calitate de Rhodie.

— Păcat că Jamie nu a putut să vină astă-seară, oftează Cecelia. Întotdeauna apreciază o întrecere la băută ca lumea.

Oh, Ce, dar spune-mi, ce altceva îi mai place? În fine. Cel puțin știu că nu o să apară brusc din baie. Pot să mă relaxez.

O mână aterizează pe coapsa mea. Tresar, aruncându-i o privire criminală lui Ian, care își retrage mâna de parcă a atins un ochi de aragaz.

— Scuze! Voiam doar să-ți atrag atenția. Am o întrebare pentru tine, una extrem de importantă. Ești gata?

Devine serios, deși ochii săi plutesc în două direcții diferite.

— Ești de stânga sau de dreapta?

— Ce? Eu nu...

— Înclinația politică. De care parte ești?

Și începe distracția.



Dumnezeule sfinte, cât pot să bea oamenii ăștia.

Sunt o băutoare cu experiență, pot să rezist. Totuși, a trebuit să stau pe bară la ultimele câteva runde de Fuzzy Duck (un nume înșelător de inocent) încercând să nu mor astă-seară. Pe de altă parte, Ian face cumva și se îmbată și mai tare. Începe să vorbească cu mine, apoi uită de ce a început să vorbească cu mine, tace pentru câteva minute, apoi începe iar. Este chinuitor. În plus, de fiecare dată când vorbește, se apropie și mai mult de mine.

Lăsându-l pe Ian deoparte, mă uit în jurul mesei și mă trezesc zâmbind. Maggie are obraji roșii și zâmbește, Tom doarme cu capul pe masă și cu brațele atârându-se ca un copil mic. Cecelia zâmbește. Charlie continuă să îl seducă pe Ridley. E un maestru. A modificat jocul astfel încât Vâslașul

trebuie să toarne băutura în gura lui Charlie de fiecare dată când „pierde”.

Am ajuns în punctul în care trebuie să beau mai mult sau să plec. Este punctul-fără-întoarcere al serii.

— M-ai *înțeleses* greșit, spune Ian, suflându-mi în obraz.

Se referă la ultima parte a conversației noastre, pe care a scos-o din context. Îi răspund, în speranța că o să tacă.

— Te-am *înțeleses* perfect. Spui că americanii sunt proști. Am înțeles.

— Este vorba de disprețul vostru față de intelectualitate, de ignoranța voastră, de... de... de...

Ridley se apleacă spre mine.

— Ian, ești praf, du-te acasă.

Ian se apropie și mai tare de fața mea, continuând.

— De faptul că ignorați faptul că prăbușirea imperiului vostru arogant e iminentă.

— Ei bine, las eu să-mi scape, dacă cineva este expert în dispariția imperiilor, voi sunteți ăia.

În timp ce Ridley râde, Ian ia comentariul personal.

— Și veți ajunge exact ca noi, total irelefanți!

Masa tace. El pare să simtă, prin aburii beției, că a mers prea departe. Încearcă să-și recapete demnitatea râzând de faptul că a stâlcit cuvântul.

— Irelefanți! Ai comis-o, băiete! *Nț, nț!*

Izbucnește în râs și toată lumea se relaxează. Dar apoi își lasă mâna pe umărul meu.

— Ei, hai să nu ne certăm.

Tonul lui devine intim și vine mai aproape.

— Hai să ne îmbrățișăm și să ne împăcăm.

Se apleacă spre mine, iar eu mă întorc complet cu fața spre el, sperând să îl sperii cu privirea, sprijinindu-mi spatele de umărul și brațul puternic al lui Ridley.

Pe cel mai sec ton posibil, îi spun, simplu:

— Nu.

Dă capul pe spate și râde.

— Ei, haide acum, să fim prieteni! Nouă ne plac yankeii. Nu-i așa? se adresează el celorlalți.

Apoi se întoarce spre mine:

— Mai ales o bucătică așa de bună ca tine.

Mă holbez la el și îmi dau brusc seama. *Bucățică bună*. Deodată îmi pică fisa: el era tipul beat de pe stradă din seara trecută. „O, ce *bucățică bună!*” Instantaneu mă trec fiorii, din cauza greței.

Înainte să spun ceva, Ian își așază mâna pe a mea, se apleacă și șoptește:
— Eu, în special, apreciez o yankee... bună.

Instinctiv, ridic dreapta în aer și-l nimeresc pe Ian direct în bărbia îngâmfată. Voisem să-l dau la o parte, dar am sfârșit prin a-l lovi.

Ups.

Spectatorii rămân cu gura căscată și Ian dă capul pe spate. Cred că l-am lăsat fără cunoștință. Totul se oprește pe loc. Toate privirile se întorc spre mine. Cineva să facă ceva. Să spună ceva. Vă rog. Ajutor.

Charlie se îndură.

— Hei, n-am mai văzut un croșeu ca ăsta de când Lennox „Leul” Lewis l-a doborât pe Rahman, la revanșă! Bravo!

N-am idee despre ce vorbește Charlie, dar a spart gheața. Brusc, toată lumea aplaudă.

— De fapt, tatăl meu, murmur eu, m-a învățat să... Eu... O să...

Încep să mă strecor pe lângă Ian. Tom face ochii mari.

— Stai. Tatăl tău e Lennox Lewis?

Dar eu sunt deja în picioare și mă îndrept spre ieșire.

O aud pe Maggie oftând în spatele meu.

— Lennox Lewis e negru, Tom!

— Normal, Mags! Dar nu știam că și Ella-i negresă!

În timp ce Maggie și Charlie râd de el, împing ușa de la intrare și pătrund în noapte.

CAPITOLUL 10

*Mi s-a părut chiar că zăresc,
Când zis-a noapte bună,
O urmă de speranță, cunoscută lui,
Ce mie mi-e străină.*

Thomas Hardy, *Mierla din amurg*, 1900

Pe St. Giles picură, deși de-abia observ. Nu simt nimic în afară de bățile inimii și de berea amară care mi se agită în stomac. Nu observ nici că mă îndrept în direcția greșită, până când nu parcurg jumătate de cartier. Mă opresc, însă nu mă întorc. Pur și simplu stau pe loc.

Ce naiba e în neregulă cu mine?

Nu am mai făcut așa ceva înainte. Să lovesc pe cineva. Nu încap în doială că a meritat-o, dar nu asta mă deranjează. *Persoana mea* mă face să mă îngrijorez. Reacția mea. Până acum nu mi-am mai pierdut controlul în felul ăsta.

Mă sprijin de peretele din cărămidă al unui magazin care e închis, încercând să îmi găsesc suflul prin fluxul de adrenalină. Umezeala rece lăsată în urmă de ploaia mocănească, ce a căzut constant în ultima vreme, mi se prelinge pe spate, ca un duș rece, improvizat. Închid ochii, las capul pe spate și inspir adânc, tremurând.

Dau vina pe nenorocita de oră de pregătire. Mă simt de parcă cineva mi-a dat peste mână și am scăpat pe jos toate mărgelile pe care le aveam în pumn. Și chiar când începeam să le adun, a venit idiotul de lan și mi le-a aruncat din nou pe jos, împrăștiindu-le prin toate colțurile și pe sub mobilă.

Mă simt de parcă mi-am pierdut la propriu țiglele de pe casă.

Simt că mă înfurii din nou și las să-mi scape un mormăit/suspîn/scâncet.

— Bărbații!

O voce din apropiere spune:

— E o chemare la arme?

Fac ochii mari.

Davenport. Stă exact în fața mea, privindu-mă, părând amuzat.

— Ce cauți aici? întreb eu, pe un ton de iubită supărată.

Expresia de amuzament dispare.

— Scuze.

— N-ar fi trebuit să fii aici.

Își înclină capul spre mine, aruncându-mi o privire deja prea familiară.

— Sunt toți înăuntru, mă grăbesc să explic. Prietenii tăi. Prietenii mei. Prietenii Ceceliei. Cecelia. O să fie atât de fericită că ești aici.

Vorbăria mea capătă o anumită tonalitate.

Zâmbește iar și este nici mai mult, nici mai puțin decât prietenos, poate chiar puțin compătimitor – toate urmele întâlnirii noastre anterioare au dispărut. E ca și cum a găsit una dintre mărgelele mele sub fotoliu și mi-o dă înapoi pur și simplu, ca și cum n-ar avea nicio legătură cu faptul că anterior a făcut-o să-mi cadă din mână.

— Să te conduc înapoi înăuntru? Întreabă el.

— Nu, mulțumesc, spun eu, încercând să privesc în altă parte, spre pământ, în orice altă parte, dar nu pot.

De fiecare dată când îl văd ajung să mă holbez la el.

— Mi-a fost de ajuns pentru o zi. Seară. Am fost pentru prima oară într-un pub și s-a băut mult. Dar tu ar trebui să mergi, pentru că te așteaptă.

Și apoi, din motive necunoscute mie, risc.

— În special Cecelia.

Înclină din nou capul.

— Cecelia și cu mine... nu suntem împreună. Nu suntem un cuplu.

Ea știe asta? sunt pe punctul să întreb. Dar mă mulțumesc să ridic din umeri. Zâmbește și spune:

— Nu poți să le ai pe ambele, să știi, o reputație sordidă și o iubită devotată.

Unii bărbați pot, cred eu, dar el se îndreaptă spre ușă. Apoi se întoarce încă o dată spre mine, înclinând capul spre pub, ridicând o sprânceană.

Mă dau la o parte.

— Nu, ar trebui să plec. Serios. Noapte bună.

Nu se oprește din zâmbit. Înainte să spun ceva și mai umilitor, mă întorc și plec.

— Ella!

Numele meu răsună pe St. Giles.

Mă întorc. Se îndreaptă spre mine cu pași mari.

— Pentru prima oară într-un pub, ai zis?

Încuviințez. Privește spre stradă, ca pentru a-și da seama unde se află.

— Uite, dacă ai chef de ceva spontan, aș vrea să îți arăt un local autentic.

Își întoarce privirea spre mine.

— Un pub local, adică. *Eagle and Child* este o capcană pentru turiști.

Mă simt oricum, numai spontană nu.

— O, nu, e în regulă.

Mă dau înapoi.

— Mersi, oricum.

— Ești sigură?

Își ridică gulerul hainei ca să se ferească de ploaie și mă face să mă simt ca într-un film.

— Nu vrei să cunoști niște oameni autentici? Să bei o bere bună?

Ochii îi strălucesc, iar vocea lui este ca o scânteie printre vreascuri. Mă îndepărtez și mai tare.

— Am ceva mâine.

N-am nimic mâine.

— Dar mersi. Din nou.

Nu pleacă.

Mă opresc din mers.

Ne uităm unul la altul.



Suntem pe punctul de a intra în pub și îmi sună telefonul. Mă uit rapid, e Gavin. Mă întorc să îi spun lui Davenport că trebuie să răspund, dar el îmi face deja semn că merge să ocupe o masă.

Răspund, stând sub streășina picurândă, iar picioarele mi se afundă în preșul îmbibat de apă.

— Cum se cheamă chestia aia din California pe care ai menționat-o ultima oară când am vorbit? Întreabă Gavin.

Știu exact la ce se referă.

— Amendamentul treisprezece.

— Și prin asta s-au tăiat fondurile pentru școlile publice? Și pentru domeniul artistic?

— Printre multe alte lucruri, da.

— Pentru că...?

— Stipula că taxa maximă *ad valorem* pe proprietate nu poate depăși unu la sută din valoarea totală în bani gheață...

— Mai precis...

— Bine. Taxele pe proprietăți, care finanțează în mare parte educația

publică, pot crește doar cu rata inflației anuale, fără să depășească însă două procente din valoarea activelor rezultată în urma evaluării din 1975...

— Durran! Treci la subiect! Vorbește-mi ca unui prost.

Mă opresc pentru un moment.

— Cine constituie majoritatea care frecventează școlile publice din Statele Unite?

— Săracii și minoritățile.

— Cine plătește taxele pe proprietăți?

— Oamenii care dețin case.

— Statistic, cine deține toate aceste case?

— Nu minoritățile sărace?

— Bingo! Sistemul de educație publică din California, statul cu cea mai scumpă piață imobiliară, este mult sub nivelul celui din statul meu natal, Ohio.

— Mersi, puștoaico, spune Gavin și, ca de obicei, închide fără să își ia la revedere.

Văd câteva mesaje cu *Ești bine???* de la Maggie și Charlie și le răspund că da (fără a da detalii unde sau în compania cui mă aflu acum) și apoi intru în pub.

În interior, localul arată ca orice bar de cartier din State. Evident, există și aici omniprezentele tavane și bârne joase și podele vechi, inegale, dar lumina e de neon, există un joc de darts și chiar un jukebox. Pe zugrăveală sunt pete galbene din cauza nicotinei țigărilor, trabucurilor și pipelor fumate de-a lungul secolelor. Statul de vopsea arată de parcă ar putea fi decojit cu un cuțit bont.

Stă într-un separeu de lângă bar și – ce surpriză! – o chelneriță îl îmbrățișează, acoperindu-i fața cu săruturi. Fără să mă las descurajată, mă îndrept într-acolo și mă așez în partea opusă. Chelnerița – care acum văd că este de vârstă mijlocie și are un păr roșcat și grizonant – se întoarce spre mine și spune:

— Scuze, iubire, dar e luat.

Un tip burtos care așază berile în spatele barului strigă:

— Te-am auzit, Lizzie!

— Nu voiam să m-ascund, Bernard! strigă ea înapoi.

Râd amândoi, iar ea pleacă.

Pun telefonul pe masa lipicioasă, lângă al lui. Prezența telefoanelor face

să nu pară c-am fi la o întâlnire. Ceea ce este bine.

Face semn spre telefonul meu.

— Totul e în regulă? întrebă el.

Trag adânc aer în piept și îi explic repede despre ce-i vorba. Faptul că vorbesc despre munca mea îmi dă încredere. În toate. Ca și faptul că el dă din cap, impresionat, făcând ochii mari. *Vezi, nerodule? Pân' la urmă nu-s chiar un dezastru.*

Chiar pe când închei, Lizzie apare din nou, de data asta cu o tavă.

— Am sosit! spune pe un ton melodios, lăsând totul pe masă, după care pleacă.

Privesc tot ce e pe masă: două beri, un castron mic de popcorn, un coș de chipsuri pentru tortilla și o punguță din plastic cu sos. Privesc aranjamentul. Începe să cânte Nicki Minaj.

— Stai puțin, spun eu. Se presupunea c-o să mă scald în autenticitate.

Zâmbește și ridică paharul.

— Bine ai venit în Anglia.

Ridic și eu halba (înfiorător de grea) și o ciocnesc de a lui.

Urmează apoi un moment amuzant de tăcere. Total neașteptat. El soarbe din berea lui, eu dintr-a mea. Îmi studiază chipul, analizându-mi reacția.

— Ei bine?

Berea este neacidulată, la temperatura camerei și foarte, foarte amară.

„Dezgustător” este primul cuvânt care îmi vine în minte. Mă aventurez și mai iau o înghițitură. E ciudat, nu îmi place și îmi place, totodată. N-aș vrea să mai beau, dar totodată nu m-ar deranja să mai gust. *Din bere, îmi spun în sine-mi. N-are treabă cu bărbatul care stă în fața ta.* În cele din urmă, îi răspund.

— Pentru o poșircă, este absolut delicioasă.

Dă capul pe spate și râde. Râde din toată inima.

Îmi place asta.

Iau un chips și deschid punga cu sos, făcându-mă comodă, mândră de mine.

— Deci, încep eu. Cum ai ajuns la Oxford?

Chiar atunci, un adolescent deșirat se așază la masă, zâmbind.

— A trebuit s-o scot din spate, spune el, punând pe masă o sticlă de whiskey plină pe jumătate și două pahare de shoturi. Nimeni nu a mai băut

din ea de când ai plecat. Vezi linia cu pixul? N-a scăzut nici măcar cu un milimetru.

Jamie îl bate pe băiat pe umăr, uitându-se uimit la whiskey.

— Iisuse, Ricky. Ia un pahar, amice.

Acesta scoate imediat unul din șorț.

— N-aș putea să te refuz.

Jamie îi toarnă un shot generos.

— Să nu-i spui mamei tale, da?

— Cui?

Ciocnesc paharele și beau. Ricky se întoarce spre mine.

— Și drăgălașa aceasta este...?

Vorbesc înaintea lui Davenport.

— Ella. Încântată.

— Plăcerea e de partea mea.

Se simte o complicitate între Jamie și Ricky. Puștiul privește în altă parte.

— Ei bine, vă las. Bine ai revenit, JD Cheers²⁴.

Jamie toarnă două shoturi și împinge unul spre mine. Ridic o sprânceană.

— E altceva față de bere, recunoaște el. Te bagi?

Ridic paharul.

— Sunt irlandeză.

El îl ridică pe al lui.

— Atunci, în cinstea nației tale.

— *Slainte*²⁵, spun eu și ciocnim paharele, stropii de whiskey prelingându-se pe degete.

Îl dăm pe gât. Este periculos de bun. Mă șterg la gură și îl urmăresc cum își linge degetul arătător.

Nu ar trebui să beau cu el.

— Deci, spun eu, simțind cum whiskey-ul îmi încălzește pieptul, ai făcut aici studiile de licență?

— Da.

— Ce colegiu?

— Christ Church.

Mai bag în gură un chips.

— Extravagant.

²⁴ *Cheers* – Noroc (lb. eng. în original) (n. red.).

²⁵ *Slainte* – Noroc (lb. irl. în original) (n. red.).

Clatină din cap.

— E aici de mai puțin de o săptămână, dar știe că Christ Church e extravagant. Cred că e oarecum unul mai evoluat, dar când am fost eu acolo era plin de copii de profesori și strănepoți de cavaleri, chestii de genul acesta.

Simt că trebuie să întreb.

— Tu nu ești unul dintre ei?

Soarbe din bere, apoi spune:

— Lincoln este mult mai pe gustul meu.

A încercat să se eschiveze, dar trec cu vederea.

— Și ai făcut și masteratul la Oxford?

— La New College. Care nu e tocmai „nou”, să știi. Cred că a fost al nouălea colegiu construit la Oxford. Doar atunci era nou.

Nu mă pot abține să nu-l iau peste picior.

— Fascinant, domnule profesor.

Dă din cap, ia sticla de whiskey și ne umple din nou paharele.

— Ar trebui să lămurim asta. Nu sunt profesor, spune el.

— Bine, asistent.

Ne luăm paharele, ciocnim, spunem *slainte* din nou și le dăm pe gât.

— Nici asistent, spune el. Sunt cercetător junior asociat, ceea ce înseamnă că mi-am terminat DPhil – sau doctoratul, cum ai spune tu – și sunt în primul din cei trei ani postdoctoral! Finanțați de Lincoln. Rescriu...

Îl întrerupe soneria telefonului lui mobil.

Privesc în jos și văd „Tata” pe ecran. Îl oprește.

— E în regulă dacă vrei să răspunzi.

— Poate să preia căsuța vocală. Cum spuneam, îmi rescriu disertația. Vreau să fie mai puțin o argumentație academică și mai degrabă o lucrare de cercetare de larg consum. Poate chiar lecturabilă de către publicul larg. Totuși, să nu ne lăsăm duși de val, spune el, cu un zâmbet autoironic.

Îi zâmbesc și eu.

— Și predatul face parte din asta?

— Da, spune el, luând un chips. Mai întâi doar studenților. Chestia asta – spune el, vânturând chipsul între noi –, faptul că predau studenților postuniversitari, s-a întâmplat doar prin forța împrejurărilor. Styan este mentorul meu, ceea ce înseamnă că lunar îmi acordă o oră din timpul ei și îmi dă feedback la disertație. Au existat cu o săptămână în urmă niște

discuții în facultate și lui Styan i s-a cerut să preia o funcție administrativă, așa că... iată-ne aici.

Iată-ne aici.

— Ți-ai dori să predai? Întreabă el.

Expresia contrariată de pe chipul meu e cât se poate de evidentă.

— Păi, articolul din *The Atlantic*. Și când ai spus că faci consultanță în educație...

— Politici de educație, clarific eu. Baza mea este strict politică. Am început să lucrez în campanii. Am învățat mecanismele. Dar întotdeauna am avut un țel mai mare, adică să schimb sistemul nostru de educație.

— Doar atât?

Tonul lui este sarcastic și jucăuș; probabil că este prea cinic pentru acest tip de idealism american. Cu toate acestea, pare interesat.

— Și cum ai face asta?

— Mă bucur că ai întrebat, răspund eu, oferind propria versiune de sarcasm jucăuș. În primul rând, programele de promovare a artei ar trebui să fie finanțate cum trebuie. Rezultatele cercetărilor sunt evidente. Pentru că totul se rezumă la notele obținute la teste, știi? Bune sau rele, tuturor le pasă doar de notele de la teste. Ei bine, iată cum stau lucrurile: în districtele unde s-au derulat programe artistice ample, s-au obținut și cele mai bune rezultate la teste.

— Serios?

— Serios. Și în districtele cu programe artistice integrate – ceea ce înseamnă integrarea muzicii, artei, a dansului și a oricărui tip de artă, în modul de predare al matematicii și științelor – diferența de nivel dintre elevii defavorizați și ceilalți efectiv nu mai există.

— Ei bine, are sens ce zici. La urma urmelor, asta a zis și-un tip deștept, la un moment dat: „Nu gândi... simte”. Cine a fost?

Ridic din umeri.

— Un nerod cu pretenții.

El râde. Eu sorb din bere.

— Deci, ce titlu academic ai?

— Nerod cu Pretenții.

Eu râd, iar el zâmbeste.

— De Doctor, tehnic vorbind.

Ridic o sprânceană.

— Doctorul Davenport?

— Sexi, așa-i? spune el în glumă, cu ochii scânteind.

Mai iau o înghițitură de bere, care acum are un gust al naibii de bun și observ, ca prin minune, că paharele noastre de shoturi sunt pline din nou. Cum a făcut asta? Le ridicăm.

— *Slainte*. În timp ce bem nu ne luăm ochii unul de la altul. Își mută privirea doar atunci când ridică halba de bere și două degete spre Bernard, care încuviințează.

— Deci, unde ai devenit doctorul Davenport? Întreb eu.

— Dincolo, răspunde el, luând o mână de floricele.

— Unde?

— Scuze, așa spunem noi când ne referim la Cambridge. De-abia m-am întors, de fapt. Mă simt iar ca un boboc.

O față mărunțică, tatuată, cu păr blond platinat și care ține o țigară neaprsă în gură apare la masa noastră, strigând:

— Ei, ia te uită cine s-a întors de pe lumea ailaltă! și se apleacă spre Jamie, sărutându-l pe amândoi obrajii, întrebându-l unde a fost.

Îi tot atinge brațul, plimbându-și mâna în sus și în jos pe mâneca lui. Lizzie apare cu berile noastre și o alungă pe față:

— Nu vezi că e ocupat? – nu înainte ca Jamie să o roage să o salute pe sora ei din partea lui.

Apoi se uită înapoi la mine – o întruchipare a inocenței.

— Deci reputația asta a ta...

Se apleacă brusc în față, cu coatele pe masă.

— Da, reputația asta a mea. Ce ai auzit de fapt? Sunt fascinat.

Ezit, ridicând din umeri. El îmi răspunde împingând o halbă spre mine. Iau o înghițitură, trăgând de timp.

— Ei bine. De exemplu. Am auzit că ai regula-celor-trei-întâlniri.

— Ce?

Îi arunc o privire care spune *ca-și-când-n-ai-ști*. El mă privește pe deasupra halbei, bulversat.

— Dacă o față nu se culcă cu tine după trei întâlniri, nu te mai vezi cu ea.

Înmoaie un chips în sos.

— Și dacă facem sex de la prima întâlnire, sunt obligat să mă mai văd cu ea de două ori?

Clatin încet din cap, dezaprobator, tachinându-l. Zâmbește. Apoi devine

relaxat și ridică din umeri.

— Bine, probabil că e adevărat că după trei întâlniri nu mai continui să mă văd cu majoritatea femeilor, dar asta nu pentru că nu fac sex cu mine.

— Atunci de ce?

Pleoscăie, luându-și o mină contemplativă.

— Pentru că nu mai sunt interesat.

— Și de unde știi că nu mai ești interesat?

Își ridică ochii spre mine și se uită fix, cu o privire parcă somnolentă.

— Am senzația că ești unul dintre acei oameni care termină fiecare carte pe care o încep.

— Tu nu?

— Dacă știi cum o să se termine cartea, de ce să mai continui?

— Dacă nu te deschizi față de viață, cum poți fi surprins? spun eu, citându-l și imitându-i într-un mod groaznic accentul, amestecată fiind. Și dacă nu ești surprins, ce rost mai are?

— Mi-aș dori să fiu surprins. Din păcate, în cele din urmă prea puțini au parte de asta.

Mă privește și în ochii se citește o provocare.

— De fapt, am impresia că și tu simți la fel.

Nu se înșală.

Urmează un moment de tăcere și amândoi întindem mâna după un chips, ajungând la acea fază a sincronizării. Din reflex, retrag mâna. Mă privește, arătând spre coșul de chipsuri, dar dintr-un motiv anume, nu mă pot uita la el acum. Privesc dincolo de el. În spatele lui Davenport, lângă unul dintre capetele barului, este o încăpăre de sine stătătoare, cu pereți din lemn și cu ferestrele astupate, ca o cutie. Mă aflu pe direcția ușii acesteia, care e închisă.

— Hei, ce e asta? întreb eu, arătând într-acolo.

Nici măcar nu se uită.

— E un separeu.

Văzându-mi privirea goală, explică:

— Separeul era pentru aceia care nu voiau să fie văzuți când într-un local public. Aristocrația care trecea prin zonă, vicarul satului. Femei. Tineri îndrăgostiți. Ia-ți halba.

O iau, el se ridică, iar eu îl urmez. Apoi sună un telefon și îmi dau seama că l-am lăsat pe al meu pe masă. Mă întorc să îl iau și văd că telefonul lui

Jamie e cel care sună. Din nou „tata”.

— E al tău, spun, apuc telefonul și i-l dau. El îl ia, dar nici măcar nu se uită la el, ci îl oprește și deschide ușa separeului. Se dă într-o parte și îmi face semn să intru.

Trec pe lângă el, intru în camera ce nu-i mai încăpătoare decât o cămară ceva mai măricică din Midwest. E loc suficient doar cât pentru o masă pătrată și scaune din placaje. Jamie intră după mine și bate pe un panou din lemn de care este atașat un mic mâner. Acesta glisează în lateral, oferind astfel acces direct spre bar. Capul lui Bernard se ițește prin deschizătura ce-l încadrează ca într-un vechi portret englezesc.

— Ce să vă dau? mormăie el.

Jamie ridică halba plină pe jumătate.

— Noroc, amice. Doar îi arăt Ellei separeul.

Bernard își dă ochii peste cap și închide ușița glisantă cu o forță exagerată, comic.

— Te iubesc! strigă Jamie.

— Dar n-o să mă ai niciodată! auzim de la distanță.

Chicotim amândoi și mă așez pe un scaun aflat lângă una dintre laturile mesei. Jamie închide ușa de la separeu. Zgomotul din bar se atenuază și rămânem într-o relativă tăcere.

Jamie se așază în fața mea. Este atât de liniște încât îl aud cum respiră și fâșâitul pantalonilor de catifea în timp ce se așază picior peste picior. Intimitatea forțată a separeului este ca un fel de provocare.

Brusc, la unison, spunem amândoi:

— Pot să te întreb ceva?

Râdem stânjeniți. Mă las pe spate.

— Spune.

Se lasă și el pe spate.

— Sunt destul de curios. O să conduci lumea. De ce ești aici?

Înghit.

— Am o bursă Rhodes.

— Asta e tot?

Ridic din umeri.

— Adică, e Oxford. Cine refuză așa ceva?

Chiar și mie îmi sună superficial. Rece. Calculat. Intuiesc că va continua să mă provoace, așa că adaug:

— Nu există vreun nume mai ușor de recunoscut pe care să-l ai în CV. Este ca o rețea.

Ceea ce din nou sună oribil și cumva ca și cum aș fi trădat idealul din copilărie. Trag adânc aer în piept și spun, înainte ca el să poată răspunde:

— Am făcut și o promisiune față de mine însămi – mi-am făcut un plan – când aveam treisprezece ani. Să vin la Oxford.

El încuviințează, de parcă acesta era răspunsul pe care îl căuta, de parcă această noțiune a copilăriei romantice este o explicație îndeajuns de plauzibilă. Sper doar să nu-i vină să mă întrebe *de ce* mi-am promis asta. Din fericire, nu e cazul. În schimb, întrebă:

— Totuși, de ce literatură? Nu ar fi fost FPE o opțiune mai bună?

FPE. Filosofie, politică și economie. Ce studiază aici fiecare politician.

— Probabil, răspund eu sincer, continuând să sorb din bere. Dar de ce să repet ceea ce am făcut deja? La Georgetown. În viață.

Apoi, înainte să mă pot opri, continui:

— În plus, am vrut un an dedicat... frumuseții, cred. Laturii mai bune a umanității.

Strâng din dinți.

— Scuze, sună ușor sentimental. N-am mai spus asta niciodată cu voce tare.

Dă din cap, ferm.

— Este admirabil. Nu *sentimental*.

Felul în care pronunță cuvântul, accentuându-l, trădează faptul că nu îi e familiar și în clipa asta mi se pare atât de dezarmant de atrăgător, încât mi se usucă gura. Mă fixează cu privirea.

Mă uit în altă parte.

— E rândul meu.

Acum ezit, nefiind sigură ce voiam să îl întreb de fapt. Dar apoi spune:

— Te rog, cu vocea aceea a lui și brusc îmi dau seama.

— De ce nu citești toată cartea? Adică, nu ești măcar puțin curios? Nu e numai sex, nu-i așa?

Mă privește cu și mai multă intensitate. Mă uit spre halba aproape goală din fața mea. Am pierdut șirul. O împing la o parte și apoi spun:

— Nu sunt o puritană, să știi.

— Nu credeam că ești, șoptește el, de parcă s-a gândit la asta.

S-a gândit la mine.

— A nu fi o puritană și a nu-ți fi fost frântă inima vreodată nu-i același lucru, nu-i așa?

Exact. Vreau s-o spun cu voce tare, dar am rămas fără voce. Ei, asta se întâmplă când bei prea mult. Ajungi într-un separeu, porți cu profesorul tău o conversație obtuză despre sex și pierzi firul de la jumate.

Se oprește și bea aproape toată berea din halbă. Un zâmbet leneș i se așterne pe chip.

— Avem o zicală la Facultatea de Engleză. Sexul e literatură, iar literatura e sex.

— Metaforic?

— E ceva elementar. Dacă citești ceva și te întrebi dacă este despre sex, răspunsul este da. Mereu da. Pentru că totul este sex și sexul este totul. Este iubire, și dorință, și intimitate, da, dar este și putere, violență și dominație. La naiba, este creație. Geneză. Începutul a tot.

— Big Bang-ul.

Râde, apoi continuă.

— Este esența experienței umane. De aceea stă la baza a tot ceea ce a scris vreodată omul. Cred că ar trebui ca uneori să ne amintim asta. Ajungem să fim atât de consumați de săpături, de disecarea prozei, încât uităm despre ce este povestea de fapt.

— Despre sex.

Înclină halba spre mine de parcă ar fi o pălărie de fetru dintr-un film din anii '40 și dă pe gât ultimul strop.

Pune halba înapoi pe masă și mă privește cu un zâmbet satisfăcut. Habar n-am de ce. Stăm fără să vorbim. În bar s-a făcut liniște, iar în separeu e cald. Jamie stă nemișcat, privindu-mă. Deschid gura să zic ceva, dar telefonul lui Jamie sună din nou. Privesc în jos, așteptându-mă să văd „Tata”. Dar este „Mama”.

Maxilarul i se încleștează.

— Să-l ia dracu!

— Pot să ies.

— Nu, nici vorbă.

De data asta, închide telefonul de tot și îl pune în buzunarul de la haină.

— Pe cuvânt, nu-i nimic urgent. Mă sâcâie doar.

Ne uităm unul la altul. Pentru prea mult timp.

Privesc spre ceas.

— Trebuie să plec.

El se ridică brusc.

— Da. Ai ceva mâine.

— Da. Așa e.

Mă ridic și eu, iau telefonul, fericită că Gavin nu a mai sunat.

— Cât îți datorez?

Pare scandalizat.

— O, Doamne, nimic.

Dau să replic.

— Nu mă lasă niciodată să plătesc, sunt de-al casei.

Sunt sigură că minte, dar prefer să nu mai prelungesc ieșirea din scenă.

Așa că ridic halba și întreb:

— Le lăsăm aici sau...

Jamie îmi ia halba din mână, degetele lui împletindu-se cu ale mele.

— Mă ocup eu.

Îmi ia o secundă să dau drumul halbei.

Ieșim din separeu și aerul răcoros din pub mă revigorează. Jamie pune halbele pe tejghea, iar eu fac cu mâna către Lizzie, Bernard și Ricky. Locul este perfect. Cu siguranță mă voi întoarce. Asta dacă îl mai găsesc. Mă îndrept spre ieșire și aud:

— Ies cu tine.

Mă prinde din urmă.

Mă opresc, ținând mâna pe clanță.

— O, nu trebuie să pleci.

— Am și eu ceva mâine.

Risc și privesc spre el. Trebuie să fi citit îndoiala de pe chipul meu.

— Serios. Am un curs devreme. Mă tem că zilele alea în care mergeam la cursuri încă beat au apus demult.

Zâmbește spre mine cu o mină gânditoare și împing ușa.

Afară picură încă și strada este pustie. Jamie cotește și privește spre mașinile care vin spre noi, uitându-se după bornele luminoase ce i-ar putea indica silueta îndesată și neagră a unui taxi de prin apropiere.

— Despre ce este? Întreb eu, ca să îl testez.

— Poftim?

— Cursul tău. De mâine?

— Ah, știi...

Oftează.

— Tennyson. E subiectul lucrării mele.

Ridică mâna în aer în timp ce un taxi trece pe lângă noi.

— De ce Tennyson? Întreb eu. De ce nu, nu știu... Byron? Keats? Shelley?

Jamie ridică din umeri.

— Nu sunt un romantic.

Se așterne tăcerea.

— Spune-mi despre el. Tennyson. Omul.

Pare ușurat să vorbească despre altceva în afară de el însuși.

— Păi, să vedem. Este al patrulea dintr-o familie cu doisprezece copii. A avut un complex patern. A studiat la Cambridge, a scris poezie, a fost apreciat, purta un sombrero și o pelerină.

— Pare un personaj plin de culoare.

— Dar era un bărbat complicat, dificil. Pe la douăzeci de ani a suferit o traumă. Cel mai bun prieten al lui, Arthur Hallam, a murit.

Jamie dă ochii peste cap.

— Cel mai bun prieten. E un mod impropriu de a spune. Erau mai mult...

— Ca frații?

Clatină din cap.

— Avea deja frați.

— Iubiți?

— Așa spun unii. Nu s-au găsit dovezi. Cred că pentru cei care nu înțeleg profunzimea legăturii lor e mai comod să creadă asta. Pierderea unei iubiri platonice nu îngenunchează un om pentru aproape două decenii. Nu îl împiedică să își trăiască viața, nu-l face să se izoleze de oameni, scriind aproape exclusiv despre moarte și doliu timp de șaptesprezece ani. Ai naibii taximetriști!

Încă unul trece pe lângă el în timp ce stă cu mâna întinsă.

— Să mergem pe jos? Nu mă deranjează ploaia.

— E mult prea departe. Îți fac repede rost de unul.

Sunt pe punctul de a spune *Dar dacă nu vreau unul?* Dar nu o fac.

Din fericire, continuă.

— Tennyson nici măcar nu s-a însurat până la patruzeci și unu de ani, și atunci a făcut-o cu femeia cu care era logodit pe când a murit Hallam. Femeia despre care Hallam credea că e bună pentru el. Au avut doi fii. Și, desigur, pe cel mare l-a botezat Hallam.

Jamie ridică din nou mâna în aer, dar alt taxi trece, plin de studenți zgomotoși. Se uită la mine.

— Te deranjează dacă împărțim un taxi? Mi-e îndeajuns de greu să fac rost de unul, darămite de două.

— Sigur.

Ridic din umeri.

— Și despre ce este lucrarea ta, mai exact?

Nu mai fac doar conversație, ci-mi face chiar plăcere.

— Disertația mea a fost despre *In Memoriam*, poemele din perioada de doliu. Am analizat unul dintre detaliile care țin de fizicul lui Tennyson și felul în care acesta e posibil să-i fi afectat poezia.

— Ce detaliu?

— Era teribil de miop. Nu vedea mai departe de un metru și jumătate în fața lui fără un monoclu. Așa că am analizat faptul că prin descrierile din poeziile sale tinde să exploreze mai degrabă micro- sau macrocosmosul existenței. N-a prea ales calea de mijloc. E vorba fie de nervurile unei anumite petale de flori, fie de, știi, sentimentul universal de suferință, generat de moarte...

Jamie se oprește și pășește pe stradă, cu îndrăzneală.

— Ei, haide! strigă el spre un taxi care cotește pe lângă el.

Nu-mi pot reține un zâmbet, din cauza situației contradictorii. Poate discuta în amănunt despre lucrarea sa de disertație după nu-mai-știu-câte pahare și două beri, dar face cu greu față sarcinii de a găsi un taxi.

Oftează, revenind pe trotuar și reia conversația exact de unde a rămas.

— Chiar și ultimele sale cuvinte. Sunt acele citate cunoscute. Pe patul de moarte, chiar înainte să își piardă cunoștința, a spus: „Hallam. Hallam”. Acum, la care Hallam se referea? Striga spre lumea de dincolo, din planul spiritual al existenței? Sau doar își striga fiul? Era acel Hallam pe care îl părăsea sau Hallam cu care se reîntâlnea?

— E posibil să se fi adresat amândurora?

— Exact. Dar aș vrea să cred că era vorba de ultimul. Când simți mai mult decât poți rosti, când nu îți găsești cuvintele, când sintaxa și gramatica și expresiile bine construite ți se șterg din minte și nu mai rămâne decât simțire pură, ies la iveală puține cuvinte. Vreau să cred că aceste cuvinte, rostite când totul se destramă în jurul tău, ar putea fi cheia pentru tot. Sensul vieții. Aș vrea să cred că este posibil să rămâi atât de devotat

amintirii cuiva, încât peste cincizeci și nouă de ani, când întreg zgomotul vieții amuțește, singurul cuvânt pe care îl mai ai pe buze este numele acelei persoane.

Jamie se uită la mine. Eu mă holbez pur și simplu la el.

— Ce-i?

— Și zici că nu ești un romantic.

Îmi zâmbește. Îi zâmbesc la rândul-mi. Îmi imaginez că mă sărută. Pur și simplu, fără să ceară voie. Forțat.

Sunetul unui claxon ne face pe amândoi să tresărim. Ne întoarcem și zărim un taxi negru care ne așteaptă răbdător.

Pentru o clipă simt un regret când Jamie își ia privirea de la mine și se îndreaptă spre taxi. Îi spune taximetristului:

— La Magdalen, mai întâi, iar apoi spre Norham Gardens.

Din cauza alcoolului, momentul pare să se lungească de parcă aș încerca să mi-l întipăresc în memorie. Îi privesc îndelung spatele, când deschide ușa, sub strălucirea palidă a felinarului demodat, părul umed ale cărui onduleuri cad pe gulerul hainei din lână, umerii lați și talia îngustă, sunetul produs pe pavajul umed de călcâiul unei ghete, atunci când se întoarce. Ridic privirea și observ că se uită la mine, ținând mâna întinsă:

— Mergem?

CAPITOLUL 11

*E un bărbat ce-a renunțat la toate,
Chiar și la cele mai lumești,
Dându-și întreaga inimă pe-o sărutare,
Pe buzele-i dumnezeiești.*

Alfred, Lord Tennyson, *Sir Lancelot
și Regina Guinevere*, 1842

— Bună dimineața, domniță!

Aud vocea unei femei. De ce aud vocea unei femei? Visez? Trebuie că visez.

— Ce ordonată sunteți! Nu v-ați deranjat să-mi lăsați și mie ceva de făcut.

Ochii mi se deschid și mă ridic brusc, mult prea brusc pentru cât mă doare capul.

— Eugenia, spun eu, pe o voce răgușită.

Credincioasa mea menajeră se mișcă prin cameră, boscorodind în timp ce încerc să mă trezesc. Privirea începe să mi se limpezească și mă uit în jos.

Sunt goală.

Strâng cearșaful la piept.

Bun. Nu te panica. Adună piesele. Bar. Separeu. Taxi. Apoi, nimic. Nu s-a întâmplat nimic. Așa-i?

Eugenia deschide ușa de la baie.

— Bună dimineața.

Nu este vocea Eugeniei.

Vocea mieroasă mă face să-mi recapăt rapid memoria. Ceva sigur s-a întâmplat. Imaginile din noaptea trecută se revarsă peste mine. Imagini frumoase. Foarte frumoase.

— Bună dimineața, dragă, cântă Eugenia. E ceva în coșul de gunoi?

— Nimicuța, răspunde el.

Eugenia oftează.

— E ca și cum domnișorica nici măcar nu locuiește aici.

Iese din baie, îmi face cu ochiul conspirativ și pleacă.

Mă pregătesc pentru momentul iminent de stânjeneață. Hei, cel puțin nu a plecat înainte să mă trezesc. Dau să spun ceva, orice, când aud din

baie:

— Dacă pui coșul de gunoi afară lângă ușă, nu intră.

— Ca o șosetă pe clanță? mormăi eu.

— Ce?

— N-are importanță.

— Scuze, te-aș fi trezit, dar dormeai atât de pașnic.

Iese din baie de parcă totul ar fi absolut firesc. E doar Jamie Davenport care apare din baie îmbrăcat în hainele de ieri, cu tot cu pantalonii de catifea. Doamne, doar o zi a trecut de la ora de pregătire?

Mă adun și îmi dreg glasul.

— Cum se simte doctorul Davenport în dimineața asta?

Își desface mânecile ce erau suflecate și își pune butonii.

— Bun. Bine. Chiar foarte bine, de fapt.

Ușurată, răsuflu.

— Grozav. Și eu.

Își îmbracă jacheta în tăcere. Trece o mână prin păr. Dă să apuce clanța, dar se întoarce înapoi spre mine.

— Scuze, chiar trebuie să plec. Cursul acela.

— Desigur, spun eu într-o doară.

Se întoarce spre ușă, cu mâna pe clanță. Apoi se sucește din nou spre mine și spune, cu ochii în podea:

— Ella, vreau să îți explic ceva...

Îl întrerup.

— E interzis cu studenții?

Se oprește.

— De fapt, tehnic vorbind, nu.

Ridică privirea și îmi zâmbește.

— Spre deosebire de alte nații, Marea Britanie nu este una de puritani când vine vorba de relații sexuale între doi adulți care consimt.

Zâmbesc.

— Nu cauți o relație?

El face un pas înapoi în camera mea, oftând.

— Cam asta ar fi. În mare.

Strâng cearșaful la piept și sar furioasă din pat.

— Cum îndrăznești! strig eu. Am crezut că mă placi! Am crezut că între noi e o chestie adevărată! Ești la fel ca toți ceilalți!

Jamie pălește și ridică mâinile de parcă ar vrea să oprească traficul.

— O, Doamne, te rog, începe el. Sub nicio formă nu am... vrut să... te fac să simți că...

Nu mai rezist. Izbucnesc în râs.

— Ar trebui să-ți vezi fața!

Jamie clipește, dându-și în sfârșit seama că glumesc. Încearcă să râdă și el, dar sună de parcă l-ar strangula cineva. Cred că nu ne cunoaștem suficient de bine pentru umorul din dimineața de după.

— Nu-ți face griji, îl asigur eu. Serios. Nici eu nu vreau să fiu într-o relație.

Apoi, din motive neclare mie, las cearșaful din mână. Goală, dau să îmi caut chiloții care au ajuns în spatele scaunului de la birou.

— Ei bine, răsuflă Jamie. Genial. Mă bucur că suntem...

Mă aplec și ridic sutienul.

— Pe aceeași lungime de undă.

— Absolut, spun eu, prinzându-mi părul în vârful capului.

— Mi-aș dori ca între noi să nu existe nicio neînțelegere.

— S-a făcut.

Stând țepăn încuviințează și apoi se întoarce spre deja-prea-familiara clanță. Se oprește și spune, privind spre ușă:

— Ne vedem la curs.

Pleacă.

Refuz să mă simt dezamăgită.



Lăsând deoparte mahmureala, astăzi am un pas mai săltăreț întreaga zi. Ba chiar mi-e imposibil să stau locului suficient de mult cât să-mi fac treaba, așa că în cele din urmă renunț și merg câteva ore prin oraș, bucurându-mă din plin de priveliști, sunete, mirosuri și de lucrurile pe care le ating, ca un urs care a ieșit dintr-o lungă și profundă hibernare. Pe Cornmarket, trec de la un muzician la altul, aruncând câte o monedă în cutiile instrumentelor, bucurându-mă de acordurile variate, internaționale. E tipul cu sitarul. Chitaristul care cântă blues. Flautistul care interpretează din Mozart. Toboșarul afro-caraibean. Toți sunt aici ca acasă.

Încep și eu să mă simt ca acasă.

Un mesaj de la Charlie face telefonul de zbârnâie.

La 7, în sala cea mare, pentru cină. Nu întârzia. E nevoie de robă.

Încă nu mi-am cumpărat o robă (care este mai degrabă o vestă neagră fără mâneci cu niște cozi ce atârnă pe umeri). Hugh mi-a spus că aş putea lua una de la Turl, așa că merg într-acolo și găsesc magazinul chiar peste drum de porțile Lincoln College. Porțile lui Jamie. Mă trezesc privind prin ferestrele plumburii atunci când vânzătorul mă cheamă și nu pot să-mi dau seama dacă mă simt dezamăgită sau ușurată că nu îl zăresc. Mă îndrept apoi spre Magdalen, iar clopotele bisericii încep să bată.

O femeie cu aspect plictisit, cocoțată pe un scaun de lângă ușă, îmi scanează legitimația de la facultate și intru în sală, iar totul pare un ritual de trecere. Fac eforturi să continui să merg și să nu mă opresc în cadrul ușii, holbându-mă ca o turistă. Sala cea mare este uimitoare. Tavane gotice înalte, contraforturi suspendate, lambriuri din lemn tare și trei mese lungi cât toată încăperea, cu bănci. În fața sălii, pe un podium se află o altă masă așezată perpendicular în raport cu celelalte, rezervată în mod evident invitaților. Nu s-a așezat nimeni acolo, în schimb celelalte trei mese au început să se umple de studenți. În ciuda faptului că privesc uluită într-o parte sau alta, la capătul unei mese reușesc s-o zăresc pe Maggie care-mi face semn. Îi răspund și pornesc pe cel mai apropiat culoar, admirând tacâmurile albe, cristalurile strălucitoare și cele trei sfeșnice lungi.

Maggie, care are sub robă un pulover verde cu bufnițe din desene animate, îmi arată locul de lângă ea, iar eu mă așez, sărutând-o pe obraz. Charlie și Tom stau în fața mea, zâmbindu-mi de bunvenit.

— E incredibil, spun eu reverențios, privind încă prin încăpere. De ce nu am mai venit aici la cină până acum?

— Pentru că mâncarea este în mare parte necomestibilă, răspunde Charlie. Trebuie să verifici înainte meniul. Lasagna e singurul fel pentru care merită să facem un efort.

Maggie îmi atinge mâna.

— Cum te simți?

— Bine.

— Chiar și după seara de ieri?

Înghet. Nu-mi permit ca vocea să-mi tremure câtuși de puțin, din ton nu trebuie să răzbată altceva decât o întrebare.

— Noaptea trecută?

Îmi mut privirea fulgerător spre Tom și Charlie.

Charlie se apropie.

— Nesimțitul de Ian nu ți-a stricat seara?

— A!

Aproape că-mi vine să râd. Într-un pahar mare îmi torn vin din sticla pe care o au deschisă în fața lor.

— Am uitat complet.

Maggie oftează ușurată.

— Genial. Am fost atât de îngrijorați.

Tom și Charlie încuviințează la unison.

Charlie adaugă:

— Ridley și Ahmed l-au dus acasă după ce l-au hidratat cu forța timp de o oră.

— Ridley! strig eu. Cum au mers lucrurile cu Vâslașul? Vâslește în același sens?

Ridic sprâncenele spre Charlie și iau o înghițitură de vin.

— Rămâne de văzut. Momentan, vrea să mă vadă la timonă.

Mă înec ușor cu vinul. Charlie mijește ochii spre mine și spune laconic:

— La timona vasului, dragă. Tipul ăla mic și agitat, cu gura mare, care stă în față și strigă la vâslași?

Dă pe gât restul de vin și își mai toarnă în pahar.

— În fine. Ai fost complet dezgustată sau ai căutat mai departe alte distracții?

Toți cei din încăperea tac brusc și se ridică. Maggie, Charlie și Tom sar în picioare și rămân nemișcați ca soldații în timpul unei inspecții. În loc să întreb despre ce naibii e vorba, decid să le urmez exemplul și las întrebările pentru mai târziu. După o clipă, un șir de oameni, purtând robe mult mai elegante decât ale noastre, înaintează pe culoarul din centru. Majoritatea sunt mai în vârstă decât noi și au un aer distins, cu excepția unui cap cu păr șaten, ciufulit care...

Ce caută aici? Nu este colegiul lui. Nu mă vede, dar continui să-l privesc, gândind cu o parte irațională a creierului dacă nu cumva a plănuit asta. Dacă nu cumva încearcă să mă vadă din nou.

Procesiunea se adună în dreptul mesei din față, cea „importantă”. Apoi, de undeva din spate o voce profundă începe să vorbească repede însă pe un ton ferm, în latină, toată lumea își lasă bărbiile în piept și închide ochii. Este o rugăciune lungă. De fapt, atât de lungă, încât nu mă pot abține să nu

deschid puțin ochii. Are capul frumos înclinat așa cum se cuvine, dar ține ochii deschiși, privind masa din față și un zâmbet ușor îi e întipărit pe buze.

Când rugăciunea se termină, toată lumea ia loc din nou și se reia pălăvrăgeala. Risc și arunc încă o privire și îl văd pe Jamie vorbind cu femeia din dreapta lui. Ea râde.

— Deci, spune Charlie, și îmi îndrept din nou atenția asupra lui. Noaptea trecută?

— A, m-am dus acasă. Am dormit. Aveam nevoie să dorm.

Începe servirea mâncării, ceea ce mă scoate din încurcătură. Servitorii se apleacă deasupra noastră, lăsând farfuriile pe masă. Mă uit din nou spre masa din față. Jamie îi toarnă femeii de lângă el niște vin. Mă întorc și văd o farfurie cu pești mici care mă privesc acuzator. Anșoa. Anșoa întregi. Cu capetele încă atașate.

— Încă au ochi, șoptesc eu.

Tom, care a început deja să exploreze, încuviințează fericit.

— Cea mai bună parte!

Îi întind farfuria mea.

— O să aștept lasagna.

— Spuneai ceva de faptul că aveai nevoie? insistă Charlie.

— Da! Eram epuizată. Probabil din cauza adrenalinei sau nu știu.

Nu-mi dau seama dacă întâmplarea de noaptea trecută ar trebui să fie un secret. Presupun doar că Jamie nu ar vrea ca studenții lui să știe că s-a culcat cu unul dintre ei. Dar Charlie este mult prea intuitiv. E un copoi. Dacă e rost de vreo sămânță de scandal, Charlie își dă seama.

Își soarbe vinul.

— N-ai auzit țipetele acelea ca de pisică, târziu în noapte?

Sosește lasagna și încep să-mi fac de lucru, trăgând de timp.

— Ăăă, nu.

— Nu? A fost ca și când ar fi fost sfâșiată chiar în fața ferestrelor noastre. Poate era doar în călduri.

Privirea mi se mută din nou spre Jamie și iau o înghițitură serioasă din vin. Încă face conversație cu femeia din dreapta. Încă nu m-a văzut. Ceea ce este un lucru bun. Poate că ar fi stânenitor. Pentru el.

— A sunat ceva de genul acesta? întrebă Tom și apoi începe să scoată niște țipete oribile, un amestec între sunetul scos de o pisică, cel al unei sirene și scârțâitul cauciucurilor pe asfalt.

Se aude și incredibil de tare, ceea ce atrage atenția asupra mesei noastre. Îmi schimb repede poziția pentru a ieși din raza vizuală a lui Jamie.

Maggie, încercând să nu pufnească în râs, îl lovește pe Tom pe umăr.

— Tom! Suntem în sală. Arată puțin respect, pentru numele lui Dumnezeu.

Tom, imperturbabil, privește către mine și Charlie, așteptând o confirmare.

— Ca o pumă?

— Poate era trolul de pe podul Magdalen, spune Charlie, rostind rar cuvintele. Poate că și-a dat seama că nu mai are copii în cămară și a dat o fugă la Sainsbury's.

Tom clatină din cap a negare și își linge furculița.

— Trolii nu se hrănesc cu copii. Vrăjitoarele fac asta.

Zâmbesc. Aș fi în stare să-l ascult ore-n șir pe Tom. Mă simt ușurată că pentru moment nu mai sunt în centrul atenției. Cei care servesc revin și ne iau farfuriile golite pe jumătate.

— Mă scuzați, o întrebă Tom pe una dintre doamne. Ce budincă se servește în seara asta?

— Cu cremă de ou, răspunde aceasta sec, după ce începuse să se îndepărteze.

— De-abia aștept, spuse Tom, punând șervetul pe masă. De fapt, aș mânca și niște cartofi, brânză și fasole. Sunt lihnit.

— Am ciocolată, sugerează Maggie. Tata tocmai s-a întors de la Bruxelles. Să mă duc s-o aduc?

— Te rog.

Charlie intervine.

— Tom, du-te și ia-ți meniul de infarct de la standul de kebab și ne întâlnim apoi la mine. A, și, Maggie, adu sticla de scotch, da? O să avem o seară pe cinste.

Îmi zâmbeste.

— Ella? Vii cu noi? La urma urmei, te-ai odihnit din plin. Ți-ai satisfăcut nevoia.

— S-a făcut! spun eu, zâmbind.

Când ne ridicăm, Charlie se oprește și lasă capul pe o parte, privind spre masă ca și când ar fi apa dintr-o piscină, ce reflectă lumina.

— Mai e ceva, spune el. Ceva ce am vrut să... Maggie, ajută-mă. Îți aduci

aminte?

Privește spre Maggie.

— Ei, hai, era ceva ce-am zis să nu uităm să-i spunem Ellei.

Maggie face ochii mici.

— Tom, tu îți amintești? Sunt sigură că ți-am spus să îmi aduci aminte.

Tom își pune mâinile în șold și privește tavanul.

— La naiba, ce era? Așteaptă! Să aibă oare vreo legătură cu poezia?

Charlie pocnește din degete.

— Asta e.

Se uită la mine.

— L-am văzut pe Davenport azi.

— Da, asta era! strigă Maggie.

— Exact! exclamă Tom.

Înghit în sec.

— A, da? Când?

— De fapt, chiar în dimineața asta. Dar unde?

Charlie își îndreaptă acum privirea contemplativ spre tavan.

— Ah, da.

Iar acum își coboară privirea spre mine.

— Pe scara noastră.

Mă mișc, pe cale să spun ceva.

— Ieșind din camera ta.

Înghet.

— Era tot cu pantalonii ăia de catifea.

Rămân cu gura căscată. Charlie, Maggie și Tom zâmbesc ca trei pisici care au mâncat toți canarii. Charlie îmi închide gura la loc, împingându-mi bărbia în sus cu un deget.

— Ai grijă, dragă. N-ai vrea să intre ceva neplăcut acolo, nu?

Izbucnesc cu toții în râs. Maggie, cel puțin, pare că se căiește, acoperindu-și gura cu mâinile, în timp ce râde și spune:

— Scuze.

În schimb, Tom țopăie practic pe culoar, sărind și învârtindu-se pe un picior, ca un fel de Hopa Mitică lipsit de coordonare. Charlie e întruchiparea mulțumirii de sine și iese pur și simplu afară, cu jacheta pe umăr.

Nu-mi dau seama care sentiment este mai puternic: cel de umilință sau de ușurare că totul s-a aflat. Trag aer în piept și privesc încă o dată spre

masa din față.

Jamie se uită direct la mine în timp ce toată lumea se ridică. Se șterge la gură, dă mâna cu cineva și când se ridică, îmi prinde din nou privirea. Face semn discret în direcția ușii. Încuviințez.

Iau o înghițitură de vin să îmi fac curaj, iar apoi, înainte să îi urmez pe toți afară, mă decid să îl beau pe tot.



Ies din sală și Jamie apare lângă mine ca prin minune. Abia atingându-mi cotul, mă ghidează spre o ușă închisă pe care scrie „cămară”. Deschide ușa și mă trage înăuntru, închizând repede ușa în urma noastră. Dulapuri și rafturi pline cu sticle și alte accesorii pentru servirea mesei, inele pentru șervete, sfeșnice, solnițe. Miroase ca o spălătorie.

— Bună, spune el încet.

— Bună, răspund eu. Ce cauți aici?

El oftează și spune grăbit:

— Styan a uitat că a acceptat o invitație în sala cea mare, așa că am venit în locul ei. Ella, ascultă...

Ridică o mână și mă privește direct în ochi.

— Noaptea trecută a fost ceva extraordinar. Și surprinzător. Cu adevărat. Totul. Nu m-am simțit atât de bine de foarte multă vreme și nu am transmis asta cum trebuia de dimineață.

Spune asta dintr-o singură răsuflare și fără să clipească. Apoi devine degajat, privind prin cămară de parcă ar selecta vesela pentru o petrecere la cină. În cele din urmă spune:

— Iartă-mi sinceritatea, dar...

— Vrei s-o faci din nou?

— Nu, n-aș putea niciodată...

Dar mă privește în ochi, surprins.

— De fapt, da.

Trage aer în piept.

— Dar nu pot. Asta e problema.

Îl privesc calmă, luând o decizie.

— Jamie, spun eu atentă, eu n-o să am viață lungă aici. Îmi predau disertația și mă sui în avion spre Washington. Orice-ar fi.

El dă din cap.

— Genul ăsta de aranjamente nu pare să funcționeze niciodată cum

trebuie.

Dau la rându-mi din cap.

— Nu funcționează pentru că oamenii nu știu ce vor. Noi știm. Sau știm ce nu vrem. O relație.

Ne uităm unul la altul.

— Să ne condiționeze cineva.

Pare imediat panicat, ca un câine vagabond convins că mâncarea din mâna mea este doar o păcăleală și urmează să-l apuc de ceafă imediat ce se apropie suficient de mult.

— Dacă facem asta, trebuie să fim sinceri unul cu celălalt. Dacă unul dintre noi se plictisește sau începe să aibă sentimente pe care nu ar trebui să le aibă, nu trebuie să ne ascundem. Trebuie să fim sinceri în privința asta.

— Vrei sinceritate?

Mă privește fix, cu ochii scânteind, ca aseară.

— Când ai scăpat cearșaful acela de dimineață a trebuit să-mi adun toată voința de care sunt capabil ca să plec.

Ne uităm unul la altul până când totul din jurul nostru dispare și nu îl văd decât pe el. Ochii aceia ca niște iazuri. Îmi umezesc buzele. Întind mâna cu un zâmbet provocator.

— Ce zici?

Se uită spre mâna mea, tentat. În schimb, clatină din cap a negare.

— Tot nu cred că este o idee bună.

— Nu gândi, profesore. Simte.

Își înclină capul de parcă ar spune *touché*, recunoscând cu mâhnire, dar se retrage cu un pas din fața mea și mă trezesc dorindu-mi să mă sărute. Dacă o să se termine aici, aș vrea să am o amintire clară, vie, a senzației pe care mi-o dau buzele lui. Săruturile noastre de noaptea trecută au fost grăbite și neîngrijite. Pot mai bine de-atât și aș vrea să cred că și el.

Însă se întoarce cu fața spre ușă.

Se oprește. Zăbovește.

Se întoarce, vine spre mine, mă ia de mână, mă trage spre el, își înclină capul și îmi dovedește că am dreptate.

Și încă cum.

CAPITOLUL 12

*Sufletul tău de țigan a făcut semn
Inimii mele fetide și a iscat
O flacără
Din cele mai greu de împlânzit.*

Autor necunoscut, Fragment

Să presupunem că nu ești una dintre cele mai experimentate femei. Ai putea număra bărbații cu care ai fost pe degetele de la o mână. (Bine, ambele mâini, dar știi numărul exact.) Ai avut numai două aventuri de-o noapte, dar nu ai avut niciun „prieten” adevărat. Asta pentru că așa ai vrut. Ești deșteaptă, sigură pe tine și ai deplin control asupra singurului lucru care-i deusolează pe toți ceilalți: dragostea.

Poate că ai fost ușor rănită (în niciun caz mult, să nu exagerăm). Poate că asta are ceva de-a face cu familia ta. Cu cineva care a plecat. Sau care a murit. Poate că evenimentul ăsta s-a petrecut în mod cu totul neașteptat și într-un moment critic, ceea ce a redefinit cu totul reperele unei adolescente normale. Poate că băieții au devenit irelevanți. Poate că pur și simplu nu știi despre ce vorbești.

Și apoi să spunem, doar de dragul argumentației, că un deceniu mai târziu cunoști un tip care nu seamănă deloc cu oricare altul pe care l-ai mai întâlnit, cu o singură excepție: nu vrea să fie într-o relație. Ceea ce este perfect, pentru că nici tu nu vrei. Pentru voi doi, relațiile sunt precum cafeaua decofeinizată: ce rost are, de fapt?

Așa că te acomodezi cu ideea.

Oarecum. El este ca soarele unei dimineți de vară indiene care îți mângâie creștetul. În ciuda răcorii, știi că în restul zilei va fi arșiță.

În cămară sunteți întrerupți de omul de serviciu al facultății, care se uită la voi posac în timp ce fugiți, cu fețe pioase. Când, după o jumătate de oră, te alături prietenilor tăi ca să serviți scotch și ciocolată, îți dai seama că nu ți-ai făcut vreun plan ca să te întâlnești cu el din nou. Ceea ce este bine.

Apoi vine din nou ziua de luni și ai cursul săptămânal cu el. El e un profesionist, tu ai o față impenetrabilă. Dar te roagă să rămâi după curs și apoi îți șoptește cu căldură în ureche că în timpul cursului nu-și putea lua ochii de la picioarele tale. (E posibil ca în ziua aceea să fi purtat o fustă.) Tu

sugerezi o oră de pregătire pe tema asta. La urma urmei, nu vrei să îi distragi atenția de la curs. El îți spune că este o idee destul de bună și o oră mai târziu vă întâlniți la el, unde veți continua să vă întâlniți după cursuri în următoarele șase săptămâni. În afara acestui ritual de luni după-amiaza, nu știi niciodată când o să îl vezi din nou. Nu vă faceți niciodată planuri, pentru că planurile implică așteptare, iar ca această chestie care e între voi să funcționeze, nu vă puteți asuma obligații unul față de celălalt. Îi trimiți un mesaj:

Bună. Am o oră înainte de curs.

Uneori nu primești răspuns la mesaje. Ceea ce este bine.

Ceea ce este sigur.

Mereu vă întâlniți în apartamentul lui din incinta facultății, pe care îl preferi mansardei tale umile. La urma urmei, acolo ai doar un pat dublu și un duș în care abia încapi, în timp ce el are un pat dublu, o cadă cu picioare și un tirbușon. De ce altceva ai mai avea nevoie?

Nu stai niciodată prea mult. După întâlniri, indiferent cât de pasionale, de epuizante, nu rămâi niciodată. Pleci mereu singură. Nu că el te-ar fi rugat să rămâi... Ceea ce este în regulă.

Este o chestie sigură.

Apoi, de la un punct încolo, escapadele voastre nu se mai rezumă la biroul lui. El cunoaște pe toată lumea. Poate să intre oriunde, oricând. Aproape fiecare colegiu are o capelă care-i aproape mereu goală și hai să spunem doar că în biserică poți să faci mai multe lucruri în genunchi, nu doar să te rogi. Sau poate că te trezești pe masa amplasată în centrul bibliotecii Oxford Union, înconjurată doar de frescele ce-l reprezintă pe Camelot, pictate de tineri prerafaeliți care, explică el în timp ce se coboară între picioarele tale pe când tu privești frescele, erau genul de oameni care ar fi fost pe deplin de acord cu ce faceți voi doi aici, chiar acum, în momentul ăsta. Sau poate este unu noaptea și te întreabă brusc: „Ai apucat să ajungi până acum în turnul Sfânta Maria, biserica fecioarei?” și peste o oră te afli la o înălțime de douăzeci de metri, strângând balustrada din piatră și strigând în direcția pieței Radcliffe, ce se află dedesubt.

Unii oameni au prieteni de pe urma cărora au beneficii. Tu ai parte de sex cu beneficii. Nu ai avut niciodată pretenția că asta ar fi altceva decât ce

este de fapt. Iar beneficiile tale implică tot ce îți place la el, la modul cel mai sincer: vocea, umorul, mintea lui. Apoi, te trezești uneori întrebându-l despre munca lui de cercetare și afli și mai multe despre Tennyson și regina Victoria decât credeai vreodată că vrei să știi. Dar îți dorești să știi. Vrei să știi totul.

Înveți. Înveți multe despre vin și în mod surprinzător asta nu te plictisește. Înveți să nu ai prejudecăți față de o sticlă ce are capac cu filet și cum să bei un singur pahar în loc de trei. Înveți că – lăsând deoparte prima voastră noapte – el nu bea prea mult și îți dai seama că nici tu nu vrei asta. Vrei să îți amintești totul. Cum ar fi chestia aia pe care o face cu degetul și care te înnebunește. Înveți ce gust ai.

Nu vorbești niciodată despre trecut, despre familie sau despre foști sau umiliri de care ai avut parte în orașul natal și nici el nu face asta. Este ca și cum amândoi ați fi apărut brusc unul în pragul celuilalt; proaspăt scoși din cutie. Purtând mirosul acela de jucărie nouă.

Uneori îl vezi că te privește și simți cum stomacul ți se strânge ca atunci când ești într-un carusel. În ochii lui nu se citește pofta; o poftă pe care ai putea-o înțelege. Ci apreciere. Vine la pachet cu un zâmbet aproape imperceptibil care apare atunci când se uită la tine și crede că nu îl vezi. Este aprecierea care îl diferențiază față de toți ceilalți băieți cu care ai fost. Este aprecierea care îl face să fie bărbat. Și, la rândul tău, îl apreciezi foarte mult. Pentru tot.

Ce faceți voi doi nu este un secret. Prietenilor tăi le face plăcere să te tachineze cu asta. El ți-a spus că în anumite zile are diverse angajamente, despre care nu afli niciodată dinainte, despre care nu întrebi și prietenii tăi se bucură că petreci acel timp cu ei. Timp în care îți spun că ești o idioată, că te îndrăgostești de el, că nu te vei alege cu nimic din toate astea, doar cu o inimă frântă. Zâmbești pentru că știi că este o chestie sigură. Știi că de data asta este diferit. Știi că pleci. Știi că o să-ți fie bine, și lui la fel.

Nu ai crezut niciodată că ești o ființă sexuală. Mereu ți-a fost oarecum indiferent. Acum îți dai seama că nu-i adevărat. Nu vrei să dai vina pe ceilalți bărbați cu care ai fost, dar să zicem că acea chestie pe care-o făceai cu ei n-ar trebui să se numească sex. Este ca și când ai atârna un Monet lângă o mângăleală de la grădiniță care nici măcar nu merită un loc pe ușa de la frigider. Este și aia tot artă? Poate. Dar preferi Monet-ul.

Apoi, într-o zi, te întreabă ce faci în seara următoare. Nu spui nimic. El îți

cere să i-o rezervi lui.

E vorba de un plan.

Îți spune că te va lua din camera ta, ceea ce nu face niciodată și să te îmbraci gros, ceea ce contrazice oarecum principiul pe care-l urmezi când alegi ce să poți în preajma lui: mai puțin înseamnă mai mult. Nu pare genul de chestie pe care o faceți voi doi. Sună a întâlnire.

În seara următoare îl auzi că urcă pe scări, îi auzi pașii mânați de dorință, respirația greoaie. Deschizi ușa și el se oprește în capul scărilor, părând obosit și având în privire acea apreciere care îți face stomacul să se transforme într-o centrifugă.

Apoi, cu vocea aceea a lui, întreabă: „Mergem?” și știi că niciodată nu vei răspunde decât „da” la întrebarea asta.

CAPITOLUL 13

*Morții noi să îi dăm drumul,
Ca să vină și să plece:
Căci eu nu-ți cunosc trecutul,
Iar de-al meu tu ce poți zice?*

Christina Rossetti, *Promisiuni*, 1861

— Jamie, șoptesc emoționată, privindu-l cum se furișează în lumina lunii, sunt cât se poate de sigură că sunt anumite condiții impuse de viză care nu mi permit să fur o barcă.

— Ei, bine că barca are fund lat și nu facem altceva decât s-o împrumutăm.

Evaluează din priviri câteva bărci din lemn așezate cu fundul în sus ce par o combinație între plută, canoe și gondolă. Se apropie de una, se apleacă, geme încet când o prinde de unul dintre capete și apoi o trage după el de-a lungul malului, desprinzând-o din grămadă. Lemnul scârțâie tare. Mă trec fiorii și mă apropii de el în grabă.

Întoarce barca și o pune pe apă, proptindu-și piciorul pe margine înaintea ca aceasta să se îndepărteze, ca un vâslaș expert. Se uită la mine, își dă părul din ochi și mă cheamă, făcând o mică plecăciune.

Îi dau mâna și mă ajută să mă sui la bord, sprijinindu-mi brațul în timp ce reușesc cât de cât să-mi țin echilibrul. Îmi face semn spre cele două băncuțe joase din mijlocul bărcii, așezate una în fața celeilalte.

Fac apel la cunoștințele de balet dobândite în școala primară, încerc un jeté, însă mă prăbușesc pe fundul bărcii la fel de grațioasă ca un pui de elefant care cade într-o groapă cu noroi. Renunțând la orice preocupare pentru ținută sau demnitate, mă târăsc spre capătul băncii, mă îndrept și aterizez clătinându-mă pe scaunul căptușit. Aud râsetul ușor al lui Jamie.

— Prinde.

Îmi aruncă geanta lui, iar apoi ia un par lung de pe mal, îl înfige în apă și ne împinge în noapte.

Plutim pe sub podul Magdalen și ridică parul așa încât să atingă piatra dură de dedesubtul acestuia, pentru a ne trece de partea cealaltă.

— Ești drăguță să deschizi geanta? Întreabă el. Scoate pătura și desfă-o. Fac asta și văd că pătura de lână în carouri este înfășurată în jurul unui

termos argintiu. I-L arăt, cu o mină mirată. Jamie zâmbește.

— Dacă ar fi o după-amiază de vară, am fi servit o carafă de Pimm's²⁶. Dar s-ar părea că ne îndepărtăm de conceptul de normalitate.

Noaptea este de fapt destul de blândă: nu plouă, nu bate vântul. Jamie împinge parul în apă și barca plutește ușor înainte. Mă privește pentru a-mi observa reacția. Ador asta. Ador tot ce are legătură cu asta.

Îl privesc la rându-mi, întind picioarele și mă las în jos până când stau aproape cu totul pe spate pe fundul bărcii, ținând capul pe scaun. Înclin capul într-o parte, cu drăgălășenie și îi fac semn să vină lângă mine, intenția mea fiind limpede.

Privirea lui Jamie se înflăcărează.

— Stai să ieșim puțin mai în larg, șoptește el. Dincolo de cot. Știu un loc foarte bun. Rămâi întinsă.

Vocea lui capătă o tonalitate sonoră, ca într-un videoclip cu exerciții de meditație.

— Ascultă apa cum se lovește de barcă. Pierde-te printre stele.

Mă răsucesc pe burtă și privesc în față. Micul râu se îndreaptă spre un T, unde întâlnește un râu mult mai mare, Isis, ce curge cu repeziciune prin fața pajiștii Christ Church. Luna strălucește pe suprafața sa întinsă asemeni unui reflector pe un talger. Plutesc, lăsându-mă în voia ritmului generat de pleoscăitul apei și scârțâitul slab al lemnului. Vocea visătoare a lui Jamie întrerupe tăcerea:

— La primăvară va trebui să te întorci aici și să vâslești cum trebuie. Înainte să te întorci acasă.

Observ că nu se include și pe el în această viitoare escapadă. Nu mă întorc ca să îl privesc.

Chiar înainte de a ajunge la Isis, cotim pe un braț puțin adânc, plutind deasupra fundului moale, nisipos, al râului. Peste capetele noastre stejarii își întind ramurile de toamnă târzie, dezgolite. Mă răsucesc atunci când Jamie pune parul deoparte și se așază jos, lângă mine, simțindu-i căldura într-o parte a corpului și privim amândoi în sus, spre amestecul de crengi și stele. Piepturile noastre se ridică și coboară la unison, conduse parcă de o forță necunoscută.

Nu e nevoie să vorbim, dar eu o fac.

²⁶ Lichior produs în Anglia pe bază de gin, sucuri de fructe și condimente (n. red.).

— Scrii poezie?

— O, Doamne, nu. Eu nu creez, apreciez.

Pufnesc auzind rima. Mâinile noastre se găesc, iar degetele ni se împreunează. Întorc lenș capul în direcția lui. Îi privesc profilul. Nasul acela drept, pomeții înalți, mângâiați de șuvițe de păr dezordonate, maxilarul acela perfect.

— Arăți ca și cum ai scrie.

— Da, ei bine, e ca și când ai judeca o carte după copertă. În spatele copertelor stridente se află adesea pagini goale.

Îl înghiontesc în umăr, în joacă.

— Pun pariu că ai un talent înnăscut. Ai încercat vreodată?

Dă din cap a negare.

— Problema este că am standarde înalte. Bun gust. Cu asta m-am ales urmând doctoratul ăsta nenorocit. M-aș simți ca un impostor dacă aș scrie ceva.

Se întoarce spre mine.

— Știi cât de greu este? Să scrii poezie bună? Să comprimi în câteva cuvinte multitudinea trăirilor umane? Este vorba de o alchimie care îmi scapă, de o distilare. Trebuie să decantezi totul mult, mult de tot, până când rămâne aur pur. Este ce făcea Picasso folosindu-se de peniță. O linie curbă, perfectă, și ai deodată profilul unei femei.

— Asta nu înseamnă că nu poți încerca.

Oftează.

— Asta pățesc oamenii care vin aici. Printre turlele astea trăiesc zii. Îmi petrec zilele cu Tennyson și este un tip de treabă, învăț destul de multe de la el. Ne înțelegem de minune. Dar tot mă intimidează al naibii de tare.

— E mort.

Clatină din cap.

— Noi vom pleca din Oxford, vom muri. Dar ei rămân. Ei mereu rămân. Sunt nemuritori.

— Dar de ce nu și tu?

Pufnește și se dă la o parte.

— Vorbesc serios. Nu știi până nu încerci. Ai putea să fii următorul Tenny...

Jamie se apropie brusc și mă apucă, aducându-mă deasupra lui. Barca se clatină, aproape ne răsturnăm. Deschid gura să țip, dar mi-o astupă cu a lui.

Pentru un moment ne pierdem în sărut, înainte să ne oprim amândoi și să ne retragem, de parcă am avea ceva de spus. Dar Jamie nu vorbește. Mă uit la buza lui inferioară și o ating încet, șoptind, în condițiile în care n-am ceva mai important de spus:

— Ei bine, cred că ai fi un poet al naibii de bun.

Îmi aruncă o privire matură, dar inocentă. Apoi mă sărută încet. Presară pe toată fața săruturi mici, ca stropii de ploaie. Apoi mă dă deodată la o parte.

— Hei! strig eu, iar barca se clatină.

Zâmbeste, ridicându-se încet și căutând pe fundul bărcii. Scoate termosul.

— Și acum trebuie să încercăm asta. Specialitatea mea.

— Ce este? întreb eu, sprijinindu-mă în coate.

— Dă-o naibii de poezie, cu asta rămân în istorie. Iarnă lichidă, spune el, scoțând capacul. Beau asta de la petrecerea din Bonfire Night²⁷ și până începe al doilea semestru²⁸. Gustă, spune el, întinzându-mi termosul.

Îl iau și miros. Instantaneu, pavlovian, mi se pune un nod în gât și nu mai pot să respir.

— Ce e asta?

— Ghicește.

— Ciocolată, ciocolată fierbinte, spun eu, cu respirația blocată și simțind cum mi se usucă gâtul.

— Da, în mare parte, dar am adăugat...

— Nu vreau.

Îi dau înapoi termosul.

El îl ia repede.

— O, nu, ești alergică?

— Nu.

— Atunci chiar trebuie.

Mi-l dă înapoi.

— Conține un ingredient special, vezi tu, pe care nimeni... Ella? Ce este? Chiar dacă mi-am întors privirea spre apă, simt că mă privește intens. Mă

²⁷ Ziua Focurilor de Artificii, sărbătorită în Marea Britanie pe data de 5 noiembrie. În această zi se sărbătorește eșecul complotului lui Guy Fawkes care, în fruntea unui grup de catolici, a încercat să incendieze clădirea Parlamentului, în anul 1605 (n. red.).

²⁸ Semestru ce începe în luna ianuarie și se încheie în luna martie (n. red.).

forțez să respir și mă întorc spre el.

— Nimic.

Se uită pur și simplu la mine.

— Ce este?

— E vorba de tata.

Abia reușesc să scot cuvintele. Atunci când o fac, aș vrea să le retrag. Privesc spre apă. Cu coada ochiului, văd cum Jamie se încruntă.

— Nu e mare lucru, îl asigur eu. Serios.

Nu mă crede.

— Spune-mi.

— Nu e ceva important.

— Confirmă-mi cel puțin că nu vine încoace ca să mă ia la bătaie pentru că am profitat de fetița lui.

Reușește să detensioneze momentul. Râdem ușor și spun:

— Nu, ești în siguranță, e mort.

Nu-mi vine să cred că am spus-o așa. Pentru o clipă ne lăsăm copleșiți de tăcere.

— Chiar așa? Întreabă Jamie încet.

Nu pot decât să încuviințez. Se întinde din nou pe spate, cuibărindu-se lângă mine.

Mă întind lângă el, stând pe coate și odihnindu-mi capul pe bancă. În cele din urmă, Jamie spune:

— Cum era?

Nu l-am mai auzit folosind tonul ăsta până acum. Este deconectant; nu mai are nimic sexual, jucăuș sau aluziv. Este consolator. Este ca pătura de lână înfășurată în jurul termosului. Este totodată diferit de toți cei care află că tatăl meu a murit. De fiecare dată prima întrebare este „Cum a murit?” Jamie vrea să știe cum a trăit.

— Era cel mai bun, spun eu simplu. Știu că orice fetiță crede asta despre tatăl ei, dar al meu chiar a fost. Era amuzant și chipeș, plin de energie, iar eu eram partenera lui la șotii.

Vorbesc cu ușurință. Surprinzător.

— Îmi spunea mereu că pe când aștepta să învăț să vorbesc a fost ca și când urma să-i vină cel mai bun prieten.

— Asta e minunat. Și așa ar trebui să fie. Dar...

În vocea lui Jamie se citește ceva. Reflexia propriei experiențe. Cred că

are legătură cu scena petrecută între el și tatăl lui la care am fost martoră.

— Dar nu e așa mereu? întreb eu.

Jamie tace. Continui cu grijă.

— Ați fost vreodată apropiați?

Oftează.

— Dacă cineva încearcă să se apropie de tatăl meu, riscă să fie rănit.

— Îmi pare foarte rău.

Mă opresc.

— De ce este...

— E inutil. Complet inutil. Ar fi risipă de cuvinte. Dar n-are importanță asta. Cu ce se ocupa tatăl tău?

Evident, trebuie să lăsăm această conversație pentru altă dată. Trag aer în piept.

— Administra un bar. Cel mai adesea lucra în timpul serii. Era un irlandez adevărat. Și era un combatant, foarte activ din punct de vedere politic. Dacă ceva nu funcționa în cadrul școlilor, se înființa imediat la consiliile școlare. Dacă exista vreun colț de stradă mai periculos, făcea așa încât să fie instalat un semafor. Dacă în departamentul poliției locale erau polițiști care luau mită – și chiar erau – dădea totul la iveală. Era un tip dur. Și eu îl ajutam. Strângeam semnături, abordam oamenii în fața magazinelor. Oameni care credeau mai degrabă că o să le cer să cumpere prăjituri de la Cercetașe.

Jamie se întoarce pe o parte și își sprijină capul într-o mână. Se așterne un moment de tăcere în care se aud doar scârțâitul scândurilor și pleoscăitul râului.

— Când a murit?

— Cu aproape doisprezece ani în urmă.

Se oprește. Îmi dau seama că își alege cuvintele cu grijă.

— Din cauza vreunei boli?

— Boala mea, nu a lui.

Privirea nedumerită a lui Jamie mă face să continui.

— Venea petrecerea mea aniversară de treisprezece ani. Doar că nu a mai existat vreo petrecere. A trebuit să anulăm. Eram bolnavă de mai bine de o săptămână și-mi venea să mă sui pe pereți. În loc să fac chestii mărețe cu tata, stăteam în pat.

N-am mai spus povestea asta până acum, dar nu fac o pauză suficient de

mare încât să mă conving pe mine însămi că nu ar trebui s-o spun.

— El se simțea prost că nu aveam parte de o petrecere, așa că ne-am uitat toată ziua la duetele preferate de comedie. Repetam scheciurile și niciodată nu ajungeam până la capăt pentru că râdeam prea tare.

Simplul fapt că spun asta cu voce tare mă face să zâmbesc cu gura până la urechi ca o idioată.

— Abbot și Costello, Laurel și Hardy, Martin și Lewis, Burns și... mă opresc și clatin din cap. Numele astea nu înseamnă nimic pentru tine, dar pentru noi...

— Allen?

Mă opresc.

— Îi știi pe Burns și Allen?

— Îi prefer pe Abbot și Costello.

Apare din nou acea conexiune dintre noi. Este cel puțin ciudat că asta se întâmplă în timp ce-i povestesc lui Jamie despre moartea tatălui meu.

— Scuze, te rog, continuă, spune el.

— O să reluăm discuția asta, șoptesc eu.

— Notat.

Trag aer în piept.

— Aveam un loc al nostru în oraș, o cafenea unde se servea cel mai bun lucru din lume, iar tata voia să am parte de acel ceva de ziua mea. După ce ne-am uitat la filmulețe, îi rămăsese aproximativ o oră până când trebuia să plece spre bar, dar ținea morțiș să-mi ia desertul aniversar. În cele din urmă, am adormit pe canapea. M-a trezit o bătaie în ușă. Luminile roșii și albastre ale sirenelor trimiteau fleșuri în sufrageria noastră, prin ferestre. Mama s-a dus la ușă. Și a început să țipe. Țipa din toți rărunchii. Nu îmi aduc aminte când m-am ridicat sau când m-am dus la ușă. Mi-o amintesc doar pe mama, pe podea, și un polițist așezat în genunchi, care încerca să o ridice.

Mă opresc un moment, gândindu-mă că asta a fost punctul de pornire al rupturii dintre mine și mama.

A căzut cu totul. Ceea ce e absolut de înțeles, dar nu s-a mai ridicat niciodată de pe podeaua aia. Unul dintre polițiști a luat-o, a dus-o în bucătărie, iar celălalt m-a scos afară în furtuna ce se pornise în iarna târzie, ducându-mă acasă la mătușa mea și nu am mai revăzut-o pe mama timp de aproape trei săptămâni. Am tot așteptat-o să apară, să mă ia acasă. M-am

întors la școală, unde brusc devenisem Fata al Cărei Tată a Murit. M-am îndepărtat de toți. La finalul zilei ieșeam prin sala de sport ca să nu trebuiască să dau ochii cu nimeni, mergeam pe jos până la casa mătușii mele și stăteam pe verandă unde așteptam să apară mama. Am făcut asta timp de două săptămâni. Într-o zi, ca să mă înveselească, cred, mătușa mea mi-a cumpărat un număr din revista *Seventeen*.

Când în cele din urmă a apărut mama, s-a dat jos din mașină și eu m-am ridicat în picioare, având încă sub unghii vopseaua albastră pe care o râcăisem de pe verandă. A venit la mine și am întins brațele spre ea, dar s-a oprit pe loc și a început să plângă, punându-și mâinile pe față. M-am dus la ea. Am îmbrățișat-o pentru că voiam – aveam nevoie – să îi simt brațele în jurul meu. Dar brațele ei nu s-au mișcat. Am ținut-o în brațe și ea și-a acoperit fața cu mâinile, a plâns și când în sfârșit a putut să vorbească, nu a spus decât „Ajută-mă, Eleanor”, din nou și din nou și din nou, ca o incantație.

Atunci a fost ultima oară când mi-am permis să am vreodată nevoie de ceva de la cineva.

Îmi dau seama că nu am vorbit de o bucată de vreme. Jamie așteaptă răbdător. Îmi aduc aminte unde am rămas cu povestea, polițiștii la ușă, mama plângând, tatăl mort. Îmi dreg glasul.

— Primul lucru la care mi-amintesc că m-am gândit a fost „N-o să mai beau niciodată ciocolată fierbinte de ziua mea”. Am plâns din cauza asta. Am plâns din tot sufletul. Mi-am impus să nu mai beau ciocolată fierbinte ca să nu trebuiască să mă gândesc ce altceva n-o să mai am vreodată.

Jamie inspiră încet și are o mină sobră. Îl privesc. Se uită la mine gânditor. Vorbesc.

— Au spus că a fost ucis pe loc. Deci putea să fie mai rău.

Jamie mă privește fix, căutând lacrimi, cred. Mă uit și eu la el încercând să descifrez ce văd acolo. Nu este tocmai milă. Este înțelegere. Dar amestecată cu o urmă de regret. Ca atunci când privești spre animalul preferat care a îmbătrânit și va trebui eutanasiat în curând.

— În fine, răsuflu eu, și mă sui deasupra lui.

Mă ridic în sus și îl încalec dintr-o mișcare lină, abia simțită. Mă aplec și îl sărut, un sărut care spune că mai am câteva luni bune de trăit și să nu mă eutanaseze încă. Îi desfac în grabă cureaua și îmi ridic fusta în jurul soldurilor, căutând marginea colanților de lână.

— Ella... spune el, cu gura lipită de mine.

— Da? gâfâi eu.

Mă împinge puțin înapoi. Se uită la mine.

— Nu trebuie să faci asta acum. Nu trebuie să facem asta.

— Dar asta facem noi.

Îl sărut din nou, dar nu e cooperant.

Mâinile lui îmi găsesc șoldurile, oprindu-mă cu blândețe.

— Ella, scuză-mă, dar... ei bine, oamenii trebuie să se protejeze ca să facă sex. Nu fac sex ca să se protejeze.

Mă înroșesc de furie. Deodată.

— Ce vrei să spui?

Mă dau jos de pe el și încrucșez brațele pe piept.

Se ridică în coate, clătinând din cap.

— Mi-ai spus că niciodată nu ai avut inima frântă, și iată că...

— O, Doamne, de-asta nu vorbesc despre mine! „Biata Ella, și-a pierdut tatăl și și-a ferecat inima, n-a mai iubit niciodată.” Genial, Jamie. Serios, foarte perspicace. Ai înțeles tot. Așa că ia spune-mi, *tu* de ce nu vrei o relație? Care e scuza *ta*, ia spune?

Jamie încearcă să privească prin mine, ținând mâinile în sus și vorbește pe un ton scăzut:

— Nu vreau să te rănesc.

Nu știu dacă îmi răspunde la întrebare sau doar încearcă să oprească cearta, dar felul blând de a își arăta compasiunea mă calmează puțin. După un moment de tăcere, tragem amândoi aer în piept. Apoi ne uităm unul la altul. Încearcă să zâmbească și spune:

— Asta a fost prima noastră ceartă?

Râd ușor. Mă ia de mână și șoptește:

— Am o idee. Hai să facem ceva puțin prostesc. O să mă întind pe spate și tu o să te întinzi lângă mine. O să împing barca în larg. Mergem unde ne poartă curentul.

— Fără să vorbim?

— Fără să vorbim.

Jamie împinge barca de la mal, iar eu mă așez la loc pe fundul acesteia. După ce privesc pentru o clipă la stele, îmi apropiu capul de el și mi-l așez pe pieptul lui. Îmi întorc și restul corpului spre el, în timp ce el stă pe spate. Imediat, brațul lui mă cuprinde ca o aripă protectoare. Îl cuprind la rându-

mi cu brațul, mâna odihnindu-se pe curbura umărului lui.

— Pot să spun totuși ceva?

Vocea lui bogată îi rezonază în piept. Vibrează în creierii mei, aproape amețindu-mă.

— Câtă vreme eu nu trebuie să spun nimic...

— Spune da, atunci.

Mă opresc.

— Asta depinde de ce...

— Spune-o.

Mă face să zâmbesc. Mușc momeala.

— Da.

— Am stabilit. Acasă la mine. Mâine. La șapte.

Ridic capul ca să mă uit la el.

— Acasă... adică în casa ta?

— Vorbești.

— Aduc eu desertul, îi șoptesc.

Mâna lui găsește un loc perfect unde să se odihnească, pe curbura fundului meu și șoptește:

— Așa să faci.

Cealaltă mână îmi cuprinde capul pe-o parte, dându-mi părul pe spate. Presând ușor, îmi ghidează capul înapoi pe pieptul lui. Închid ochii.

Sunetul apei, vântul, copacii și insectele nopții concertează în jurul nostru. Pe lângă toate astea, sunetul inimii lui Jamie răzbătând în urechea mea, respirația lui, ce-mi face părul să se ridice, ritmic. În aer e ceva ce n-am mai sesizat până acum, ca un fel de crispare. Pământul se pregătește de iarnă. Deschid ușor ochii și dincolo de marginea bărcii văd apa, lumina lunii ce se reflectă pe suprafața ei, ca într-o schiță cu lumini și umbre. Îmi trec ușor mâna peste puloverul de lână, peste umărul lui Jamie, pipăind absență nodurile împletiturii.

Este uimitor cât de multe observi când nu faci sex.

CAPITOLUL 14

*De eu și ea ne-am implica
În astă aventură,
El speră că ne vei elibera,
În aceeași postură.*

Charles Lutwidge Dodgson
(„Lewis Carroll”), *Neintitulat*, 1855

— E absurd.

— Da.

Jamie își scarpină sprânceana.

— Nu, adică vreau să spun...

Intru în mijlocul sălii de bal, ridicând mâinile.

— E absurd, Jamie.

— Sunt complet de acord.

Încuviințează.

— Ai aici o sală de bal.

O sală de bal dintr-o casă victoriană de la oraș, dar tot o sală de bal.

Mă uit la el.

— Cum a fost posibil?

Jamie își trece degetul peste o ciobitură din șemineul sculptat în marmură.

— Charlotte, mătușa mamei mele. Nu a avut copii. Când am venit la Oxford pentru studiile de licență am fost drăguț cu ea. Îi făceam piața, schimbam becurile, spălam, chestii de genul ăsta. Anul trecut a murit. Nu aveam idee că mi-o va lăsa mie. Am început să vin din Cambridge în weekenduri ca să lucrez la ea.

Privesc camera încăpătoare ce are o podea strălucitoare, din lemn, ferestre uriașe ce dau spre strada pitorească și un candelabru din cristal autentic.

— Este foarte bine conservată. Este ca un decor dintr-un film după Jane Austen.

— Sunt foarte mândru. După război, Charlotte a distrus-o. Era o femeie tare cumsecade, dar nu avea nimic de-a face cu tradiția. Mi-am asumat misiunea de a o readuce la starea inițială. Acum aproape am terminat. Am

apelat la un specialist în restaurare care îmi face rost de tâmplari acreditați, de zidari, fierari și tot așa. O parte din muncă am făcut-o eu.

Ridică privirea spre tavan.

— Și acum te vei putea bucura de ea. Locuiește aici. Fă-ți aici o familie.

Ridică din umeri, neutru. Eu clipesc.

— Doar n-o s-o vinzi, nu?

— Nu.

Mă destind ușor.

— O voi dona. După ce termin, va deveni un frumos muzeu. De fapt, e gata.

Pentru un moment se uită la tavan și tace.

E un moment în care nu mă pot abține să nu-l întrerup.

— Serios? Dar de ce ai...

Mă întrerupe, uitându-se la ceas.

— Trebuie să verific cina. Vii cu mine?

Întinde mâna și îl prind de ea, urmându-l în timp ce trece prin ușile duble cu geam și mai apoi în jos, pe scara mare, ajungând din nou la primul etaj.

— Toate astea sunt portrete de familie sau decorațiuni? strig din camera de zi spre Jamie, care se află în bucătărie și pregătește o chestie miraculoasă cu pui.

— Portrete de familie, îmi strigă la rându-i.

Printre picturile reprezentând femei în rochii cu volane și domni ce țin mâinile pe mânerul săbiilor, deasupra șemineului, se află o fotografie. O femeie elegantă stă pe un fotoliu, iar în spatele ei sunt înșirați trei bărbați. Sunt într-o cameră plină de cărți. Îl recunosc pe Jamie, în smocking, adolescent. Punerea în scenă scoate în evidență stoicismul figurilor, asemenea portretelor din antichitate, dar există o mare diferență: familia asta pare fericită. Plină de iubire. Mândră. Ușor pusă pe șotii. Pe chipul lui Jamie se citește relaxare, ceva ce rareori văd la adultul Jamie. Mama și tatăl sunt prin definiție ceea ce victorienii ar numi „un cuplu chipeș”.

Mă uit îndeaproape la tată, bărbatul pe care l-am văzut ieșind furtunos din biroul lui Jamie în ziua primei noastre sesiuni de pregătire.

În fotografie este cu aproximativ zece kilograme mai slab, iar părul îi e argintiu numai la tâmplă. Văzând aerul tihnit al familiei, ce e vizibil în ciuda regiei din spatele pozei și garderobei, nu pot să nu mă întreb ce s-a întâmplat.

— Mama ta e superbă, strig eu.

— Mă tem că e luată.

În imagine mai este un băiat, unul mai tânăr, athletic, îmbrăcat tot în smoking.

— Cine e tipul arătos?

— Eu.

— Nu, cel arătos.

— A, da, fratele meu.

Îmi întorc fața dinspre șemineu, uitându-mă prin sufragerie. Este o masă mare, de paisprezece persoane. Jamie a așezat un set de tacâmuri la fiecare capăt, pahare pline cu vin, argintărie și șervete, toate dispuse impecabil. În centrul mesei a pus chiar și câteva lumânări înalte, dispuse într-un șir ce luminează mahanul plin de nuanțe al mesei.

Dacă nu l-aș ști prea bine, aș zice că este înfiorător de romantic. Că-s chestii menite să seducă. Chestii care ar fi trebuit să se întâmple cu șase săptămâni în urmă. Asta dacă ne-am fi decis să avem o relație. Tot aranjamentul mi se pare înșelător. Nu e de mirare că nu m-a adus aici până acum. Probabil că nu a vrut să interpretez greșit.

— Cina e servită, spune Jamie, intrând în cameră cu două farfurii ce răspândesc o aromă cât se poate de delicioasă.

Usturoi și ceapă, vin și foc.

— Te rog, spune el, indicându-mi scaunul, în timp ce pune jos farfuria.

Mă așez cu nerăbdare. Se îndreaptă spre celălalt capăt și se face comod. Aparține acestui loc.

Mediul acesta nu îl copleșește. I se potrivește.

— Jamie, spun eu reverențios, privind spre farfurie. Este uimitor. Totul. Îți mulțumesc.

— Asta spui acum, spune el. Încă n-ai gustat.

Taie cu grijă puiul fraged.

— Ce este?

— *Coq au vin*, răspunde el, privind o bucată de carne din furculiță.

Sorb din vin. Delicios. Iau o îmbucătură de pui. Nu știam că puiul poate avea acest gust.

— O, Doamne. Jamie! gem eu.

— Mai strigă-mă așa pe nume o dată și nu mai ajungem la desert, mă avertizează el.

Privesc spre el, ridic o sprânceană.

— Când ești gata, sunt și eu gata.

Chiar dacă ne aflăm la o distanță de patru metri și jumătate unul de celălalt, ochii noștri se întâlnesc, anticipând... ce, de fapt? Eu cedez prima, întorcându-mă la farfuria mea.

— Unde ai învățat să faci asta?

— Smithy.

— Și cine este Smithy?

Dar Jamie pare mai atent la pui decât la conversație.

— Jamie?

— Hmmm?

— Cine e Smithy?

— Bucătăreasa, spune el absent.

— Ce bucătăreasă?

— A noastră.

— Ai avut o bucătăreasă?

— Am. Lucrează încă pentru părinții mei.

Mijesc ochii.

— Ai un majordom?

Jamie ridică paharul de vin și-mi spune zâmbind:

— Cine are un bucătar și n-are un majordom? Acum serios, dragă.

Zâmbesc la rându-mi.

— Dar un valet? O menajeră? Doi lachei?

Oftează.

— Să spunem că familia mea este... cred că este ceea ce americanii numesc „înstărita” și să trecem mai departe, bine?

Jamie ridică paharul în direcția mea, zâmbind în continuare fermecător.

— Mama ta lucrează?

— A! spune Jamie, ridicându-se brusc. Știu ce am uitat.

Dispare după colț, în camera de zi. Peste câteva momente, ariile din *La Traviata* răsună în casă.

Mi se face pielea de găină. Peste tot.

Jamie se întoarce și își reia cina. Eu mă întorc la a mea.

— Deci, mai fac o încercare, mama ta are o profesie?

— Ea...

Caută cuvântul, plimbând furculița prin sosul din farfurie.

— Organizează.

— Cum adică?

Dă nepăsător din mână.

— Chestii de caritate. Evenimente. Viața.

Nu sunt proastă. E evident că nu-și dorește ca acest șir al întrebărilor să continue. Dar în timp ce eu mi-am expus viața personală într-un mod aproape spectaculos aseară, el e foarte secretos. Așa că schimb vitezele.

— Vorbind de mame – reîncep să mănânc. Am vorbit azi cu a mea.

— A, da?

Jamie ridică paharul în dreptul luminii lumânării, evaluând „picioarele” vinului, așa cum m-a învățat să fac cu câteva săptămâni în urmă.

Sincer, prefer să-l beau.

Încuviințez cu entuziasm.

— Era bucuroasă că în sfârșit m-ai invitat acasă la tine.

Înălță capul brusc.

— Ai vorbit cu ea despre noi?

— Jamie. E mama mea.

Se oprește din mestecat.

— Ce a spus?

Soarbe atent din vin.

Zâmbesc larg.

— E încântată! Le-a povestit tuturor de la cercul de croșetat. Alege deja trusouri pentru bebeluși.

Jamie e cât pe ce să scuipe vinul.

Râd.

— De parcă aş vorbi cu mama despre noi? Ești nebun?

Mă privește de la celălalt capăt al mesei, ceea ce mă face să râd și mai tare. Zâmbește, provocat, transmițându-mi din priviri că-și va lua revanșa.

— Nu e frumos, mă previne pe un ton vioi.

Ridic paharul de vin, prefăcându-mă că îi evaluez picioarele.

— Doctore Davenport, cred că putem cădea de acord că mă port oricum, numai frumos nu.

Tonul meu nu este nici pe departe unul plăcut.

— Îmi place asta, șoptește el.

Privirea ni se întâlnește din nou.

— Îmi placi.

Privesc în jos, spre farfurie. E goală. Sunt surprinsă că sunt oase pe ea. Că m-am oprit când am dat de farfurie și nu am continuat să mănânc până am ajuns la mahon. Simt că mă fixează cu privirea.

De ce să n-o spun? Ridic privirea. Dau din umeri.

— Și eu te plac.

Continuă să mă privească fix. Mă uit în jos spre vin, golesc paharul.

— Totul a fost delicios.

Jamie se ridică în picioare, își ia paharul și vine spre mine. Se așază pe scaunul din stânga mea, între noi fiind colțul mesei. Tăcerea lui este plină de semnificații.

— Ai promis desert, șoptește el.

— Așa e, spun eu, rămânând aproape fără respirație.

— Și?

Privesc în jos spre mâinile lui, apoi din nou spre ochii lui.

— După cum am spus, sunt gata când ești și tu.



În dimineața următoare, clopoțelul de deasupra ușii sună în timp ce eu și Jamie ne îmbulzim înăuntru, ca să scăpăm de ploaie.

— JD! strigă Simon.

— Simon, omule, spune Jamie, dându-se la o parte și dezvăluindu-mi prezența.

Văd cum expresia primitoare a lui Simon dispare, ca apoi să afișeze un zâmbet și mai larg.

— Ella din Ohio! exclamă el în timp ce ne îndreptăm spre teighea.

Vin aici cel puțin o dată pe săptămână, dar niciodată cu Jamie. Simon și cu mine nu am discutat despre Jamie, așa că expresia care o are acum pe chip e de milioane.

— Pește și cartofi la micul dejun, da? Știam eu! spune el, lovind teigheaua. În prima zi au zburat scânteii, ce să mai!

— Suntem doar prieteni, spun eu. E profesorul meu.

Simon înclină capul, privindu-ne bănuitor.

— Și eu sunt Prințul Charles.

Jamie ridică din umeri.

— Ce pot să spun? Mă tot refuză. Îți poți imagina?

Simon oftează și își pune mâinile în șold, cedând.

— Ca de obicei?

— Noroc, spune Jamie, punând banii pe tejghea.

Dau să scot portofelul, dar Jamie îl dă la o parte. Ezit, întrebându-mă dacă ar trebui să protestez. Nu mai știu care-s regulile, mai ales după noaptea trecută. Am rămas peste noapte. Chiar am dormit. În patul lui.

Două minute mai târziu, Simon vine spre separeu cu porțiile noastre. Își proptește palma grea pe masă și se apleacă spre mine.

— E un tip decent, să știi. Are o reputație, într-adevăr, dar nu îl lăsa să te păcălească. E mai profund de-atât.

Simon îl bate ferm pe Jamie pe umăr.

— Nu-i așa, băiete?

— O să țin cont de asta, spun eu, pe un ton mai serios decât mi-am propus.

Simon încuviințează, ca și când ar spune *a fost o plăcere să fac afaceri cu tine* și se întoarce la locul său de la tejghea.

Clopoțelul de deasupra ușii sună și înainte să pot spune ceva sau măcar să iau o îmbucătură, un bărbat apare la masa noastră.

— Jamie!

Jamie ridică privirea, tresărind.

— Martin! strigă el. Peste o clipă, zâmbește cu toată fața.

— Jamie, Doamne! radiază Martin, întinzând mâna încântat.

E un tip mare, solid, dar pare cam bleg.

Jamie îi întinde mâna, iar Martin o strânge viguros.

— Mă bucur să te văd, amice! Ce mai faci?

— Bine, bine.

Jamie încuviințează ferm.

Martin se întoarce spre ușă.

— Soph! lubito! Hai să îți prezint pe cineva!

Fără să o fi observat, o față drăguță, machiată și îmbrăcată impecabil stătea lângă ușă de parcă o păzea. Părăsindu-și postul, vine spre masă.

— Jamie, ți-o prezint pe logodnica mea, Sophie Elphick!

— Încântat, spune Jamie, luându-i mâna. Și felicitări.

Afișând un zâmbet forțat se întoarce spre mine.

— Ea este...

Martin îl întrerupe.

— Ce mai faci, dragule? Ești bine?

— Bine, bine, spune Jamie. Martin, Sophie. Ea este Ella. Ella Durran.

Ei se întorc curioși, cu fețe zâmbitoare spre mine, înclinându-și capetele la fel, așa cum fac numai cuplurile care sunt împreună de mult timp.

— Încântat, spun la unison.

Le fac semn cu mâna, încetitor.

Martin dă să vorbească, dar Jamie spune repede:

— Martin a fost coleg de școală cu mine.

Râsul lui Martin seamănă cu o mitralieră.

— Coleg de școală! De parcă am fi sărit coarda și ne împleteam părul unul altuia.

Jamie chicotește stânjenit și privește spre masă.

— Eram niște derbedei! Știi, chiar alaltăieri mi-am adus aminte de fetele alea nemțoaice pe care le-am întâlnit la Paris și le-am dus la Les Chandelles! Câți ani aveam, nouăsprezece?

Continuă să râdă scoțând acele sunete ra-ta-ta.

Sophie îl lovește în joacă pe Martin, lăsând la vedere (poate chiar etalând voit) un inel mare cu diamant.

— Martin, ești incorigibil.

Rat-a-tat-tat.

— A trecut mult prea mult timp, bătrâne!

Își lasă mâna pe umărul lui Jamie.

— Arăți extraordinar. N-ai prea mai ieșit la iveală în ultimul timp. Te-ai cam dat la fund.

Jamie încuviințează și zâmbește de parcă viața lui a depins de asta.

— Într-adevăr, așa a fost. Scuze, am trecut printr-o perioadă nebună. Am vrut să...

Martin ridică imediat mâinile.

— Nu, nu! spune el. E absolut de înțeles.

— O! aplaudă Sophie. Miercurea asta avem petrecerea de burlac și burlăciță. O petrecere comună.

Martin ridică un deget.

— Prima. Una informală, doar pentru cei din Oxford. O să facem una ca lumea în Londra luna ce urmează.

Zâmbește spre Sophie.

— O petrecere separată, îți foarte-mulțumesc.

Ea îl ignoră.

— Ce-ar fi să veniți amândoi!

— Da, ei bine, o să vă comunic, spune repede Jamie. Ella, ar trebui să plecăm.

Și spunând asta, se ridică repede. Privesc în jos spre porția mea de pește și cartofi neatinsă.

— Ah, Happy Cod la micul dejun, spune Martin cu un oftat melancolic. Asta mereu a fost o piatră de hotar, nu-i așa?

Îmi face cu ochiul.

— Trebuie să veniți, reia Sophie, luând mâna mea în a ei, care e înțesată de diamante.

Îi zâmbesc. Privesc spre mâinile noastre.

— Ce inel frumos.

— Nu e grozav? șuieră ea, prinzând complimentul din zbor, ca o tigroaică ce pândește prada.

— Unde o să fie petrecerea...

— De fapt, întrerupe Jamie. Vrei să îmi trimiți detaliile într-un mesaj? Chiar trebuie să plecăm.

Jamie ia cele două cornete cu micul nostru dejun.

— Luăm astea cu noi, Ella. Scuze de grabă. Am pierdut noțiunea timpului.

Mi se strânge stomacul. E jenat de mine? Sau mai rău, rușinat?

— Am încercat să îți trimit mesaj mai demult.

Martin ridică telefonul.

— Serios? Înseamnă că nu am primit. Un timp, Vodafone a funcționat acolo groznic și în cele din urmă am renunțat la ei, n-am mai suportat. Ella?

Se uită la mine rugător. Mă ridic repede și ies din separeu.

— Scuze, trebuie să o duc pe Ella la curs.

Sophie se întoarce spre mine, radiind.

— O, ce predai?

— Eu... nu predau, de fapt, sunt studentă, bâigui.

Se uită amândoi la Jamie.

— Studii postuniversitare, clarific eu, încercând să îmbunătățesc cumva situația.

De ce totul devine stânjenitor?

— Oricum, mi-a făcut bine să vă văd, spune Jamie, întinzând o mână spre Sophie și apoi spre Martin.

Ochii lor se întâlnesc și pare că-i prima oară când Jamie se uită la el cu

adevărat, de când a intrat în restaurant.

— Arăți fericit, șoptește el.

Martin capătă un ton serios.

— Sunt. Suntem. Mulțumesc.

Jamie zâmbește închistat încă o dată și ne îndreptăm spre ușă.

— Prietene? strigă Martin. Vreo îmbunătățire?

Fără să se oprească, Jamie privește peste umăr și nu răspunde.

— Genial. Noroc.

CAPITOLUL 15

*Tu ai fost a mea de dinainte...
Acum cât timp nu știi:
Dar pe când rândunica și-a luat zborul,
Și capul ți-ai întors,
Căzut-a vălul – mi-am reamintit trecutul.*

Dante Gabriel Rossetti, *Iluminare*, 1863

Ne aflăm în mașina clasică decapotabilă a lui Jamie – care mi-am dat seama că este un Aston Martin – și aproape de Facultatea de Engleză, când realizez că n-are de gând să-mi dea vreo explicație în legătură cu faza din restaurant.

Așa că întreb:

— La ce s-a referit Martin?

— Poftim?

— Martin a întrebat dacă e „vreo îmbunătățire”, pufnesc eu, și nu am nicio idee despre ce vorbea și e clar că tu știi.

Nu răspunde. Ne oprim la un semafor, iar Jamie încremenește ca o stană de piatră, privind direct înainte. În sfârșit, șoptește:

— Este fratele meu. Oliver. E sub tratament pentru un mielom multiplu. Tonul vocii mi se schimbă imediat.

— Îmi pare rău.

Apoi, văzând că nu continuă:

— Ce este, de fapt? Dacă nu te deranjează că întreb.

— Este o formă de cancer de sânge. În special al celulelor limfatice.

— O, Doamne, oftez eu. Îmi pare atât de rău.

Jamie încearcă să treacă peste asta cu stoicism, iar când culoarea semaforului devine verde, accelerează în intersecție.

— Cel mai bine e să nu te gândești la asta.

— Dar e atât de tânăr.

— Boala nu are absolut nimic logic.

Oprește în fața clădirii St. Cross.

Pun și următoarea întrebare, deși mi-e frică s-o fac.

— Și? Au fost îmbunătățiri?

— Nu, răspunde Jamie sec. De fapt, nu există leac.

Încerc să-mi rețin un geamăt, conștientizând până în străfundurile minții că Oliver e condamnat. Jamie se uită la volan.

— Îmi pare rău, Ella, ar fi trebuit să fiu mai sincer. Dar pur și simplu nu-s genul de om care vorbește despre lucrurile astea. Dar acum înțelegi mai bine care-s obligațiile ce mă rețin. O să îl duc la tratament în Londra și după aceea rămân cu el.

Întind mâna și o cuprind pe a lui, care încă se află pe schimbătorul de viteze al Astonului.

— Jamie, nu trebuie să ascunzi lucruri de mine. Sunt om în toată firea. Pot să fac față.

Jamie încuviințează într-o doară, dar nu mă privește.

— Jamie, încerc eu din nou, aplecându-mă spre el. Dacă ai nevoie de ceva, sunt aici. Aș putea veni cu tine în Londra. Să fac cumpărături, să pregătesc masa, nu știu, să ne uităm la episoade cu Abbot și Costello?

— E în regulă, spune el, luându-și inima în dinți și privindu-mă, zâmbind ușor. Apreciez asta, sincer, chiar apreciez, dar avem o rutină a noastră. Și Oliver e destul de discret în legătură cu asta.

Se uită în jos, spre mâinile noastre ce se află pe schimbător. O răsuțește pe a lui și-o cuprinde pe a mea.

— De fapt, spune el încet, dacă tot vorbim despre asta... am rămas foarte mult în urmă cu munca mea și Oliver va avea curând o pauză de tratament. Mi-e greu și să te întreb, dar te-ar deranja dacă am lua – face un semn spre mine și spre el – o scurtă pauză?

— Desigur că nu. Ți-am spus: orice ai avea nevoie.

Răspunsul vine în mod automat și sună ca înregistrarea de la un centru de asistență clienți. Apăsați unu pentru consolare nesinceră, apăsați doi pentru tratament pasiv-agresiv...

— Vezi tu, îmi distragi prea tare atenția, spune el, aplecându-se cu un aer fermecător.

Privesc pe fereastră.

— De fapt, mi-ar prinde bine și mie niște timp. Trebuie să încep să mă gândesc la subiectul disertației și de-abia m-am apucat de *Middlemarch*.

— Ah, preferata mea, oftează Jamie.

— Dar nu e poezie, îl tachinez eu.

— Dă-mi voie să te contrazic. O să vezi. Pentru ce curs?

— Hughes.

Jamie își dă ochii peste cap.

— Să-ți zic o chestie amuzantă cu Hughes. Să numeri de câte ori va simți nevoia, fără vreun motiv anume, să le amintească tuturor că George Eliot era profund respingător.

Râd ușor și îmi iau geanta de pe podea, continuând să îl țin de mână.

— Deci, de cât timp crezi că ai nevoie?

Privește pe geam, gânditor.

— O lună?

— O lună!

Strigătul plin de surprindere scapă înainte să-l pot reține. Jamie nu răspunde, ci continuă să se uite pe geam. O durere ascuțită îmi cuprinde stomacul. Nu sunt mândră de asta. Știu că sunt îngrozitor de egoistă. Dar trebuie să aflu.

— Jamie. S-a terminat? Pentru că am spus că atunci când se termină o să fim sinceri. Ceea ce este în regulă. Și de înțeles. Vreau să spun, e evident că ai...

Pe neașteptate, Jamie mă apucă de ceafă, se apropie și apoi mă trage spre el ca să mă sărute. Mă topesc, uitând orice aveam de gând să spun. În cele din urmă se retrage, mă privește direct în ochi și spune:

— Nu s-a terminat.

Promisiunea asta fermă se sedimentează undeva în interiorul meu.

— Bine, șoptesc eu.

Îmi eliberează grumazul, iar eu deschid portiera, ezitând să mă dau jos. Pun geanta pe umăr, mă aplec și mă uit la el.

— Deci, eu o să ascult prelegerea lui Saunders despre cât de importante erau adnotările de pe margine în manuscrisele din perioada modernă timpurie, iar tu o să continui cu Tennyson și... ținem legătura.

— Așa rămâne, spune el, rostind replica mea standard, cu un zâmbet provocator pe buze.



Weekendul mi-l petrec îmbătându-mă puțin cam tare cu Charlie, Maggie și Tom. Lui Jamie nu-i trimit mesaje și nici nu îl sun, iar el nu-mi trimite mesaje și nu mă sună. Lipsa noastră de comunicare s-a transformat într-o întrecere la băută: dacă privești spre telefon și el încă n-a sunat, bea. Este foarte eficient.

Gavin îmi dă mult de lucru. Lucruri pe care probabil că nu ar trebui să le

fac. Lucruri care nu țin de competențele unui consultant pe probleme de educație. În ultimele șase săptămâni, i-am răspuns la toate apelurile și la toate e-mailurile în răstimp de o oră. Cred că au ajuns să se bazeze pe mine, mai ales când vine vorba să le propun coordonatori tineri și dornici de afirmare (adică ieftini) pentru birourile locale. Ieri mi-a cerut chiar părerea în legătură cu o reclamă pentru campanie. Mi-e greu să-mi imaginez unde mă voi afla la anul pe vremea asta, dacă voi lucra încă pentru senator sau aceasta va deveni președintele ales. Sau dacă până atunci voi avea vreun alt client. Să-mi imaginez oamenii noi pe care îi voi cunoaște. Oare o să mai țin legătura cu cei pe care i-am cunoscut aici?

Vorbesc cu mama pe Skype și aflu totul despre prima zăpadă care a căzut, nu mult, aproximativ un centimetru și n-a ținut, dar ea s-a speriat și a pus cauciucurile de iarnă și acum conduce cu cauciucuri de iarnă și nu știe dacă ar trebui să le dea jos sau să aștepte să ningă ca lumea și se întrebă de ce nu s-or fi inventat încă lanțuri temporare. Pot să trimită un om pe Lună, dar n-au putut să inventeze încă lanțurile temporare? Îi spun că au putut și s-au inventat. Că setul meu de lanțuri din DC se află chiar acum în garajul ei, lângă restul lucrurilor pe care le-am împachetat înainte să plec din țară. Discuția ține treizeci de minute bune și sunt pe punctul să închei apelul fără să îi fi spus nimic relevant. Dar nu înainte ca ușa să se deschidă larg și să intre Charlie purtând o cămașă nouă și fără pantaloni (ceea ce mama nu poate vedea). Vrea să știe dacă să poarte sau nu gulerul ridicat. Mama îi spune să îl lase în jos. Mulțumit, pleacă. Mama îmi spune că e drăguț și mă întrebă dacă mă văd cu el. Îi spun că încă nu, dar mă rog să se întâmple.

Luni, după curs (în timpul căruia Jamie nu schițează spre mine vreun gest mai intim decât un semn discret cu ochiul) și după ce petrec câteva ore la bibliotecă, pașii mă poartă spre pub, alături de Maggie, Charlie și Tom. Suntem la Turf, bem cidru în fața vetrei amplasate afară, când zăresc chipul familiar al cuiva care iese pe ușă și vine pe verandă.

Pentru o clipă nu îmi dau seama cine este. Este chipeș. Oare despre asta e vorba? Timp de șase luni nu m-am uitat după nimeni, iar acum iau asta drept familiaritate? Dar ochii lui îi găsesc pe ai mei și, după o clipă, îmi zâmbește, recunoscându-mă. Ridică berea în direcția mea.

Berea e cea care produce declicul. E tipul drăguț din DC de la casa Rhodes. Are părul mai lung decât acum șapte săptămâni, ceea ce-i mai

îndulcește trăsăturile corporatiste. Mă ridic, le spun prietenilor că mă întorc imediat. În timp ce mă îndrept spre el, numele îmi reapare în minte și îl rostesc:

— Connor Harrison-Smith.

Se întoarce cu spatele la grupul său.

— Ella Durran, ce mult a trecut.

Zâmbește, ceea ce îi luminează în întregime chipul frumos și deodată îmi aduc aminte că am numărul lui în telefon. Nu l-am sunat niciodată. Mă cuprinde un val de regret. Jamie mi-a deturnat întreaga viață. Connor se uită la mine, zâmbind.

— Nu vii niciodată la evenimentele organizate de Rhodes.

— Da... eu... Cred că am evitat să stau tot printre americani.

Ridică o sprânceană și încuviințează.

— Corect. Cum te descurci cu literatura și limba engleză de la 1830 la 1914?

Că și-a amintit de numele meu e una, dar faptul că a ținut minte ce studiez e cu totul altceva. Sunt impresionată.

— Bine, spun eu, încuviințând. Cum merge cu sănătatea globală?

— E dezastru. E o chestie despre SIDA și impuritățile din apa potabilă? răspunde el obraznic. Nu știi. Sunt aici doar pentru bere.

Ridic un deget.

— Să nu uităm de mâncarea la suprapreț.

Connor râde ușor și soarbe din bere. E chiar drăguț. Își freacă absent bărbia, iar când dă mâna la o parte, observ o cicatrice subțire, albă, ce se întinde de-a lungul vârfului bărbiei. Genul care-mi place mie – un tip cu caracter, un tip al cărui chip spune o poveste. Trage aer în piept și zice:

— Hei, apropo de mâncare, joi nu am niciun curs. Mă gândeam să mă duc la Londra de Ziua Recunoștinței. E un hotel în Mayfair unde se organizează o cină cu curcan, cu toate cele. „Sunt incluse toate felurile tradiționale”, scria pe net. Vrei să vii cu mine?

Sunt luată pe nepregătite.

— Este o ieșire organizată de grupul Rhodes? întreb eu precaută.

— Nu. Doar eu.

Zâmbește.

— Cine și-ar dori să fie în preajma unui grup de americani, nu?

Îmi place de el. Este drăguț, amuzant, amabil. Asta mi-ar putea prinde

bine.

— Încă nu am fost la Londra, recunosc, mușcându-mi buza pe dinăuntru. Connor face ochii mari.

— Ce?

Clatin din cap.

— N-am avut timp.

— Hmm. N-are prieteni americani. Timp. Nu a fost încă la Londra, întoarce ușor capul, privindu-mă cu coada ochiului.

— E vreun tip de care ar trebui să știu?

Cuvântul „nu” mi se blochează în gât și se transformă în „nu chiar”, dar tot nu pot s-o spun cu voce tare.

Connor trebuie să fi observat ezitarea mea, pentru că spune:

— Uite, nu e nicio presiune. E Ziua Recunoștinței. E curcan. Sunt „feluri tradiționale”.

Apare din nou zâmbetul acela.

Zâmbesc la rându-mi.

— Bine. Te anunț.

Connor face o grimasă, analizează.

— Am mai lăsat odată mingea la tine în teren și n-am mai primit-o înapoi. Ce-ar fi să servești tu de data asta, și revin eu miercuri?

Scoate deja telefonul.

— Bine?

Chestia asta mă face să râd.

— Bine. S-a făcut, spun eu și îi dau numărul.



Seara, Charlie, Maggie și cu mine luăm pizza la pachet, o sticlă mare de vin, stăm cu toții pe podeaua din camera lui Charlie și dezbatem în legătură cu sentimentele. Tema serii pare să fie „Ziduri”. Charlie s-a lovit de un zid, în povestea cu Ridley Vâslaşul, Maggie se dă cu capul de pereți din cauza lui Tom, iar eu ignor zidul care a apărut brusc între mine și Jamie.

Ador camera lui Charlie. Pare desprinsă din *Brideshead Revisited*. Covoare orientale acoperă parchetul, un paravan cu patru laturi ascunde patul, mai există o canapea de catifea roșie și lămpi vechi pe podea. Are o colecție de lumânări a căror ceară s-a scurs, înfipite în sticle de vin (în mod sigur încalcă regulamentul), iar în colț a pus o mașină de spălat cu uscător. Are chiar și o cutie cu diverse sortimente de frunze de ceai pe care le testez

sub îndrumarea lui. A locuit aici timp de trei ani pe timpul studiilor de licență și a reușit să reziste și anul acesta. De obicei, colegiul le cere studenților să elibereze camerele nu doar peste vară, ci și în perioada dintre anii universitari, ca să fie închiriate turiștilor sau participanților la conferințe. Charlie trebuie să fi făcut ceva pentru cineva (sau poate i-a făcut ceva) ca să aibă acest privilegiu, dar nu aș vrea să știu ce anume.

— Cum poate să fie atât de prost? se plânge Maggie după ce ia o dușcă serioasă din sticlă.

— L-ai întâlnit pe Tom? răspunde Charlie.

— Pur și simplu nu știu ce altceva pot să fac. Am fost jenant de directă cu el!

— Cum așa? întreb.

— Ei bine, de exemplu, vorbeam despre găsirea acelei persoane speciale și i-am spus că poate ea se află chiar în fața ta, trebuie doar să deschizi ochii!

Se uită la noi.

— Atunci eram chiar în fața lui.

— Erai goală?

— Ella! strigă Maggie.

— Uite, nu merge dacă îți arăți sufletul. Eu zic să-ți arăți fundul.

— Asta e soluția, completează Charlie. Trebuie să te vadă așa cum nu te-a mai văzut până acum. Adică, știi. Atrăgătoare.

Îi dau un ghiont.

— Ce vreau să zic este că n-avem nicio scuză să nu ne punem cât mai bine în valoare. Adică, spune el, trăgând de marginea jachetei în carouri, dacă doar încerci, nu te vei evidenția în raport cu troglodiții în treninguri și adidași. Or nu asta e calea, trebuie să găsim o modalitate de a fi la cote maxime.

Încuviințez.

— Da, e nevoie de ceva anume. De o oportunitate de transformare. Cum a fost balul pentru Cenușăreasa.

— Exact! spune Charlie, lovit de inspirație. Balul Blenheim!

— Chiar există un bal? Eu vorbeam metaforic.

— Dacă există un bal, întreabă ea. Citește-ți *Tatler*-ul. Este punctul culminant al calendarului cu evenimentele din timpul iernii, un eveniment unde eticheta contează cu adevărat și la care participă toți bogătanii din

Londra.

— Pentru ce?

— E o chestie de caritate.

Ridic din umeri.

— Atunci, să mergem.

Maggie se încruntă și mai tare, iar Charlie pufnește și spune:

— Nu merge așa. Trebuie să fii invitat.

— Și cum ajungi să fii invitat?

— Nimeni nu știe. E ca MI6... ei te găesc pe tine.

Maggie, descurajată, își lasă capul în palme.

— Of, Charlie, nu mă mai tenta cu chestii la care n-am acces.

— Da, și Tom s-a săturat de asta, spune Charlie. la partea bună. Cel puțin al tău știe în ce echipă joacă. E în mod clar hetero.

— Ca și al tău, îi amintesc eu.

— Sticla, te rog, mormăie Charlie.

Îi dau sticla și trage o dușcă.

— Ai putea să îți faci viața atât de ușoară dacă ai pescui în ape cunoscute.

Charlie îmi răspunde sec:

— Unde mai e farmecul dacă pescuiești într-un iaz artificial? Prefer marea cea întinsă.

Mă privește.

— Și pe unde îți aruncă momeala profesorul nostru drag astă-seară?

Urmează un moment de tăcere. Charlie îmi înmânează sticla.

— Petreceam prea mult timp împreună, spun eu, luând o înghițitură.

Luăm o pauză. E binevenită. Ne-am gândit că așa e mai bine.

Charlie dă să vorbească din nou, dar îl întrerup.

— Maggie, îți trebuie un plan.



E miercuri după-amiaza târziu și după o zi întreagă de stat în fund scriind despre felul în care este redată frumusețea feminină în *Bleak House* și *Middlemarch*, mă simt oricum numai frumoasă nu. Așa că pornesc într-o plimbare lungă până la chioșcul din Covered Market unde se vând salate, pentru a servi o cină alcătuită din quinoa și falafel. Ceva bun și sănătos. Iar apoi fac un ocol, mânată de motivul ce în mod inconștient mi-a mânat pașii spre Covered Market: Moo-Moo's. Îmi iau milkshake-ul Cadbury cu caramel și merg fără niciun rost pe lângă standuri pe măsură ce vânzătorii închid

odată cu încetarea programului, sorbind din paiul cel roz până când singurele sunete care se mai aud sunt cele scoase de fâșâitul măturilor, zăngănitul obloanelor de la intrare și sorbitul meu neconținut, până la ultima picătură.

Când ajung pe Market Street, scăldată într-o lumină crepusculară și o iau la dreapta pe Turl, mă trezesc la porțile colegiului Lincoln. Coincidență? Da. Nu. Poate.

Ușa încastrată în poartă se deschide în fața mea. Fără să mă opresc sau să mă gândesc la ce fac (sau de ce), mă apropii și o prind chiar la timp înainte să se închidă, intrând în hol. Portarul, care mă cunoaște bine deja, mă salută, iar eu trec pe lângă el ca de obicei. Mă strecor până în Chapel Quad și ajung la scara opt, unde urc până în fața ușii lui Jamie. Inspir adânc. Bat la ușă.

Niciun răspuns.

Sunt în același timp dezamăgită și ușurată.

Cobor scările și mă opresc în curtea umbroasă. Ce fac? Ar fi trebuit să-l sun mai întâi.

Scot telefonul și îi caut numărul prin istoricul apelurilor. Trebuie să glisez până ajung la apelurile de acum șase zile. Ezit. Trag aer în piept și apăs tasta.

Dacă o să i se pară ciudat, o să-i spun că am o nedumerire în legătură cu vreo lectură. De ce citim William Barnes? (Nu, dar serios, Jamie, de ce?) Dacă nu răspunde, nu o să las un mesaj...

— Hei, bună străine. Ce surpriză plăcută, șoptește el.

Vocea lui îmi aprinde în stomac focul acela gata mereu să fie stârnit.

— De ce șoptești? întreb, în locul unui milion de alte întrebări.

— Sunt la bibliotecă.

— La Bod? întreb eu.

— Nu, la Lincoln, șoptește el, iar eu încep să merg.

Nici măcar nu știu încotro să mă îndrept (Jamie nu mi-a prezentat niciodată facultatea), dar știu că biblioteca se află în clădirea bisericii mari de la intersecția străzilor High cu Turl.

Trec pe sub una din arcadele înguste ale zidului medieval și ajung în curtea din față.

— Lucrezi la teză?

— Întotdeauna, oftează Jamie.

— Și cum merge? întreb eu, ieșind din curte și luând-o la stânga pe Turl.

— Extraordinar.

— Serios? Minunat. Mă bucur să aud asta.

— Ei, nu chiar, șoptește Jamie. Cred mai degrabă că ar trebui să renunț la doctorat și să mă autoexilez pe insula Elba, acoperit de rușine.

Ajung la o poartă de fier care pare să ducă spre biserică. O împing. Nu se mișcă. Observ deodată cum clipește spre mine luminița roșie a cititorului de carduri, atașat de zăvor. *La naiba.*

— Sunt sigură că nu e chiar atât de rău, spun eu, sperând să iasă cineva pe poartă, ca să mă pot strecura înăuntru.

— Cum merge cu George Eliot? Întreabă Jamie, chiar pe când o fată se apropie de poartă și o deschide.

Îi zâmbesc încrezătoare, de parcă aparțin locului, și mă strecor înăuntru.

— Sunt de-a dreptul îndrăgostită, răspund eu sincer, dar având altceva în minte. E Dumnezeuul meu.

Înaintez spre ușile glisante de sticlă ale bibliotecii și dau de încă un cititor de carduri. Scrâșnesc din dinți.

— Ți-am spus, replică Jamie mios.

— Ți-ai uitat cardul? aud în spatele meu.

Mă întorc și văd un băiat lungan, plin de acnee, care-mi zâmbește umil.

Acopăr microfonul telefonului și îi zâmbesc cât de cuceritor pot.

— Da! Sunt așa o idioată. Ești eroul meu.

Roșește și, plecând capul, trece cardul de acces prin validator. Ușile se deschid.

— Mulțumesc, spun eu.

— Oricând, șoptește el.

— Ce e asta? Unde ești? Întreabă Jamie.

— Îmi iau ceva de mâncare, mint eu, în timp ce mă apropii de prada mea, ce nu bănuiește nimic.

— Moo-Moo's nu se închide la cinci?

Cât de bine crezi că mă cunoști, doctore Davenport.

— Spune-mi exact unde ești în bibliotecă, exact în ce loc, șoptesc eu, intrând în încăperea principală a bisericii transformate.

Uau. Nu mă așteptam la asta. Este superbă. Tavan înalt de marmură albă cu inserturi pictate în albastru, ferestre înalte, arcuite, un spațiu deschis pe care sunt amplasate rafturi din lemn încastrate în pereți ca niște coaste și o masă lungă în mijloc. Un adevărat loc sacru pentru bibliofili. Există chiar un

mormânt din timpuri medievale, deasupra căruia e amplasată orizontal sculptura unui cavaler cu sabia strânsă la piept, imaginea în oglindă a rămășițelor din sarcofag. Ciudat, dar îmi face plăcere că e aici. Cineva în mod sigur și-a dat seama că n-ar fi foarte înțelept s-o înlătore. Deasupra sarcofagului se află câteva cărți, așteptând să fie puse la loc pe rafturi.

— Să îți spun și cu ce sunt îmbrăcat? chicotește Jamie.

— Mă cam face să mă aprind. Mi te imaginez stând acolo, lucrând de zor. Mă imaginez...

— Da, spune Jamie tușind. Atunci, permite-mi să te ajut.

Vocea lui devine înceată și începe să șoptească afectuos:

— Între rafturi se află niște pentru studiu. Pe ultimul rând din spate. Mie îmi place cea din dreapta, ce e mai aproape de fereastra care dă spre High. Uneori, găsesc în locul ăsta vreun amărât de boboc, pe care îl provoc la duel.

— Ooo, sporturi sângeroase. Tare, gânguresc eu, înaintând încet pe culoarul principal.

— Mă așez pe scaunul meu, îmi pregătesc tabletele și cărțile... îmi, aăă, mă deschii la jachetă și apoi cred că mă așez...

Vocea nu-i mai este afectuoasă ci pare mai degrabă a vânzătorului de la un canal de telemarketing. Se oprește brusc.

— Asta n-are cum să fie incitant.

— Ba cum să nu.

— Vreau să te văd, geme el. Curând, sper.

— Mai curând decât crezi, spun eu rânjind, pregătindu-mă pentru atacul final.

— Drace! M-a văzut bibliotecara. Trebuie să închid. Vorbim în curând, da?

— Aha, răspund eu, zâmbind.

Închid chiar în momentul în care trec după colț și pot zări nișa, la nu mai mult de șapte metri în fața mea.

E goală.

CAPITOLUL 16

*Ea-și joacă rolul cu o falsă veselie,
Fiind înconjurată de râsete și dansuri,
Și chiar de pare crudă, atunci când i se cere,
Știe să încline capul și mâna s-o ofere,
Dar inima doar lui i-a dăruit, de el îi pasă.*

Charles (Tennyson) Turner, *Dans la țară*, 1880

Ce i-am spus? Ce i-am spus când a început toată chestia asta? I-am spus să nu mă mintă. E simplu. Chestia asta nu poate funcționa decât dacă suntem sinceri. Sinceri în legătură cu momentul în care se termină relația, sinceri în legătură cu ce simțim unul pentru celălalt. Încerc să ignor vocea neplăcută din interior care-mi spune că nici eu nu am fost prea sinceră în ultima perioadă și mă focusez asupra duplicității lui Jamie.

Îi acord chiar și prezumția de nevinovăție. Am străbătut fiecare culoar, m-am uitat în toate nișele. M-a mințit.

În timp ce îmi croiesc drum prin mulțimea de pe High, trimit un mesaj către Charlie, Maggie și Tom:

Ne vedem în 20 de minute. Ieșim în oraș.

— Hugh! strig eu, bătând în boxă. Pune șampania la gheață! Ella Durran iese în oraș în seara asta!

Acesta se oprește din ritualul nocturn prin care scoate totul din priză, privindu-mă pe deasupra ochelarilor.

— Serios, domnișoară Durran?

Continui să mă îndepărtez.

— Chiar așa, Hugh! O să dau iama în chioșcul de înghețată!

Mă opresc brusc. Într-una dintre căsuțele de corespondență se află un trandafir cu tulpină lungă.

În căsuța mea.

— Hugh, răsuflu eu. Când a...

— De dimineață, domnișoară Durran. Îmi cam făceam griji că o să se ofilească. De fapt, chiar voiam să vi-l pun în apă...

lau trandafirul, îl arunc pe podea și îl calc în picioare. Repetat.

Îndrăznește să-mi întine cutia poștală cu minciunile lui?

Cât tupeu!

Mirosul trandafirului zdrobit mă face să-mi vin în fire. Respirând greu, mă uit la Hugh. Expresia nu i s-a schimbat câtuși de puțin în timpul ieșirii mele. Continuă să mă privească de parcă am intrat în hol fără vreun alt scop decât acela de a-l plictisi.

— Atunci, să nu-l pun în apă?

Privesc în jos spre trandafir, neîncrezătoare.

— Scuze, șoptesc, aplecându-mă să ridic petalele zdrobite.

— Mă ocup eu, spune Hugh încet.

— Îmi pare atât de rău, nu știu ce...

— Domnișoară Durran.

Ridic privirea și îl văd pe Hugh aplecat deasupra mea cu aceeași expresie plictisită, spunându-mi, de data asta pe alt ton:

— Dați-mi voie.

Se lasă pe genunchi lângă mine oftând ușor. Genunchii îi trosnesc. Bunătatea lui mă copleșește și mi se pune un nod în gât.

— Îmi pare atât de rău... spun din nou, dar Hugh clatină din cap.

— Nu-i nimic. Grăbiți-vă, domnișoară Durran. Aveți un chioșc de înghețată de devalizat.

Omul ăsta cumsecade răscolește prin cenușă ca să smulgă un zâmbet de la mine.

— Îți mulțumesc, Hugh. Știi că ești de bază, nu-i așa?

— Fosta mea soție v-ar contrazice, domnișoară Durran.

Reușesc să mai etalez un zâmbet și dispar din hol.

Urc scările în grabă. Ușa lui Charlie este deschisă și auzindu-mi pașii acesta apare în cadru, îmbrăcat într-un costum de Gatsby și mirosind ca o prostituată franțuzoaică. În mână are o sticlă de whiskey pe care o ține de gât ca pe o rață moartă. Maggie, care are o privire încruntată din cauza grijii, apare din spatele lui, în timp ce Tom, aflat lângă ea, poartă încă pe cap casca de bicicletă.

Eu afixez un zâmbet luminos. Prea luminos.

— Ce bine, sunteți toți aici! Să mergem! Să mergem să dansăm!

Încep să cobor scările, dar nu îi aud în spatele meu și mă întorc.

— Ce e?

Maggie zâmbește blând, de parcă ar trebui să convingă o persoană să nu

se arunce de la înălțime.

— Scuze, draga mea, dar este cinci și jumătate.

— Și?

— Dragă, niciun club nu este deschis la cinci și jumătate.

Oftez, cuprinsă de disperare.

— Atunci...

Ridic mâinile neajutorată și spun cu un glas stins:

— Ce să facem?

Se uită unul la altul, apoi la mine. Charlie ridică sticla de whiskey.

— Să ne rugăm?



Până când se deschide clubul, suntem beți. Suficient de beți încât să credem că e o idee bună să mergem pe biciclete. Charlie e singurul care nu are una, așa că se cocoață pe ghidonul bicicletei lui Tom, Pippa. Tot drumul până acolo, Charlie bombăne despre declinul monarhiei și ascensiunea „păcătoșilor burghezi incapabili” (pot doar să presupun că se referă la familia Middleton).

Lăsăm bicicletele pe aleea care duce spre club și mergem clătinându-ne spre ușa din față, unde un chip superb, zâmbitor mă așteaptă.

— Ella, îmi spune cu căldură, ce seară frumoasă pentru o plimbare cu bicicleta.

Am uitat să menționez că iar plouă.

Și că în urmă cu o oră Connor mi-a trimis mesaj în care mă întreba dacă m-am mai gândit în privința plecării de mâine la Londra, de Ziua Recunoștinței. Nu i-am răspuns la întrebare, dar i-am spus că ar fi bine să ne vedem la club.

Ceea ce a și făcut, se pare.

Îi zâmbesc la rându-mi, șterg stropii de ploaie de pe față și îi prezint pe prietenii mei. Maggie roșește timidă, Tom se umflă în pene, bătându-l pe Connor pe umăr și spunând ceva în legătură cu femeile și dansul, de genul: „Ce putem face. Le place când o scuturăm”. Nu sunt foarte atentă, deoarece mă uit la Charlie care îl analizează pe Connor din cap până-n picioare. Pe de-a-ntregul. Când în cele din urmă întinde mâna, se uită chiorâș spre mine, părând că spune: *Nu se compară cu Jamie Davenport*. Îi arunc o privire prin care-i răspund, la fel de elocvent: *Mai taci*.

Charlie trece pe lângă mine, șoptind:

— Câtă vreme recunoști asta, e bine, și continuă să înainteze spre intrarea întunecată clubului.

Îl urmăresc cu toții.

Nu sunt expertă în cluburi, dar imediat ce intrăm îmi dau seama că e o bombă. Mai întâi că e vorba de un club de dans din orașul care are probabil cel mai mare număr de tocilari la mia de locuitori, din întreaga lume. Prin urmare, n-aș putea numi dans ce se întâmplă în mijlocul ringului, ci mai degrabă niște convulsii controlate. În al doilea rând, în loc să fie un loc în care să asuzi, cum sunt majoritatea cluburilor, reușește să păstreze acea răcoare britanică ce te pătrunde până la os. În al treilea rând, e miercuri. Prin urmare, nimeni nu este aici pentru că ar trebui să fie. Fiecare are fie vreun motiv bine întemeiat, fie unul foarte prost.

Dată fiind starea în care sunt, e perfect.

— Vrei să bei ceva? îmi șoptește Connor în ureche.

— Momentan nu, spun eu.

— Ești sigură?

— Da, am venit pregătiți.

— Spune-mi dacă vrei ceva.

Se întoarce spre bar.

Connor e atât de drăguț. Atât de natural. Mi-e dor de bărbații americani. Ar trebui să dansez. Mi-ar prinde bine.

Îi las pe toți la bar și intru în mulțime, lăsându-mă condusă de căldura celorlalte copuri (atât de puțină cât este) în mijlocul ringului de dans. Într-un minut sunt perfect asimilată: un alt trup ud în mulțime.

Ador să dansez. De când eram copil. Era ceva terapeutic. De ce oare n-am mai făcut-o? Dansam în fiecare zi după școală. Porneam radioul și îi dădeam bătaie. Când am devenit persoana adultă și serioasă care aleargă trei kilometri pe zi în loc să danseze singură în apartamentul ei?

Nu știu cât timp trece, dar a fost suficient cât să transpir și să nu mă mai simt atât de amețită. Când muzica ia o pauză, scot încet capul la iveală, deschid ochii și mă trezesc din nou în acest club groaznic. Îi văd pe prietenii mei la bar. Cu Connor.

Îi prind privirea. El îmi zâmbește, își așază băutura pe bar, pare să spună celorlalți că se întoarce în curând și înaintează direct spre mine. Când sosește, mă cuprinde un fior cald. În clipa asta, faptul că el nu este Jamie Davenport e un lucru bun. Foarte bun. Îmi dă deoparte cu îndrăzneală o

suviță de păr încă udă de pe față și spune călduros:

— Dansul te prinde. Pari fericită.

— Îți place să dansezi? îl întreb.

— Există bărbați cărora le place?

Încep să mă mișc din nou și el mi se alătură. Nu se mișcă rău. Cine ar fi zis? Zâmbim unul la altul. Se apleacă pentru a se face auzit, iar respirația lui îmi face părul din dreptul urechii să se miște.

— Te miști bine.

Se oprește.

— Și nu am cum să spun asta fără să par un obsedat. Scuze.

Râd. Mă retrag ușor și flutur mâna ca pe un evantai demodat. El îmi zâmbește larg. Strigă:

— Chiar îmi plac prietenii tăi. Cine are nevoie de americani?

Râd și mă aplec spre el. Își coboară ușor mâinile pe spatelui meu. Se opresc în zona aceea gri, între baza spatelui și fund. Este un teritoriu neutru, tot așa cum zonele demilitarizate sunt un teritoriu neutru, tehnic vorbind: despărțite de o linie infimă de zona inamică. Sunt mândră de Connor în clipa asta. Se pricepe mult mai bine decât lăsa impresia. Aș zice că a avut ceva prietene, relații de circa doi ani fiecare. Este experimentat, dar nu într-un fel promiscuu, ceea ce-l deosebește de Jamie și aventurile lui. Connor are ceva sigur. Previzibil.

Cineva mă bate pe umăr. Mă opresc din dans și mă întorc.

O față drăguță într-o rochie albă fără bretele și cu un voal roz-neon se uită la mine. Îmi ia ceva să-mi dau seama că este Sophie de la Happy Cod.

— Bună! spun eu, iar mintea mi-o ia razna.

O, Doamne. E miercuri. E petrecerea de burlac și burlăciță a lui Martin și Sophie. Încerc să nu mă panichez. Și ce dacă Jamie este aici? Nu am de ce să mă simt vinovată.

Sophie are obraji roșii ca niște mere și ochii par ușor încețoșați. Însă nu atât de încețoșați încât să nu plece privirea, văzând mâna lui Connor ce se desprinde încet de pe corpul meu. Pare confuză, dar continuă să zâmbească. Nimic nu îi poate atenua bucuria sărbătorească.

— Ai venit! strigă ea.

— Am venit! strig și eu, arborând un zâmbet.

— Unde e Jamie? Martin va fi încântat! spune ea fericită, uitându-se în jur.

— Jamie nu a venit cu mine.

O las așa.

Se pare că ceva îi poate atenua totuși bucuria și acel ceva este absența lui Jamie Davenport.

Sophie se întristează brusc și arată ca și când urmează să plângă. Mă ia de mână în tăcere (sau încercă, dând de cot și pipăind până ajunge jos la mâna mea) și mă scoate de pe ringul de dans, mergând clătinându-se pe niște tocuri de zece centimetri, ca o mână nou-născută. Privesc spre Connor, zâmbindu-i în loc de scuză. El face semn spre bar și merge într-acolo.

Sophie deschide ușa de la toaletă (pierzându-și puțin echilibrul) și începe să meargă agitat pe podeaua din gresie murdară. Pentru o clipă se uită doar la mine, părând copleșită și incapabilă să vorbească. Chiar când sunt pe punctul să rup tăcerea stânenitoare, spune:

— Emma, Martin mi-a spus totul.

Pentru că pare să izbucnească în lacrimi, aleg să nu o corectez pentru că mi-a greșit numele. Și neavând idee despre ce vorbește, nu pot să spun decât:

— Oh?

Ea încuviințează cu empatie.

— E groaznic. Pur și simplu groaznic.

Chiar nu am chef de asta, orice ar fi. Asta înseamnă că sunt o persoană groaznică? Vreau doar să mă întorc la prietenii mei, la Connor. La un cocktail.

— Îmi pare rău, spun eu – o replică bună când nu știi ce să spui.

Vine spre mine cu brațele deschise. Mă îmbrățișează și mă bate pe spate. Vodca îi iese prin pori ca un odorizant de mașină.

— Ce lucruri trebuie să suportăm, îmi șoptește ea în păr.

A, cred că înțeleg. Martin a înșelat-o. Asta trebuie să fie. Ridic brațele, îmi pun mâinile pe spatele ei, bătând-o ușor, prietenește. Continuă:

— Am văzut asta la mama și tata.

Biata fată, îmi spun în sine-mi.

— Mama tot întreba: „De ce eu?” Chiar așa, de ce ea. De ce oricare dintre noi? Și ce poate face cineva în situația asta?

Mă retrag din îmbrățișare și o privesc drept în ochi.

— Pleci. Pleci, asta faci.

Sophie pare îngrozită de sugestie.

— Dar nu e vina lui.

Săraca fată spălată pe creier.

O prind de brațe, înfrânându-mi pornirea de a o scutura ca s-o determin să nu se lase folosită.

— Ei bine, în mod sigur nu e vina ta!

Mă ia la rândul ei de brațe, cu aceeași putere.

— Nu e vina nimănu când vine vorba de asta. În plus, Martin mi-a spus cum este. Că se retrage și îi îndepărtează foarte tare pe cei pe care îi iubește cel mai mult.

Scutur din cap.

— Asta nu este o scuză!

Se dă înapoi, devenind din nou emoționată, dând din mână într-o doară.

— Nu, desigur că nu, doar că... ești aici cu un alt bărbat – care, pentru că veni vorba, arată teribil de bine, dar nu asta e ideea – și asta mă face... atât de... Se oprește și continuă să stea acolo, în mijlocul băii, iar brațele îi atârnă moi pe lângă corp, ca unei fetițe care și-a pierdut păpușa.

Vocea ei a urcat cu o octavă și chipul i se strâmbă.

— Trist!

Mă apropii din nou din ea, de data asta apucând-o de mâini. De obicei nu fac asta, dar e atât de tulburată. Mai este și coafura asta a ei, ca de găină. Iar Martin e un nenorocit.

— Părăsește-l, Sophie. Nu meriți asta. Nimeni nu merită.

Cuvintele mele pline de înțelepciune par să funcționeze. Se oprește din plâns. Își trage nasul. Se uită la mine. Când vorbește pare că are nasul prins într-un cârlig de rufe:

— Ce?

Tonul ei este un amestec de surpriză și confuzie, de parcă tocmai aș fi spus ceva total absurd. De parcă am fi vorbit despre starea lumii și eu aș fi exclamat brusc: „Pantofi, pantofi, pantofi, ador pantofii!” Ne uităm una la cealaltă preț de o secundă și expresia din ochii ei îmi face stomacul să mi se zvârcolească.

— Vorbești despre Martin, nu?

— Nu! O, Doamne, nu, nici nu știu ce aș face dacă ar fi vorba de Martin. Nu, despre Jamie.

Jamie?

Reiau repede conversația în minte.

— Ce ți-a spus Martin, mai exact?

— Tot. Chiar tot, din păcate. Jamie a vorbit cu Martin ceva mai târziu în ziua aceea, ziua în care v-am văzut în restaurant și i-a spus totul.

— Adică?

Sophie oftează tristă.

— Cât de groaznic a fost totul. Și încă este, de fapt. Și fata aceea, săraca, cum o cheama?

Știam eu. Știam eu. Știam eu. Știam eu. Mă străduiesc să rămân calmă.

— Cum... cum o cheamă?

Sophie oftează atât de tare, încât buzele-i freamătă.

— Nu-mi amintesc.

O implor, printre dinți:

— Încearcă.

Mâna ei începe din nou să se agite.

— Sarah? Există o Sarah? Nu, nu e asta. Ve?

— O, crede-mă, văd. Limpede ca lumina...

— Nu, nu, Ce. Ceva cu un C.

Se aprinde becul.

— Ce? Cecelia?

Sophie pocnește din degete. Sau încearcă. Practic le freacă unul de altul.

— Asta e! Martin a spus că a fost de neconsolat după înmormântare și că Jamie are grijă de ea. Au trecut ani de zile se pare.

Mi se strânge stomacul. Știam eu. Desigur. Cecelia. Ani de zile? De ce l-am crezut? E așa un...

— Înmormântare? Spun eu. Ce înmormântare?

— Păi, a lui Oliver, desigur.

Sophie clatină din cap, părând uimită.

Rămân cu gura căscată, dar în rest sunt paralizată de la gât în jos. Nu mă pot mișca. Nu pot respira.

Oliver e mort?

Fratele lui Jamie, pe care în tot acest timp el l-a dus cu religiozitate la Londra pentru tratamente, e mort?

Vreau să țip, dar ca să fac asta, ar trebui să pot respira, să pot trage oxigen în plămâni. În schimb, rostesc cuvintele:

— Oliver e mort.

— Groaznic, nu? răspunde ea, de parcă aş face o afirmaţie şi nu aş pune o întrebare.

Îmi revin şi de-abia observ cum Sophie se clatină spre chiuvetă, deschide robinetul murdar şi se stropeşte cu apă rece pe faţă.

Mă retrag din toaleta femeilor, senină şi calmă. E calmul pe care ți-l dă şocul, trădarea. Calmul dinaintea furtunii.

Din tot acest calm se distinge un gând, ca un prim nor întunecat la orizont, ca acel câmp electric ce-ţi face părul de pe mâini să se ridice.

E vocea blândă, rugătoare a lui Jamie, pe când barca plutea, sub lumina lunii:

Nu vreau să te rănesc.

CAPITOLUL 17

*Niciun alt bărbat
Nu poate cunoaște
Astfel pe un altul.
Căci femeia cunoaște bărbatul
În feluri
Necunoscute lui.
Ah, ea își cunoaște bărbatul,
Așa cum este.
Autor necunoscut*

Prima campanie la care am lucrat vreodată a fost aceea a unui candidat la consiliul local de undeva de Nicăieri, Virginia. Am făcut-o pentru experiență. Mă duceam acolo cu mașina, seara, în primul an de facultate, mergeam din ușă în ușă la vremea cinei, dormeam în mașină, apoi făceam propagandă prin benzinării și parcări, în orele premergătoare programului de lucru, înainte să pornesc înapoi spre DC pentru cursurile de la prânz. Aveam un instinct de animal. Am creat texte inventive pentru campanii, am convins votanți care nu mai participaseră până atunci la vot, am mâncat cantități incomensurabile de grătar și am plătit pentru toate astea din buzunarul propriu. Am făcut tot ce a fost posibil. Totul în afară de a analiza cu atenție candidatul.

În cele din urmă s-a dovedit că era pedofil. Și dependent de metamfetamină.

M-am simțit groaznic din cauza a ceea ce eram pe cale să fac. Dar ceea ce mi-a căzut extrem de greu atunci când am făcut ultimul drum înapoi în campus, ceea ce nu am putut să înțeleg a fost asta: de ce s-a pus de la început în această postură?

Dacă ai un secret (sau mai multe, ca în cazul de față), de ce să candidezi pentru o funcție publică? De ce să te expui judecății altora? De ce să îi dezamăgești în mod inevitabil pe cei care îți sunt cel mai aproape?

A vrut să fie prins?

La un sfert de oră după ce am lăsat-o pe Sophie în baia murdară, mă aflu la ușa lui Jamie, udă leoarcă și deloc calmă. Calmul a dispărut când am intrat în Norham Gardens de pe strada Banbury, hainele ude frecându-mi-se de

corp, iar părul ud înfășurându-se pe față și gât, ca niște degete lipicioase, din cauza vântului.

În locul sentimentului de calm, a apărut unul de furie aproape ucigașă.

Eu și Jamie eram peste nivelul ăsta. Poate că n-avem cine știe ce relație, dar nu ajunsesem chiar așa. Un simplu clișeu. Un element statistic. O chestie inevitabilă, tristă și previzibilă. După cum a spus Jamie la prima noastră oră de pregătire: „Noi suntem ăia deștepți. La urma urmelor, suntem oxinieni”.

Or, cei deștepți nu sfârșesc așa.

Nu bat la ușă. Nu sun la sonerie. Mă simt îndreptățită să îi zdruncin sentimentul de siguranță în același mod în care a făcut-o el. Așa că apuc clanța. În mod surprinzător, aceasta se mișcă, de parcă ar fi un scenariu prestabilit.

Împing ușa și pășesc înăuntru, ieșind din hol prin stânga și intrând în camera de zi, luându-mă după vocile ce se aud șușotind. O voce masculină și una feminină. Cecelia? Mă opresc sub arcadă și privesc imaginea pe care o am în fața ochilor.

Jamie stă pe fotoliu. Fără cămașă. Își ridică privirea spre o fată, îmbrăcată într-un costum de asistentă – dintre toate clișeele sexuale. Care-l ține de mână.

Atât Jamie, cât și Asistenta tresar și se întorc spre mine.

— Ella, spune Jamie și o mulțime de emoții îi traversează chipul într-o fracțiune de secundă.

Fata lasă mâna lui Jamie și, ținând un fel de tub, face un pas spre mine.

— Domnișoară, îmi pare rău, domnul Davenport nu trebuie deranjat în acest moment.

— Stephanie, spune Jamie încet. E în ordine.

Încordarea din vocea lui, aerul firav mă fac să mă uit cu mai mare atenție la el. Nu l-am mai văzut de aproape o săptămână. Pare cumva schimbat. Pășesc spre el, curioasă, iar Asistenta se dă la o parte. Mișcându-se, lasă să se vadă ceva ce înainte îmi era ascuns privirii.

Un suport de perfuzii.

Mă uit mai de aproape la asistentă și îmi dau seama că uniforma pe care o poartă nu este nici pe departe sexy. Observasem stetoscopul din jurul gâtului și rochia mică, albă cu dungi negre, dar nu am remarcat lungimea decentă, materialul industrial, pantofii pătrățoși.

Privesc din nou spre Jamie.

— Ce se întâmplă?

— N-ar fi trebuit să...

— Ce dracului se întâmplă?!

Încep să mă agit, picăturile de ploaie sărind în aer cu fiecare mișcare. Pulsul îmi sare de la zero la șizeci după o singură bătaie a inimii, atât de puternică, încât Jamie cred că o poate auzi din partea cealaltă a camerei.

E pentru prima oară când amândoi am prefera să ne uităm la altceva.

— Drace! strigă Jamie, îndeajuns de tare încât asistenta se duce din nou lângă el, prinzându-i mâna întinsă și încercând să îl calmeze. Nu asta voiam...

Îl întrerup din nou.

— Am crezut că amândoi ne dorim ceva sincer! Mai ții minte?

Jamie înghite, arătând de parcă tot sângele i s-a scurs din corp.

— Doamne, Ella, nu-i un moment potrivit. Te rog, pleacă.

— Să plec?! Nu crezi că îmi datorezi...

— Ella...

— Știi ce? Țip eu. Nu contează. Nu-mi mai pasă...

Jamie scoate un strigăt care seamănă cu sunetul unui marfar ce iese din tunel:

— Ieși afară!

Asta mă reduce la tăcere. Mă întorc și ies din camera de zi.

Cât sunt încă în hol aud strigătul lui Jamie.

— Vino înapoi! Ella, îmi pare rău, așteaptă.

Prea târziu.

La ieșire, trântesc ușa în urma mea, ceea ce face tot apartamentul să vibreze.

CAPITOLUL 18

*Iubito, să nu plângi vreodată ceea ce nu poate fi,
Pentru că Dumnezeu n-a dat.
Căci dacă și cel mai mărunț vis de iubire ar fi adevărat,
Atunci, iubito, noi am fi în Rai,
Or, draga mea, aici e doar pământul,
Unde n-ai parte de o dragoste curată.*

Elizabeth Rossetti (născută Siddal),
Dragoste moartă, 1899

Cobor scările de la intrare, dar când ajung la ultima treaptă, mă opresc, complet pierdută, de parcă am pătruns în alt univers și m-am trezit pe acest trotuar ploios. Să o iau la stânga sau la dreapta? Să urc sau să cobor?

Ușa se deschide în spatele meu.

— Ella, te rog, îmi pare rău, oprește-te.

Îi aud găfâitul, vocea încordată, dar nu are niciun efect. Încă încerc să gădesc calea de ieșire din această gaură neagră.

— Ella, te rog, trebuie să mă lași să-ți explic.

Furia mă cuprinde din nou și revin în prezent. Mă întorc cu fața spre el.

— A, da, trebuie?

— Nu-ți cer decât atât...

Se oprește din vorbit. Se sprijină de tocul ușii. E palid, tremură. Vrea să pară că nu s-a întâmplat nimic, se îndreaptă de spate și face semn spre casă.

— Pun ceainicul pe foc, da?

— Nu vreau ceai, Jamie!

— Vrei ceva mai puternic?

Încrucșez brațele.

— O explicație. Oferă-mi asta.

Are o privire blândă și tristă, chipul prelung și slăbit. Nu mă pot abține să nu-l privesc. Într-o săptămână s-a transformat, dar nu-mi dau seama în ce fel. O fi pentru că îl văd cum este în realitate și nu persoana care am crezut că este? Sau este vorba de altceva?

— Bine.

Respiră ușor, se îndepărtează de ușă și face un pas hotărât în jos, pe scări.

— Sunt într-o situație destul de complicată, medical vorbind. Este...
— Știi cine nu se află într-o situație destul de complicată, medical vorbind? Fratele tău. Fratele tău mort.

Îmi mușc buza. A sunat mult mai dur decât mi-am propus.

Se încruntă.

— De unde știi asta?

Clatin din cap.

— Eu pun întrebările.

Încep să pășesc, pentru a-mi pune gândurile în ordine. Sau măcar să încerc.

— Ce este? Ce ai?

— Mielom multiplu.

Mă opresc din mers.

— Asta nu e... ce a avut Oliver?

Jamie încuviințează.

— Nu asta l-a omorât?

Jamie încuviințează din nou.

— Deci, ești pe moarte?

Cum de tonul mi-e atât de calm? De parcă l-aș întreba de ce a îmbrăcat azi pantalonii aceia. Știi că nu mă port cum trebuie, dar nu pot reacționa într-un mod obiectiv sau rațional sau folosind vreuna dintre abilitățile la care apelez de obicei. Nu m-am simțit niciodată mai tulburată. În fine. Cel puțin nu în ultimii doisprezece ani.

Jamie se uită la mine, în ochi citindu-i-se răspunsul pe care mi-l va da în mod inevitabil. Nu îi pot privi. Încearcă iar să coboare scările. Destabilizându-se, apucă balustrada din fier. Fiind veche, ruginită și periculos de instabilă, aceasta se mișcă din cauza greutatei lui. O prinde cu ambele mâini, încercând să se echilibreze. Vreau să urc treptele în grabă și să-l ajut, dar nu o fac. Nu pot. Îi privesc mâinile. Pe una dintre ele se află un pansament cu o pată stacojie pe mijloc.

— Asta a fost chimioterapie?

— Soluție salină.

— Soluție salină?

— Chimioterapia – genul acesta de chimioterapie – constă într-o injecție ce se face rapid. Și pastile. Dar după, e nevoie de o soluție salină...

— De cât timp ești în tratament?

- De șase săptămâni. E a treia rundă. Intrăm?
- E tot fără cămașă. Deși ploaia s-a mai oprit, vântul bate mai tare.
- Du-te dacă vrei.
- Nu, era doar o sugestie.

Spunând asta, mai face un pas. Balustrada poate ceda în orice clipă. Conștient de situație, Jamie bombăne:

- Chiar trebuie să repar asta.

Un tumult de întrebări îmi vin în minte. Devin neliniștită, iar tonul meu e cel al unui avocat în timpul unui proces:

- De ce nu ți-a căzut părul?
- Nu... Nu știu. Unii oameni au noroc.
- Noroc?

Îmi scapă un râset sarcastic.

- Cum de nu ești într-o stare mai proastă?
- Mă simt destul de rău, Ella.

— Ei bine, atunci cum de nu am observat? Cum de n-ai vomitat? Cum de n-ai stat la pat? Și cine mai face chimioterapie acasă? Cu o asistentă personală?

Blândețea dispare din ochii lui Jamie și este înlocuită de o exasperare tristă.

— Ella, chiar vrei răspunsuri la întrebările astea? Pentru că mi-ar face plăcere să stau cu tine și să-ți explic, dar cer din partea ta puțină înțelegere. Te rog. Mă doare foarte tare capul.

Aud cu greu ce spune, pentru că de abia acum realizez ce a zis mai înainte.

— Ești de șase săptămâni în tratament, spun. Deci, cum ar veni, tot timpul în care am fost împreună?

Cuvintele „am fost împreună” plutesc deasupra noastră. Expresia este un fel de surogat, ca o construcție căreia îi lipsește sensul propriu-zis. Ar putea să însemne orice sau nimic.

Un zâmbet firav i se așterne pe buze. Un zâmbet de mâhnire. Cuprins de remușcare.

— Primul tratament l-am făcut în seara după ce am... în cămară. Scuză-mă, dar trebuie să mă așez.

Ca să coboare se sprijină de balustrada instabilă, așezându-se pe a treia treaptă, așa încât ochii noștri ajung, în mod bizar, la același nivel.

Îmi aduc aminte de protestele lui din cămară. *Dar nu pot. Asta e problema. Tot nu cred că este o idee bună.*

— De ce ai începe ceva...

— Tu ar fi trebuit să fii ultima mea „ieșire”.

Își face curaj să mă privească. Apoi chicotește într-un fel oribil.

— Ieșirea din scenă. Petrecerea de rămas-bun.

Continuă să râdă și își cuprinde fața cu mâinile.

— Doamne, ce prostie.

Eu nu râd.

— De ce nu mi-ai spus?

— De ce aș fi făcut-o?

Simt că îmi explodează capul.

— Pentru că mă afectează și pe mine!

Privește în sus spre mine, cu ochii umeziți, fără să mai râdă. Vocea îi e răgușită.

— În ce fel? Nu-ți dorești o relație. O să pleci. Ai un plan. Ca și mine.

Se așterne tăcerea, iar Jamie trage de bandaj și observ că pata s-a făcut mai mare. Simt cum mă sparg în bucăți, cum cad într-o crevasă adâncă și deodată îmi dau seama că n-am mai urât pe nimeni vreodată cum îl urăsc pe el.

Când a murit tata, mama a lăsat de înțeles destul de clar că eu trebuie să fiu cea puternică. Și că nu puteam ceda, pentru că avea nevoie de mine. O mega-păcăleală. Timp de doisprezece ani, ea fusese mama, iar eu copilul, potrivit orânduieilor. Și deodată a schimbat regulile, iar eu am căzut în capcană. Privesc spre Jamie. Din nou s-au schimbat regulile.

Altă păcăleală.

— Ai crezut că poți să mă păcălești, spun eu.

Ochii lui scânteiază.

— Să te păcălesc?

— Că o să mă îndrăgostesc de tine. Că voi rămâne. Că o să am grijă de tine.

Rămâne cu gura căscată și îmi dau seama, instantaneu, că mă înșel.

— Chiar asta crezi despre mine?

Durerea din privirea lui nu face altceva decât să îmi alimenteze furia.

— Eu sunt ăla rău acum?

— E limpede că tu asta ai crezut despre mine! mă răstesc eu.

Brusc se ridică de pe treaptă și sunt sigură că balustrada o să iasă din beton. Încremenesc. Încearcă să vorbească.

— Tu... Dar nu poate să continue.

Chipul său pălește, se apleacă, strânge acea balustradă inutilă. Își pleacă fruntea, încearcă să respire. Pata de sânge de pe bandaj se întinde. *Stop!* strig eu în sine-mi.

Renunțând, Jamie se așază din nou, trăgând aer prin nări ca un taur lovit de prea multe banderile. În cele din urmă, ridică privirea spre mine. Întinde mâna bandajată. Invitându-mă.

— Te rog.

În loc să urc cele trei trepte de-a dreptul insignifiante dintre noi, mă trag înapoi, ca un matador care a dat lovitură de grație. Jamie se uită cum mă retrag, înclinând capul spre mine, așa cum face mereu. Doar că de data asta gestul lui nu este unul de afecțiune. Ci doar de uimire. Și durere.

În momentul ăsta nu am cum să gestionez durerea lui. Încerc însă să o înțeleg pe a mea. De ce mă doare atât de tare?

— Uau, mă aud spunând. Ce bine că nu te iubesc.



— Magdalen, îi spun taximetristului.

Mă simt ca și cum aș fi din ceară, ca și cum toate funcțiile trupului meu trebuie să proceseze și această sarcină nu poate fi întreruptă de actul vorbirii. Întrebările se adună, devin tot mai multe și mă împing mai adânc în bancheta din spate a taxiului, sufocându-mă. Nu pot duce o idee la capăt, înainte ca alta să apară.

Apoi apare gândul ăsta, ca o lumină stridentă ce alungă celelalte gânduri ca pe gândaci: tocmai ce am părăsit un om care e pe moarte.

Rectific: tocmai ce i-am spus unui om pe moarte că e bine că nu-l iubesc și apoi l-am părăsit.

Telefonul sună. Îl scot mecanic din buzunarul hainei, chiar dacă n-am intenția să răspund. Nu mai vorbesc niciodată cu el.

Dar nu este Jamie. Este Gavin.

— Gavin, mormăi eu.

— M-am gândit să te sun înainte de sărbătoare, în caz că trebuie să stabilim ceva. Măine mă duc la sora mea și nici n-o să mă lase să pornesc telefonul.

Ce e mâine? Apoi îmi aduc aminte. Ziua Recunoștinței.

Ziua Recunoștinței! Rahat! Connor!

— Nu, da... cred că e în regulă, băigui eu. Lucrez la... un plan acum, chestia cu voucherele. Îl trimit în curând. În câteva zile, adică.

Urmează o pauză.

— Ești bine?

— Da! Doar că...

Ce? Toate gândurile au pierit din minte.

— Scuze, Gavin, poți să aștepti puțin?

— Sigur.

Mă aplec în față, spre șofer. Cel puțin asta pot să fac.

— Mă scuzați? Scuze, puteți să întoarceți? Trebuie să merg la...

Nu-mi aduc aminte numele clubului. Acum nu pot să îmi amintesc nimic.

— Cum se numește clubul? De lângă castel?

— Castelul.

— Da, lângă castelul Oxford.

— Castelul.

Pufnesc.

— Știți, cel cu aleea noroioasă în spate...

— Acela este Castelul, dragă.

Oh. E-n regulă atunci. Cunoștințele mele în materie de Abbot și Costello au dat greș de data asta.

— Da, exact, mulțumesc, ăsta era.

Mă trag înapoi și încerc să mă concentrez la un singur gând, la unul singur. Nu merge. Nu m-am simțit niciodată atât de destabilizată. Nu am luat niciodată droguri, dar îmi imaginez că asta e senzația pe care trebuie să o ai după ce ai consumat. Ca într-unul din coșmarurile acelea pline de obstacole, în care treptele nu duc nicăieri și ușile dau spre locuri din care de fapt n-ai plecat. Sunt captivă într-un desen de Escher.

Apoi, sondând lumea asta suprarealistă, îmi aud rostit numele, încet. În depărtare. De parcă aș fi sub apă.

— Ella? Alo?

Mă uit la telefon.

— Da, scuze! strig eu, punând telefonul la ureche. Sunt... sunt aici.

— Ascultă, spune Gavin, vreau să începi să te gândești la niște candidați, da? Mai ales director politic adjunct. Avem nevoie de cineva tânăr – pentru că noi suntem bătrâni și obosiți –, dar experimentat. Ai idee unde am putea

găsi acest unicorn?

— Lasă-mă să mă gândesc, zic eu, spunându-mi: *de ce nu mă angajezi pe mine?* Apoi mă întreb de ce îmi spun asta. Îmi doresc cu adevărat slujba? Am crezut că am terminat-o cu campaniile politice.

— Cine știe, spune el. Poate te angajez chiar pe tine.

Râde.

— Bine, sărbători fericite. Succes în găsierea unui curcan în țara aia.

Închide. Mă uit la telefon. Oare vorbea serios? Telefonul sună din nou, sperându-mă atât de tare, încât îl scap pe jos în taxi. Îl recuperez, observând cine este.

— Îmi pare atât, atât de rău, răspund eu.

— E vie! Connor îl imită prost pe doctorul Frankenstein, dar în ton i se citește îngrijorarea.

— Sunt bine, m-am dus la baie și...

În niciun caz nu o să îl implic și pe el în povestea asta. Mi-aș dori să ies și eu din ea.

— Nu mă simțeam bine. Așa că am plecat.

Cea mai slabă minciună din toate timpurile. Ar trebui să iau lecții de la doctorul Davenport.

— De ce nu ai venit să mă cauți? Te-aș fi condus acasă, spune Connor.

Ce băiat bun. Ce băiat bun și chipeș. Connor și-cum-l-o-mai-fi-chemând știe exact ce să spună.

— Deci, continuă el, stau aici cu Charlie și ne uităm la o Ducesă tristă și abandonată. Vrei să ți-o aduc?

— Deci ești... sunteți încă la club? Încep să pocnesc din degete spre taximetrist, ca o nesimțită. Pare încurcat.

— Da, suntem încă aici. Charlie ți-a tot trimis mesaje.

La naiba! Nu mai pocnesc din degete, comut telefonul pe mut și îi spun taximetristului:

— Oprește! Adică, mergi! La Magdalen! Ba nu, la Castel!

Chiar și oamenii cavernelor erau mai elocvenți.

— Dar aproape am ajuns, domnișoară.

Zăresc în față aleea unde stau ei și așteaptă.

— Nu, știu, dar nu vreau – nu la Castel! La Magdalen!

Taximetristul frânează, face o întoarcere din trei mișcări și mormăie:

— Bine, bine, nu te agita.

Comut telefonul de pe mut. Connor spune:

— Ella, Ella, ești acolo?

— Scuze, ascultă, poți să îl rogi pe Charlie să îmi aducă bicicleta înapoi la facultate?

Aud șoapte înainte ca discuția să se reia:

— Sigur, fii fără griji. Sigur ești...

— Sunt bine. Mulțumesc, Connor. Îmi cer scuze din nou. Noapte...

— Ella, așteaptă.

Chicotește.

— Nu mi-ai răspuns.

— La ce?

Nu am idee despre ce vorbește.

— Londra? Ziua Recunoștinței? Tu, eu, „feluri tradiționale”?

Nu e momentul potrivit, mă gândesc. Nu pot. Pur și simplu nu pot. Poate altă dată, când sunt...

— Ella? Nu e mare...

— Da, mi-ar face plăcere.

În clipa în care spun asta, în secunda în care cuvintele îmi ies pe gură, îmi vine să mor. Închid telefonul. Îl arunc într-o parte. Privesc afară în întuneric, în timp ce ploaia bate în geamul taxiului.

Apoi îmi dau lacrimile.

Ajung în punctul în care nu-mi pot controla hohotele. Sunetul se răspândește în tot taxiul.

Taximetrlistul privește spre mine în oglinda retrovizoare.

— Înveselește-te, dragă, spune el. Orice s-ar fi întâmplat, viața e prea scurtă, nu?



Londra pare dintr-o altă țară. M-am acomodat atât de tare în Oxford, încât de-abia când ajung într-un alt oraș îmi dau seama că am început să mă simt acolo ca acasă. Londra îmi aduce aminte de Washington, o metropolă globală prosperă, plină de freamăt. Mai sunt și cele câteva lucruri pitorești, de un farmec neașteptat, ce se furișează pe lângă tine. *O, uite un palat! O, uite un autobuz cu două niveluri! O, uite o cabină telefonică scoasă-din-uz-dar-totuși-emblematică!* Connor a mai fost la Londra și este un ghid excelent. Totodată, e un extraordinar partener de conversație. Apar doar câteva momente de tăcere ceva mai incomode între noi, care în

circumstanțe normale ar fi un semn bun. Dar nu ne aflăm în circumstanțe normale. Sunt prea multe întrebări de genul „Ella, mă auzi?”, la care eu răspund „Scuze, ce este?”

Noaptea trecută n-am dormit prea mult.

După ce am mers ore întregi pe jos, ni s-a făcut serios foame, așa încât acum ne ocupăm încântați locurile la masa organizată în hotelul elegant din Mayfair, cu vedere la Grosvenor Square. Nu este aproape nimeni, cu excepția câtorva studenți americani și, chiar lângă noi, a unei familii de patru persoane. O mamă americană care încearcă să le explice copiilor ei foarte, foarte britanici la ce se referă sărbătoarea.

— Mami, dar de ce mâncăm curcan? Curcanul e pentru Crăciun, spun ei.

Femeia privește spre soțul ei englez, cerând ajutor. Împreună încearcă să le răspundă copiilor adorabili. Mă imaginez în rolul ei: soț britanic, copii britanici, o străină într-o țară străină. Mă surprinde faptul că mi se pare oarecum atrăgător. Când soțul se apleacă și o sărută pe frunte, îmi mut privirea:

— Ella? vocea lui Connor mă readuce în prezent.

Din nou. Chelnerul se află lângă mine cu o tavă pe care sunt două pahare de șampanie.

— Hotelul ne oferă șampanie din partea casei. Vrei?

— Cine suntem noi să refuzăm? spun eu, încercând să par entuziasmată.

Ciocnim. Ne privim în ochi și luăm o înghițitură. Îmi dau seama că se simte bine. Ca și mine. Serios. Este un tip interesant. Cât timp ne plimbam, am vorbit despre educație, fostele joburi, DC, cartiere, restaurante, baruri. Cred că lucrurile astea, detaliile care te definesc din punct de vedere tehnic sunt cele pe care le aduci în discuție atunci când eviți subiectele care contează cu adevărat.

Connor provine dintr-o familie bună. Tatăl lui este judecător, iar mama este chirurg. A avut două relații mai serioase (deci am avut dreptate), are o educație exemplară, nu e foarte implicat politic, a călătorit mult, e citit, vorbește fluent spaniolă, îi place mâncarea etiopiană și își petrece fiecare vară la „cabana” familiei de pe Vineyard. Nu este sigur ce va face după Oxford. În timp ce ne bem șampania și ascultăm melodia cântată la harpă ce se aude din hol, Connor vorbește despre dilema lui: să se întoarcă în Washington și să facă mulți bani sau să plece în India pe banii lui și să facă voluntariat, devenind „încă un alb care arată cum se folosește un filtru de

apă și cum se pune un prezervativ”.

Tonul nepăsător este în contrast cu entuziasmul ce i se citește în ochi.

— Ai citit *Middlemarch*? spun eu.

— Nu, răspunde el, părând ușurat că m-am decis să vorbesc, trăgând aer în piept și luând o înghițitură de șampanie.

— În primul rând, ar trebui. În al doilea rând, este un fragment, încep eu, dar ospătarul ne întrerupe, punând pe masă un platou de Ziua Recunoștinței.

Și-au dat străduința, dar așa cum i-a spus Bentsen lui Quayle în dezbaterile din 1988 pentru funcția de vicepreședinte: „L-am cunoscut pe Jack Kennedy și, domnule senator, tu nu ești Jack Kennedy”. Într-adevăr, există un curcan, dar cartofii sunt cartofi roșii, copti. Există și o băltoacă de sos roz, ce are consistența jeleului din mentă (din merișoare, bănuiesc), care nu prea se potrivește cu restul farfuriei, inclusiv cu o bucată de pâine udă greu de identificat (umplutură?) și, desigur, dovlecei. Peste tot în țara asta dai de dovlecei. Peste acest ansamblu tronează cocoloașele dizgrațioase ale budincii Yorkshire.

— Să ai o Zi a Recunoștinței fericită! spune Connor, ridicând paharul.

Îl ridic pe al meu și încerc să îl privesc în ochi în continuare.

— O Zi a Recunoștinței fericită!

Zâmbim unul altuia. Las paharul jos fără să beau. Mi se face rău de la stomac și am senzația că a început să mă doară capul doar uitându-mă la el.

Începe să taie din porția lui de curcan.

— Deci, *Middlemarch*?

— Da! Deci cartea are cam opt sute de pagini și personajul principal e îndrăgostit de...

Aflat lângă farfurie, telefonul începe să sune.

— Scuze. Am crezut că l-am închis.

Când îl ridic, văd numele de pe ecran. *Mama*.

Connor îl vede la rându-i.

— Răspunde, spune el.

— E în regulă.

— Ella, e mama ta. E o sărbătoare națională. N-o saluți măcar? Serios, nu mă deranjează.

Crede că nu-i răspund pentru că încerc să fiu politicoasă. N-are nici cea

mai mică idee. Probabil că vorbește tot timpul cu părinții lui. Probabil le-a și trimis un pachet de Ziua Recunoștinței. Super. Acum trebuie să răspund.

— Bună, mamă.

— Bună, dragă! spune ea, evident surprinsă că am răspuns.

Urmează un moment de tăcere.

— Hei, să ai o Zi a Recunoștinței fericită!

Iau o bucată de budincă Yorkshire și încep să mănânc.

— O Zi a Recunoștinței fericită și ție. Mergi la mătușa Mal azi!

— Da, în curând. Tu ce faci? Sărbătorești Ziua Recunoștinței acolo? Parcă mănânci ceva.

— Da. Mănânc curcan la un hotel în Mayfair.

O frază pe care nu credeam că o voi spune vreodată.

— Nu ești singură, nu?

Tonul ei, devenit brusc îngrijorat, începe să mă sâcâie.

Privesc chipul superb al lui Connor, care-i aplecat peste farfurie.

— Chiar nu, răspund eu, pentru că... Drace, îmi fac curaj și spun: Am o întâlnire.

Capul lui Connor se ridică. Îmi zâmbeste.

— Ooo! exclamă ea, entuziasmată.

Simt cum, peste ocean, un noian de întrebări apare în capul ei. Nu vorbim niciodată despre viața mea amoroasă. Dacă se poate numi astfel.

— Cum îl cheamă, e englez, ce...

— Îl cheamă Connor, e american, e doctor.

Connor ridică o sprânceană din cauza informației inexacte. Îi fac semn cu mâna, cum că nu contează, e ceva pe-aproape.

— Pare perfect, spune mama. Nu știam că te vezi cu cineva, El. Nu-mi spui niciodată..

— Nu ne „vedem”, mamă. Asta dacă nu te referi la fazele când suntem goi.

Connor e pe punctul să se înece cu șampania.

— Ei, pe dracu', oftează mama, familiarizată cu limbajul meu.

Pudoarea, în mod surprinzător, nu face parte din trăsăturile ei. În fond, lucrează într-un cabinet medical.

— Mă știi doar. Nu mă implic, doar sex.

Connor se lasă pe spătarul scaunului cu șampania în mână și afișează un zâmbet larg.

— Eleanor! Ai o gură...

— Ce coincidență, asta mi-a spus și el azi-noapte!

Connor pufnește spre mine.

— Știi că glumești, dar să te porți frumos cu el. Știi cum faci tu.

Da. Știu. Rănesc bărbații. Îi părăsesc. Îi stârnesc și apoi plec. Vorbele *ce bine că nu te iubesc* îmi trec prin minte ca un taur furios. Le ignor. Atât cât poți ignora un taur.

— Nu-i nimic, spun eu, cu o voce acră. Rezistă.

Încerc să-mi rețin o pornire de furie față de mama. Nu-i corect să o învinovățesc. Am douăzeci și patru de ani. E cazul să trec peste asta.

Brusc, șampania mi se pare o idee bună. Iau o înghițitură zdravănă și, pe un ton ceva mai vesel, spun:

— Uite, amândoi plecăm la finalul anului, drumurile noastre se despart. Ar fi o prostie să începi o relație.

Aproape am uitat cu cine vorbesc, dar Connor îmi face semn cu mâna că e ok, de parcă aprobă din toată inima, iar eu încerc să zâmbesc.

— Ei bine, asta să nu te rețină să profiți la maximum, spune ea, vioaie.

Îmi rețin un oftat. Urmează lecția.

— Cum zice tipul ăla. Știi: „E mai bine să fi pierdut iubirea...” Nu, stai. Cum era? „E mai bine să...”

Îmi recită o poezie? Serios?

— „E mai bine să iubești și să pierzi decât să nu fi iubit deloc”, mamă.

— Da, da. Și avea dreptate. Crede-mă. Știu prea bine.

Tace, apoi oftează.

— E întotdeauna mai greu de sărbători.

Tristețea ei mă afectează. Și mă irită, ceea ce este nedrept. Mai iau o înghițitură de șampanie, iar ea întrebă:

— Cine a scris asta?

Cine a scris asta? Răspunsul vine aproape fără să mă gândesc, și mi se pune un nod în gât. Înghit bulele de șampanie de parc-ar fi pietriș.

— Tennyson. Alfred, Lord Tennyson, mamă.

— Așa, așa. Ascultă, dragă, trebuie să plec la Mal. Au anunțat că s-ar putea să ningă și nu vreau să mă prindă pe drum. Salută-l pe Connor din partea mea. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, răspund eu.

Mi-aș fi dorit să nu sune ca un răspuns mecanic, dar ce pot spune sincer

este că nu-i minciună. O iubesc. În felul meu. Oricare ar fi felul ăla al meu de a iubi.

Închid și mă uit la telefon.

— Te salută mama.

Ne ia o clipă până revenim la starea inițială. Luăm câteva înghițituri din mâncare, în tăcere. În cele din urmă, Connor spune:

— Deci, trebuie să citesc o carte de opt sute de pagini...

— Așa.

Trag aer în piept. Aș putea să abandonez subiectul, dar ceva mă determină să continui.

— Așadar, eroina principală este îndrăgostită de tipul ăsta preț de opt sute de pagini, deși era măritată cu un altul. Apoi, acesta din urmă moare, dar ea tot nu poate fi împreună cu cel pe care l-a iubit dintotdeauna pentru că soțul ei a stipulat în testament că dacă se mărită cu el – omul fiind genul de artist care face foamea – rămâne săracă, pentru că toți banii moșteniți îi vor fi confiscați.

— Ce nesimțit, observă Connor, luând un cartof cu furculița.

— Nici n-ai idee. Dar, în cele din urmă, când iubirea vieții ei urmează să plece definitiv, Dorothea – adică eroina – cedează și se hotărăște să – ce mama naibii! – lase în urmă totul ca să fie cu el.

— De ce?

Privesc spre el. De ce?

— Pentru că-l iubește.

Connor mai ia o înghițitură. Simt că m-a luat valul. Nu mă pot opri.

— A început furtuna, plouă, el e pe punctul să plece și ea începe pur și simplu să plângă. Atunci își dă seama că iubirea implică un cost. Și știe că va trebui să afle care este acela. Este exact ce spune Dorothea: „Voi învăța cât costă totul”. Final de capitol.

Connor încuviințează, își duce șampania la buze.

— Pentru că trebuie să rămână săracă dacă vrea să fie cu el.

Mă opresc.

— Păi, da, dar este și o metaforă.

Iau o înghițitură mare de curcan și continui să vorbesc:

— Vezi tu, Dorothea nu îți permite vreodată să simtă ceva. Este pioasă și foarte dedicată și mereu acționează pentru binele celorlalți, dar asta nu înseamnă decât că niciodată n-are în vedere ceea ce e cu adevărat

important. Vreau să spun, important în plan personal. Ține aceste lucruri la distanță pentru a se proteja. Adică, n-ai cum să suferi prea tare dacă n-ai pierdut prea mult, nu?

Connor se gândește.

— Da, bine.

— Dar este o farsă în plan cosmic! Pentru că oricum vom pierde totul. Nu există vreo formă de protecție! Există numai moarte! Acesta este costul!

Connor privește pentru o clipă fața de masă, cât timp eu trag aer în piept, încercând să îmi înăbuș elanul. Zâmbește umil spre mine.

— Scuze. Ultima carte pe care am înțeles-o cu adevărat a fost *The Hungry, Hungry Caterpillar*. Nu mă pricep deloc la analiză literară.

Plimb bucata de curcan prin gură.

— Încep să cred că nici eu.

Oftez. Mă opresc pentru o secundă, iar apoi zâmbesc.

— Despre asta este India. Și relația omului cu India. Afli că totul are un preț. Țasta-i sensul.

Încuviințeză cu amabilitate. Reîncep să mănânc, gândindu-mă la Dorothea, la *Middlemarch*, la explicația groaznică pe care am oferit-o. Mi-aș dori să pot vorbi cu Jamie despre asta. El ar înțelege. Dar ce spun eu? Chiar ăsta e motivul pentru care e cartea lui preferată. Deja a înțeles. La modul profund. Somatic.

— Știi, spune Connor, legat de conversația cu mama ta... Eu n-am avut niciodată o relație fără obligații, de tipul prieteni-cu-beneficii. Poate ar trebui să încerc.

Mă tachinează, da, dar și testează apele. Eu turui aici despre moarte și sacrificiu, iar Connor se gândește cum să și-o pună. Nu îl condamn. Ce naiba, și eu mi-aș dori să mă pot gândi la asta.

Mă retrag ușor și îmi împățuresc șervetul, întrebându-mă cu întârziere ce caut aici de fapt. Caut bani în poșetă și mă trezesc spunând:

— Connor, dacă ar fi cineva cu care să am încă o relație fără obligații, o prietenie-cu-beneficii, tu ai fi acela. Adică, uită-te la tine cum arăți. Doar că n-am de gând.

Apoi adaug, afișând o atitudine grăbită:

— Eu o să plec.

Pare îngrozit.

— Ella, nu am vrut să zic că... stai, oprește-te, îmi pare atât de rău...

Pun o bancnotă de cincizeci de lire pe masă, cu mâna ușor tremurândă.
— Nu, nu e din cauza ta. Crede-mă, chiar nu e din cauza ta. Trebuie să...
fiu undeva.

Devine mai relaxat. Ne uităm unul la altul.

— Vrei să spui... cu cineva? Întreabă el.

Ezită, dar încuviințează. Zâmbește.

— Ce-o să-i spunem mamei tale?

Amândoi râdem ușor, fericiți că s-a mai detensionat situația. Mă opresc.

— A fost foarte plăcut. Tu ești foarte plăcut. Îmi pare rău, Connor.

— Să nu-ți pară rău, spune el, un pic cam repede.

Strânge ușor din dinți și adaugă mărinimos:

— E un tip norocos.

În drum spre ieșire îl strâng ușor pe Connor de umăr și mă aventurez afară, unde se lasă seara, gândindu-mă că *Jamie este cel mai ghinionist om pe care l-am cunoscut.*

CAPITOLUL 19

*Și cât de mulți iubiră această grație voioasă,
Și frumusețea ta, cu o iubire sinceră sau nu,
Dar unul singur îndrăgit-a firea-ți călătoare,
Și grijile ce-apar pe fața schimbătoare.*

William Butler Yeats, *Când vei fi bătrână*, 1891

Jamie nu pare surprins să mă vadă în prag. Deschide ușa (de data asta am ciocănit) și se dă înapoi, făcându-mi semn să intru. Poartă niște pantaloni de pijama din flanel și un tricou uzat cu însemnele colegiului Christ Church. Nu l-am mai văzut niciodată în astfel de haine. Până acum, a fost îmbrăcat fie ca pentru o ședință foto, fie dezbrăcat. Când trec pe lângă el, observ că e palid. Pare chiar mai slab decât ieri, vlaguit.

Mă conduce în tăcere în bucătărie, oprindu-se la chiuvetă. Eu stau în dreptul mesei din mijloc. Apasă butonul ibricului electric, un substitut al ceainicului britanic. Apoi se întoarce cu fața spre mine și ne uităm unul la altul.

— Cum te simți? întreb eu.

Ridică din umeri, trecându-și brațul peste stomac și frecându-și celălalt antebraț.

— Cred că ar trebui să îți urez o Zi a Recunoștinței fericită. Fericită? Cred că așa se spune?

— Da. Mulțumesc.

Stăm încremeniți. Formali. Pentru prima oară, mă simt mai mult englezoaică decât americană. Îmi trec mâna pe deasupra blatului de marmură al mesei, studiind vinele albe, gri și negre.

— Îmi pare rău.

— Și mie.

Privesc spre el. Se uită la podea.

— Pentru cum am reacționat, spun eu.

Mă privește.

— Îmi pare rău pentru tot.

Privim unul spre celălalt, spre omul pe care credeam că îl cunoaștem. Ochii lui îmi spun că pentru moment e suficientă o simplă scuză și sunt de acord. Însă chestia e că acum aș vrea să merg la el, să-l îmbrățișez, să-l țin

în brațe. În schimb, rămân pe loc. Nu știu ce mai reprezentăm unul pentru celălalt.

Ibricul se încălzește și începe să șuiere.

— Vrei să-mi povestești? întreb eu.

Cu patru ani în urmă, la vârsta de douăzeci și unu de ani, Oliver a fost diagnosticat cu mielom multiplu. La doi ani după aceea, a murit. Deși boala poate avea o componentă genetică, Jamie spune că este extrem de rară și că a fost testat când Oliver a avut nevoie de posibili donatori de celule stem, iar rezultatele au fost bune, prin urmare, nu credea că trebuie să-și facă griji. La un an după moartea lui Oliver, Jamie – pe atunci la Cambridge, unde-și ajuta o prietenă care făcea cercetare pentru o lucrare de doctorat în biologie – și-a făcut analize de sânge. Așa a aflat. Tipul de cancer este la fel de agresiv ca al lui Oliver, dar a fost descoperit mai din timp. Îmi spune că a început imediat tratamentul, același cu al lui Oliver: înlocuire de celule stem. Asta înseamnă câteva runde de chimioterapie, recoltarea propriilor celule și o procedură de implantare pentru care a fost nevoie ca el să stea într-un spital, complet izolat, timp de o lună, ca nu cumva să ia o infecție. Câștigând astfel un an de remisiune.

În ziua în care eu am ajuns la Oxford, Jamie a aflat că mielomul a revenit. A mers la Varsity Club, ca să bea ceva în localul amplasat pe terasa de deasupra, s-a întâlnit cu o tipă blondă, a dus-o la „cel mai bun restaurant din Oxford” ca să mănânce pește cu cartofi și s-a ciocnit la propriu de o Ella din Ohio ce suferea de pe urma fusului orar.

Apa în ibric bolborosește, țiuitul se accentuează. Sunt nevoită să mă aplec peste blat ca să aud vocea joasă a lui Jamie.

Explică decizia din urmă cu o săptămână, de a se retrage din relație. Urmează timp de opt săptămâni o rundă de chimioterapie de „mentenanță”, înainte de a se decide, în decembrie, dacă va apela din nou la tratamentul cu înlocuire de celule stem. L-a urmat până acum de două ori și nu mai poate ascunde efectele. Este obosit mai mereu, nu prea mai poate să digere, iar părul începe să i se rărească. Se teme că ar putea deveni impotent. Mi-a cerut să luăm pauză o lună, pentru că atât mai durează tratamentul.

Jamie știe totul despre boală și etapele ei. S-a confruntat cu ea în cazul lui Oliver și acum este obligat să treacă la rândul-i prin asta. E un profesionist. Urmează tratamentul exact așa cum și-a dorit: acasă, după un

program propriu. Desigur, faptul că are bani ajută. Poate plăti o asistentă să vină noaptea astfel încât să poată adormi imediat ce perfuzia se termină. O poate chema de exemplu duminica, așa încât ziua următoare să meargă la curs, înainte să simtă efectele.

Jamie, pe care mereu l-am considerat un tip spontan și aiurit, este de fapt un excelent planificator. Îmi face propriile abilități de râs.

Butonul ibricului sare, scoțând un sunet ca o împușcătură. Încordați fiind, tresărim. Dar în loc să ridice fierbătorul de pe suport și să facă ceaiul, Jamie stă acolo, cu spatele la frigider, privind spre podea.

— Bănuiesc că vrei să știi de ce nu ți-am povestit, spune el.

De fapt, nu vreau. Știu deja de ce nu mi-a spus. Am realizat asta în timpul nopții nedormite, pe când mă plimbam prin Londra cu Connor, și astă-seară, în timpul drumului interminabil cu autobuzul spre Oxford.

— Ai crezut că o să se termine înainte de-a fi nevoit să explici ceva. Ceea ce ar fi funcționat perfect dacă... nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat.

Este singurul mod în care pot descrie ce simt pentru el. Că asta a devenit pentru mine ceva mai mult, cu mult mai mult decât ce am convenit în cămară.

Jamie clatină din cap.

— Mi-ar plăcea să fie ăsta adevărul. Mă tem că este vorba de ceva mai egoist.

Ridică privirea spre mine. Îmi țin respirația.

— Cu tine, am putut să mă prefac că nu eram bolnav. Că boala nu exista. E patetic, de fapt.

Vorbește fragmentat, de parcă vocea i s-ar sparge în bucăți.

— Mi-am spus că te merit. Gândindu-mă nu doar la ultimele optsprezece luni, ci la ultimii patru ani. Și cred că și la viitor. Ai fost premiul meu. Cadoul meu. Ultima mea șansă de a simți...

Se oprește și eu încerc să umplu spațiile goale. Dorința? Entuziasmul? Căldura?

Continuă:

— ...Asta... din nou. Pentru ultima oară.

Se întoarce repede spre bufet, unde se află o cutie de șervețele, scoate câteva, după care se întoarce spre mine. Nu mi-am dat seama că plângea.

— Dumnezeu, Ella, îmi pare atât de rău.

Îmi întinde șervețelele și atunci îmi dau seama că am chipul umed. Eu

sunt cea care plânge.

— Dar în realitate nu ești pe moarte, spun eu.

Înclină capul, cum face mereu.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, dacă faci tratament și ai intrat o dată în remisiune, nu ești de fapt pe moarte, te lupți.

Pur și simplu, pentru mine nu are sens. Cum poate cineva atât de plin de viață să renunțe la ea.

— Sunt diverse stadii, spune el, dar boala asta este o condamnare pe viață. Nu există leac.

Înșiră platitudini ca să mă facă să mă simt mai bine. Mi-arată jumătatea plină a paharului, că încă nu s-a terminat, nu aruncă prosopul etc.

— Toată șmecheria este, spune Jamie, să sari din tratament în tratament, ca într-un meci de tenis. Să ții mingea în joc, s-o dai de la unul la altul. Dar să n-o lași să treacă de tine, sau jocul se termină. Să rămâi în joc suficient de mult și să aștepti o scăpare. O lovitură câștigătoare. Asta e strategia.

Îmi citește întrebarea din priviri: dacă asta e strategia, atunci cum de Oliver a murit?

— Boala lui era într-o fază mai avansată decât a mea. În plus, de când a fost diagnosticat el, tratamentele au avansat exponențial.

Se oprește, înghite.

— Dacă boala lui Oliver ar fi debutat atunci când a debutat a mea, dacă ordinea ar fi fost inversată, putea fi încă în viață.

Brusc, pălește. Ochii îi devin sticloși și când sunt pe punctul să îi dau un șervețel, îmi dau seama că nu e de la emoții.

— Mă scuzi puțin?

Iese din bucătărie, merge pe hol și aud cum se închide ușa de la baie. Apoi sunetul vărsatului.

Mi se strânge stomacul. M-aprind la față. Am făcut totul – totul – împreună, dar asta pare ceva prea intim. Încerc să respir. Lacrimile mi se scurg din nou. Îmi duc mâna la ochi, apoi la gură, la piept, într-o încercare, cred, de a-mi ține toate sentimentele înăuntru, ca să nu dea pe-afară.

Mă concentrez asupra a ce a spus Jamie adineauri. Dacă Oliver ar fi fost cel diagnosticat ultimul, ar fi fost încă în viață. Ceea ce înseamnă că și viceversa este adevărată: dacă Jamie ar fi fost diagnosticat primul, ar fi fost

mort. Nu l-aș fi întâlnit niciodată. Aș fi venit la Oxford, aș fi trăit la Oxford, studiat la Oxford, aș fi băut la Oxford și aș fi făcut sex la Oxford, dar nu în Oxfordul lui Jamie. Ideea că l-aș fi putut rata cu câțiva ani, cu doi ani mici și neînsemnați, un moment infinitezimal în istoria pământului, o clipă a unei geologice, mă face să paraliziez.

Se aude apa trasă la toaletă, ușa deschizându-se, îl aud pășind, în șosete, iar Jamie se întoarce, fața sa palidă adineauri fiind înroșită pe alocuri.

— Scuze, spune el.

Încep să mă agită:

— Te rog. Vrei să stai jos?

— Da, chiar vreau. Mulțumesc.

Mergem în camera de zi și spune:

— Dimineața mă simt mai bine.

Ne așezăm fiecare la câte o margine a canapelei. Îmi strâng picioarele sub mine. Jamie se apleacă în față, își pune coatele pe genunchi. Îi privesc și văd cât de mic pare în casa asta mare. Pare atât de izolat, de singur.

— Dar părinții tăi? Întreb eu.

— Ce e cu ei?

Nu știu. Dar am senzația că ar trebui să întreb despre ei. Niciodată nu vorbește despre ei, nu vrea să vorbească. Cum de s-a ajuns în punctul ăsta?

— Trebuie să le fie foarte greu, spun eu.

Nu încuviințează și nici nu neagă. Prin minte îmi trece un gând oribil.

— Știi că ești bolnav, nu?

— Da.

— Și, se implică...

— Ella, spune Jamie și camera începe să se învârtă cu mine. Putem să continuăm mâine?

— Desigur.

— Te sun când mă trezesc.

— Nu, n-o s-o faci.

Încuviințează încordat, ca și când se aștepta la asta.

— Promit. N-o să mai dispar. Avem mai multe de...

— N-o să mă suni pentru că rămân aici.

Nu pot descifra ce văd în ochii lui. Ușurare? Regret? Speranță? Teamă? Poate puțin din toate.

— Vrei să mergi la etaj? Întreb eu încet.

Dă ușor din cap.

— Îmi place să dorm aici. Las dormitorul pentru când o să mă simt bine.

Își ațintește ochii asupra mea și deodată îmi aduc aminte de ultima oară când am fost împreună, chiar în dormitorul acela de la etaj. Asta se întâmpla cu numai o săptămână în urmă?

— În felul ăsta limitez asocierile cu conotație negativă. Transformând în spital camera de zi, dormitorul a rămas dormitor.

Mă uit la el.

— Chiar te-ai gândit la toate, nu?

Se lasă pe spate, se întoarce pe jumătate spre mine. Ochii încep să i se închidă. Mă poziționez mai bine pe canapea și mă întind pentru a-i apuca picioarele. Deschide ochii somnoroși.

— Haide, spun eu, întinde-te. Oftează de ușurare și plăcere la atingerea mea.

— Poți să dormi la etaj. Ia ce tricou vrei. Telecomanda televizorului este în sertarul noptierei.

Adoarme.

Pare împăcat, asemeni cavalerului sculptat de pe sarcofagul din biblioteca Lincoln. Degetele lungi, subțiri, împreunate peste pântec, capul așezat în mijlocul pernei. Alung cu fermitate din minte imaginea mormântului.

Privesc în gol spre picioarele lui. Lungi. Subțiri. O terminație perfectă a întregului elegant pe care-l reprezintă. Nu m-am mai uitat la picioarele lui până acum. Cum este posibil? Mă trezesc gândindu-mă la lucrurile pe care le-a spus. Lucruri aparent insignifiante, cum că o să doneze casa, sau când a sugerat să mă duc cu barca la primăvară și faptul că nu s-a inclus în acest plan. Acum îmi dau seama, cu o senzație de durere în stomac, că nu crede că va mai fi aici.

Întrebările încep să mă copleșească. Cum schimbă noile date lucrurile? Mai pot fi cu el, știind toate astea? Cum aș putea să nu fiu? Și ce se va întâmpla mai departe? Voi pleca în iunie, cu siguranță, dar cum vor decurge următoarele șase luni? De exemplu, în decembrie voi călători. Chiar o să plec pur și simplu, știind că el este bolnav aici în Oxford? Oare acum îmi mai doresc să plec?

Pe măsură ce respirația lui Jamie se liniștește, iar ceasul cu pendulă din foaier bate în depărtare, încerc să mă gândesc la tot ce m-a adus aici, în

acest oraș, lângă acest bărbat. La asta. La experiența mea unică-în-viață.

CAPITOLUL 20

*Individul, omul autentic. Individualitatea.
Un bărbat este doar o jumătate, o femeie
trebuie să fie cealaltă jumătate.*

James Thomson, *Domnul MacCall
la Cleveland Hall, 1866*

— Ella?

Sunt într-un vis și îmi aud numele strigat în tonalități de caramel cu glazură de ciocolată.

— Scuze, dar mi-a cam amorțit piciorul.

Deschid ochii și-l zăresc pe Jamie în ceață la marginea cealaltă a canapelei. Noaptea trecută am dormit încolăciți.

— Scuze, șoptesc eu.

Mă mișc pentru ca el să-și scoată piciorul.

Când mă trezesc mai bine văd că arată aproape normal. De parcă o noapte de somn l-a vindecat ca prin magie. Îmi dau seama că ăsta-i motivul pentru care nu am observat niciodată că era bolnav; dacă în unele zile m-a evitat, chiar nu aveam cum să-mi dau seama. Dau să zic bună dimineața, dar zâmbetul lui Jamie pălește și șoptește:

— Nu încercam să te prind în cursă.

Iau o pauză de o secundă.

— Știu.

Trebuie să îmi dreg glasul înainte să continui:

— Știam asta de cum am spus-o.

Jamie întinde mâna și o pune pe glezna mea.

— Te rog să înțelegi că nu faci parte din povestea asta. Ce e între noi n-are de-a face cu asta.

Mă gândesc la ce a spus. Într-un fel, are absolută dreptate. Dacă ar fi continuat să își ascundă boala? Ne-am fi putut despărți. Aș fi putut să plec pe 11 iunie fără să știu nimic. Este boala lui, nu a noastră.

— Nu trebuie să se schimbe nimic. Doar că nu mai trebuie să mint.

Zâmbeste trist.

— Putem continua. Dacă vrei. Nu trebuie să se schimbe nimic, spune din nou.

Îmi vine în minte ce a spus în cealaltă seară, că eu eram ultima lui ieșire. Îmi dau seama că simt la fel. Înainte să mă întorc la viața mea, înainte de a-mi urma calea prestabilită, planul... Îmi doresc chestia asta. Orice ar fi. Primul instinct a fost să fug, dar acum este invers. Acum simt că trebuie să fiu cu el. Ca și cum aș putea ține timpul în mână.

Văzându-mă cum tac, Jamie înghite cu noduri.

— Dacă nu vrei să ai de-a face cu așa ceva, înțeleg, normal. Dacă nu vrei să mergi mai departe cu chestia asta de intimitate...

Face o pauză.

— Putem să fim prieteni?

Își privește mâna așezată pe glezna mea, de parcă ar vrea să memoreze imaginea. Ca și când ar putea să dispară din fața ochilor.

— Nu vreau să fiu prietena ta.

Își îndepărtează mâna, încuviințând mecanic.

— Vreau să fiu iubita ta.

Ridică privirea spre mine.

— Serios?

— Ce zici?

Întind mâna. Ca de obicei.

Îmi ia mâna, radiind și mă trage încet spre el.

— Așa rămâne.

După un mic dejun ușor (care în cazul lui Jamie se rezumă la o cafea și două felii de șuncă groasă pe pâine prăjită) rămânem la masa din bucătărie, iar Jamie arată de parcă-i gata să adoarmă din nou. Îmi reiau gândurile. Mai exact, mă gândesc la călătoria pe care am planificat-o pentru decembrie. Încă mai vreau să plec, dar oare sunt egoistă? Ar fi uimitor dacă ar putea să vină cu mine, însă e în perioada sărbătorilor și în mod sigur are planuri. Și oare ar fi în stare să călătorească?

Jamie rupe tăcerea.

— La ce te gândești?

Clatin din cap.

— Mă gândeam doar... la o călătorie pe care trebuie s-o fac în vacanță.

Se înviorează.

— Unde mergi? Te întorci în America de sărbători?

— Nu. În Europa.

— Toată Europa? Serios?

Arunc în el cu o bucățică de șuncă și zâmbim amândoi.

— Unde mergi, mai exact?

— Peste tot.

— Evident te-ai gândit foarte mult la asta.

— Dat fiind că nu am fost nicăieri, „peste tot” este un răspuns cât se poate de nimerit.

— Stai puțin, spune Jamie, îndreptându-se de spate. Cum adică nu ai fost nicăieri?

— Ella din Ohio nu a plecat niciodată din bătrânele State Unite ale Americii. Asta până când a ajuns pe Heathrow pe 28 septembrie.

Jamie se ridică în picioare, stând drept.

— Îți bați joc de mine?

— Nu.

— Dar pari atât de...

— Umblată? sugerez eu, dându-mi aere. Sofisticată?

— Înfumurată.

E atât de bine să râdem din nou.

— Vrei să afli ce plan am? întreb eu.

— Absolut.

Sunt din nou entuziasmată. Pun piciorul sub mine și iau loc din nou.

— Bine. Pe douăzeci decembrie iau trenul Eurostar spre Paris, unde voi petrece Crăciunul, iar apoi iau trenul spre Bruxelles, pentru trei zile...

— Bruxelles? De ce Bruxelles?

Ridic din umeri.

— Pentru că e Bruxelles.

Pe fața lui Jamie apare o grimasă de confuzie. Aș reacționa la fel dacă ar spune că vine în America și vrea să vadă Ohio. Continui.

— Apoi mă duc în Amsterdam pentru Anul Nou, stau patru nopți...

Jamie mă întrerupe din nou.

— Cum rămâne cu restul Franței?

— Nu vreau să închiriez o mașină. E prea scump.

Jamie face aceeași grimasă. Continui din nou.

— Apoi din Amsterdam, iau trenul de noapte spre Veneția...

— Stai așa, o să fii atât de aproape de Bruges și nu te duci?

Pufnesc, cuprinsă de disperare.

— Spune-mi cel puțin că mergi în Ghent!

Îl privesc lung. Ridică din umeri și spune:

— Scuze, dar mi se pare o pierdere de vreme. Semestrul următor începe abia pe optsprezece ianuarie, ai aproape o lună, și nu vei face altceva decât să mergi cu trenul înainte și înapoi între orașe mari, în care o să dai peste același McDonald's și peste aceleași magazine cu tricouri ieftine și cu înghețată artificială și cu puburi irlandeze denumite Blarney Stone și în care toată lumea vorbește engleză.

Se așterne tăcerea, ca în acele momente de așteptare ce apar la teatru, înainte să se ridice cortina. Și apoi spun:

— Păi, dacă ai păreri atât de ferme în privința asta, ar trebui să vii cu mine.

Fără să zăbovească o clipă, Jamie ia telefonul de pe masă, atingând ecranul și studiindu-l.

— Ultimul meu tratament este pe șaisprezece decembrie. Cel mai probabil voi avea nevoie de trei zile ca să îmi revin.

Își mută privirea de la calendar spre mine.

— A. Ce coincidență. Asta e pe douăzeci. Atunci, să mergem?

Inima începe să-mi bată mai repede.

— Unde?

— Peste tot. Sau era oriunde?

Sentimentul de vină începe din nou să încolțească.

— Jamie, stai puțin. Ne purtăm de parcă tu ai fi bine, ca și când totul este normal. Cred că, pentru a fi siguri...

Se apleacă spre mine peste masă.

— Nimic. Nu se schimbă. Asta a fost înțelegerea.

Îmi plimb mâna peste frunte, dorindu-mi atât de tare să îl cred. Dar mă gândesc la altceva.

— În plus, nu am cum să îmi permit o excursie ca asta în versiunea Jamie Davenport.

Nu am discutat niciodată despre bani, iar Jamie nu face caz de ei, dar e clar că dispune de bani și că aceștia provin dintr-o cu totul altă sursă și nu dintr-o bursă JRF, ca la mine. Mașina clasică (pe care a spus că o are de la optsprezece ani), faptul că și-a putut renova vila cum a vrut, vinul pe care-l bea. Pantalonii de catifea.

Dă din mână în semn de nepăsare.

— Mă ocup eu.

Protestez.

— Nu. În niciun caz. Ești nebun?

— Ce este?

— Nu-ți iau banii.

— Cine a zis ceva de dat? Îi împart. La urma urmei, nu-i pot lua pe lumea ailaltă.

— Oprește-te, izbucnesc eu. Nu e amuzant.

De data asta Jamie mă privește cu adevărat. Nu sunt pregătită să aud glume despre boala lui. Înghit cu noduri, mă înmoi puțin.

— Uite, nimeni nu mi-a plătit niciodată nimic. Dacă vii cu mine, trebuie să ne încadrăm în bugetul meu. Nu vreau să fiu o... femeie întreținută.

Jamie mă privește. Mă bucură să văd că înțelege. Nu își dă ochii peste cap și nici nu ia în derâdere ceva care în mod clar este o chestiune de mândrie pentru mine. Ci încuviințează tăcut, analizând. Dar înainte să deschidă gura, știu că urmează o negociere.

— Dacă nu primești banii înapoi pe rezervările pe care le-ai făcut deja, plătesc eu pentru ele.

Până acum, e corect.

— Bine.

— Mergem cu Astonul. În unele dintre orașele de pe dealuri, mai izolate, nu se poate ajunge decât cu mașina. Poți să plătești pentru benzină?

Încuviințez.

— S-a făcut.

— Și trebuie să beneficiaz de cinci atuuri.

— Ce înseamnă asta?

— Cinci situații în care, dacă te vei plânge de ceva anume că e scump — hoteluri, ieșiri —, eu voi avea ultimul cuvânt și vom face cum zic eu. Pentru că există lucruri pe care vei regreta că nu le-ai făcut când ai avut ocazia, și nu pot să accept asta.

Mijesc ochii.

— Trei atuuri.

— Dar ce-s eu, un duh?

— Numărul trei are o rezonanță de basm, nu crezi?

Râde.

— Bine. Și încă ceva. Dacă pe drum simt nevoia să fac ceva pentru tine, să îți cumpăr un lucru mărunț, să te scot la cină, trebuie să-mi permiți,

pentru că acum sunt iubitul tău, iar ăsta-i tratamentul preferențial de care au parte iubiții.

Nu-mi pot reține un zâmbet și debordez de entuziasm ca o supernovă. Însă îmi trece aproape imediat. Îl privesc.

— Nu trebuie să fii cu familia de sărbători?

Din foaier se aude ceva ca o șoaptă, urmată de sunetul făcut de un lucru ușor care cade pe podea. Înainte să întreb ce este, Jamie se ridică fără să pară îngrijorat și iese din cameră. Strig după el:

— Pentru că am putea pleca după...

— Chiar nu-i nevoie să fiu cu familia acum.

Mă gândesc la asta, iar el se întoarce în bucătărie cu corespondența. Insist.

— Dar ești... știi tu.

— Pe moarte?

Îl privesc cu reproș, iar el se lasă pe spate în scaun și începe să sorteze corespondența, formând trei teancuri ordonate.

— Vreau să spun doar că dacă mama mea ar locui în aceeași țară cu mine și nu m-aș duce de Crăciun, mi-ar reproșa asta toată viața.

— Da, dar dacă ai ști că restul vieții tale va fi redus semnificativ, cred că ai putea suporta asta.

Cam are dreptate. Sună sarcastic, macabru, dar are dreptate. Mi-aș dori ca la un moment dat să discutăm despre familia lui, mai ales despre tatăl lui, dar nu chiar acum. Acum sunt prea entuziasmată. Perspectiva unei călătorii cu el este un vis îndeplinit pe care nici nu știam că îl am.

Jamie așază ultimul obiect în ceea ce pare să fie teancul de aruncat și se ridică, îndreptându-se spre bufet ca să-și mai toarne cafea. Pare o ilustrată prea bogat decorată ca s-o dai deoparte cu atâta ușurință. E pătrată, aurită pe margini, dintr-un carton gros de culoare crem. Pe ea se află scris ceva, cu font caligrafic. O ridic, iar Jamie spune:

— Mai vrei un strop?

— Ce anume? întorc felicitarea în mână.

— Cafea.

Apoi, încercând fără succes să imite accentul camionagiilor dintr-o cafenea:

— O cafea caldă, dragă?

Zâmbesc, dar nu mă uit la el. Scrisoarea pe care-o țin în mână este o

invitație. Una de aducere aminte. Pentru balul pomenit de Charlie atunci când încercam să o ajutăm pe Maggie: Balul Blenheim. Balul nu-mă-mententa-cu-chestii-la-care-n-am-acces are loc peste două săptămâni.

— Jamie?

Vocea mea îl face să mă privească bănuitor cu coada ochiului.

— Greșesc cumva sau după ce mi-ai spus numele urmează o doleanță? Țin ilustrata ridicată.

— Invitația asta este la Balul Blenheim. Chiar am auzit de el și... nu am fost niciodată la un bal. De fapt...

— Nici nu-ți dai seama cât de mult detest lucrurile astea, mă întrerupe el.

Insist.

— Dar este un palat. Și nu am mai fost niciodată la un palat.

Jamie vântură prin aer cana de cafea, a nepăsare. O picătură cade pe podea. O șterge cu degetul piciorului, prin șosetă și spune:

— O să vedem multe palate. Stai să vezi Versailles. De fapt, hai să mergem acolo mai întâi. Începem cu Parisul, luăm trenul, știi un han mic și foarte drăguț acolo în sat.

— Vreau să merg.

— Și o să mergem. E posibil să nu fie vreme bună, dar...

— Jamie!

În sfârșit mă privește. Ridic cu fervoare invitația, de parc-ar fi harta spre o comoară ascunsă.

— Vreau. Să merg. La bal.

Pare consternat.

— De ce?

— Pentru că mereu mi-am dorit asta!

S-ar putea să fie adevărat. Cred. Adică, cine nu vrea să meargă la un bal?

— Sunt din Ohio!

Jamie dă din cap, așezându-se din nou.

— Ella, chestiile astea sunt groaznice. Sunt doar niște oameni înfiorător de bogați care-și etalează bogăția.

— Exact! Super!

— Și or să fie acolo și părinții mei.

O spune ca pe un avertisment.

— Și?

Jamie oftează și privește spre podea. Devin mai rezervată.

— Asta dacă... nu cumva nu vrei să mă cunoască.

— Of, ce șmecheră ești. Știi că nu-i vorba de asta.

Comut imediat pe modul manipulator-politic.

— Vă înțelegeți atât de rău, încât nu poți să-ndeplinești un simplu vis al iubitei tale – la cuvântul ăsta mă bâlbâi un pic – americane, doar pentru că părinții tăi s-ar putea afla pe undeva pe acolo?

Jamie mă privește. Eu îi dau înainte.

— Fie îmi spui de ce ți-e imposibil să fii în aceeași cameră cu ei, fie mă duci la bal. E alegerea ta.

Jamie își încleștează fălcile. După un moment, oftează.

— Bine. Mergem.

— Serious?!

Răspunsul mă ia prin surprindere, dar și mai mult mă surprinde faptul că sunt de-a dreptul entuziasmată.

— Lasă-mă doar să...

Dar îi sar în poală, iar cafeaua se răspândește peste tot. Jamie râde, iar eu îi acopăr fața de sărutări.

— Mulțumesc, Jamie. Îți mulțumesc mult.

Jamie adoptă o mină princiară.

— Plăcerea de-a vă însoți va fi de partea mea, doamnă.

După care redevine serios.

— Dar trebuie să înțelegi că s-ar putea să fiu nevoit să plec devreme.

Înclin capul spre el.

— Dacă nu mă simt bine, n-o să stau acolo să mă dau în spectacol, ca să devin subiect de bârfă.

Înțeleg. Trebuie să încep să iau în calcul chestiuni de genul ăsta. Jamie își lasă puțin capul pe spate, gânditor.

— Știi, poate c-ar fi bine să aduci pe cineva cu tine, pentru orice eventualitate.

— Excelent! zic, puțin cam repede și cam tare.

Jamie mă privește părând în același timp bănuitor și confuz. Nu-s sigură care din cele două.

— Da, ca un fel de rezervă.

Îmi mușc buza. Acum e momentul.

— Pot fi mai multe rezerve?

Mă privește lung...

— Cam câte rezerve?

— Cunosc trei rezerve care ar face un pact de-a dreptul diavolesc, de tip faustian, ca să meargă acolo.

— Știam eu! spune el zâmbind triumfător. Știam că ai un motiv ascuns.

— Nu, chiar vreau să merg, doar că...

Zâmbetu-i devine tot mai larg.

— O să pun biletele de intrare pe nota de plată a părinților mei.

— Ești sigur?

— Absolut. Șocul pe care li-l va provoca prezența mea îi va determina să cumpere totul la licitație, doar ca să epateze. O cutie Rothschild, o cină preparată de un chef, la Dorchester, încă o repriză de golf la St. Andrews pe care tata n-o va folosi niciodată. Contribuim direct la prosperitatea fundației.

Îl îmbrățișez.

Șoptește în părul meu, aproape ca pentru sine:

— Ar trebui să văd dacă vine și Cecelia.

— Cecelia?

Chiar și acum, după tot ce s-a întâmplat, nu reacționez pe cât de bine aș vrea la auzul numelui. Lucru de care nu sunt mândră.

— Da. Sunt sigur că tatăl meu s-a ocupat de asta, dar o să întreb.

Mă retrag și îl privesc.

— De ce ar avea tatăl tău grijă de Cecelia?

— Încearcă să fie bun cu ea pe cât se poate.

— Dar de ce?

Înclină capul spre mine.

— Pentru că Cecelia a fost logodnica lui Oliver.

CAPITOLUL 21

*Ce-i bâzâitu-acesta din urechi?
„Acum că sunt pe moarte,
Văd lumea ca pe-o vale a plângerii?”
Părinte, nu se poate!*

Robert Browning, *Confesiuni*, 1864

Palatul Blenheim este incredibil de mare. Încercând să înțeleg cum de această structură masivă, în formă de potcoavă a fost – și încă este, parțial – o locuință, mă apucă durerea de cap. E adevărat, America are vilele sale grandioase, însă prin comparație cu acesta sunt provinciale. Niște tentative coloniale drăguțe. Bordeie de vară. Cabane din pădure. Ne aflăm la numai șase kilometri de Oxford. Un sfert de oră de mers cu mașina. Drumul l-am parcurs într-o limuzină neagră, luxoasă, Mercedes.

Cu blazonul familiei lui Jamie pe portieră.

Blazon pe care a-ncercat să-l ascundă vederii postându-se în fața lui și insistând:

— Nu, te rog, tu prima.

Azi e o „zi bună”. S-a trezit simțindu-se normal, spre dezamăgirea lui. Știu că și-ar fi dorit să aibă o scuză ca să nu meargă.

Însă, drace, ce bine arată în smoching.

Toată lumea arată bine. Rochiile nu sunt strălucitoare și țipătoare, ci fine, dintr-un material dens, somptuos, croite impecabil. Costumele trimit la cele din vremurile de altădată. În timp ce urmăm mulțimea spre ușa de la intrare, două vase cu jăratric amplasate în lateral luminează oaspeții cu văpaia focului.

Maggie mă ia de mână și mă strânge tare.

Eram în sala cea mare când le-am spus lui Maggie, Charlie și Tom că Jamie și cu mine suntem oficial împreună și s-au bucurat pentru mine. Când le-am spus că am făcut rost de bilete la bal pentru toată lumea, au izbucnit în urale furibunde. Tom a căzut pe podea, întinzându-și mâinile și brațele ca girafa, Charlie s-a ridicat și a urcat pe masă, cu brațele întinse, cântând „Jerusalem”, iar Maggie a început să plângă în tăcere.

Mă uit la Charlie în smoching, cu mustața de Salvador Dali pe care și-a lăsat-o (sau a încercat să și-o lase) pentru această ocazie. Tom, care poartă

un joben ce îl înalță în mod inutil cu 20 de centimetri, sare pe călcâie și ratează la milimetru o ciocnire cu femeia cu părul albastru din fața lui. E cu mintea în altă parte. Privirea îi cade asupra lui Maggie, ca apoi să se uite în altă parte înainte ca aceasta să-l surprindă. Maggie arată ca Veronica Lake, îmbrăcată într-o rochie rubinie, de satin, până la podea, cu decolteu adânc. Și-a vopsit părul blond platinat pentru această ocazie și l-a coafat în bucle mari, ce-i cad peste umăr, ca în anii '40. Când a văzut-o, Tom a făcut ochii mari și a exclamat:

— Oh! Mags, ești superbă! Nu pari deloc tu!

Charlie și cu mine i-am dat amândoi câte un ghiont și a tăcut imediat. A rămas cu gura căscată până când a ajuns în limuzină, înainte de-a lua decizia – după ce i-a oferit o mână ca să o ajute să se suie – să nu mai privească spre ea. Până acum. Pare ușor căit. Și confuz. Prind privirea lui Charlie și zâmbim plini de speranță. Deocamdată, totul e bine.

Eu port o rochie galbenă, vintage, pe care mi-a ales-o Charlie, iar Maggie mi-a făcut o coafură complicată, cu bucle. M-a fardat în stil smoky-eye, o chestie pe care n-aș fi încercat-o de una singură și pe care nu pot să n-o admir în fiecare oglindă pe lângă care trec. *Eu* nu arăt în mod sigur ca mine însămi.

Intrăm în palat și trebuie să-mi amintesc să respir.

Este decorat pentru Crăciun. Podelele de marmură sunt ca sticla, reflectând lumina răspândită de doi brazi împodobiți, înalți de șase metri, postați ca niște santinele la intrarea în sală și de ghirlandele întinse peste balustradă. Tavanul, la o înălțime de doisprezece metri, plin de fresce și boltit, răspândește o lumină blândă, portocalie, reflectată de coloanele din piatră și care pătrunde prin ferestrele acoperite de perdele, ca niște șoapte tăcute, luminoase.

Oriunde întorc capul e încă o statuie, încă o operă de artă, încă o tapiserie, bibliotecă, alcov, frescă. Jamie ne ghidează prin camere și holuri (prin cele în care avem voie să intrăm) ca și când ar fi crescut aici, prezentându-ne detaliile arhitecturale, povestindu-ne despre vechile dispute din palat, lăsând de înțeles că vreunul dintre strămoșii săi e posibil să fi fost actor-cheie. Este enervant cât de puțin îl impresionează toate astea, cât de firesc se mișcă în cadrul ăsta. Servitorii îi deschid ușile, îi iau jacheta, îi oferă șampanie, iar Jamie se plimbă printre ei ca și când ar cunoaște totul pe de rost. Eu m-am transformat într-un papagal ce

croncăne întruna „Mulțumesc! Mulțumesc! Nu-i nevoie, mulțumesc!” El își poartă smochingul ca pe o a doua piele; stă drept, cu capul dat ușor pe spate. Ca un actor care intră în pielea personajului.

În minte îmi revin cuvintele lui Jamie: sunt doar niște oameni înfiorător de bogați care-și etalează bogăția. Cum n-am crescut într-un mediu plin de bani, fără să fi avut măcar tangențe cu lumea asta, sunt în aceeași măsură uimită de genul ăsta de bogăție pe cât mă simt de stingherită în preajma ei. Oricât aș încerca să fac abstracție, Jamie este produsul acestei lumi. Abia acum realizez în ce măsură. Și cu toate astea, a ales să muncească în continuare în mediul academic, cercetând, scriind, predând. Mă întreb dacă asta o fi una din cauzele tensiunilor din familia lui. Poate că ei și-ar fi dorit să facă ceva mai... în ton cu poziția socială? Ceva mai profitabil? Mai prestigios? În locul de unde provin, să ai un doctorat, să predai poezie la Oxford și să locuiești într-o casă victoriană pe care-ai moștenit-o e de neconceput, dar poate că viața asta e la fel de neconceput și acolo de unde provine Jamie, doar că dintr-un motiv contrar: reprezintă un eșec.

Jamie se pare că vede ceva din toate astea pe chipul meu, pentru că mă privește și întreabă:

— Ești bine?

Suntem singuri. Maggie, Charlie și Tom au plecat să caute un bar, iar noi ne uităm după un loc unde să ne așezăm.

Mă întorc să îi răspund, dar privirea îmi este atrasă de o femeie de vârstă mijlocie aflată cam la trei metri în spatele lui. Poartă o rochie ceva mai colorată, cu un model floral verde. Are și un evantai. Unul adevărat. Pare un personaj din *Pe aripile vântului*, pe punctul de a lovi ușor cu evantaiul pe umăr pe cineva, flirtând. Pare plină de bani.

— Nu te uita, șoptesc eu încet, pentru că imaginea definitivă a „putred de bogat” stă chiar în spatele... of, drace, se uită la noi. Hai să mergem.

— Stai pe loc, bărbia sus, șoptește Jamie, zâmbind. Sunt sigur că oricine ar fi, se gândește numai la cât de uimitor arăți în seara asta.

Mă aplec să îl sărut, dar femeia se îndreaptă hotărâtă spre noi. Îmi face cu ochiul (ce ciudat), apoi începe să alerge și sare pe Jamie, apucându-l de talie. El pare șocat, dar privește degetele pline de bijuterii ce-i cuprind mijlocul și zâmbește. Se întoarce repede, îmbrățișând-o. Apoi se desprind, iar ea îi cuprinde obrazii cu palmele. Îl privește în ochi, iar pe chip i se citește acel amestec de iubire, mândrie și bucurie pe care-l întâlnești la o singură

persoană: o mamă care își privește copilul.

— Băiatule superb, spune ea.

— Mamă frumoasă, răspunde el, făcând în mod clar trimitere la vreun joc din copilărie.

Observându-i iubirea pentru Jamie e ca și cum te-ai uita la soare.

Se dă un pas înapoi ca un general, privindu-l din cap până în picioare.

— Arăți foarte bine, iubitele, foarte bine.

Îl împunge ușor în stomac.

— Nici nu-ți imaginezi cât de încântată sunt că ai venit.

Oricum m-aș fi așteptat să arate mama lui Jamie – sau relația lor – dar nu astfel. Chiar deloc. Sunt atât de uimită, încât am rămas cu gura căscată încă de când l-a îmbrățișat.

Mă vede.

— Ne faci cunoștință sau trebuie să fac totul singură?

— Da, sigur.

Jamie îmi atinge umărul.

— Eleanor Durran, ți-o prezint pe mama mea, Antonia Davenport. Ea mă ia de mână cu zel.

— Eleanor! Ce adorabil. Nu mai auzi un nume ca ăsta în ziua de azi.

Zâmbesc.

— De aceea mi se spune Ella.

Ea zâmbește.

— Și celălalt nume?

— Eleanor Roosevelt, răspund eu. Tatăl meu avea porniri de grandomanie.

James intervine.

— Să vezi, mamă, Ella chiar te văzuse stând...

Îi iau propoziția din gură.

— Stând acolo și am vrut să vă spun că ador rochia!

Afișez un zâmbet larg și privesc intens spre Jamie, amenințându-l în tăcere cu moartea în caz că mă contrazice.

— Asemenea, spune ea, zâmbind în continuare.

De parcă n-ar putea să nu zâmbească. E ceva natural, firesc, ca o trăsătură duioasă a feței. Are un fel jucăuș de-a fi, un soi de ghidușie pe care am observat-o și la fiul ei atunci când este foarte fericit. Este ceva contagios.

— Galbenul acesta este extraordinar. Într-adevăr, a fost primul lucru pe care l-am observat și mi-am spus: „Cine-i femeia aceasta de-a dreptul radiantă de acolo?” Iar apoi mi-am dat seama că erai cu fiul meu.

Îl împunge pe Jamie în stomac din nou.

— Bravo ție!

Jamie o apucă de încheietura mâinii și se uită la evantaiul care atârnă.

— Și asta ce e?

— O, Jamie, am descoperit cea mai tare soluție ca să evadez.

Ochii măriți și entuziasmul vădit o întineresc cu treizeci de ani.

— Dacă nu mă pot retrage dintr-o conversație extrem de plictisitoare, flutur ăsta și pretind că trebuie să ies la aer. Menopauza este într-adevăr cea mai grozavă scuză.

Jamie ridică o sprânceană.

— Este? Atunci trebuie s-o folosesc și eu.

Ea se uită undeva în spatele meu și strigă:

— William! Vino să saluți!

Privesc peste umăr și îl zăresc pe bărbatul care a ieșit furtunos din biroul lui Jamie, arătând de parcă ar fi fost îndesat cu forța într-un smoching. Un tip cu trăsături dure, grosiere, pe care eleganța pare să-l chinuie. Îi zâmbesc când se apropie. El de abia îmi zâmbește, colțul gurii alungindu-se spasmodic spre stânga. Nu aștept să se facă prezentările și îi întind direct mâna.

— Ella Durran. Încântată să vă cunosc, domnule.

Îmi strânge mâna, scurt, dar ferm. Un salut unisex. Nu și-l modifică pentru că sunt femeie, ba chiar iubita fiului său. Apreciez asta.

— William Davenport, intonează el, pe o tonalitate joasă, puternică, asemeni unui leu din desene animate. Am auzit că fiul meu se vede cu o americană frumoasă, continuă, încercând să fie amabil, dar, asemeni smochingului, și vorbele lui par nenaturale.

Nu mă privește.

— Și eu am auzit zvonurile astea, domnule, dar nu le-am lăsat să-mi stea în cale.

Antonia râde, Jamie zâmbește, dar William de-abia surâde. Își privește fiul.

— Jamie.

Nu-mi dau seama dacă este un salut sau un reproș.

— Tată, răspunde Jamie, devenind deodată serios, de parcă l-ar imita pe William.

Antonia intervine.

— Eleanor, ai fost vreodată în Scoția?

— Nu, doamnă.

Se întoarce spre Jamie.

— Invit-o de Crăciun! Ne-ar face plăcere s-o aduci.

— E drăguț din partea ta, mamă, dar – vocea lui devine mai blândă – Ella și cu mine plecăm în vacanță.

O umbră de dezamăgire apare pe chipul Antoniei, iar apoi se întoarce spre mine.

Sunt într-un impas. Jamie nu a vorbit despre asta cu ei?

— Vă mulțumesc mult, sincer, dar, știți, nu am fost niciodată în Europa, spun eu. S-ar putea să fie singura șansă pe care o am cât timp sunt aici.

Ea zâmbeste la rându-i.

— Oh, atunci trebuie să mergi! spune. Altă dată.

Ce femeie grațioasă, adorabilă.

Privirea Antoniei e atrasă de ceva ce se află în spatele meu și-și dă ochii peste cap.

— Scuze, dar sunt chemată la datorie. Chiar trebuie să îi salut. Revin imediat, spune ea și pleacă lăsându-ne în urmă pe Jamie, William și pe mine, un trio stingher.

Fără să piardă timpul, William se apropie de Jamie.

— Doctorul Solomon a spus că nu vrei să mai faci încă un tratament cu celule stem.

Jamie mai are de făcut o rundă de chimioterapie, dar dacă testele din ianuarie vor arăta că n-a dat rezultate, s-a hotărât să nu mai încerce terapia cu înlocuire de celule stem. Spune că ultima oară asta i-a adus doar un an de remisiune a bolii și că a fost incredibil de greu, fiind nevoit să locuiască într-un spital timp de o lună, total izolat. Singura alternativă ar fi o altă formă de chimioterapie, pe care Jamie pare să o prefere. Fac tot ce pot să nu mă amestec.

Cum Jamie tace, William insistă.

— Ești bun să-mi explici?

Odată cu plecarea mamei sale, Jamie și-a pierdut orice urmă de bună dispoziție. S-a răcit. Ca un pește mort. Privește în gol peste umărul lui

William, spre cei care petrec.

— Nu.

— Chiar dacă este cea mai bună șansă ca boala să intre în remisiune?

William nici măcar nu se uită la mine. Se pare că nu sunt inclusă în această conversație.

Dar Jamie șoptește:

— Uite-o pe Cecelia, și îi face semn. Hai, Ella. Să o salutăm.

— Jamie, spune William încet, încordat. Nu este cazul să joci la noroc, să fii nesăbuit. Ce-ar fi să încerci...

Jamie se întoarce spre mine ca și când tatăl său s-ar fi evaporat:

— Mergem?

Privesc vinovată spre William și îi spun lui Jamie:

— Vin și eu imediat.

— Bine, dar grăbește-te.

Jamie pleacă înainte să-mi revin după ce m-am enervat pentru felul în care mi-a cerut asta.

Trag aer în piept și mă întorc spre William, zâmbind, gata să îl liniștesc, să îl asigur că sunt alături de fiul său.

— Cred că Jamie este un pic încăpățânat cu privire la deciziile legate de boală. Dar avem situația sub control. De fapt, nu a apucat să vă spună, dar indicatorii arată acum chiar promițător...

— Ai terminat?

Privirea lui William trece prin mine ca un laser, ca și când m-ar scana. Îngheț. Înainte să mă decongelez revine Antonia, toată un zâmbet, punându-și mâna pe brațul soțului ei.

— Îmi pare rău să vă întrerup, dar acum chiar trebuie să mergem să găsim masa. Ne așteaptă familia Beauchamps. Matthew nu își bea scotch-ul fără tine și știi cât de nesuferit îi pare lui Caroline dacă nu bea. Te rog, hai să ne vedem mai târziu, Eleanor, spune ea, zâmbind. Și ia-mi invitația în serios. Ne-ar plăcea să vii la noi în vizită. N-ar fi grozav, William?

William se uită în altă parte și apoi, ca și când totul între noi ar fi lapte și miere, spune:

— Ar fi grozav.

Pleacă ghidat de Antonia în timp ce eu, procesând încă ce s-a întâmplat, mă apropiu de Jamie și Cecelia, aflați la circa zece metri distanță, ținând capetele apropiate unul de celălalt. Neliniștea generată de William este

înlocuită automat de o stare de nervozitate la gândul că va trebui s-o abordez pe Cecelia.

Nu am idee ce să-i spun.

Jamie mi-a povestit că aceasta l-a întâlnit pe Oliver, care studia pe atunci la King's College, în Londra, pe când era în al doilea an la Oxford. Se aflau în același tren, care s-a defectat undeva între Londra și Reading și, neavând altceva mai bun de făcut, au început să vorbească. Potrivit lui Jamie, fratele lui i-a telefonat când trenul a pornit din nou și i-a spus doar atât: „Am găsit-o. Ea e. Opresc căutările”. Atunci când Oliver a fost diagnosticat, se vedeau deja de șase luni. S-au logodit imediat. „Pornirile romantice ale tinereții”, a comentat Jamie, dându-și ochii peste cap. Dar mie mi s-a părut incredibil. Faptul că o femeie tânără, de douăzeci și unu de ani, cu mintea brici și toată viața înainte a ales să-și dedice viața unui viitor care, pur și simplu, nu exista.

Ce-ar mai fi de spus?

Când mă alătur lor zâmbesc, iar Jamie mă ia de mână.

— Scuze că am abandonat corabia, îmi șoptește, sărutându-mi umărul gol. Dar pur și simplu nu pot să îl ascult.

Nu obiectez și nici nu-l aprob. Las discuția pe mai târziu. Mă întorc spre Cecelia.

— Frumoasă rochie. O culoare superbă!

În realitate, nici nu m-am uitat la rochia ei. Sau la culoare. Dacă ar fi după mine, ar putea la fel de bine să poarte un costum de baie.

— Ca și a ta, spune ea afișând acel zâmbet ce ar putea face lava să înghețe.

— Hai să luăm ceva de băut, spune Jamie, atingându-ne coatele amândurora. Doamne, chiar trebuie să beau. Ce să fie?

— Martini Grey Goose, sec, cu trei măslina, îi spun eu.

Jamie zâmbeste și se întoarce spre Cecelia.

— Orice vin alb servesc aici.

— Sauvignon alb? Întreabă Jamie, dând să plece, Chardonnay dacă nu are gust de plută? Gewürztraminer?

Ea îl privește seriosă.

— Alb.

Râzând ușor, pleacă. Cecelia se întoarce din nou spre mine afișând un zâmbet ceva mai natural.

— Jamie și vinul lui.

Râd un pic cam tare.

— Vine odată cu educația primită.

Nu mi-am făcut niciodată timp s-o observ cum trebuie, să privesc dincolo de chipul drăguț, să văd cine este de fapt. Încerc să fac asta acum. Este ceva mai ușor ca înainte. Ușa nu mai este încuiată și ferecată, ci doar închisă.

— Cu siguranță, spune ea, cu un aer de cunoscătoare.

Are o mină sinceră, ce pare că-mi vine în întâmpinare. Profit de situație.

— Uite. Nu-mi pot imagina prin ce ai trecut, nici nu pretind c-aș putea ști... dar am... pierdut oameni dragi. Și dacă...

Își așază mâna pe brațul meu.

— Înteleg. Îți stau la dispoziție. Fie că ai întrebări sau vrei doar să stăm de vorbă. Mi-aș fi dorit să fi avut și eu pe cineva.

Vocea și atitudinea ei emană blândețe. Îmi dau seama că îmi place. Răceala, aerul distant, ceea ce am considerat a fi gelozie era doar un mod de a-l proteja pe Jamie.

— Pot să spun ceva? întreb eu.

Doamne, unde e Jamie cu băaturile? Mi-ar fi mai ușor s-o spun după niște votcă. Înghit cu noduri.

— Îmi pare foarte, foarte rău.

— Mulțumesc, răspunde imediat și-mi dau seama ce este: e răspunsul pe care-l dă involuntar cineva care în fiecare oră aude „îmi pare rău pentru pierderea ta” și pentru care asta a încetat să mai aibă vreun sens. Însă din privirea ei reiese că de data asta e sinceră.

Apoi schimbă complet registrul.

— Ce curs opțional vei lua în semestrul următor?

— C-cum?

— Mă gândeam să aleg Tipuri de umor: de la Wordsworth la Eliot.

Privește spre mine și în cele din urmă zâmbește ușor.

— Mi-ar plăcea să învăț să râd din nou.



Nu cred că am râs vreodată mai mult. Starea de disconfort de mai devreme a trecut. M-am acomodat cu toată această opulență și nu doar pentru că am băut câteva pahare. Ne-am așezat într-un colț lângă ringul de dans și Jamie ne spune cine este fiecare. După care Charlie vine cu o completare absolut ridicolă despre ei. Jamie indică un bărbat dolofan, cu

început de chelie și spune ceva de genul:

— Acela este Geoffrey Mondale, al șaptelea Duce de Sheffield, iar Charlie adaugă instantaneu:

— Geoffy Sheffy pentru prieteni, cunoscut în special pentru faptul că aleargă gol prin pădurile pe care le deține, pictat pe față în stil maori, pândind veverițe care normal că-l fentează.

Chiar și Cecelia râde, clătinând din cap și șoptind:

— O, Doamne, destul.

Și bineînțeles că atunci când Charlie nu mai zice nimic după introducerea făcută de Jamie, Cecelia este cea care îl bate pe braț și spune:

— Ei, haide, Charlie. Nu fi plicticos.

Când Jamie nu mai are despre cine să vorbească, Maggie îl invită pe Charlie la dans. Dau să plece când Tom – ei bine, Tom! – face un pas în față, spunând încruntat:

— Mă ocup eu, de parcă ar fi o corvoadă.

De parcă ar fi un soldat din tranșee, iar cineva trebuie să alerge până în spatele liniei inamice ca să salveze un camarad căzut. Îl privim cu toții.

— Ce-i? Sunt...

Se dezumflă.

— Ești mai înalt.

Charlie pășește înapoi, cu mâinile sus, bucuros.

Maggie roșește instantaneu și îi întinde mâna lui Tom, doar că Tom a făcut deja stânga-mprejur îndreptându-se spre ringul de dans. Mă privește, plină de speranță. Îi zâmbesc încurajând-o, iar ea se întoarce, chinându-se să înainteze pe tocuri ca să îl ajungă din urmă pe Tom. Charlie și cu mine ridicăm câte o sprânceană unul la altul. Îi privim cum încep să danseze ținând brațele întinse ca în gimnaziu și lăsând între ei o distanță de un metru. Maggie dă să spună ceva chiar pe când Tom începe să vorbească. Ea se scuză – după cum era de așteptat –, iar Tom se uită în jos, spre picioare. Iar acum nu mai ridică privirea. Maggie privește spre noi, mai încruntată decât am văzut-o vreodată.

— Renunț, oftează Charlie, întorcându-se spre mine. Mda. Mă duc la bar. S-a demonstrat statistic că nu există suficient alcool ca să-i pot privi în tihnă – face un gest a lehamite spre prietenii noștri –, dar voi încerca bucuros să demonstrez contrariul.

Pleacă.

Jamie se întoarce spre mine și întinde brațul.

— Mergem?

Dând să răspund, privesc spre Cecelia. Ea se uită la cuplurile care dansează, cu o expresie ușor melancolică, nostalgică. Îi fac un semn lui Jamie, înclinând capul spre ea. El își îndreaptă fața spre mine, încerc din nou. Mă privește iar. Înclin din nou capul în direcția Ceceliei. De data asta înțelege.

— Ce?

Ea își întoarce spre el chipul seren.

— Vrei să dansezi?

Pe de o parte mă aștept să-l refuze, dar chipul ei se luminează și zâmbeste. Încuviințează repede, aproape rușinată.

— Foarte mult.

Jamie îi oferă brațul, iar ea îl apucă grațios. Când îi privesc cum se îndreaptă spre ringul de dans, nu-mi vine să cred cât sunt de bucuroasă. Deși n-am vreun motiv, în circumstanțele actuale, sunt extrem de fericită privindu-i pe ringul de dans pe oamenii aceștia de care m-am atașat. E ceva magic.

Oftând, mă întorc să îl caut pe Charlie, dar mă ciocnesc de William.

— Hopa! strig eu, echilibrând paharul în timp ce mă dau la o parte din fața pieptului lui solid. Scuze.

— N-am vrut să te sperii, spune el.

— Nu, e în regulă!

Îmi aduc aminte să zâmbesc.

— Eram în drum spre...

— Dansează cu mine.

Îmi oferă brațul, privind spre ringul de dans.

— Mi-ar face plăcere.

Și vorbesc serios. În mare parte. Vreau să petrec timp cu el, să îl cunosc. Așez băutura pe o masă.

Chiar când îi întind mâna, poșeta îmi vibrează. *Rahat.*

— Scuze, îi spun lui William, iar el își îndreaptă fața spre mine. Trebuie să... îmi scot telefonul și mă uit la ecran.

Gavin. Desigur.

— Nu durează mult.

— Aștept, spune William privind înapoi, pe un ton de rău augur.

Tresar în chip de scuză, dar nu pare să observe.

Da, este sâmbătă seara și e drept că mă aflu la un bal, într-un palat din Anglia, dar asta sunt. Sunt cea care răspunde la telefon. În plus, vreau să știu despre ce este vorba și nu durează mult.

— Gavin.

— Ai văzut cifrele pe care ți le-am trimis?

— Da. În limuzină, când veneam înapoi. Sunt grozave.

— Grozave?

Pare atât de entuziasmat de parcă a băut câteva Manhattanuri²⁹ astă-seară.

— Un scor pozitiv, net favorabil – chiar și la diferență de douăzeci de procente – nu contează când este doar ipotetic, spun eu.

Mă uit spre William. Privește spre mulțime, dar îmi dau seama că ciulește urechea ca un câine.

— Practic îi întrebăm pe oameni dacă ar vota pentru Moș Crăciun sau pentru Zâna Măseluță. E doar ficțiune.

Văd cum pe chipul lui William apare un zâmbet ezitant. Cu tupeu, ridic puțin tonul. Mă dau în spectacol? Normal.

— Hai, Gavin, se presupune că tu ești veteranul care-a dus lupte grele și nu se ia după nimicuri, eu fiind idealista cu ochi de căprioară.

Gavin râde.

— Eh, ce știi tu, ești doar o consultantă pe probleme de educație cu ochi de căprioară.

— Atunci de ce mi-ai trimis cifrele? răspund eu. De ce mă suni?

— Pentru că ești singura care-mi răspunde.

Urmează un moment de tăcere și pot să jur că aud cuburi de gheață ciocnindu-se într-un pahar. Este sâmbătă, cinci după-amiaza, iar Janet probabil că e în Florida împreună cu iubitul și fiul cel mai tânăr. Gavin cel de trei ori divorțat mă sună pe mine.

— Faci treabă bună, puștoaico, spune el. Serios. Faci o treabă bună – ba nu, grozavă – pentru noi.

— Mulțumesc, spun eu, aruncând o altă privire spre William.

— O să avem nevoie de tine în administrație.

În mod surprinzător, mi se încing urechile. Doar urechile, un simplu flux

²⁹ Cocktail preparat din vermut, whiskey și bitter (n. red.).

de sânge care anticipând ce va urma irigă o parte a corpului la întâmplare. Râd ca să îmi treacă.

— Nu comanda încă draperiile pentru Biroul Oval.

Râde ușor.

— Te sun mâine. Am o listă de posibili angajați pe care vreau să o vezi.

Ca de obicei, nu își ia la revedere. Închide pur și simplu.

Pun telefonul la loc în poșetă. Mă întorc spre William și îl ating pe braț, iar el se uită de parcă ar fi surprins să mă vadă acolo, de parcă nu ar fi ascultat toată conversația. Nu-i un bun actor.

— Scuze.

— E în ordine, spune el și îmi oferă brațul.

Îl iau de braț și înaintăm spre marginea ringului de dans. William se întoarce spre mine, luându-mi mâna dreaptă ușor într-a lui, stânga mea se oprește pe umărul lui, iar el își pune cealaltă mână pe talia mea. În gând mulțumesc mamei pentru că m-a obligat să iau lecții de dans la cursul opțional din primul an de facultate.

Mă uit prin mulțime după Jamie și Cecelia, dar trebuie că sunt în partea opusă a ringului de dans. Văd că Maggie și Tom s-au mai apropiat, dar privesc în direcții opuse, uitându-se când și când unul la altul și apoi privind repede în altă parte dacă ochii li se întâlnesc. E inutil să adaug că nu își vorbesc.

Mă uit la William, sperând că mă va privi și el și va zâmbi. Nu face nici una, nici alta. Așa că îl studiez. Este destul de arătos pentru vârsta lui. Are maxilarul și umerii lui Jamie. Dar ochii îi sunt întunecați. Opaci. Începe să își rotească gâtul, înainte și înapoi, asemeni unui boxer care se pregătește pentru o luptă. Înainte să întreb dacă se simte bine, îmi eliberează mâna și o duce pe-a lui la cravată. Ne oprim din dansat cât timp încercă să lărgească nodul fără a-l desface complet.

— Mă strânge de gât, mormăie el.

Îi zâmbesc și spun:

— Dacă asta vi se pare greu, încercați un sutien.

Mijește ochii spre mine – nu a fost amuzant, știu că nu a fost amuzant – și îmi ia din nou mâna. Începem să ne mișcăm din nou. În tăcere. Chiar când sunt pe punctul de-a spune ceva ca să alung stânjeneala, mi-o ia înainte.

— Îți place în Marea Britanie?

— Da, foarte mult. Îmi place la nebunie.

Dansăm.

— Este un eveniment frumos. Vă mulțumesc că m-ați acceptat împreună cu prietenii mei. Se simt extraordinar.

— M-am îndrăgostit de Antonia înainte să știu că era o Lady Duncan. Era doar o studentă dintr-o discotecă, și care mi-a făcut un ceai la trei dimineața. Ne-am întâlnit timp de șase luni înainte să aflu că titlul ei nobiliar fusese purtat de cincisprezece generații și că deținea sute de mii de hectare și cinci proprietăți care-s împrăștiate pe insula asta nenorocită. Am crezut că am dat de aur.

Nu mă privește. Se uită peste umărul meu, undeva în aer. Aștept să continue. Există cu siguranță un motiv pentru care se lansează în povestea asta. Nu că aș ști care-i acela.

— Pe atunci aveam douăzeci și cinci de ani. Nu aveam nicio proprietate, toți banii pe care îi făceam îi băgam tot în afacere. Primul bal la care m-a dus? A trebuit să împrumut costumul tatălui ei.

Pe buze îi apare un zâmbet trist, dar dispare repede.

— Ne-am căsătorit în secret. I-am dat un inel pe care-l făcusem dintr-o pungă de chipsuri.

Îmi place această variantă a lui William, tânărul romantic.

— Dar în anul ce a urmat tatăl ei a murit și atunci am aflat cât ne costă acele sute de mii de hectare și cinci proprietăți și cât de puțin avea, de fapt. Am locuit în bucătăriile Agyll – în casa din Scoția – timp de doi ani, pentru că era suficient de cald, ceea ce nu se putea spune despre restul locuinței. Toni l-a născut pe Jamie în bucătăriile alea. Fără să aibă vreun ajutor în afară de o găleată cu apă caldă, de mine și de Smithy. Spunem în glumă c-o să punem un cuțit sub saltea ca să tăiem durerea. Asta era în 1989, reține, nu în 1389. Apoi compania mea s-a listat la bursă. Cele cincizeci de lire pe care le furasem din sertarul tatei când aveam șaisprezece ani s-au înmulțit devenind un milion. Oliver s-a născut într-o rezervă privată, la St. Mary, în Paddington.

De ce îmi spune astea? Nu că n-ar fi o poveste care te cucerește, dar de ce?

Se uită la mine pentru prima oară de când am început să dansăm. Este captivant.

— Știi de ce Jamie nu vrea să facă din nou terapia cu înlocuire de celule stem?

Contrariată, dau să răspund, dar el continuă.

— Nu pentru că este dureroasă și grea și, după el, inutilă. E din cauza ta. Nu vrea să se izoleze, să se despartă de tine pentru o lună. Asta ar trebui să te facă să te simți destul de apreciată.

Evident că nu sunt de acord cu ceea ce spune, dar știu că încearcă să obțină o reacție din partea mea și nu mușc momeala.

— Este alegerea lui Jamie.

Colțul gurii lui William se ridică. Nu-mi dau seama dacă este un zâmbet sau o grimasă.

— Înțeleg. N-ai mai iubit pe nimeni până acum.

Tresar. Este ca atunci când îi cert pe copiii ăia imposibili ai verișoarei mele, iar mama îmi pune placa aia cu nu-știi-cum-e-să-fii-părinte. Nimic nu mă enervează mai tare. Cu excepția chestiei ăsteia. Încerc încă o dată să vorbesc, dar William spune:

— E în ordine. Ești tânără. Iubirea este încă ceva hormonal.

Tot ce spune omul ăsta sună a critică.

— Ești venită cu o bursă Rhodes, da?

— Da, răspund eu precaută.

— Bun. Îmi place să tratez cu oameni deștepți. Ai un bilet înapoi spre State pe unsprezece iunie, dacă nu mă înșel? Te vei întoarce în America, vei lucra douăzeci de ore pe zi, vei fi în fiecare seară într-un alt oraș, cel mai probabil, ca Janet Wilkes să fie aleasă președinte.

Vreau să îl întreb de unde naibii știe toate astea, dar sunt prea uimită ca să vorbesc. El îi dă înainte.

— Iar până atunci te vezi pe tine și pe fiul meu călătorind prin Europa? Făcând plimbări pe Sena? La schi, în Alpi? Dă-mi voie să te dezamăgesc. El va fi ori prea bolnav ca să călătorească, ori mort. Iar după ce vei fi terminat cu el, ai să-ți vezi de viața ta. El cel mai probabil n-o va face.

Pașii mi se opresc. William mă strânge mai tare de talie, menținându-mă în mișcare. Cuprinsă de furie și surprinsă în același timp, încerc să respir. Nu ți se întâmplă adesea să fii lovit cu încetinitorul.

— Înțeleg atracția pentru descendența lui, șoptește. E un privilegiu. Îți deschide uși. Crede-mă. Ne asemănăm mai mult decât îți dai seama. Și tatăl meu era barman.

Inima-mi bate atât de tare că aproape îmi iese din piept. De unde știe asta?

— Am cunoscut amândoi umilința unei copilării sărace.

Mă aprind dintr-odată.

— Nu mi-e rușine cu tatăl meu.

— Ți-ar fi putut fi, dacă trăia.

Mă opresc din dans și mă agit, încercând să îmi desprind mâna din strânsoarea lui William. Strânsoarea lui devine de fier și îmi spune printre dinți:

— Continuă să dansezi, Eleanor. Nu vrem să atragem atenția în mod inutil.

Are dreptate. Simt ochii ațintiți asupra noastră, privirile curioase. Cât timp continuăm să dansăm, simt că fierb. Suntem față în față. Ochi în ochi. În tăcere îl provoc să spună mai mult. În cele din urmă, continuă.

— Ce vreau să spun este că ne putem înțelege. Amândoi am pierdut pe cineva de-a lungul vieții...

— Nu vom vorbi despre tatăl meu.

Tonul meu e tăios.

— William.

Îi spun pe nume pentru că dacă el îmi vorbește astfel, mă pot lipsi și eu de formalitățile de rahat.

— Doar pentru că deții niște informații despre viața mea, nu înseamnă că mă cunoști. Sau că știi ce simt pentru fiul tău. Nu mă interesează banii tăi. Și, de fapt, nici persoana ta.

— Ții la fiul meu, nu-i așa?

Cuvântul „ții” mustește de dispreț.

— Te-ai infiltrat atât de adânc în viețile noastre. Dar în lumea asta ești o pasageră, o intrusă. Noi, Antonia și cu mine, suntem de cursă lungă. Suntem responsabili pentru viața fiului nostru. Pentru viața lui. Mă auzi? Ascultă cu atenție. N-ai cum să iei un fiu, un fiu bolnav și din păcate singurul meu copil de lângă mama lui de Crăciun. N-ai cum să-i spui unui tată care a mai mers pe drumul ăsta nenorocit că ții situația „sub control”. Pentru că tu ești în trecere. Tu, draga mea, ești doar mijloc de distracție. Unul ce poate fi fatal. Poți trăi cu asta? Merită? Doar ca să te plimbi prin limuzine cu blazon și să mergi la baluri în rochii galbene și să ai parte de marele tur al săracului? Merită ca fiul meu să plătească cu viața?

Trag aer în piept ca să îmi revin. Este groaznic de nedrept și jignitor, dar îl înțeleg. Dacă aș fi în locul lui, și eu aș fi îngrijorată de apariția bruscă a

unei fete în viața fiului meu care-i bogat și se află pe moarte. Privind retrospectiv, mă mir că n-am anticipat reacția asta din partea lui. Surprinzătoare a fost de fapt primirea veselă a Antoniei.

Mă pregătesc, repetând în minte ce vreau să spun. Lucrurile urâte pe care le am de spus.

Apoi mă uit în ochii lui și-i văd cât sunt de goi, văd îngâmfarea, superioritatea, tot ce are de înfruntat Jamie când nu ar fi cazul s-o facă – când ar trebui doar consolată de iubirea tatălui său – și asta mă înfurie. Așa că spun lucrurile alea urâte.

— Știi, e amuzant. Nu înțelegeam cum de Jamie poate avea atât de puțină considerație pentru propriul tată. Până acum.

Chipul lui William se înroșește instantaneu. Ochii aceia goi revin la viață.

— Cine te crezi? șuieră el. Am pierdut deja un fiu. Nu mai vreau să-l pierd și pe celălalt.

Deodată văd cât de răvășit este, de parcă un vâl ar fi căzut ca prin magie. Ochii i se umezesc din cauza lacrimilor furioase, de frustrare, ceea ce știu că trebuie să i se pară umilitor. Mă înduioșează puțin. Doar puțin.

— Nu înțelegi. Dacă Jamie vrea să facă chimioterapie, voi sta cu el. Dacă vrea să facă tratament cu celule stem, îl voi aștepta. Dacă vrea să înoate cu delfini, mă duc să-mi iau prosopul. Asta n-are legătură cu mine. Este alegerea lui Jamie, nu a mea. Trebuie să-l lași...

— Trebuie să las ca acele alegeri să fie ghidate de o fetiță aiurită care nu are nici cea mai mică idee despre ce vorbește? Nu, drăguță, nu cred că trebuie să fac asta.

Acum nu-mi mai pasă de aparențe. Am terminat cu dansul, încerc să mă retrag, dar el mă strânge și mai tare de talie.

— Așteaptă...

— Nu, drăguță, nu cred că trebuie să fac asta, spun eu, îndepărtându-mă de el și părăsind ringul de dans.

William mă urmează imediat. Nu poate fi lăsat stând de unul singur. Iluzia funcționează doar dacă plecăm amândoi în același timp.

Aproape c-am ajuns în zona de siguranță din toaleta femeilor, când îl simt exact în spatele meu. Vocea lui, deși încetă, își croiește drum până la urechea mea.

— Asculți ce-ți spun?

Împing cu putere ușa și-i spun, peste umăr:

— Nu. Şi nici Jamie.

CAPITOLUL 22

*Madam Viața este un boboc de floare
De Moarte pretutindeni răspândit:
Este chiriașa care stă în cameră,
Dar și banditul ce sub scară e pitit.*

William Ernest Henley, IX – *To W.R.*, 1877

Ne aflăm la circa cincisprezece kilometri distanță de Oxford când Jamie mă întreabă, pentru a suta oară:

— Ai pașaportul la tine?

Mă opresc o clipă, de parcă mă gândesc la asta. Apoi mă îndrept brusc, agitându-mă prinsă în centura de siguranță, pipăind cu frenezie buzunarele de la pantaloni și haină.

— O, nu!

Jamie încearcă să-și păstreze calmul. Se uită repede la mine. Ridic o sprânceană. Răsuflă obosit și se uită din nou în față.

— Nu-i prima oară când întreb?

— Nici pe departe.

— Scuze, murmură el.

Uitarea asta atipică se cheamă „creier de chimioterapie”. Uneori se rezumă la faptul că nu-și amintește dacă a răspuns deja la o întrebare; uneori nu-și găsește cheile preț de câteva ore, ca apoi să deschidă frigiderul și să le afle alături de smântână care a rămas în punga de cumpărături.

Întind mâna și îl mângâi jucăuș pe păr. Când mi-o retrag, observ câteva şuvițe pe degete. Ultima rundă de tratament a lui Jamie a fost cu trei zile în urmă și știu că se simte mai rău decât lasă de înțeles. Totuși în mașină plutește un aer victorios, și nu exista ceva mai bun pentru el, pentru noi, decât să conducem prin peisajul de țară spre Dover ca să prindem un feribot spre Franța.

Mergem în continuare în vacanță.

În timp ce stăteam încuiată într-o cabină de toaletă la Blenheim, m-am gândit mult dacă să îi povestesc lui Jamie tot ce a fost între mine și William. M-am hotărât să nu îi spun. Nu doar că refuz să ațâț și mai tare focul care mocnește între ei, dar refuz și să influențez în vreun fel alegerile lui Jamie. Asta ar fi însemnat să îi fac pe plac lui William, iar lucrurile nu vor merge

așa. Nu cât timp sunt eu aici.

Așa că am dat pe gât un pahar de șampanie și am dansat cu Jamie până când el a spus că e „cam obosit” și am plecat. Jamie a găsit-o pe Antonia – care din fericire era la o distanță considerabilă de William – și a sărutat-o de la revedere. Ea și-a întors atunci chipul cald, zâmbitor, primitiv spre mine și a insistat să îi iau cartea de vizită, să o sun, iar ea mă va scoate la un ceai. I-am introdus numărul în telefon, dar încă nu am sunat-o. Pentru că mi-a rămas în minte ceva din ce mi-a zis William: că într-o anumită măsură sunt trecătoare. Nu știu ce e între William și Jamie, nu știu de ce lucrurile s-au deteriorat astfel și nu voi fi aici ca să văd cum evoluează. În cele din urmă mă voi retrage.

Așa că dacă lui Jamie îi e bine departe de părinții lui de sărbători, și mie îmi e la fel. De fapt, sunt entuziasmată. Atât de entuziasmată.

Vom merge pentru început două zile în Normandia, apoi ne îndreptăm spre Paris pentru patru zile. Apoi mergem spre sud, în zona viticolă preferată a lui Jamie și ajungem pe Riviera de Anul Nou. De fiecare dată când spun asta (cu voce tare sau în sinea mea, nu contează), râd. Râd pe bune. După Anul Nou, vom decide unde să mergem în următoarele două săptămâni. Fără planuri, doar să rătăcim. Poate în Elveția, sau mai jos, spre Italia, unde va fi mai cald. Sunt pregătită pentru orice.

Mă uit pe geam la peisajul ce se derulează. Frumos. Dealuri verzi, domoale, presărate cu stejari și oi pufoase. Peste tot plutește o ceață fină de iarnă. Cerul este împânzit de petice gri-deschis și albastru turbat, ca o pătură.

— Ador asta, șoptesc eu. Țara asta este un roman adus la viață. Este atemporal. Este dură și puțin sălbatică, dar și elegantă. Hmm, seamănă cu cineva cunoscut, îl tachinez eu.

Jamie nu răspunde.

— Hei, vrei să stai pe banda ta, amice?

Începem să deviem spre linia albă de pe autostradă. O curbă ușoară ce apare ne face să ajungem direct pe ea.

— Jamie, serios.

Mă uit la el și îi văd chipul alb precum ceara, ochii închiși și fruntea acoperită de o peliculă de sudoare.

— Jamie?

Capul îi cade în piept.

— Jamie! strig eu, întinzându-mă spre volan.

El se trezește tresărind, dar cedează din nou, la fel de repede.

— Jamie, frânează! Frânează!

Își înalță capul, tresărind, și lovește podeaua cu piciorul, ratând frâna. Instinctiv, apuc volanul cu o mână și cu cealaltă îi ridic piciorul pe pedala frânei, mașina înaintând pe pietrișul de pe banda de oprire. Îi apăs piciorul cât de tare pot și începem să încetinim, dar nu suficient de tare. Trag frâna de mână. Derapăm și ne oprim într-un nor de praf. Jamie se apleacă în față ca o păpușă de cârpă.

Îmi desfac centura de siguranță și îl apuc, luându-i capul în mâini și forțându-l să se uite la mine.

— Jamie!

Mormăie ceva care sună a „scuze”. Îi pun o mână pe piept ca să îl ridic și caut telefonul în buzunarul de la spate.

— Jamie. Jamie! Stai treaz! Te rog!

Încearcă să vorbească, dar capul i se lasă din nou în piept. Îl sprijin ușor de fereastra de pe partea șoferului.

— E bine, o să fie bine!

Cu mâinile tremurânde, încep să formez 911, dar mă opresc. *Rahat!* 911 e numărul de urgență în țara asta? De ce nu-l știi? Cum să am un iubit care are cancer și să nu știu să cer ajutor?! *Idioată!*

Încep să-l plesnesc pe Jamie peste față, cu lovituri mici, staccato, ca să îl trezesc.

— Jamie, Jamie!

Deschide ochii. Puțin, dar îi are deschiși.

— Cum sun la ambulanță?

Mormăie ceva.

— O ambulanță, Jamie! Cum sun?!

Îl plesnesc din nou. De data asta mai tare.

— Nouă-nouă-nouă... și oprește-te. Din plesnit.

Și leșină din nou, de data asta cu un zâmbet firav.

— Amuzant, mormăi eu. Ticălosul.

Dar asta mă face să fiu mai puțin panicată în timp ce formez numărul. Când pun telefonul la ureche, îl apuc de o mână și o sărut.

— Totul o să fie bine, încearcă să respiri. Bine?

Inima mi-a sărit din piept. Se zbate pe podea.

— Nu-ți face griji. Ajutorul e pe drum. Stai cu mine, Ja... Da, alo!
Chiar atunci când mi se face legătura la operator, Jamie îmi strânge încet mâna. Îl privesc în ochi, căutându-i privirea.

— Nu-i suna pe părinții mei, șoptește el din răspuțeri.
Apoi leșină complet.

CAPITOLUL 23

*Să nu mai spui că lupta a fost zadarnică,
Iar truda și chiar rănilor-s degeaba,
Că inamicul n-a pierit, nici n-a căzut,
Și toate au rămas ca la-nceput.*

Arthur Hugh Clough, *Să nu mai spui
că lupta a fost zadarnică*, 1862

Poți face asta. E doar o mașină.

O mașină care e foarte posibil să coste mai mult decât toată educația mea, dar care rămâne o mașină.

O mașină unde totul e invers. Ca într-o casă cu surprize.

Privesc în oglinzi și caut cu un gest mecanic, absentă. În dreapta schimbătorul de viteze. Dar mâna mea dă de ușă.

lisuse. Concentrează-te.

Când paramedicii m-au întrebat dacă vreau să îi urmez, am încuviințat din cap. De ce am făcut asta? Pentru că aveam nevoie să mă simt utilă. Au spus că spitalul este la o distanță de doar cinci kilometri. Pot să mă descurc cinci kilometri.

Dar acum luminile ambulanței clipesc, sirena pornește și e timpul să mergem. Pun piciorul pe ambreiaj și, cu mâna stângă, bag în viteză. Urmăresc ambulanța ce intră pe autostradă și încet, încet prindem viteză. Transmisia cârâie, iar eu strâng din dinți.

De parcă nu-i suficient că folosesc un schimbător de viteze pentru prima oară de când am învățat să manevrez vechiul Volkswagen Beetle al mătușii mele, mai conduc și pe partea opusă a drumului și stau în partea opusă a mașinii, ceea ce înseamnă că am nevoie și de ultimul dram de atenție. Însă problema este că nu mi-a rămas niciun dram. Fiecare parte a minții mele este concentrată asupra lui Jamie. Ce simptome am ratat? Oare e normal? Oare e bine? Oare e doar o frântură din ce va urma?

Trebuie să schimbăm benzile și ochii mi se îndreaptă instinctiv în sus și la dreapta, unde nu văd nimic în afară de petice de nori. Mă forțez să mă uit la stânga, în oglinda retrovizoare.

Nu sunt făcută pentru asta. N-am mai fost în preajma oamenilor bolnavi. Sunt inutilă. Și nu știu cum se face că sunt singura persoană pe care Jamie

o vrea aproape.

Iar eu voi pleca.

Cineva va trebui să aibă grijă de Jamie când voi pleca. Fie că vrea sau nu să recunoască, pe măsură ce starea lui se înrăutățește, va avea nevoie de mai mult ajutor. Este un dat. Vor trebui luate decizii.

Jamie va avea nevoie de familia lui.

O, Doamne. Un sens giratoriu. Cu mâinile încordate pe volan, urmez ambulanța.

Probabil că așa se întâmplă în perioadele de criză. Prioritățile se pot schimba într-o clipă.

Convingerile se pot schimba.

Cumva, într-un anumit fel, relația lui cu părinții trebuie să se îmbunătățească. Nu îl pot lăsa pe 11 iunie așa, ca pe un animal care se retrage în pădure ca să moară singur.

În mod miraculos, am ajuns la spital. Femeia care conduce ambulanța scoate mâna pe fereastră și face un semn spre parcare adiacentă, aproape goală. Ne aflăm undeva în sălbăticia din Kent și s-ar părea că suntem cam singurii de pe aici.

Chiar dacă nu trebuie să ocolesc alte mașini, iau curba prea larg când intru în locul de parcare și ajung să încălec linia. Dă-o naibii. Să îmi ceară să mă mut. Am parcat exact în fața unui indicator care avertizează că staționarea peste noapte e interzisă și mă gândesc, o, Doamne, c-aș putea fi nevoită să conduc noaptea. Cu Jamie în mașină.

Căzută pe gânduri, opresc Astonul și deschid portiera, ieșind în aerul rece de iarnă. Sunetul îndepărtat al unui șuierat de tren mă face să-mi aduc aminte, pentru prima oară, de feribotul pe care nu îl mai prindem. Ar trebui să sun la companie? Nu am numărul. O să îl caut pe...

Pământul mi se mișcă sub picioare. Pare o iluzie optică. De fapt, mașina merge înainte.

— Drace!

Sar din nou în mașină și trag frâna de mână. Dar nu înainte ca Astonul să lovească semnul cu „Parcare peste noapte interzisă” și să îl încline pe spate cu treizeci de grade, în timp ce scoate un scârțâit jalnic.

Îmi las capul peste consola din mijloc. Nici nu vreau să mă uit la bara din față. Trag adânc aer în piept. Știind ce am de făcut, scot telefonul.



— Îmi pare atât de rău, șoptește iar Jamie în timp ce eu îi așez în spate o pernă și i-o potrivesc, încercând din răsuputeri să îl fac să se simtă comod pe canapeaua din camera de zi.

— Dacă nu voiai să mergi, trebuia să-mi spui, glumesc eu. Nu era cazul să ajungem la asta.

Oftează din greu, râzând ușor.

Anemie. Anemie severă. Se pare că în ultima săptămână se simțise slăbit și pe punctul de a leșina, doar că nu a spus nimănui (adică mie). Dimineața, înainte să plecăm, se mișca greu, ceea ce am observat, dar am crezut că era doar un efect secundar al chimioterapiei. Sau poate n-am vrut să observ. El nu mi-a spus că la duș aproape leșinase. Mă simt groaznic, de parcă ar fi vina mea. Am fost egoistă, sau proastă, sau...?

Medicii au vrut să îi facă o transfuzie, ceea ce ar fi presupus să stea în spital și ar fi putut avea urmări care l-au neliniștit pe oncologul lui. Planul B a constatat într-o serie de injecții care încurajează organismul să creeze mai multe celule sanguine roșii. Ceea ce este grozav. Doar că vor trece două săptămâni înainte să se vadă vreo ameliorare. Așa că Jamie a fost exilat pe canapea. Pe perioadă nedefinită. Am ajuns acasă de aproximativ o oră, Jamie este foarte supărat, eu sunt foarte dezamăgită și amândoi ne simțim vinovați pentru felul în care ne simțim.

Aici s-a ajuns.

— Nu are sens să stai aici. Ar trebui să pleci, spune el.

Mă opresc din ceea ce fac.

— Unde să plec?

— În vacanță, neghioabo!

— Nu-mi spune așa! mă răstesc eu, cu nervii întinși la maximum.

Zâmbetul cu care mă tachinează dispăre de pe chipul palid al lui Jamie, iar eu trag aer în piept.

— Îmi pare rău. Pentru tot. Ar fi trebuit să îmi dau seama că nu erai...

— Nu, te rog. Oprește-te. Te simți prost, mă simt prost, dar să nu ne învinovățim. Este un sentiment absurd, care ar trebui rezervat celor care simt mai puțin decât ar trebui.

Se uită în ochii mei.

— Tu și cu mine mergem mai departe. Dacă ne oprim, o facem doar pentru a ne trage răsuflarea. Ei bine, ne-am tras răsuflarea.

— Jamie, nu te las aici.

Vorbește încet.

— Ai traseul deja stabilit, totul e rezervat. Te rog.

Îmi îndrept spatele. El îmi apucă mâna care atârnă.

— N-aș putea trăi împăcat dacă asta te-ar opri să călătorești.

— Până aici a ținut faza cu *învinovățul*, nu? Îl tachinez eu.

Își dă ochii peste cap.

— Mai avem vacanța de Paște din martie. Nu e mare lucru.

— Nu, Ella.

Arată spre el.

— *Asta* nu e mare lucru. Am exagerat puțin, asta e tot. Până când te întorci, peste o lună, voi fi ca nou.

În momentul ăsta seamănă așa de tare cu un băiețel – optimist, vulnerabil și atât de desprins de realitate – încât îmi dau lacrimile. Lacrimi pe care încerc să le ascund, întorcându-mă în altă parte.

— Mai vedem.

Mă trage de mână, forțându-mă să mă uit la el.

— Ai să mergi, da?

Înainte să pot răspunde, se aude un ciocănit la ușă.

— Asta e mâncarea, mă întorc – stai jos!

Mă răstesc la el neîncrezătoare, când dă să se ridice. Cel mai dificil pacient din toate timpurile.

De îndată ce am ajuns acasă am comandat mâncare indiană. Nu pot garanta că Jamie va mânca, dar eu sunt moartă de foame. Tot ce-mi doresc e un castron uriaș de orez, tikka masala și vreo paisprezece bucăți de naan. Caut în buzunar niște bani și deschid ușa, spunând:

— Scuze, nu am mărunțiș, am numai cincizeci de...

Mă opresc brusc.

Antonia.

Și William.

Atitudinea Antoniei emană calm, dar pe chip are întipărită îngrijorarea.

— Draga mea, cum te simți? El e bine?

— Da, da, e bine.

Apoi, din reflex, ne îmbrățișăm. Nu știu cine a avut inițiativa, dar mă face să îmi dea din nou lacrimile. Uitasem cum te poate consola și să-ți aline suferința o mamă într-o anumită situație. Descopăr cu uimire cât de mult aveam nevoie de asta.

— Sunt bine, spun eu, cu fața în părul ei. Doar că nu mă așteptam...

— Pardon.

William își face loc pe lângă noi, la fel de nerăbdător pe cât e de furios.

— James?

Antonia se desprinde repede din îmbrățișare, strângându-mă de braț și șoptind:

— Scuze.

Își urmează grăbită soțul.

— William, nu mă obliga să te rog să aștepți afară.

Închid ușa și îi urmez repede. Când cotesc spre camera de zi, Jamie exclamă:

— Ce dracu'!

William e aplecat deasupra lui Jamie, care stă culcat pe canapea.

— Îți place în vacanță?

— Ce faci...

— Ești fericit acum? șuieră William. Vezi la ce a condus nesăbuița ta?

Jamie se ridică în șezut, adoptând o poziție normală, ca să fie mai puțin expus.

— Ce cauți aici?

Se uită furios la mine.

— Ți-am spus să nu-i suni.

Antonia intervine, salvându-mă.

— Da, și-mi vine să te strâng de gât pentru asta.

Se așază lângă el pe canapea, luându-i chipul în mâini, forțându-l să o privească.

— Ești bine?

Jamie îi apucă mâinile și le coboară ușor, săgetându-l pe William cu privirea.

— Sunt bine. Serios. Am avut doar niște amețeli. Nu e nevoie de cavalerie.

Fac ochii mari. Amețeli? Nici măcar nu poate fi sincer cu ei.

De aceea i-am cerut Antoniei să aibă răbdare, să mă lase să vorbesc cu Jamie, să îl pregătesc pentru venirea lor aici. Dintr-un motiv anume, care acum stă în spatele ei, privind încruntat. Nu mi-a trecut prin cap că or să apară dintr-odată. Scoția se află la numai o oră distanță cu mașina. Probabil că s-au suit în mașină imediat după ce am închis telefonul. Sau poate există

vreun avion privat de care nu știu.

William nu se potolește.

— Contrar tuturor sfaturilor din partea medicilor și nu numai, insiști să umbli brambura pe continent, tună el. Când aveai de gând să îți faci tratamentul? Hmmm?

— Când mă întorceam. Evident, se răstește Jamie.

— În ianuarie? După o lună? Splendid! O lună în care mănânci ce vrei, te epuizezi, bei în exces și ți-o tragi ca un puști care de-abia și-a descoperit pula?

Tresar. Nu din cauza limbajului lui William, ci a acurateței spuselor. Dacă pui problema așa, o deplasare de o lună pare, într-adevăr, o nesăbuiț. Jamie sare de pe canapea și începe să meargă, stârnit de adrenalina.

— Jamie, ce tratament începi în ianuarie? William, nu fi grosolan, spune Antonia, vocea rațiunii.

— Chimioterapie, răspunde Jamie încordat.

— Chimioterapie? strigă William. Dar celulele stem?

Jamie trage aer în piept.

— Ți-am spus deja...

— Doctorul Solomon mi-a spus că te convinsese să te răzgândești...

— M-am răzgândit și apoi am ajuns la aceeași concluzie.

Mă uit la Jamie. Pe asta n-o știam. Mă privește într-o doară, părând puțin jenat când spune:

— O să reanalizez ideea atunci când Ella se va întoarce în America...

— Asta dacă nu mori.

— William, sare Antonia. Îți interzic să spui asta.

Din vocea ei se simte că e gata să izbucnească.

— Mă auzi? Nu accept.

William își dă ochii peste cap și se întoarce cu fața la perete.

Avea dreptate atunci la bal? Jamie nu face terapia cu celule stem pentru că nu vrea să se despartă de mine? O senzație de greață îmi apare în stomac.

Antonia oftează.

— Ce ai vrea să faci, iubirea mea?

Jamie dă din mână a lehamite înspre mama lui.

— Voi continua cu chimioterapia, pentru întreținere. Peste șase luni, îmi voi evalua opțiunile.

— Ești un prost încăpățânat! strigă William, întorcându-și fața spre noi. Înaintează, lovind cu pumnul în mână la fiecare cuvânt pentru a accentua spusese.

— Pe câine nu trebuie să-l ții la distanță, trebuie să-l strângi de gât! Pierzându-și puterile, Jamie se lasă înapoi pe canapea.

— Cel puțin, fă tratamentul experimental, imploră William.

— Ce tratament experimental? mă trezesc întrebând.

O expresie de superioritate apare pe fața lui William.

— La urma urmei, se pare că Jamie nu împărtășește totul cu tine.

Încerc din răputeri să mă controlez și să uit că el se află aici din cauza mea. Privește din nou spre Jamie.

— Îți spun eu? Sau preferi să îți spui tu?

Jamie își încleștează fălcile. Vorbește încet.

— Este un medicament nou, pentru cei aflați în stadiul terminal. Tata vrea să te facă să crezi că ar putea schimba lucrurile...

— Rezultatele au fost foarte promițătoare...

— Doamne! se răstește Jamie, obosit. Nu este un leac. Nu există leac. Vorbim de ceva care ar putea, *ar putea* să îmi mai cumpere niște timp.

— Eu cum de nu știu? întreb eu, enervându-mă. De ce nu mi-ai pomenit de asta?

Jamie privește spre măsuta de cafea.

— Din cauza costului.

— A costului! strig eu, mai tare decât intenționasem. Vorbești serios...

Jamie își ține ochii strâns închiși.

— Nu a banilor, ci a costului în plan personal. Efectele secundare.

— Care în ce constau?

— Nu se știe! Este experimental. Asta e ideea.

Se apleacă brusc, ținând coatele pe genunchi. În timp ce trage aer în piept se uită spre William.

— Oliver a făcut un tratament experimental și asta l-a omorât. Încet, în chinuri. A avut hemoragie internă, înecându-se, sufocându-se cu propriul sânge...

— Nu medicamentul l-a omorât pe Oliver, îl întrerupe William din nou.

Deodată, Jamie își îndreaptă degetul spre William ca pe un pistol, acuzator. Mâna îi tremură din cauza furiei reprimite și își fixează tatăl cu privirea. Sunt surprinsă. Nu l-am văzut niciodată atât de furios.

Tonul lui William se temperează.

— Spun doar că Oliver era într-un stadiu prea avansat. Tu ești candidatul perfect pentru asta.

Vocea lui Jamie tremură atunci când spune încet:

— Nu vreau s-o supun pe Ella unor efecte secundare necunoscute. N-am să permit să se transforme în asistentă...

— Aici nu-i vorba despre mine! strig eu exasperată, auzindu-i raționamentul, în același timp cu William, care strigă:

— Aici nu-i vorba despre ea!

Ne aruncăm priviri îngrijorate, stânjeniți de faptul că suntem de acord.

Antonia clatină din cap.

— Ai crede că am învățat ceva cu toții din ce ni s-a întâmplat.

Când începe să vorbească, tensiunea dintre Jamie și William dispare, iar aceștia se depărtează ca doi boxeri care se retrag în colțurile lor odată ce intervine arbitrul. Tăcere. Pare că acest roller coaster încetinește și se oprește. Cu toate astea, încă nu îmi desfac centura de siguranță.

Ea se uită la el.

— Niciunui nu ne e ușor cu boala asta. Deciziile nu sunt ușoare pentru niciunul dintre noi. Da, Jamie, tu îți hotărăști viitorul, dar toți trebuie să trăim cu asta. Nu există răspunsuri corecte. Nu ar fi mai simplu dacă ar exista?

Felul ei diplomat de-a fi mă inspiră. Aș putea lua lecții de la ea.

— Deci, iubire. Ascultă. Gândește-te. Nu elimina o variantă doar pentru că tatăl tău o susține. Apoi fă o alegere. Și te vom sprijini cu toții.

William s-a retras într-un colț al camerei și privește în pământ. Jamie își masează absent fruntea. Pare epuizat, dar analizează. Eu încă sunt uimită de Antonia.

Jamie încremenește complet pentru o clipă. Apoi spune:

— O să fac tratamentul experimental. Cu o singură condiție.

Își privește tatăl.

— Tu n-ai voie să te amesteci. N-ai voie să vorbești cu medicii mei. N-ai voie să suni și să vii în vizită. În următoarele trei luni vreau să fiu lăsat în pace.

William arată ca și când urmează să explodeze.

— Jamie, chiar e nevoie de toate astea? întreb eu.

Jamie nu își ia ochii de pe William.

— Da.

— De ce?

Nu răspunde. În cele din urmă, William spune:

— Mă duc afară.

Și pleacă. Niciun alt cuvânt. Niciun „îmi pare rău”. Niciun „Jamie, te rog”. Niciun „Jamie, te iubesc”. Nu se uită la nimeni. Pur și simplu iese.

Antonia se întoarce spre Jamie, pe canapea. Îl sărută pe obraz, îndelung. Apoi se îmbrățișează. Se țin pur și simplu în brațe. Stând în spatele lui Jamie, văd cum din ochii strâns închiși ai Antoniei se scurg lacrimi. Le-a ținut în ea tot timpul. Aud o voce gătuită, fragmentată, spunând:

— Te iubesc, iar în clipa asta nu știu dacă vine de la Jamie sau de la Antonia.

Nu contează.

O singură dată în viață am trăit o astfel de iubire și nu suport să mă gândesc acum la asta.

Antonia îl bate ușor pe Jamie pe spate, iar apoi se retrage.

— Băiatule superb.

— Mamă frumoasă.

Ea se ridică și mă apucă de mână. Nu îndrăznim să ne îmbrățișăm. Cred că știm amândouă că am izbucni în plâns. Își înclină capul spre direcția în care a ieșit William.

— Scuze, Eleanor.

Pentru ce dracului își cere scuze? Clatin din cap, încerc să destind atmosfera.

— E cam ca un taur într-un magazin de porțelanuri, nu-i așa?

— Frumos spus, draga mea.

Zâmbește ușor și pare că se gândește o clipă la asta.

— Deși uneori trebuie să te întrebi ce căuta taurul în magazinul de porțelanuri de la bun început.

Pleacă. Pe măsură ce pașii ei se îndepărtează, mă gândesc dacă să mă duc după ea. Vreau să știu cum de-a ajuns în magazinul de porțelanuri. Vreau să știu ce se întâmplă între tată și fiu. Mă uit la Jamie și văd că are capul dat puțin pe spate și ochii închiși.

— Jamie... încep eu.

— Am nevoie de un răgaz.

E furios. Înțeleg. Și eu sunt furioasă. Ies pe hol chiar când ușa de la intrare

se închide în urma Antoniei. Prea târziu. A plecat.

Nu merg afară. Asta ar însemna să o caut cu lumânarea și mi-a fost de ajuns pentru o zi. Dar mă trezesc că mă apropiu de fereastra de lângă ușă, acoperită de o draperie simplă din muselină. Stau într-o parte și privesc prin spațiul dintre fereastră și draperie și pot să văd scările din față fără să trebuiască să dau materialul la o parte. Știu că trag cu ochiul, dar nu mă pot abține. Mi se pare necesar.

Antonia s-a oprit pe treapta de sus și privește în jos spre William, care, aflat la baza scărilor, a apucat balustrada și trage violent de ea până când o scoate din niturile ruginite. O aruncă în tufișurile de lângă scară. Stă nemișcat un moment, gâfâind, cu nările umflate. Lovește cu piciorul în balustradă, apoi se uită pur și simplu la ea. În cele din urmă, caută în buzunarul jachetei, scoate o țigară, o aprinde și începe să meargă. Lovește gunoaietele cu picioarele. Trage adânc în piept aerul și fumul și apoi expiră cu putere, dorindu-și în mod limpede să mai lovească ceva, dar n-ar ști ce anume.

Antonia începe să coboare scările încet, dar cu hotărâre. William îndreaptă țigara spre ea, cu chipul încruntat, ca o bombă pe cale să explodeze.

Dau să apuc clanța ușii, dar mă răzgândesc. Pentru că Antonia coboară, cu calm, încă o treaptă spre William, ochii lor ajungând la același nivel.

N-am văzut niciodată doi oameni care să comunice atât de clar unul cu altul fără cuvinte.

William se mișcă în cele din urmă. Se întoarce să își arunce țigara, dar Antonia i-o ia din mână. Trage un fum lung, dă capul pe spate, și respiră. Privește din nou spre William și o aruncă pe trotuar. William apleacă fruntea, dar ridică privirea spre soția lui, ca un cuceritor care a fost cucerit. Ea este gata să-l sprijine. Îl ia de umeri, iar el se apleacă în față, vârful capului odihnindu-se între sâni ei. Își pune mâinile pe șoldurile ei și le ține acolo îndelung, familiar. Ea își trece palmele de-a lungul spatelui lui, în sus și în jos, în sus și în jos, așa cum ai mângâia un câine care vine la tine și își pune capul în poală. William se întoarce la stânga, spre mine, iar eu văd că are ochii închiși, buzele strânse formează o linie dreaptă, o mască de tensiune. Antonia lasă capul pe spate și se uită spre cer, cu gura deschisă, inhalând.

Nu știu dacă durerea dezlănțuită sau intimitatea lor este cea care mă

determină să-mi întorc în cele din urmă privirea, dar asta fac.

Revin în salon și îl văd pe Jamie stând încă pe canapea. Când mă apropii, deschide ochii.

— Ascultă, începe el.

— Nu, oprește-te. Oprește-te, Jamie. Destul. Îmi pare rău că te-au luat prin surprindere. Să fie clar, nu le-am cerut să vină. Dar nu îmi pare rău că i-am sunat. Au dreptul să știe ce se întâmplă cu fiul lor.

— Nu vreau să te implici în asta, Ella. Nu te privește.

— Ba da. Știi de ce? Pentru că acum eu sunt aceea care este aici.

Mă gândesc la ce a spus Antonia. Așa că atunci când Jamie deschide gura să protesteze, eu continui.

— Mi-ai spus că nu s-a schimbat nimic. Și în clipa aceea te-am crezut pentru că am vrut, dar, Jamie, totul s-a schimbat.

Privesc expresia din ochii lui, faptul că recunoaște cu tristețe că a negat un adevăr.

— Asta nu trebuie să ne oprească.

Fac un semn care ne include pe amândoi.

— Dar nici nu o putem ignora.

Mă așez pe marginea măsuței de cafea, chiar în fața lui, genunchi lângă genunchi.

— Ai apucat să mă cunoști suficient de bine ca să-ți dai seama că îmi place să am păreri.

Asta îl face să pufnească în râs.

— Dar din fericire pentru tine, mă pricep la asta. Oamenii mă plătesc pentru opiniile mele, însă ție ți le ofer gratis. Așa că dacă ascunzi lucruri de mine, nu o să mă opresc în a avea păreri. O să mă împiedice doar să am păreri informate. Ceea ce este inutil.

Îl iau de mână. Risc.

— Vrei să fiu aici?

El se uită în ochii mei și îl văd pe acel Jamie din timpul primei noastre ore de pregătire.

— Desigur.

— Atunci tratează-mă ca și când sunt aici. Nu mă izola. Nu te purta ca și când este deja 11 iunie. Pentru că o să vină destul de repede.

După o clipă, Jamie oftează.

— Deci continuăm atunci, împreună?

Încuviințez.

— Împreună. Plecăm în martie. Oricum e mai bună vremea atunci.

Totul o să fie mai bine, îmi spun în sinea mea.

După o clipă, îmi ia mâna, o îndoiaie la încheietură și îmi sărută palma. Își lasă buzele să zăbovească acolo. Închide ochii. Trage aer în piept. Șoptește:

— „Iar noi trăim pe o câmpie întunecată... Când ignorante armii s-au ciocnit în noapte.”

Deschide ochii, mă privește pe deasupra mâinii mele. Ochii lui, deși oboșiți, mă ademenesc ca niște iazuri nocturne. Partea cel mai greu de gestionat este fragilitatea. Acel scut de tipul privește-fără-să-atingi al acestor momente de conexiune. Acel ești-bine?cum-te-mai-simți? prin care filtrezi totul. Lasă capul în jos. Întind mâna și mi-o plimb prin părul lui. Își întoarce capul în palma mea, ca o pisică. Se apleacă și își pune vârful capului pe pieptul meu, între sânii mei.

— Jur, șoptește el. Că dacă omul acela este ziua, eu sunt noaptea.

Își pune mâinile pe șoldurile mele. Întoarce capul spre stânga.

Când încep să îl mângâi pe spate nu mă pot gândi decât că *ziua și noaptea sunt două fețe ale aceleiași planete*.

CAPITOLUL 24

*Să-mi fii alături când m-apropii de apus,
Când sângele de-abia mai curge, nervii dor
Făcându-mă să mă-nfior; durerile din piept m-au vlăguit,
Iară ființei roțile i-au ruginit.*

Alfred, Lord Tennyson, *In Memoriam, A.H.H.*,
cântul 50, 1850

Te-ai gândit vreodată cum ar fi să-ți faci culcușul pe podeaua unei băi? Nici eu nu mă gândisem. Acum sunt expertă. Aș putea să dau lecții.

Secretul stă în saltele. Pernele n-ar fi de ajuns. Sunt pentru amatori. Îți trebuie o saltea mare, dintr-o bucată, detașabilă, de la o canapea Oxfam, pe care s-o așezi perpendicular față de toaletă. Îți mai trebuie o pătură care respiră (nu din microfibră, chiar dacă ar fi mai ușor de curățat) cu care să se poată acoperi în funcție de temperatura din interior. Mai ai nevoie de o aerotermă pentru zilele reci, de un ventilator ce se învâрте, pentru zilele de oboseală suprarenală și – asta este esențial – de un produs de curățat al cărui miros nu face să-i fie mai rău decât îi este deja. În ultimul rând, dar nu cel din urmă, găsește pe Internet un videoclip care îți arată (pas cu pas, pentru că este mai greu decât crezi) cum să transformi un întrerupător normal într-unul gradual. De ce? Pentru ca atunci când se grăbește spre toaletă la trei dimineața să poată evita faza-cu-lumina-de-la-frigider-care-ți-intră-în-ochi. Ai să înveți că lumina aceea poate fi dureroasă.

Îmi place să stau, ca acum, pe blatul de marmură, cu spatele la oglindă și în poală cu o carte despre Legea Reformei din 1832. Jamie se mișcă ușor, agitându-se. Sunt deplin conștientă de ce urmează. Dă pătura la o parte și se îndreaptă spre baie. Mă scol în picioare, dar el ridică o mână. Aștept. Pentru o clipă stă aplecat deasupra vasului de toaletă, tatonând. Îi fac loc, dar sunt cu ochii pe el ca un uliu. Câteodată, atunci când vomită, Jamie leșină, iar la aproximativ o lună după ce a început tratamentul experimental și-a pierdut cunoștința și s-a tăiat pe frunte lovindu-se de marginea suportului de hârtie igienică. Chipul care odinioară consideram că are trăsături prea frumoase ca să fie chipeș are acum o cicatrice albă chiar deasupra sprâncenei stângi. În cele din urmă am parte de bărbatul al-cărui-chip-spune-o-poveste. După ce s-a întâmplat asta am insistat (iar el a cedat,

în cele din urmă) să merg cu el.

Se pare că în baie avem parte de cele mai bune discuții. Discutăm despre istorie (a lumii și a noastră), George Eliot (teza pe care o scriu este despre conceptul de educație din *Middlemarch*), cultură, știință, filosofie și, desigur, literatură. Din când în când ne uităm la Abbot și Costello. Mă prefac că mă cocoșez de răs. O fac prost. Orice pentru un zâmbet.

Jamie se lasă pe spate, sprijinindu-se de perete. A fost o alarmă falsă. Picioarele lui depărtate descriu un V larg, de parcă tocmai ar fi alergat la maraton. Practic, asta a făcut.

Potrivit lui Jamie, efectele secundare ale tratamentului sunt „oarecum suportabile”. Are în medie aproximativ cinci zile bune la fiecare două zile proaste și a fost spitalizat numai de două ori (din nou pentru anemie și o dată din cauza unei suspiciuni de septicemie). A reușit să nu își rupă niciun os (specific mielomului este slăbirea puternică a oaselor) și, deși doarme mult, atunci când e treaz nivelul de energie este aproape de cotele normale. Semestrul acesta nu predă, dar verifică lucrările și chiar a ținut câteva cursuri. Cred că îl irită cel mai tare că nu se poate baza pe corpul său. Într-o zi se simte bine ca în ziua următoare să aibă un reflux de acid gastric groaznic, după care urmează o zi bună și apoi una cu constipație. Neprevăzutul e la tot pasul.

Încă nu i-a căzut părul, ceea ce îl face să fie un paria în sesiunile de terapie de grup. Încearcă să le arate celorlalți unde i s-a rărit părul la spate. Este ca gravida aceea cu șolduri înguste, toată numai burtă, care la cursul de Lamaze le asigură pe celelalte că săptămâna asta s-a îngrășat un pic la antebrațe. *Nenorocita*. Nu mă lasă inima să-i spun că explicațiile lui binevoitoare nu fac decât să înrăutățească lucrurile.

— Știi Oxfordshire History Centre? întrebă Jamie, pe o tonalitate abia perceptibilă.

Așa decurg lucrurile; lungi perioade de tăcere sunt întrerupte de nonsensuri. Amândoi facem asta. În ultimele trei luni, fiecare din noi a avut acces VIP în spatele scenei pe care se afla creierul celuilalt.

— N-am fost niciodată, răspund eu.

— Ar trebui să mergem.

Sar de pe blat.

— Să-mi iau geanta.

Râde ușor. Asta e bine. Apoi vomită. Nu mai e bine. Aștept. Se ridică.

Continuă să vorbească.

— N-am mai fost de foarte mult timp, dar este acolo... o chestie... un detaliu istoric nesemnificativ care-mi făcea plăcere. Mă tot gândesc la asta.

Se sprijină de perete.

Mă așez pe podea în fața lui. Îi dau sticla de apă, își clătește gura, se întoarce, scuipe în toaletă. Ritualuri. Încerc să îi iau picioarele în poală și să i le masez. Îi privesc chipul, căutând orice semn al vreunei dureri. Unul dintre efectele secundare mai ciudate este o compresie nervoasă care apare și dispare. Când se întâmplă asta, Jamie nu suportă să pui mâna pe el. Nu poate nici măcar să atingă suprafețe – un scaun, canapeaua, patul – pentru că totul îi provoacă durere. Se plimbă ca un zombi din cameră în cameră, mizând pe rezistența sa ca să depășească neuropatia. Acum geme de plăcere, făcându-mi semn că pot continua să îi masez picioarele.

— Doamne, ce dor mi-e de tine, spune el.

Impotența. Cuvântul înfricoșător, conjurator de demoni, rostit în șoaptă în sesiunile de grup. Soțiile care se furișează spre mine.

— De cât timp sunteți împreună?

Eu mă eschivez: oficial împreună sau de când ne culcăm împreună?

Oricare ar fi răspunsul, femeile astea care-și măsoară relațiile în ani sau chiar decenii, nu în luni de zile, fac ochii mari.

— Cum, doar atât? Bietul de el.

Sfatul lor: nu vorbi despre asta. Nu-i răni egoul. Ia cu tine un roman de dragoste, când ești în cadă. Și-așa am făcut. Doar că am schimbat ceva: atunci când luam romanul în cadă, Jamie mi-l citea.

Prin orice mijloace. În cazul nostru, prin citit, am găsit modalități să mergem mai departe. Dar sincer? Tot nu e suficient. Mă simt golită. Îmi pot doar imagina ceea ce simte.

Înțeleg ironia, dat fiind cum a început această relație.

Însă ieri Jamie a făcut ultimul tratament. La capătul tunelului se întrezărește o lumină. O lumină mare, roșie, ca la Amsterdam, care semnalează că a început programul.

Jamie tace și îmi dau seama că s-ar putea să fi adormit. Se mai întâmplă. Sunt zile în care doarme tot timpul (la propriu, de la zece seara până la ora zece în ziua următoare). Patul în care bolește nu mai e demult canapeaua din camera de zi, ci patul lui normal. Gata cu conotațiile negative. În timp ce doarme, stau lângă el în pat și lucrez fie la teză, fie la campanie. Sau îmi

pun căștile și mă uit la *The West Wing* pentru a mia oară. În zilele rele, nu-mi place să îl las singur când doarme.

Dar în zilele bune mă plimb, merg la Bod sau la biblioteca Facultății de Engleză, mă întâlnesc cu coordonatorul, mă duc la cursuri și prelegeri, beau o bere cu Maggie, Charlie și Tom. La Magdalen petrec aproximativ jumătate din timp, iar când sunt acolo vorbesc cu Hugh în timp ce-mi sortez corespondența și cu Eugenia, dimineața devreme. Cei trei mușchetari ai mei sunt încântați de faptul că eu și Jamie suntem împreună, dar, după cum și-a dorit Jamie, n-au aflat încă nimic despre boala lui. Este extrem de discret și așa ar trebui să fie. Pentru că atunci când le spui oamenilor că Jamie are mielom nu stârnești priviri de simpatie, ci unele în care se citește groaza macabră, ca și când s-ar afla în prezența unei fantome.

Planul pus la cale de Charlie la balul Blenheim a eșuat. Acum Tom pare doar încurcat în prezența lui Maggie. De-abia îi vorbește, este distant și distras, ceea ce o determină pe Maggie să creadă că place pe altcineva. E chestia cu planurile bine puse la cale. Iau cina cu prietenii mei, ascult bârfe de la facultate, vorbim despre tezele lor, îl văd pe Charlie cum încearcă să îl facă gelos pe Ridley trecând alături de alți tipi prin fața lui... și asta mă mai face să uit de probleme. Sunt doar o fată care studiază în străinătate, care adoptă fără să vrea un accent nesuferit din statele Atlanticului mijlociu (mai ales după câteva băuturi) și care trăiește într-o mansardă închiriată în care se află minimumul necesar. În aceste momente nu sunt condiționată de nimic. Dar las în urmă totul ca să mă întorc la Jamie și la vechea casă victoriană din nordul Oxfordului.

În unele zile pare bine. Aproape normal. Râdem. Ne atingem, împărțim un pahar de vin. Ieșim din casă. Ne plimbăm prin parc, până în Port Meadow. Ne vedem cu Lizzie, Bernard și Ricky, bem un deget din whiskey-ul lui Jamie și mâncăm floricele. Mergem la Happy Cod, mâncăm împreună o porție de cartofi. Când plouă (și plouă atât de mult) mergem la Ashmolean sau la Muzeul de Istorie Naturală și ne uităm la tezaurul anglo-saxon, la manuscrise iluminate, la oase de dinozauri.

Observându-l pe Jamie a fost o lecție de forță morală. Niciodată nu-l auzi punând marile întrebări. De ce eu? De ce fratele meu? Ce rost are totul? Ce urmează? Nu l-am văzut niciodată în cumpănă, îndoindu-se, cedând. Nu pot decât să presupun că a eliminat toate astea din sistemul lui când s-a întâmplat prima oară, cu Oliver. Acea primă mare pierdere, ca o primă

iubire, presupun, care declanșează întrebările. Poate că odată ce începi să îți dai seama că nu există răspunsuri, înveți să trăiești cu întrebările.

Iau prânzul cu Cecelia cel puțin o dată pe săptămână. Sincer, nu știu ce aș face fără informațiile și sfaturile ei. (Nu mă deranjează nici că, grație lucrării sale despre Elizabeth Gaskell, știe totul despre drepturile de proprietate ale femeilor din Marea Britanie, în secolul nouăsprezece, așa că m-a ajutat să înțeleg mai bine și chestiunile ceva mai ezoterice care țin teza mea.)

Sinceră să fiu, sunt cam îndrăgostită de ea.

Sinceră să fiu, sunt cam îndrăgostită de viața asta.

De viața asta neașteptată.

Ai crede că ar trebui să fug în direcția opusă, tot uitându-mă la ceas, așteptând autobuzul care să mă ducă înapoi pe Heathrow pe 11 iunie. Dar e exact invers. Nu știu de ce. Nu pot să explic.

Mai ales că încă îmi iubesc slujba. Când primesc un telefon de la Gavin mă copleșește entuziasmul, mă energizează ca un drog. În mod total neașteptat, Janet a supraviețuit tuturor alegerilor preliminare (câștigând, spre uimirea adversarilor, înțâlnirile preelectorale din Iowa), iar toți ceilalți candidați, cu excepția vicepreședintelui Hillerson, au renunțat. Dar de aproximativ șapte săptămâni n-am mai văzut cifrele mișcându-se într-un sens sau altul. Cei doi candidați nu fac decât să schimbe pozițiile unul cu altul în urma alegerilor preliminare. Dezbateră finală este în seara asta și de marți într-o săptămână vor avea loc alegeri preliminare în cinci state, care ar trebui să fie factorul decisiv.

S-ar părea că toate ajung la un sfârșit. Dezbateră finală, ultimul tratament al lui Jamie, ultimul meu semestru aici... și nu am nici cea mai vagă idee despre cum or să se termine toate astea.

Viața.

Jamie deschide ochii și continuă să vorbească de parcă nu s-ar fi oprit.

— La Centrul Istoric Oxfordshire se află o hartă veche pe care poți să vezi cum arăta Oxfordul la începuturile universității. Avea o populație de circa cinci mii de locuitori, ceea ce nu-i puțin, ținând cont că Londra avea cam douăzeci de mii pe atunci. Râul îi conferea o importanță strategică și normanzii au construit aici un castel, pe un deal care fusese deja folosit de danezi atunci când ajungeau în oraș prin...

Jamie se oprește, așa cum face adesea când își dă seama că ține o

prelegere. Crede că mă deranjează. Nu mă deranjează. Mi se pare drăguț.

— Ideea e că trebuie să fi existat ceva aici deja, ceva unic legat de locul ăsta. Saxonii au folosit Oxfordul ca pe un centru comercial și de transport. Mai precis, era un loc pe unde puteau traversa Tamisa cu animalele, de exemplu cu boii. Boii treceau prin vadul Tamisei. Și, evident, așa s-a ajuns la numele de Oxford³⁰.

Încuviințez, concentrându-mă încă asupra masatului picioarelor.

— Oxenford.

— Exact, șoptește ca prin vis. Asta este. Conceptul de vad în râu. Locul, locul exact pe unde este cel mai ușor de traversat. Cât de căutat era. Și încă este.

Își pune o mână pe coapsa mea. E o senzație atât de plăcută, încât practic torc.

Dar el vorbește în continuare și ridic privirea.

Mă privește într-un fel pe care nu-l pot descrie altfel decât ca epuizare resemnată. Exact ceea ce nu mi-am dorit vreodată să văd în ochii lui. Mă îngrozește. Inima-mi bate tare, o dată, ca unui animal surprins în tufișuri.

— Oliver n-a avut parte de un loc ca ăsta, șoptește Jamie, iar eu strâng pumnul ca să mă abțin să nu-i acopăr gura. A fost târât cu forța. Obligat să continue o luptă pe care deja o pierduse. N-a avut puterea să treacă peste insistențele tatălui meu. Peste stilul lui dominant. Peste minciuni. „Ești încă puternic, Ollie, ești tânăr, băiete, ne datorezi asta, nouă ăstora care te iubim. Haide, încă o luptă, băiatul meu.” El a cedat. Și a suferit. Fratele meu cel dur a devenit un schelet. S-a căcat sânge. Avea halucinații groaznice. A încercat să se sinucidă și l-au reanimat. A fost târât tot mai sus în amonte. Dincolo de Oxenfordul lui.

Jamie nu-și ia privirea dintr-a mea, strânge maxilarul, scrâșnește din dinți. E furios, da, dar are atâta dreptate.

— Chestia asta n-o să se mai întâmple.

Nu pot să răspund. În aceste ultime luni a fost atât de echilibrat, mai stoic decât mi-am putut imagina vreodată că poate fi cineva în situația asta. Știu că s-a săturat să fie bolnav, știu că asta-l doboară. La nivel mental știu toate astea. Dar până acum n-am simțit-o, nu am înțeles-o cu adevărat.

— Se spune că acum oamenii trăiesc mai mult. Fals. Suntem pur și simplu

³⁰ Oxen = boi, în engleză (n. tr.).

ținuți în viață mai mult. Conceptul de moarte demnă. A existat în fiecare civilizație. Grecii beau cucută. Romanii se aruncau în săbii. Samuraii își făceau seppuku. Cavalerii medievali, protejați atât de bine de armură încât nu aveau cum să se sinucidă pe câmpul de luptă, își acordau unul altuia acest privilegiu, cu ajutorul unui stilet, un pumnal înfipt printre plăcile armurii, direct în inimă. Dar noi? Noi n-avem parte de stilet. Noi vindecăm oamenii până la moarte.

Face o pauză.

— Aici ar trebui să intervină cei care te iubesc cu adevărat, să te susțină. Așa ar trebui.

Jamie înghite cu noduri.

— În zilele alea groaznice de la final a ținut-o la distanță pe Ce, aceea care ar fi putut să îi ofere puțină alinare, cea pe care o iubea cel mai mult. N-ar fi suportat ca ea să vadă cum ajunsese. Din cauza tatei.

Când se așterne tăcerea, aud cum respirația lui Jamie devine mai greoaie, mai sonoră, mai aspră, din cauza pierderii și a emoției îndelung reprimată. În cele din urmă, spune încet:

— El l-ar fi ținut conectat la acele mașinării nenorocite pentru totdeauna. Așa că Oliver m-a transformat pe mine în mandatarul lui. Împuternicitul lui.

Înghite.

— Care-i adevărul? Am sperat ca Oliver să moară înainte să ajung eu să iau decizia. Din lașitate? Da. Dar în felul ăsta am fi scăpat de toată vorbăria, iar William n-ar fi aflat niciodată că am schimbat documentele. Puteam păstra iluzia că încă deține controlul. Când a aflat... s-au spus niște lucruri.

Se oprește. Asta a fost. E tot ce am să aflu.

Jamie poate fi obtuz, mai ales când e vorba de sentimente. Vorbește pe bucăți, fragmente pe care mă lasă pe mine să le pun cap la cap.

Spre meritul lui, William a respectat înțelegerea. În ultimele trei luni a fost ca și inexistent. Deși Antonia ne vizitează adesea și știu că William a venit des în Londra pentru afaceri, s-a sustras din viața fiului său doar ca să fie sigur că Jamie face acel lucru care, crede el, îl menține în viață. Ce cred eu? Că William îl iubește pe Jamie. Și l-a iubit pe Oliver. E evident.

Lui Jamie îi apar lacrimi în colțul ochilor. Vreau să spun ceva ca să ajut, să alin, dar ce anume? Nimic nu ajută când e vorba de pierderea unui frate, de trădarea unui tată. Așa că îi masez picioarele în timp ce mâna lui îmi

frământă coapsa.

Ridică privirea, ochii lui albaștri, lăcrimați, întâlnindu-i pe ai mei.

— Nu te îngrijora. Nu mă dau bătut. Nu asta vreau să spun cu toată... pălăvrăgeala asta.

Râde ușor, autoironic.

— Încă n-ai scăpat de mine. Spun doar că, atunci când mi-o veni vremea, am nevoie de un Oxenford al meu.

Se uită în jos, spre picioare.

— „Stea de apus și stea de seară, și o limpede chemare! N-o să auziți jelanii, când pornesc în larg pe mare.” Închide ochii.

Tennyson. Mereu Tennyson.

Fiecare cu metafora lui. Pentru Tennyson este un banc de nisip, pentru Jamie este un vad în râu. Pentru mine?

Nu știu încă.

Nu pot să mă gândesc la asta.

Nu sunt gata să mă gândesc la părăsirea acestei lumi. Acum mă lupt cu gândul de a-l părăsi pe Jamie în iunie și pentru asta nu există o metaforă.

Jamie mi-a cerut să mă mut cu el, dar eu nu mi-am adus aici mai mult de o periuță și pijama.

Pentru că atunci când îmi fac bagajele, nu vreau să se întâmple în casa asta. Trebuie s-o fac la Magdalen. În locul pentru care mă aflu aici și pe care îl voi lăsa în urmă. Acolo am fost o prezență efemeră, aici am prins rădăcini și va fi mai greu să le smulg când va veni vremea.

— Să renunți, spune Jamie, mai calm, mai adunat. Să știi când să renunți. Să te eliberezi. Nimic nu poate fi mai rău decât să fii prins în capcana nehotărârii.

Gândurile astea răzlețe care apar și dispar pe măsură ce se trezește și adoarme la loc sunt mici explozibili pe care îi aprinde în mine.

Când tata era pe moarte, a renunțat? S-a întâmplat atât de repede. Probabil că în ultimele momente a înjurat pentru că a virat prea repede. Dar știa că fiica și soția lui îl iubeau, sunt sigură de asta. Însă a fost oare suficient, în clipele alea?

Nu-mi pot imagina starea de teroare prin care trece William, gândindu-se că în mijlocul nopții ar putea primi un apel din partea mea – eu, cea pe care o detestă – spunându-i că Jamie s-a dus. Îmi revin în minte cuvintele Antoniei. *Uneori trebuie să te întrebi ce caută taurul în magazinul de*

porțelanuri de la bun început.

Nu există bine sau rău. Nu e nimic de judecat. Viața se complică atunci când oamenii se iubesc unii pe alții. E inutil să iei partea cuiva. Cum facem să nu ne mai plasăm de-o parte sau alta?

Cum pot eu, cu conștiința împăcată, să îl las pe Jamie la mila tatălui său dacă nu s-a rezolvat nimic?

O să mă ocup de asta. O să pun la cale un plan. La urma urmei, cu asta mă ocup, și va fi cadoul de despărțire pentru Jamie și familia lui. Și, de fapt, un dar pentru mine însămi. Darul de-a fi dus la bun sfârșit un plan. Darul unei conștiințe curate.

În tăcerea asta mormântală, îmi sună telefonul. Îmi las capul în piept.

— Îmi pare atât de rău, murmur eu.

Jamie îmi strânge coapsa, dând de-nțeles că nu îl deranjează.

— Dezbaterea finală. Doar ei doi, Wilkes și Hillerson. Este în seara asta?

— Da, spun eu, ridicându-mă în picioare.

Acum e acum. Îmi scot telefonul din buzunar, ies din baie, mă duc în dormitor și răspund încet.

— Gavin.

— Deci. Janet e gravidă.

Poftim?

— Poftim?

— E gravidă.

Nu l-am auzit niciodată vorbind atât de detașat, pur și simplu relatând faptele. Nu-i stă în fire. De aia îmi ia atât de mult să-mi dau seama că nu glumește.

— Nu e al meu, spune el.

lisuse, poate că *într-adevăr* glumește.

— Gavin, te rog, dacă tu crezi că asta e o...

— E al iubitului. Al lui Peter.

Nici nu știi de unde să încep.

— În ce lună e?

— În patru luni.

— Patru luni! strig eu, îndepărtându-mă și mai mult de baie.

— S-ar părea că nu-i o chestie foarte – cum de am eu această conversație? – „des întâlnită”, ceva legat de premenopauză, așa că i-a luat câteva luni ca să își dea seama. Informația s-a scurs de la rahatul ăla de

cabinet medical și vine taman înaintea dezbaterii de diseară. Nu că ar fi putut ascunde asta la nesfârșit.

Oftează. Încep să-l recunosc din nou pe Gavin când spune:

— S-a terminat, puștoaico. Am trecut peste multe, dar...

Oftează iar.

— Ăsta-i un hop prea mare.

Tac.

— Trebuie să dau niște telefoane.

— B-bine, răspund în cele din urmă, dar el deja a închis.

Iau telefonul de la ureche și privesc ecranul.

S-a terminat.

Ar trebui să fiu surprinsă și sunt.

Ar trebui să fiu șocată și sunt.

Ar trebui să fiu furioasă. Sunt.

Ar trebui să mă tem de ce urmează mai departe. Simt și asta.

Dar în ciuda freamăturii interioare, singurul gând care îmi vine în minte când mă holbez la ecranul gol e ăsta: acum pot rămâne în Oxford.

Asta schimbă totul.

Și mă sperie al dracului de tare.

Mă întorc spre baie și îl văd pe Jamie. A adormit, cu spatele rezemat de zid, cu bărbia în piept. Așa cum adoarme un copil. Mă uit la el pentru o clipă. Una îndelungată. Apoi mă duc înapoi în dormitor și îl sun pe Gavin.

— Da? răspunde el.

— De ce? Întreb eu.

— De ce ce?

— De ce s-a terminat? De ce renunță?

Se face atât de liniște, încât cred că s-a întrerupt legătura.

— Alo?

— Of, nu știi Ella, asta-i doar o presupunere, dar mă gândesc că nu putem avea o mamă singură, necăsătorită ca președinte?

Spre final strigă. Eu n-o fac.

— De ce, Gavin? De ce nu putem să avem o mamă singură, necăsătorită ca președinte?

Oftează, nu ascultă.

— Hillerson o s-o distrugă diseară dacă nu renunță, nu vreau s-o supun la asta...

— Scuză-mă, dar asta nu-i o decizie pe care trebuie s-o iei tu. Sau Hillerson. Sau partidul. Sau oricine altcineva în afară de americani. Dă-le ocazia să decidă. Nu vom ști niciodată ce vor dacă nu le dăm de ales.

Urmează o pauză.

— Ella, iartă-mă, dar îți depășești...

— Ea e acolo?

Înghit cu noduri.

— Gavin, te rog, știu că nu-i pe zona mea, știu că nu mi-ai cerut părerea, dar am una.

După ce trece o eternitate, răsuflă.

— Stai puțin.

În fundal aud lume agitându-se și apoi, pe speaker, vocea resemnată a lui Janet.

— Ella?

— Nu renunța.

— Iubito, spune ea, îmi doresc copilul acesta, cu Peter. N-am crezut că e posibil la vârsta mea. O dată în viață ai...

— Fă copilul. Și nu renunța.

Deși nu știu cum să-i interpretez tăcerea, continui.

— Mergi la dezbatere.

— Apreciez entuziasmul tău, dar nu cred că putem depăși asta. Mă apucă furia.

— Nu, tocmai asta e, n-ai ce depăși! Este ceva ce poți deveni!

Mă plimb prin cameră.

— Devino femeia care ia atitudine față de rahaturile astea. Femeia care sparge tiparele.

— Ella...

— Nu trebuie să ne mai prefacem c-ar exista reguli, că știe cineva mai bine. Nimeni nu știe nici pe dracu'!

Se aude un râset ușor când spune:

— Sunt de acord, crede-mă, dar...

— Cel puțin, pufnesc eu, dacă e să se termine marșea viitoare, dacă aflăm că oamenilor le e greu să accepte, vom fi ridicat nivelul discursului când am avut ocazia. Vei fi fost candidata care n-a avut doar răspunsuri, ci a îndrăznit să pună întrebările. Participă la dezbatere. Și. Întreabă. De ce. Fă-l pe Hillerson să spună, fă-l să spună că „ești inaptă”, nu doar în fața ta,

ci în fața fiecărei femei din țară. Toate argumentele lui sunt false: „nu putem să avem o candidată însărcinată, nu putem să avem o mamă președintă a Statelor Unite”. De ce? Pentru că nu am mai avut una până acum? Și apoi întreabă-l dacă ar fi deranjat de faptul că un proaspăt tată ar deveni președinte. Iar apoi, odată ce misoginismul l-a pus la colț, întreabă-l dacă îți sugerează cumva că ai fi potrivită pentru președinție dacă ai face abort. Metoda socratică, ce naiba.

După o lungă perioadă, citesc zâmbetul din vocea ei când spune:

— Metoda socratică. Oxford îți prinde bine.

Oftează.

— O să mă gândesc.

Asta mă oprește din elanul meu. Chiar așa?

Doamne, ce-am făcut? Sunt sigură că tocmai i-am cerut unei femei grozave să iasă la scenă deschisă și să se lanseze într-o perorație feministă la postul național de televiziune.

Înghit în sec.

— S-a făcut.

Închidem.

Rămân pe loc și picioarele încep să-mi tremure. Când mă întorc în baie, sunt surprinsă să îl văd pe Jamie privindu-mă printre pleoapele aproape închise, zâmbind ușor.

— Diseară ne uităm la dezbateri? Întreabă el.

— Dacă există una, spun eu, ezitantă.

Face un semn cu capul spre telefonul meu.

— Mor de curiozitate să aflu despre ce a fost vorba.

Mă las din nou lângă picioarele lui, luându-ne poziția anterioară.

— Ți-aș spune, dar ar trebui să teucid.

Ridică o sprânceană.

— De ce crezi că am întrebat?

Râd. E trist, e amuzant și mă simt brusc extenuată. Îmi las capul în piept. Apoi simt degetele lui Jamie prin părul meu, palma lui mângâindu-mi obrazul. Îmi reazem obrazul de ea, o las să mă aline pentru o clipă.

— Deci, spune Jamie mios. Ziua ta.

Ridic privirea, auzind cum schimbă brusc subiectul. Ochii îi licăresc ca pe vremuri. Se simte puțin mai bine.

Zâmbesc, încercând să m-adun.

- Așa mai vii de-acasă.
- Este săptămâna viitoare.
- Da, așa este.
- Vreau să te duc undeva.

Să mergem undeva?

Glumește?

Deși ne-am luat angajamentul că amânăm excursia din decembrie pentru vacanța de Paște, în urmă cu două săptămâni a devenit cât se poate de clar că Jamie nu poate călători. Oncologul i-a interzis asta în mod expres.

Lui Jamie îi este încă greu să accepte. Evident.

După ziua mea, săptămâna viitoare, am două săptămâni libere înainte să înceapă noul trimestru, iar Charlie, Maggie și Tom m-au invitat să merg cu ei în Maroc în ultimele zile de vacanță. Ceea ce cred că aș putea face, dar mi se pare că a început o numărătoare inversă. Vreau să îmi petrec fiecare minut cu Jamie. Vreau să văd că se simte mai bine. Merităm asta.

Clatin din cap la sugestia lui Jamie.

— Ne petrecem vacanța acasă, mai ții minte? Faci recuperare, îți recapeți puterile, faci sex, scrii, faci sex, analize de sânge, și mai mult sex.

Zâmbește.

— O să fie o chestie rezonabilă, promit. Doar câteva zile. O să îmi fac analize înainte să plecăm. Rămânem în apropiere. Am putea merge la lacuri sau în Cornwall. Sau la Bath! Ce zici de Bath? Sau aș putea să-ți arăt Cambridge-ul? Alege ceva, orice.

Tac.

— Oriunde vrei tu. În orice loc în care nu avem nevoie de barcă sau de avion. E ziua ta.

Îmi vine o idee.

— Oriunde?

Încuviințează dând din cap o dată, cu fermitate, cuprins de fericire. E sigur că a câștigat.

Dau să-i strâng mâna. În relația asta așa se fac înțelegerile și vreau ca asta să-l oblige.

— Oriunde? Întreb eu pentru confirmare.

Jamie îmi dă mâna și zâmbește.

— N-ai cum să mă sperii, spune el. Oriunde.

Înainte să îi spun, îmi zbârnâie telefonul. Privesc ecranul. Un mesaj de

două cuvinte de la Gavin: *Am stabilit.*

CAPITOLUL 25

*Fii iarba verde de peste mine
Udată de ploii și rouă,
Iar când te ofilești, să îți aduci aminte,
Iar când te ofilești, uită.*

Christina Rossetti, *Cântec*, 1848

Italia, Grecia, Croația, Noua Zeelandă... astea-s locurile despre care auzi că sunt frumoase. De ce nu mi-a spus nimeni până acum că Scoția este superbă? Vreau să spun, frumoasă de rămâi cu gura căscată și faci ochii cât cepele.

După zece minute de urcat pe munte, Jamie începe în sfârșit să vorbească. O schimbare salutară față de mormăielile și oftaturile de care am avut parte toată săptămâna.

— Mama îți va prezenta casa. Tot ce o să-ți spună e greșit.

Râd cu prea mult entuziasm, de parcă aş deschide o pungă de Doritos cu atâta zel, încât fiecare chip zboară din ea. Jamie continuă, fără să bage de seamă.

— Mai are obiceiul să inventeze nume de clanuri. Cum ar fi MacGrubberlochs, care au avut cea mai mare turmă de vite din tot ținutul și chestii de genul ăsta.

Risc și îl iau de mână. Nu se ferește. Un succes notabil.

— E atât de entuziasmată, mă gudur eu pe lângă el.

— Și are și motive. Este pentru prima oară când aduc o fată acasă. Cred c-a organizat și-o defilare.

Bine, așa e. L-am păcălit. L-am lovit sub centură. L-am tras pe sfoară. Dar uneori trebuie să ascunzi pastila în untul de arahide ca să i-o vâri câinelui pe gât. (Și dacă asta nu funcționează, atunci îl iei de bot, îi deschizi gura și îi vâri pastila adânc, până o înghite.) Dar e meritul lui că s-a ținut de cuvânt. N-a încercat nici măcar o dată să dea înapoi după ce mi-a promis că mă va duce oriunde vreau.

În seara aceea, după ce i-am spus că vreau să merg în Scoția, am urmărit dezbaterile în baie, pe laptopul meu. Vicepreședintele a lăsat subiectul legat de sarcina lui Janet pentru final fiindcă – în esență – e un showman și un tip care fuge după imagine. Prin urmare, atunci când și-a săpat singur

groapa așa cum am prezis, n-a mai putut ieși din ea până s-a încheiat dezbateră. La final, Janet părea neafectată, iar Hillerson a refuzat să îi strângă mâna când a plecat. Când cineva l-a prins pe cameră și l-a întrebat cum i s-a părut, Hillerson a exclamat agitat: „A tot întrebat *de ce!*” Ceea ce într-o oră a devenit un meme viral. „A tot întrebat *de ce!* e acum sloganul neoficial al campaniei lui Janet. Când am primit de la Gavin un mesaj în care scria: *Tot meritul a fost al tău, puștoaico, jos pălăria*, mi-am permis în sfârșit ca pentru o clipă să mă simt profund mândră de mine însămi. Deși era încă supărat pe mine pentru Scoția, Jamie a deschis una dintre sticlele lui de vin bun (din care nu putea bea) și a ciocnit cu mine un pahar de apă.

I-aduc mâna aproape de gură și o sărut, observând petele din jurul cuticulelor. S-a simțit mult mai bine, aproape complet recuperat, așa că în ultimele două zile a insistat să rașcheteze și să lustruiască podelele de la al doilea etaj al casei. Un psiholog probabil c-ar analiza simbolismul situației, dar el a vrut doar să profite de perioada cât suntem plecați, ca podelele să se poată usca și mirosul să se disipeze.

Îl privesc printre gene și adopt o voce de pisicuță cochetă cu care-l fac mereu să dea ochii peste cap.

— Mă urăști?

Ca la un semn, Jamie dă ochii peste cap.

— Am făcut față unor situații mai grele decât un weekend cu familia.

Privesc pe fereastră.

— Chiar ai crescut aici?

— Parțial. Vara, în vacanțe.

— Taci! strig eu, când Jamie cotește dând la iveală un peisaj cu stânci cenușii, zimțate, ce se continuă în jos cu o pășune de un verde primăvărat, împânzită de ziduri mici din piatră și presărată cu turme de vite cu lâna groasă. În stânga noastră observ o casă veche, abandonată, cu porțile deschise. Înainte să am timp să spun ceva legat de frumusețea ei, Jamie întoarce Astonul și pătrundem prin poartă.

Dumnezeule.

Drumul se întinde drept înainte, mărginit de stejari înalți, ale căror coroane se arcuiesc deasupra noastră, coborându-și pălăriile frunzoase într-un gest măreț de întâmpinare. Accelerează, coborând pe alee. Cu gura căscată, privesc spre casa ce se întrezărește printre crengile copacilor. Scuze, am spus casă? Voiam să spun domeniu. Castel. Complex. Ecosistem.

Jamie accelerează și frânează cu zgomot de parcă am face o oprire la service în cursa Indy 500. Când ne oprim, derapând, pietrișul zboară. Ridică frâna de mână, privește spre mine și trage aer adânc în piept. Deschide portiera și iese afară. Eu nu pot să ies. Nu încă. Pot doar să privesc, uimită, fațada din marmură a casei. Latura aceasta arată ca Blenheim (probabil este din aceeași perioadă) dar aripa din dreapta pare mult mai veche și seamănă cu aceea a unui castel, cu turnuri și creneluri.

Când cobor din mașină, ușile de la intrare se deschid și iese Antonia, bătând din palme. O altă femeie, pe cât de înaltă, pe atât de lată, cu o clăie de păr alb ciufulit, coboară treptele în urma ei, mergând legănat. Poartă șorț, are un prosop peste umăr și se duce glonț spre Jamie, venind spre el ca un zid de cărămidă, învăluindu-l într-o îmbrățișare. Se dă înapoi, privindu-l încruntată.

— la să mă uit la tine! spune ea.

Jamie stă drept și întinde brațele ca la o inspecție la armată.

— Exact cum am bănuț. Prea slab, zice ea, clătînând din cap.

Întinzând un deget durduluiu, indică undeva în spatele ei.

— Supa e-n casă. Am făcut-o special.

Jamie se uită la mine cu un zâmbet cald, autentic, pe care nu l-am mai văzut de o săptămână.

— Ella, ea e Smithy, iubirea vieții mele. Supa lui Smithy are proprietăți curative.

Smithy mormăie a aprobare. Mă privește mai îndeaproape, întinzând mâna. Îi strâng mâna.

— Tu trebuie să fii sărbătorita pentru care se agită atât toată lumea.

Antonia vine spre mine să mă îmbrățișeze, spunând:

— Deci în sfârșit ai scăpat de profesorul acela groaznic și scorțos, da? Cum îl cheamă? Nu mai contează, te-ai descurcat foarte bine. Ai adus cu tine un băiat superb.

— Aș putea la fel de bine să mă sui în mașină și să plec, spune Jamie, nu neapărat în glumă.

Antonia pufnește.

— Bine, dacă vrei să fii un nesuferit.

Merge spre fiul ei și îl îmbrățișează. Jamie o sărută pe vârful capului. Nu contează ce va urma, deja sunt extrem de fericită. Simplul fapt că îi văd aici, împreună, că am cunoscut-o pe Smithy, compensează tot ce-a fost

săptămâna trecută.

Jamie își pune un braț în jurul Antoniei și pe celălalt în jurul lui Smithy și se întoarce cu fața spre casă.

— Mamă, i-am promis Ellei marele tur și de-abia așteaptă. Știi că-i pasionată de istorie, iar tu ești exact persoana care...

Se oprește și stă locului. Îi urmăresc privirea, îndreptată spre ușa deschisă.

William apare, uitându-se la noi cu un aer superior. Dă din cap.

— Bună.

Se uită la mine.

— Bine ai venit, Eleanor.

— Mulțumesc, răspund eu. Sunt foarte bucuroasă că sunt aici.

Se întoarce din nou spre Jamie, se uită la el, cântărindu-l din priviri.

— Jamie.

— Tată.

— Arăți mult mai bine. Decât înainte.

— Și tu. Decât înainte.

Se uită unul la altul, în tăcere. Doi tauri la capetele opuse ale unei pășuni.

— Băieți, vă rog, șoptește Antonia, îndreptând capul spre Smithy. Chiar e nevoie să fiți atât de exuberanți în fața personalului?

Smithy râde ușor. Râsul ei sună exact cum mi-am imaginat. Trebuie să îmi mușc buzele ca să nu-i urmez exemplul.

William se înroșește.

— Da, ei bine. O să îl rog pe Colin să se ocupe de bagaje și tot restul.

Apoi se întoarce înapoi în casă. Jamie trage aer în piept și pornim cu toții în urma lui.



Antonia, indicând o baie amplasată sub scări, spune zâmbind ușor:

— Lemnul de pe pereții aceștia a fost adus din castelul Warwick, în timpul Reformei.

După care Jamie îmi șoptește:

— Din Kenilworth.

Antonia continuă:

— Chiar înainte ca stră-stră-stră-străbunicul meu să primească terenul și casa aceasta de la James al Șaselea.

(Jamie șoptește, „Al cincilea”.) Pe un coridor lung de cincisprezece metri

care dă spre iaz, Antonia arată spre un portret și spune:

— Acesta este strămoșul lui Jamie, MacTartanish, care s-a ascuns de englezi în timpul Războiului Tan, deghizându-se în femeie și stând în bucătărie, cu servitorii. (Jamie șoptește „MacTavish și erau grajduri”)

Antonia indică o cameră cu pereți din piatră ce seamănă cu o temniță amplasată într-un turn și spune:

— În încăperile astea a închis-o Elizabeth pe Maria Stuart, în 1437.

Jamie:

— Absurd.

Antonia:

— A fugit coborând pe un cearșaf legat de radiator.

Jamie:

— Îți dai seama, un radiator medieval.

La etaj, dăm de un hol lung și lat ce are înșiruite de-o parte și de alta uși albe, înalte. Două dintre ele, amplasate una în fața celeilalte, sunt deschise.

— Aceasta va fi camera ta, spune Antonia, făcând semn spre cea din dreapta.

O urmez și observ că geanta mea și-a făcut apariția pe un scaun ce se află la picioarele unui pat masiv cu baldachin cu perdele din brocart greu, vechi. Patru ferestre uriașe lasă să se vadă domeniul uriaș până la stâncile ce se observă în zare. Fiecare piesă de mobilier de aici și-ar găsi loc într-un muzeu.

— E uimitor.

Sunt pe cale să îmi manifest și mai tare entuziasmul, dar Jamie, care s-a vânzolit prin cameră, căutând ceva, vorbește primul:

— Mamă, unde mi-e valiza?

— În Camera Trandafirilor, dragă.

Jamie își pune mâinile în șold. Îi aruncă Antoniei o privire serioasă.

— Chiar așa?

Ea merge spre ușă, apropiindu-se de mine.

— Tatăl tău și cu mine ne-am gândit că e mai bine așa. Sunt tradițiile casei, tradiții de lungă durată, statornice.

— Care datează de la invazia eschimoșilor din 45 î.Hr., mormăie Jamie.

Antonia se apleacă spre mine, șoptind.

— Ți-am pus papuci lângă pat. Noaptea, podeaua din hol e răcoroasă. N-am vrut să-ți înghețe picioarele.

lese pe hol, lăsându-ne pe mine și pe Jamie singuri.

— Ce a spus? întrebă el.

Pare enervat, nerăbdător. Iisuse. De fiecare dată când se apropie de William pare contaminat de cele mai neplăcute laturi ale personalității acestuia.

Îl strâng de braț.

— O să fie bine.

Jamie răsuflă. Știu de ce este supărat că stăm separat. Încă nu am avut ocazia să fim împreună – dată fiind recuperarea lui și podelele și, cum ar veni, lovitura sub centură din partea mea.

Jamie pare să se relaxeze.

— Da. Bine atunci.

Se uită prin cameră. Tapetul cu iriși, obiectele aurite, mulțimea de perne decorative. Pare că meditează. În mod clar a trecut ceva timp de când a pășit ultima oară în încăperile astea. De fiecare dată când mă întorc în casa în care am crescut, mă șochează cât de mică este. Evident, aici nu-i vorba de o experiență similară, dar înțeleg ce înseamnă să vezi ceva familiar cu alți ochi.

— Este mai degrabă... pretențios, murmură Jamie. Și rece.

— Ador asta. Totul. Fiecare colțisor.

Ridic privirea spre el.

— Și pe ea o iubesc.

Se uită la mine, privindu-mă în sfârșit în ochi. E o flacără ce se aprinde acolo, o flacără pe care nu am mai întrezărit-o de luni de zile. O flacără ce arde liber, nestăvilită. Ca în *Plaja de la Dover*. Ca în cămară. Ca în sufrageria lui. O flacără ce se poate transforma în mai mult.

— Și eu o iubesc, murmură el.

Nu înțeleg cum de amândoi putem spune cu atâta lejeritate asta despre mama lui, dar nu am spus același lucru unul despre celălalt. Poate că nu e ceea ce simte. Poate-i doar faptul că e englez. Poate se protejează.

Eu știu de ce n-o fac.

Mă ridic pe vârfuri. Îl sărut încet. El mă sărută la rândul-i. Nu la fel de încet.

— Veniți? strigă Antonia de pe hol.

Jamie mormăie, ca un urs nemulțumit.

Antonia ne conduce înapoi la parter, descriindu-ne frescele și bătălia pe

care o ilustrează (chiar și eu îmi dau seama că-i, de fapt, o vânătoare). Ne oprim în fața a două uși din stejar masiv.

— Ultima oprire.

Antonia zâmbește.

— Biblioteca. Locul în care Jamie l-a încuiat pe fratele lui care avea pe el o armură.

— El m-a rugat!

— Să-l încui peste noapte?

Râd. Antonia face un semn din cap prin care-mi indică ușile.

— Fă tu onorurile.

Bucuroasă apuc mânerurile rotunde și deschid cu avânt ușile duble, de parcă eu aș fi aceea care prezintă mamei și fiului camera...

De ce sunt baloane?

De ce sunt panglici?

De ce zâmbește William?

Ce-i cu ei aici?

— Surpriză! strigă cu toții.

Charlie, Maggie și Tom (care poartă un fel de costum de vânătoare și cizme de cauciuc) se reped spre mine și mă îmbrățișează cu toții. Îmi dau lacrimile. Peste umărul lui Charlie văd cum zâmbetul lui Jamie se transformă în râset atunci când el și Antonia se îmbrățișează. Îl aud spunându-i mamei sale:

— Surpriză totală.

— N-avea cum să iasă mai bine, spune ea la rându-i.

Îmi desprind un braț și îl întind spre amândoi. Jamie își trece degetele prin ale mele. Se apleacă și mă sărută pe obraz, iar un val de căldură mă cuprinde, un foc puternic într-o noapte de iarnă. El a plănuit asta. Chiar dacă era supărat pe mine, chiar dacă nu a vrut să vină, a făcut asta pentru mine.

Îl iubesc pe omul ăsta. Iubesc tot ce ține de el.

Îmi promit că o să îi spun asta.



După ce servim un ceai aniversar în bibliotecă, deschid cadourile. Am primit o colecție de cărți (folosite) de filosofie de la Tom, un jurnal legat în piele de la Maggie și o sticlă de scotch bun de la Charlie, ce primește aprobarea lui William, care dă din cap a încuviințare. Deși iese mai mereu

din cameră ca să răspundă la telefoane, se întoarce de fiecare dată. Și deși nu ne-am spus nimic unul altuia, am schimbat câteva zâmbete încordate și gesturi de încuviințare din cap. Progresăm?

Jamie îmi dă o ultimă felicitare.

— De la Ce.

Privesc plicul ce are scris pe el, cursiv, numele meu. Când îl deschid, Jamie continuă:

— Și-a dorit enorm să fie aici, dar a avut o obligație de la care nu s-a putut sustrage.

Maggie, care stă pe un scaun vizavi de mine, lângă Tom, îl împunge în coaste.

— Ce păcat.

Tom pare distras, preocupat. Încă n-o poate privi pe Maggie în ochi.

— Cecelia Knowles? Istorie antică.

Ea se uită confuză, dar continuă să îl tachineze.

— Serios?

Tom încuviințează.

— Am trecut peste. Era prea mult teren fertil.

Charlie, care a trecut în revistă edițiile princeps din încăpere, bombăne fără ca măcar să se întoarcă spre Tom:

— O, Dumnezeule, ce să fie acum? Regnul vegetal, mineral sau animal?

— Nu am voie. Să spun. Deocamdată.

Maggie se apleacă din nou în față, ținând mâinile pe genunchi, rămasă fără cuvinte. Chiar atunci când scot din plic un voucher pentru un spa din Oxford (și îi mulțumesc în gând Ceceliei pentru că a știut exact ce îmi trebuie), privirea mi-e atrasă de Maggie și Tom, care stau acum unul lângă altul ca două bufnițe ce împart o creangă, privind drept înainte. Maggie îmi vede privirea încruntată.

Dar apoi Jamie se apleacă spre mine și îmi șoptește în ureche:

— Cadoul meu vine mai târziu.

Mă întorc spre el, ridic o sprânceană și îi șoptesc la rându-mi:

— Ar fi cazul.

— Nu e ce crezi tu.

Se uită spre gura mea.

— Adică, ar putea fi la fel de bine și asta.

Mă privește din nou în ochi.

— E un altfel de cadou. Mai degrabă nătâng și sentimental. Nu poate fi arătat în public.

Înainte să pot răspunde, îmi sună telefonul. Îl scot din buzunar și în cameră se așterne tăcerea.

— Nu mă băgați în seamă! spun eu și toată lumea își reia conversațiile.

Toată lumea cu excepția lui William, care continuă să mă privească. Se repetă scenariul de la balul Blenheim. Mă ridic în picioare și îndreptându-mă spre unul dintre colțurile bibliotecii răspund:

— Gavin.

Mă întâmpină un „La mulți ani” pe speaker, redat firav. Janet cântă teribil de fals, iar vocea de bas a lui Gavin o acoperă, dar tot e foarte drăguț din partea lor. Când termină, aplaudă. Se aplaudă singuri. Oare de ce fac oamenii asta?

Râd.

— Foarte drăguț! Mulțumesc. Vă mulțumesc amândurora!

— Câți ani ai acum? Întreabă Janet, cu un chicot în voce.

— Douăzeci și cinci.

Gavin mormăie.

— Am șosete mai vechi de-atât.

— Hai, Gavin, ripostează ea. Asta-i de fapt o veste bună. Faptul că are douăzeci și cinci de ani și așa mai departe.

— Vai, Janet, ai dreptate. E o veste foarte bună.

Mă zgârie pe urechi de parc-aș fi intrat pe o altă frecvență. Simt că-i vorba de o discuție regizată. De vorbe cu subînțeles, de făcut cu ochiul și de dat coate.

— Cum așa? Întreb eu.

— Ei bine... oftează Gavin teatral. Știi cât de greu ne-a fost să găsim pe cineva pentru poziția de director politic adjunct.

Doamne, așa e. Practic, de luni de zile numai despre asta vorbim. Lui Janet nu îi place niciunul dintre oamenii pe care eu și Gavin i-am recomandat și am rămas fără alternative.

— Ne-am dat seama că există un detaliu, o calitate, pe care nu o avea niciunul dintre ei.

Mi se usucă gura.

— A, da?

— Niciunul dintre ei nu avea douăzeci și cinci de ani.

— Niciunul! ciripește Janet.

— Și am decis că e un criteriu obligatoriu. Pur și simplu n-am putea angaja pe cineva care nu are douăzeci și cinci de ani.

Simt că zâmbetul ce mi se așterne pe chip e pe punctul s-o ia la goană.

— Sunt complet de acord, reușesc să spun.

— Bun, spune Gavin. Așa ne-am gândit și noi.

Râd amândoi.

— Deci, te bagi?

Atunci când treci printr-un moment în care viața ta se schimbă pentru totdeauna, se întâmplă un lucru ciudat. De obicei, un astfel de moment capătă importanță doar în plan retrospectiv. De exemplu, atunci când privești în oglinda retrovizoare drumul pe care ar fi trebuit să-l urmezi. Nu e cazul acum. Senzația de acum cred că e aceea pe care o ai când îți vezi iubitul lăsându-se într-un genunchi sau când vezi o liniuță în plus apărând pe testul de sarcină. La polul opus ar fi ceea ce simți când deschizi ușa de la intrare și vezi un polițist trist ținând cascheta în mână.

Ceea ce mă face să-mi amintesc de o altă aniversare a mea, de acum doisprezece ani. Alung acest gând.

— Mă bag! Mulțumesc! Mulțumesc amândurora.

— Dar ține minte, spune Gavin, folosind din nou acea tonalitate gravă a lui. Bucură-te de restul timpului petrecut acolo. Pentru că pe unsprezece iunie caleașca se va transforma într-un dovleac și servitorii în șoareci. Vii acasă și o să ne ajuți să schimbăm lumea. Contăm pe tine.

— Așa rămâne, răspund eu.

Închidem și merg de parcă aș pluti, amețită, spre prietenii mei. Mă așez din nou lângă Jamie. Mă ia de mână.

— E totul în regulă, Eleanor? întreabă Antonia.

— Da! spun eu senină. Îmi cer scuze pentru asta.

— Nu-i nevoie, dragă. Dar, dacă ne permiți... avem ceva pentru tine. William și cu mine, clarifică ea.

William se așază în spatele scaunului ei. Arată ca și când ar poza. De fapt, îmi vine în minte fotografia din sufrageria lui Jamie și îmi dau seama că a fost făcută în această bibliotecă. William îi pune o mână pe umăr, iar ea scoate din buzunar o cutie mică, din catifea albastră. Marginile sunt roase, indicând vechimea. Atunci când Antonia întinde brațul, expunând cutia pe care o ține în palmă, inima mi se strânge.

— Se pare că te cer în căsătorie, glumește Jamie.

Văzându-mă că ezit, Antonia aduce cutia mai aproape de mine.

— Haide.

O iau. Încerc să fac în așa fel încât să nu îmi tremure mâna. Încerc să respir.

Deschid capacul. Este exact ceea ce nu voiam să văd. Un inel. Un inel cu diamante. Dau să îl înapoiez.

— Antonia, te rog, este...

— Diamantul are un defect, spune Antonia. Nu e valoros, serios. Nu trebuie să refuzi. Jamie ne-a spus că nu ești o persoană pasionată de bijuterii, spune ea, zâmbind. Este ceva legat de pasiunea pe care o ai pentru istorie, o amintire pe care ai putea-o prețui.

Ridic privirea spre ea.

Trage aer în piept.

— Înainte de război – de primul – o americană bogată s-a căsătorit cu cineva din familia asta. Cam fără voie. Ea era mai mult decât mulțumită de un tânăr funcționar asupra căruia se decisese, dar tatăl ei n-a fost de acord cu logodna lor și a trimis-o în sălbăticiile Scoției. Acesta e inelul pe care i l-a oferit funcționarul.

Mă uit din nou la el. Diamantul este încercuit de smaralde, un diamant mic, dar bine lucrat. Inelul pare nou-nouț. Niciodată purtat.

— A păstrat inelul în fundul sertarului de la noptieră. Acum, tu poate că o compătimești, dar nu e cazul. Mariajul ei a fost surprinzător de fericit. A avut patru copii. Cel mai mare dintre ei a fost tatăl meu. Bunica mea și cu mine am fost foarte apropiate.

William intervine stânjenit:

— Vezi tu, era și bunica mea după soție.

În cameră se face liniște. Antonia se uită la el și zâmbește, mângâindu-i ușor mâna.

— Da, dragă, chiar așa este.

Se întoarce înapoi la mine și continuă:

— Bunica n-a mai știut nimic de funcționarul ei. A făcut ce i s-a spus – ei bine, ce i s-a cerut de fapt să facă – și cu toate astea a avut o viață plină. Acum, nu putem alege ce-o să ni se întâmple în viață, după cum știm cu toții. Cu toate astea, putem alege ce să facem cu ceea ce ni s-a dat.

Face o pauză.

— Așa că acest inel este pentru tine. În semn de mulțumire din partea a doi părinți care sunt destul de impresionați de alegerile pe care le-ai făcut în situația în care te-ai aflat.

Se uită repede spre Jamie și îmi zâmbește. Privirea ei mă captivează. O privire îngreunată de soarta celor doi copii ai ei. Dintre care unul se află aici, altul nu. Și totuși, poate să îmi zâmbească. Să îmi mulțumească. Să îmi ofere o moștenire de familie ca unei fiice.

Sunt conștientă c-am rămas cu gura căscată. Mă întorc spre Jamie. El ridică din umeri și spune:

— Povestea asta-i adevărată.

Îi văd pe Maggie, Charlie și Tom făcând schimb de priviri confuze, curioase, dar sunt prea politicoși ca să vorbească, să ceară lămuriri.

Apoi, ca și când nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, Antonia își privește ceasul și se ridică.

— Trebuie să vorbesc cu Smithy despre friptură. La mulți ani, draga mea.

Se apleacă și mă sărută pe obrazul înmărmurit, se îndreaptă de spate și pornește spre ușă.

Jamie strigă după ea:

— N-ai de gând să îi spui numele bunicii tale?

— O, vai, desigur.

Oftează, întorcându-se pentru scurt timp spre mine.

— Carolina Vanderbilt.



În momentul de față sunt atât de sătulă, că nu mai încap nimic.

— Jamie, unde este baia?

— Te conduc.

— Nu, arată-mi doar calea.

Am spus-o pe un ton mai tăios decât am intenționat.

Jamie îmi arată încotro s-o iau, traversez foaierea și apoi înaintez pe un hol lung. Îmi doresc să ies pe ușa din față, ca un cal care iese din țarc. Însă pentru un minut o să mă închii într-una dintre cele douăzeci și șapte de băi. Doar un minut.

În cele din urmă găsesc baia, închid ușa și mă sprijin de ea, respirând. Inspir și expir. Inspir și expir.

Îmi zăresc chipul în oglinda superbă de deasupra chiuvetei. Aproape că

văd gândurile cum intră și ies din cap ca trenurile în Metro Center³¹ la ora de vârf.

Vreau să îl privesc din nou, să mă concentrez asupra lui pentru o clipă. Scot cutia din buzunar și o deschid. Tinichea sau nu, inelul chiar este frumos. Îl iau din cutie cu grijă și – *la naiba!* – îmi alunecă din mână și cade în chiuveta de cupru. Mă aplec să-l iau, încercând să-l prind înainte să cadă în scurgere. Îmi scapă dintr-o mână și dau să îl iau cu cealaltă, prinzându-l sub palmă. Ridic încet mâna, prinzându-l între degetul mare și cel arătător, dar în cele din urmă îmi scapă și mai aproape de scurgere. *lisuse!* Încerc cu disperare, pentru ultima oară, cu ambele mâini, înainte să dispară în iadul scurgerii. L-am prins!

Stabilizez mâinile înainte să apuc ușor inelul din chiuvetă și să îl pun cu grijă înapoi în cutie.

N-o să-l mai scot de acolo niciodată. Este ca și când inelul știe că nu merit să fie al meu.

Mă uit în oglindă. Un director politic adjunct proaspăt numit în funcție se uită la mine.



Nimic nu se compară cu mirosul de mâncare bună pregătită de oameni care se pricep. Smithy este unul dintre acei oameni.

— Înainte să plecăm, îmi arăți cum să fac *coq au vin*? o întreb eu.

Chipul ei se luminează.

— Îți place, așa-i?

— Este cel mai bun lucru pe care l-am mâncat vreodată.

Și nu o lingușesc. Am devenit dependentă de *coq au vin*-ul lui Smithy.

Charlie, Maggie și Tom explorează domeniul, iar Jamie, obosit după drum, trage un pui de somn.

Privesc cum Antonia și Smithy termină de aranjat masa pentru cină. Mi-au dat o sarcină mărunță, să împăturesc șervețele. Dar mai întâi au trebuit să mă învețe cum să fac asta. N-aveam idee că sunt atâtea moduri de-a o face.

Deodată, William apare în bucătărie, dar observându-mi prezența se oprește din mersul lui hotărât. Are un moment de ezitare, de parcă a intrat în toaleta femeilor dintr-un restaurant.

³¹ Cea mai importantă stație de metrou din Washington (n. red.).

— Bună, mormăie el. Am terminat pe ziua de azi. Am venit să văd dacă pot să ajut cu ceva.

Privesc în jos.

— Vrei să mă ajuți să împăturesc?

— În mod sigur o persoană e îndeajuns.

Se uită la Antonia. Apoi, părând că își dă seama cu întârziere ce a răspuns, mă privește din nou.

— Dar mulțumesc.

Antonia vine spre el, ștergându-și mâinile ude de șorț. Îl ia de cot și îl conduce spre o ușă frumoasă, veche, din fier forjat, la care m-am tot uitat, încercând să îmi dau seama unde duce.

— Coboară în pivniță și alege niște vin. Șampanie pentru început.

— Colin poate să aleagă, știi că nu sunt cel mai bun la...

— Am deplină încredere în tine, spune ea. Acum, du-te!

William oftează, arătând ca un copil care a fost certat și iese prin ușa din fier, dispărând pe o scară în spirală. Este înduioșător felul în care acest om arogant, impulsiv, i se supune soției sale. Antonia se întoarce spre bufetul din mijloc unde tăia o ceapă. După un moment, spune:

— William este chiar fericit să te vadă. Știe că datorită ție îl avem pe Jamie aici. E încântat. A vorbit despre asta zile întregi.

— Până acum au vorbit?

Smithy privește spre noi în timp ce frământă cocă, ținând buzele strânse, urmărind totul.

— Când nu-și spun o vorbă, atunci comunică cel mai mult, dacă e să măntrebi pe mine, spune ea.

Mă aplec.

— Ar trebui să stea încuiați într-o cameră până când unul dintre ei se va târi afară, însângerat și victorios, mâncând inima celuilalt.

Antonia pufnește.

— S-ar putea, nu m-ar surprinde...

Ridică privirea și chipul îi e luminat de acel zâmbet special, rezervat lui Jamie.

— Băiatule! Te-ai trezit. Te simți mai bine?

Acesta se sprijină de cadrul ușii, arătând adorabil. Încă are părul ciufulit după somn, iar cămașa îi este încheiată greșit la nasturi. Vocea lui este guturală atunci când spune:

— Da, noroc. Am dormit chiar bine, de fapt.

Vine spre mine și mă sărută pe cap. Mă sprijin de el, ador mirosul de Jamie adormit.

— Cu ce vă ajuta?

— Cu împăturitul?

El n-o să mă refuze.

Încuviințează și se așază pe scaunul amplasat lângă al meu. Tăcerea care umple bucătăria îmi dă o senzație de calm pe care nu am mai simțit-o de nu mai știu când. Membrii unei familii, trebăluind împreună, pregătind masa. Este atât de... firesc. Cu excepția lui William. Aparține locului, dar cu toate astea prezența lui ar crea tensiune. Dacă bărbații aștia doi s-ar putea vedea așa cum îi văd eu, ca pe niște băieți, plini de tandrețe. Au pierdut din vedere...

— Jamie, putem să bem șampanie? Acum? Întreb eu.

— Desigur.

Se ridică, mă sărută.

— Mă duc până sus să îmi iau un pulover. În pivniță e cam răcoare.

Pleacă, iar în bucătărie se face liniște.

Antonia și Smithy se uită una la alta și amândouă la mine. Antonia, făcând ochii mari, șoptește:

— Ce fată deșteaptă.

Încep să mă panichez. Nu ăsta era planul. Planul era să avem un summit mediat, pașnic, de tip Camp David.

— Crezi? A fost ceva spontan, nu m-am gândit prea mult...

— A fost genial.

— Să pregătim whiskey-ul și pansamentele? glumește Smithy, lovind aluatul de masă.

Antonia respiră sacadat, iar mina relaxată a dispărut.

— Și acum?

— Acum cred că așteptăm.

— Bine, așteptăm.

Ne întoarcem la sarcinile noastre. Smithy continuă să lucreze la aluat.

Antonia începe să toace tot ce vede.

— Dacă au nevoie de un arbitru? Adică, te pricepi foarte bine la asta.

Vorbesc repede.

Antonia se oprește din tocat și se uită la mine.

— Ar trebui să îi lăsăm un timp. Puțină intimitate, nu crezi?
— Da. Absolut. Sigur.
— Îi lăsăm douăzeci de minute. Dacă nu apar, mergem acolo pe scările din spate.
— Există scări în spate?
În voce mi se citește disperarea.
Antonia încuviințează.
Eu împăturesc. Antonia toacă.
Împăturit. Tocat. Aluat lovit de blat. Împăturit. Tocat. Aluat lovit de blat.
— Douăzeci de minute trec greu, spun eu.
— Zece minute atunci. Le dăm zece minute.
Împăturit. Tăiat. Lovit.
Smithy se uită când la una, când la cealaltă, ochii i se mișcă precum un metronom.
Împăturit. Tăiat. Lovit.
Antonia și cu mine ne oprim. Privim una la alta.
Fără să scoatem o vorbă, ieșim amândouă din bucătărie.

CAPITOLUL 26

*Ne regăseam în acea dispoziție rară
Când sufletele între ele se-nțeleg,
Ca un torent ce se-mpreună cu un altul,
Într-o vârtoare calmă.*

Coventry Patmore,
Clipele de plăcere ale lui Rosy, 1876

„Scările din spate” se află într-unul dintre turnuri. Spirale de piatră bătute de vreme, care duc spre ceea ce ar fi putut fi o temniță. În mod sigur o să revin aici mai târziu să explorez. Asta dacă o să mai fiu aici. Dacă nu cumva voi fi la vreun interogatoriu al poliției.

Antonia merge în fața mea și, la ultima treaptă, chiar înainte să trecem pe sub o arcadă, se oprește. Se aude sunetul unor pași ce vin spre noi, iar ecoul lor răsună în tunel. Ne retragem, așa încât să fim ascunse privirii de curba pe care o face zidul din piatră. Se aude o tuse ușoară, care-mi dau seama că este a lui Jamie. Ne dăm seama că se întoarce, înainte să ajungă la noi și se oprește.

— O! Scuze.

— Nu-i nimic, îl aud pe William spunând, și realizez că pivnița trebuie să se afle de partea cealaltă a zidului de care ne sprijinim noi.

— Pot să te ajut cu ceva?

Amplificată de ecoul pivniței, vocea lui William pare și mai amenințătoare.

— Ella m-a rugat să aduc șampanie.

Jamie se oprește.

— Deși încep să cred...

Antonia și cu mine ne aruncăm priviri vinovate.

— Mda, mormăie William. Ei bine, de vreme ce ai venit, ai putea la fel de bine...

— Sunt sigur că te descurci.

Se aud pantofii lui Jamie, de parcă dă să plece.

— Jamie.

Vocea lui William este încordată.

— Putem să vorbim?

Îmi țin respirația. Antonia și cu mine ne uităm lung una la cealaltă, stând ca pe ace. Jamie oftează.

— Trebuie?

Antonia închide ochii, părând la fel de dezamăgită ca mine. *La naiba, Jamie.*

— Desigur că nu, pufnește William. M-am gândit că ai putea să îmi spui ceva despre vin, dar sunt și eu în stare să...

— Cred că ea a zis ceva de șampanie...

Chiar și despre vin îi vine greu să vorbească.

— Nu contează.

Zgomotul pașilor lui Jamie răsună în tunelul vechi de piatră și apoi se stinge.

Antonia și cu mine ne uităm una la alta. Să plecăm? Să rămânem? De partea cealaltă a zidului, îl auzim pe William cum caută printre sticlele de vin. Se aude sunetul unor sticle lovindu-se de lemn, al unor sticle scoase de pe raft și puse la loc. Apoi, o tăcere bizară.

Iar apoi, pocnetul scos de o sticlă ce se sparge.

Antonia și cu mine tresărim. Nu sună ca și cum ar fi fost scăpată din mână, ci ca și cum ar fi fost aruncată. Respirația lui William devine atât de zgomotoasă, încât se aude de după colț, guturală și gătuită. Taurul a intrat în magazinul de porțelanuri.

Apoi urmează hohote de plâns. Hohote sălbatice, bestiale. De pe buzele Antoniei se desprinde un geamăt firav, dureros și se întoarce ca să meargă spre el. O apuc de mână. Se uită la mine, uimită. Îi fac semn spre hol și apoi spre urechile mele.

Se aud pașii lui Jamie care revine.

Pesemne că și William îi aude, pentru că se oprește din plâns. După sunetul pașilor, Jamie trece pe după colț, ajunge în pivniță, apoi se oprește iar.

— Sper că nu alegi un Château Lafite.

Apoi:

— Când urcam scările, mi s-a părut că aud ceva.

William nu răspunde. Jamie nu se mișcă.

— Totul e în regulă? întrebă Jamie.

— Cutremurător de bine, spune William, printre sughițuri.

— Așa pare.

— A alunecat. Nimic special.

— Aduc mătura.

Vocea lui Jamie se aude tot mai slab în timp ce se afundă mai adânc în pivniță.

— Lasă, o să îl rog pe Colin, sau pe unul dintre...

Dar aud scârțâitul unei balamale vechi și pe Jamie, care spune:

— Mă ocup eu.

— Nu. Las-o moartă. Ultimul lucru de care am nevoie e să te tai.

Se aude cum sticla zgârie podeaua.

— La naiba, am zis s-o lași! explodează William. Oare pot să fac ce vreau în nenorocita asta de casă a mea?

— Pentru numele lui Dumnezeu, încerc doar să...

Niște pași ceva mai grei se îndreaptă spre holul tunelului.

— Da, desigur. Pleacă. Doamne, cât urăsc...

Jamie se oprește. Îmi imaginez cum strânge din fălci, din pumni, fiecare parte a lui încordată ca un arc, gata să sară.

— Continuă, îl provoacă William. Urăști...? Evident ai ceva de spus, așa că spune-o, nerecunoscătorule...

— Stop!

Tăcere. Apoi:

— Ultimul cuvânt al lui Oliver, mai ții minte?

— Ce încerci să mai răscolești acum?

Antonia mă ia de mână.

După un moment, Jamie continuă.

— Ne aflam de-o parte și de alta a patului său, ne certam din cauza lui, iar el a spus: „Stop”. Te-ai prefăcut că nu ai auzit. „Stop”, și apoi a leșinat. Nu și-a mai recăpătat cunoștința. Patru ore mai târziu, a avut nevoie de ventilare și eu a trebuit să iau decizia. Și tu m-ai urât din cauza asta. „Stop.” Cuvântul lui, nu al meu.

Antonia mă strânge de mână și văd cum ochii i se umplu de lacrimi care se revarsă, prelingându-se pe obraji ca o cascadă.

— Nu știam, spune William. N-am auzit...

— „Stop.”

După o clipă, se aude din nou sunetul scos de cioburi.

— Dă-mi coșul de gunoi.

Jamie oftează. Se aude sunetul unui coș de metal târât pe podea, apoi

cel de sticlă aruncată în el.

— M-ai răscolit, spune William pe un ton mai ferm.

— Și tu m-ai secătuit, răspunde Jamie.

— Cum așa? strigă William. Poate că dacă te-ai fi consultat cu mine, în loc să te fi purtat ca un copil bosumflat...

Coșul este lovit de podea. *O, Doamne, o să se ajungă la bătaie?*

— Tu ai spus, țipă Jamie, iar trupul lui era cald încă în fața noastră, ai spus: „De ce Oliver? De ce a trebuit să fie Oliver?”

Fac ochii mari. Ca și Antonia. Nu știa nici asta?

Până și William pare consternat.

— N-am spus niciodată așa ceva!

— Ba da.

— N-aș spune niciodată!

— Mai întâi m-ai învinovățit pentru că l-am omorât și apoi ai pus sare pe rană dorindu-ți să fi fost eu în locul lui.

— Nu! Nu-i adevărat! Un tată nu alege...

— Ei haide, termină, ai fi făcut schimb cu plăcere...

— Vorbeam despre mine! tună William. Aș fi vrut ca eu să fi fost cel care stă întins acolo! Eu! Nu tu! Dumnezeu, nu tu.

Se aude o respirație răgușită și apoi:

— Am spus ce am spus, Jamie. Așa am făcut. Te-am învinovățit, da.

Vocea lui William este la fel de încordată ca un ceas întors prea tare.

— Dar să-mi doresc să fii mort? Te iubesc! A fost doar... durerea nu avea unde să se ducă, vezi tu, nicăieri unde să...

În pivniță răsună hohote de plâns, transformate în ecou de pereții din piatră. Mă uit la Antonia, dar are ochii închiși. Jamie se străduiește să-și recapete răsuflarea, controlul.

— Scuze, spune el. Ce ai spus. A fost pur și simplu... neașteptat.

Când vorbește din nou, William pare uimit.

— Ce am făcut, sincer, Jamie, ce am făcut ca tu să crezi că mi-aș dori vreodată...

— Nu vorbeam de asta.

Jamie își drege glasul.

— Adică ba da, de asta. Dar cuvântul „iubire” m-a surprins.

— Ei, serios acum, spune William zeflemitor. Nu te purta ca și când n-ai știi.

În cele din urmă se aude zgomotul cioburilor, întrerupând tăcerea. Iarăși. Jamie vorbește, de data asta pe un ton mai controlat:

— Am văzut orice altceva. Dezamăgirea. Furia ta. Dar iubire? Nu. Stă închisă în tine ca vinurile astea, care așteaptă să fie băute, savurate, dar sunt prea valoroase pentru a fi deschise. Te temi că odată ce vor fi băute, vor dispărea, nu va mai fi nimic. Ei bine, într-o zi, vor dispărea oricum, fie că le bei, fie că nu.

— Ești un adevărat poet, îți recunosc acest merit, spune William.

Jamie oftează, înfrânt, mormăind ceva care îl face pe William să contreze.

— Ei, haide, acum, glumesc. Eu... înțeleg. Ce spui tu. Înțeleg. Dar tatăl meu...

— Drace! șuieră Jamie. S-o ia dracu'!

Antonia și cu mine ridicăm privirea, panicate.

— Iisuse, te-ai tăiat?

— E în regulă.

— Lasă-mă să văd.

— E în regulă.

— Am o batistă. Te bandajez.

— O să păteze.

— Nu-mi pasă, dă-mi mâna.

Tăcere.

O tăcere îndelungată.

William vorbește primul.

— Cred că am făcut ceva mizerie aici.

— Era oricum veche.

William pufnește.

Jamie oftează, toată furia pare că l-a părăsit. De parcă faptul că și-au aruncat unul altuia cuvintele alea tăioase, că le-au spus, le-a făcut să se tocească, să devină inerte.

— Moartea e o chestie groaznică.

— Nu spune asta.

— Nu-i așa?

— Nu ești pe moarte.

Jamie spune zeflemitor.

— Toți suntem pe moarte.

Tăcere.

— Nu pot să vă pierd pe amândoi, Jamie. N-am să permit să se întâmple asta.

Vocea lui William nu se mai aude.

— Tu nu vei permite...

— Fiii nu mor înaintea taților. Nu asta este ordinea firească lucrurilor. Am făcut ce am făcut, fac ce fac, pentru că refuz să accept că asta este soarta mea. Pur și simplu nu pot să accept că nu pot schimba asta. Că nu pot scoate cancerul din tine. Că nu pot să plătesc ca să dispară, că nu pot să-l sperii și să-l alung. Cu ce-am greșit ca să fiu obligat să-mi văd ambii fii murind sub ochii mei?

Când Jamie răspunde în sfârșit, vocea îi este gătită.

— Îmi pare rău. Chiar îmi pare, cu adevărat. Dar nu există o ordine firească a lucrurilor. Nu pot să te las să îmi faci ce i-ai făcut lui Oliver, doar ca să simți tu că ai făcut tot ce ai putut. Nu voi accepta ca „stop” să fie ultimul meu cuvânt.

— Trăiește și lasă-i să trăiască, nu-i așa?

— Trăiește și lasă-i să moară, mai degrabă.

Antonia își sprijină capul de perete, se întoarce cu fața spre el.

William înghite în sec și limba sa clămpăne, dezvăluind cât de uscat îi e cerul gurii. Dezvăluindu-i frica.

— Totul pare mai degrabă inutil. Reparăm și cârpim, reparăm și cârpim, doar ca să se strice din nou. Nu știu ce să fac, Jamie. Spune-mi ce să fac.

— Deschide sticla. Deschide orice sticlă poți, cât mai poți. Apoi lasă-mă să plec. Cu dragoste. Asta poți să faci.

Deodată mă gândesc la *Plaja de la Dover* și la Jamie care mă întrebă ce spune Matthew Arnold, iar eu răspund: *Când mori, rămâne numai dragostea*. El m-a întrebat cum mă face să mă simt, iar eu, prosteste, naiv, i-am spus: *Singură*. Nu, a răspuns Jamie, *plin de speranță*.

Pentru că Jamie știa deja toate astea.

După o vreme, îi aud cum se desprind unul de altul și îmi dau seama că se îmbrățișau. Aud bătaia ușoară a unei palme pe spate, în timp ce William spune răgușit:

— A naibii înfrânare a sentimentelor. În cele din urmă tot răbufnești.

— Stai să vezi cum e când ești cu o americană, glumește Jamie.

Chicotesc.

William își drege glasul.

— Ce-ți face mâna?

— O să supraviețuiesc.

Râd amândoi.

— Mă simt mai bine, ca să fiu sincer.

— Dacă simplul fapt că te simți mai bine ar fi de-ajuns...

— Ei, spune Jamie, cel puțin nu îngreunează situația.

William mormăie încet.

— Întotdeauna un optimist.

— Spuse pesimistul.

Râd ușor amândoi. William oftează.

— Am face bine să urcăm. Probabil că mama ta deja a chemat legistul.

Uite, îl luăm pe ăsta pentru cină.

— Nu o să bem asta.

— De ce nu-i bun?

— Mai bine ai întreba de ce e rău.

— Știi, mormăie William, acolo de unde vin eu, se bea bere. Toată agitația asta cu vinul, cu anul și vechimea...

— Sunt același lucru, bătrâne.

Antonia și cu mine ne uităm una la alta, neputând să ne reținem zâmbetele, în timp ce ei se ciondănesc. Arăt spre scări, dând de înțeles că ar trebui să îi lăsăm. Dar Antonia mă trage de mână. Mă uit la ea. Mă trage mai tare spre ea, mâinile noastre se desprind, iar ea mă cuprinde cu brațele. Îmi sărută părul de deasupra urechii și spune:

— Mulțumesc.

Înghit cu noduri. Să fii îmbrățișată de o mamă plină de recunoștință și bucurie; e o chestie grea. O strâng în brațe și apoi, dintr-un motiv pe care nu îl înțeleg, o înghiontesc ușor în spate. Ne uităm una la alta și zâmbește din nou. Șoptește:

— Să mergem la ei?

Dau să plec cu ea, dar ceva dinăuntrul meu mă reține – dintr-un motiv pe care acum îl înțeleg.

— Du-te tu.

Pare dezamăgită, dar își șterge ochii, trage aer în piept și se întoarce cu spatele, pășind pe sub arcadă și mergând spre stânga, în cramă.

— A, splendid! strigă ea, părând veselă. Nu v-ați omorât unul pe altul.

Ei rîd. Vorbesc degajat. Se tachinează, se contrează, se împung.

Descopăr că nu pot să fac un pas. Că trebuie să mă sprijin de perete pentru o clipă. Doar pentru o clipă și apoi plec. Promit. Vreau doar să savurez asta.

Ei trei, de partea cealaltă a zidului, sunt acum un întreg. Nevăzuți, neștiuți de mine.

Am obținut ce am vrut.

Acum sunt liberă să plec.

Cum de nu vreau?

Trag aer în piept. Pășesc cu greu pe următoarea treaptă și apoi pe următoarea și pe următoarea. Îi las în urmă.



— Deci, profesore Davenport, spune Charlie, ținând paharul de șampanie și aplecându-se peste masă spre Jamie. Aș vrea să vă cunosc intențiile.

— Charlie, te rog, răspunde Jamie. Părinții mei nu știu încă despre noi doi.

Toată lumea râde, inclusiv Charlie, care pufnește:

— Ar trebui să fie orbi ca să nu vadă cum mă privești.

Stăm în sala mare în care se servește masa, toți șapte în jurul unei mese de douăzeci de persoane, Antonia și William fiind așezați la câte un capăt al acesteia, Jamie și cu mine pe o parte, Charlie, Maggie și Tom pe partea cealaltă. Am dat gata două sticle de șampanie și trei sticle de vin. Și asta doar de când a început cina. Această cină englezească divină pregătită de Smithy, din care ea a gustat doar o dată, din furea lui Jamie, după care a declarat că este comestibilă, mi-a urat la mulți ani, și-a pus haina și s-a scuzat pentru restul serii.

Charlie și-a așezat coatele pe masă, ceva ce nu ar face niciodată când e treaz. Setea din ochii lui îmi stârnește nervozitatea. Asta și faptul că își toarnă și mai multă șampanie.

— Serios acum, continuă Charlie. Spune-ne ce planuri ai.

Lui Jamie nu-i prea cade bine întrebarea.

— Nu prea am unele, de fapt.

Ridică paharul gol spre William, care îl reumple fără să zică nimic.

— Scuze, dar o să mai predai? întrebă Maggie.

— Ei, asta rămâne de văzut...

— Încetează cu eschivările astea!

Charlie bate cu pumnul în masă pentru efect.

— Ce se va alege de Ella din Ohio, draga noastră orfană yankee? Mișc paharul spre dreapta.

— William?

El se întoarce spre mine cu sticla.

— Plăcerea e de partea mea.

Charlie flutură o mână spre Jamie.

— O să te muți la Washington? Sigur au și pe-acolo nevoie de blugi strâmți și idile cu studente.

— De fapt – intervin eu – probabil c-o să am de umblat cu campania, așa că n-are sens ca Jamie să se mute...

— Nu vă despărțiți! strigă Charlie, căruia tocmai ce i-a trecut prin minte această posibilitate.

Jamie își bea vinul. Mă uit la părinții lui, în fața cărora n-aș vrea să discut despre asta și care se prefac c-au surzit.

— Ia-l cu tine! El poate să lucreze la nenorocita aia de teză de oriunde!

Maggie îl bate ușor pe braț.

— Charlie...

E de neclintit.

— Ce înseamnă un an sau doi în America?

Își îndreaptă privirea sticloasă spre Jamie.

— Mergi și explorează coloniile, apoi vino acasă și ia în primire locul care ți se cuvine în calitate de lord sau moștenitor al...

Nereușind să își amintească numele casei în care se află, face un gest larg cu mâna și spune:

— Tuturor lucrurilor ăstora, iar apoi însoară-te cu Fanny Brice aici de față – vrea să spună Fanny Price – și promulgă – vrea să spună continuă – linia genealogică, cum se cuvine să faci un bărbat cu origini așa mărețe!

— Charlie este puțin monarhist, spune Maggie.

— Vreau să spun doar...

Asta e. Nu mai rezist.

— Asta nu-i doar o slujbă, Charlie. E viața mea. Dacă o să fie aleasă, sper să obțin o poziție în administrație care să-mi permită să am o oarecare influență. În cel mai bun caz, câștigă două mandate. Apoi îl impunem pe următorul candidat și ciclul o ia de la capăt. Nu pot cere un transfer. În

politica americană nu există birouri la Londra.

De ce sunt atât de combativă? De ce mă justific? De ce par atât de acră când spun:

— Viața mea înseamnă ca an de an să-mi mențin țara pe direcția cea bună.

Charlie, insensibil, pare doar uimit.

— Cu siguranță mai sunt și alții care pot să facă asta.

Dau să vorbesc, dar el continuă.

— Ce, crezi că ești singura de pe dealul ăsta mitologic care stă cu sabia ridicată în fața hoardelor analfabete ce înaintează? Că numai tu și gașca ta de profesori de arte frumoase puteți rezolva problema educației în America...

— Îmi pasă, Charlie, îmi pasă de ce se întâmplă cu țara mea...

Dă ochii peste cap.

— Pentru cineva care își iubește țara atât de mult, pari destul de pornită să o schimbi. Acum, ascultă aici, bleago. Te iubesc cu adevărat, dar ești o idioată de primă clasă dacă tu crezi că asta înseamnă viața. Asta...

Face un gest în direcția mea și a lui Jamie.

— Ceea ce aveți voi doi, asta e viață.

La masă se lasă tăcerea. Dau încă o dată să-i explic (sau măcar să pun capăt discuției), dar el se ridică. Îi face cu ochiul lui Jamie și se uită din nou la mine.

— Mai gândește-te.

Apoi adaugă, inspirat:

— În timp ce mă ușurez!

lese din încăpere clătinându-se, râzând singur.

Dau să vorbesc, dar Tom – bunul Tom, pe care poți conta mereu – se vâra în mijlocul scandalului.

— N-ai putea să-ți faci un program de călătorie adecvat? Un program în care să prevezi un interval la care să vă vedeți unul cu altul? V-aș putea ajuta să configurați un algoritm...

— Mă tem că n-am cum să călătoresc, spune Jamie, lăsând jos paharul.

Își îndreaptă privirea spre Tom.

— Sunt bolnav.

Tom privește în jos spre farfurie, analizând mâncarea.

— Eu mă simt bine.

Mă aplec spre Jamie.

— Nu trebuie să faci asta.

El continuă să îl privească pe Tom.

— Am cancer de sânge în fază terminală.

Maggie scapă furculița care cade zgomotos în farfurie, acoperindu-și gura cu mâna. Tom înclină capul ca un cățeluș.

— E grav?

— A spus „terminal”, șoptește Maggie, uitându-se la mine pentru confirmare.

Încerc să încuviințez, dar nu o pot privi în ochi.

— De ceva vreme fac tratament – începe Jamie să explice, dar îl întrerupe plânsul lui Maggie, hohotele ei zgomotoase, cu sughițuri.

Ne holbăm cu toții la ea.

Plânge și mai tare, străduindu-se să respire. Tom, ca un băiețel pierdut, își lasă capul în piept.

Jamie se uită la mine și ridică paharul, având o mină sarcastică.

Charlie, desigur, revine chiar acum în cameră, se așază din nou pe scaun, clătinându-se, se uită la Maggie și la Tom și mormăie:

— Iisuse, cine a murit?

William se ridică brusc și spune:

— Un toast!

Se întoarce spre mine și ridică paharul. Toată lumea îi urmează exemplul, chiar și Maggie, care cu o mână își acoperă gura în timp ce cu mâna cealaltă, care tremură, ține paharul. William se strâmbă la ea.

— Nu trebuie să plângi, draga mea, închei repede.

Asta îi face pe toți să râdă ușor. Cu excepția lui Maggie, care se smiorcăie. Și a lui Charlie, care se uită la ea, nedumerit.

— Ce dracului se întâmplă...

— Eleanor...

Tonul lui William îl face până și pe Charlie să se oprească. Se uită la mine și privirea i se înmoaie.

— Ella, se corectează el. Vreau să îți mulțumesc. Pentru că ești...

Se oprește, părând să se răzgândească.

— La mulți ani! Să sărbătorim cu toții multe alte aniversări în jurul acestei mese.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

Maggie plânge din nou.

William ridică din nou paharul.

— Pentru Ella din Iowa.

— Ohio, șoptește Jamie.

— Of, drace, pentru Ella din Ohio, atunci!

Râzând, toată lumea spune în cor:

— Pentru Ella din Ohio! și se ciocnesc paharele.

Încuviințez din cap spre William. El face la rându-i semn.

Este un început.

Înainte să se așeze din nou, Maggie sare în sus ca un omuleț pe arcuri, spunând:

— Scuze, pot spune doar...

Trage convulsiv aer în piept.

Se întoarce și privește în jos, spre Tom.

— Că ești un idiot.

Tom se uită încă la mine.

— Tom!

El tresare.

— Aici!

Acum se uită la ea.

Ei îi cade fața, devenind brusc tristă, dezumflându-se.

— Nu mai pot. Pur și simplu nu mai pot să suport să te aștept să treci prin încă una din nebuniile tale. Am terminat.

— Dar... dar tu ești... se bâlbâie Tom.

— Știu, da, sunt eu, mormăie ea, cea-care-nu-i-niciodată-suficient-de-bună, niciodată-suficient-de-drăguță, niciodată-una-din-opțiunile-tale...

Tom dă să o întrerupă, dar ea continuă mai departe:

— Nu, o să termin, pentru că s-a încheiat, nu mai vreau să fiu mereu răbdătoare, mereu disponibilă! Nu vezi, mâine-poimâine am putea muri și niciodată nu am...

Biata Maggie, dându-și seama de ce a zis, se întoarce spre mine și Jamie.

— Scuze! Am vrut doar...

— Continuă! strig eu.

Se întoarce din nou spre Tom, dar înainte să apuce să vorbească, Tom spune:

— Da.

— Da, ce.

— Ce?

— De ce spui „ce”?

— Pentru că am spus „da” și apoi tu ai spus „ce”.

— De ce?!

Mă uit la Jamie și șoptesc:

— Baza trei!

El înțelege trimiterea la Abbott și Costello și ne abținem să nu izbucnim într-un hohot de râs bine-meritat.

Tom se bâlbâie.

— De ce? Pentru că, ei bine, bine, uite ce e: Maggie?

— Ce e?

Tom întinde mâna.

— N-a fost Maggie ca o întrebare. De fapt a fost, dar am vrut să fie Maggie și apoi punct.

— În fine, ce-i?

Tom strânge ochii de parcă face în minte calcule.

— Șșt! Nu vorbi! Trebuie să mă concentrez.

— Tom, asta este...

El se pierde cu totul.

— Nu! Stop!

Începe să se hiperventileze.

— Lasă-mă doar să – îmi recapăt – doar că, vezi tu... Bun, dăm înapoi, doar puțin, știi, ce ai spus, că nu ești niciodată suficient de drăguță și niciodată suficient de – ce ai spus tu acolo și ce mai era? O opțiune! Nu înțelegi, Mags? De la început a fost... ai fost tu! Mereu ai fost tu, dar nu aș fi putut, nu aș fi avut cum, adică aș fi avut cum, dacă ai fi vrut și tu, desigur că aș fi vrut, dar dacă nu ai vrut, cu mine, atunci... n-aș fi putut să accept, n-aș fi vrut, n-aș fi avut cum... of, la naiba!

Tom se ridică. Ia chipul ei în mâini, se apleacă și o sărută. Așa, pur și simplu. Maggie se topește, brațele îi atârnă în lateral. Tom îi ține pentru o clipă capul în mâini. Apoi ea se trezește la viață, îi apucă umerii și sare în sus, înfășurându-și picioarele în jurul taliei lui.

Ne holbăm la ei.

Antonia se ridică, își netezește rochia și împătorește șervetul.

— Servim tortul în bibliotecă?



După încă o oră de petrecut, cu tort, cafea și cu Charlie care a deschis sticla de scotch pe care mi-o oferise cadou pentru a mai ține un toast, mergem clătinându-ne (unii mai tare decât alții) la etaj, ca să ne culcăm. Îi sărut pe Antonia și pe William pe obraz și le mulțumesc fără rețineri pentru cea mai frumoasă zi de naștere pe care am avut-o vreodată. Când înaintăm spre hol, intrăm în camerele noastre separate, cum cere tradiția. Profit de ocazie ca să îmi fac un duș rapid și să mă spăl pe dinți. În baie este un halat și îl pun pe mine. Iau și papucii pe care mi i-a dat Antonia.

Nu pot să fac nimic în legătură cu zâmbetul care pare lipit de față.

Deschid puțin ușa. E liber. Ies pe hol, închizând ușa în urma mea cu cât mai puțin zgomot. Când mă întorc, văd ușa de lângă camera lui Jamie deschizându-se. Iese Maggie. Zâmbesc. Se întoarce, mă vede, tresare și îmi zâmbește vinovată.

Ne întâlnim la mijlocul holului, schimbând priviri ca două studente care știu despre ce-i vorba. Apoi ea se încruntă, zâmbetul îi devine trist și mă îmbrățișează.

— Îmi pare atât de rău, șoptește ea.

Reușesc să îi răspund în șoaptă:

— Nu în seara asta. În seara asta nu trebuie să ne pară rău de nimic. Bine?

O apuc de mâini, mă dau înapoi și privirea mi se scaldă în ochii ei.

— N-aș putea fi mai fericită. Pentru amândouă.

Îmi dau seama că este entuziasmată, dar emoționată. Poate chiar îngrijorată. Și poate că are de ce. E un moment potrivit pentru câteva sfaturi ca între surori.

— Ține minte, șoptesc eu. E Tom. Fii clară și explicită. Și răbdătoare. Și nu face mișcări bruște.

Ea râde ușor și trage aer în piept, eliberându-mi mâinile. Când trece pe lângă mine, o pocnesc peste fund. Înăbușindu-și un râset, se strecoară în cameră.

E rândul meu. Deschid încet ușa lui Jamie și o închid în urma mea.

E întuneric. Lumina din hol se strecoară pe sub ușă, iluminând cam la un metru în fața mea. Nu am idee unde este patul.

— Jamie? șoptesc eu, pășind mărunț înainte.

— Cine-i acolo? îl aud pe Jamie spunând jucăuș, undeva în stânga mea.

Înaintează, ținând mâinile în față și răspund:

— Eu și nimeni alta, domnule.

— Ella.

Detestă când folosesc accentul de orfan dickensian. Ceea ce mă face să insist.

— Ce e, domnule? Vă displace? Pare tare rău, șefu’.

Mârâie și ochii mei încep să se obișnuiască cu lumina lunii ce pătrunde printre perdele. Îl văd întins în pat, întors spre mine, sprijinindu-se în cot. Așteptând. Cea mai sexy siluetă de când există semiîntunericul.

Când ajung lângă marginea patului mă opresc. Mă uit în jos, privindu-mă luminată de raza argintie. Desfac cordonul flaușat și las halatul să cadă.

Este un ecou al primei noastre dimineți de după, când am lăsat cearșaful să cadă doar ca să șochez. Nu sunt sigură că își amintește, până spune gutural:

— Ultima oară când ai făcut asta îmi spuneai cât de mult nu îți dorești o relație.

— Ups.

Se apleacă și își strecoară mâna în jurul taliei mele, trăgându-mă pe patul lui înalt, moale și primitiv. Chicotesc.

— O, șefule! Îmi place câte o tăvăleală ca lumea din când în când, dar...

Jamie îmi pune degetul pe buze și tac. Își trece mâna cealaltă peste umărul meu, apucându-mă de gât în lateral, iar eu simt tot mai puternic căldura trupului său. Degetul lui urcă pe gâtul meu, mângâindu-mă sub maxilar.

Mă lichefiez.

— Taci din gură, femeie, murmură Jamie folosind cel mai sexy accent scoțian pe care l-am auzit vreodată.

Respirația lui îmi încălzește gâtul, iar apoi buzele lui găsesc scobitura de jos.

— Ești în Scoția acum, știi?

Limba lui iese, stârnind în mine un fior de dorință.

— Să mă lași cu vorbăria englezească.

Nu mai rezist. Îl ridic chipul și îl sărut, împingându-mă în pieptul său gol, cald. Este atât de cald, încât îmi vine să mă cuibăresc acolo și să hibernez.

Mai târziu. Acum am alte planuri.

Respirația lui Jamie s-a accelerat, a devenit mai superficială și se simte o

ușoară iritare. Chiar dacă mâinile lui îmi frământă dornic șoldurile, mă îndepărtez și întreb:

— Te simți suficient de bine pentru asta?

Fără cuvinte, el face așa încât gurile noastre să se apropie, pune piciorul peste șoldul meu și mă trage lângă el, aducând una lângă alta jumătățile noastre inferioare, înfiorate și răspunzându-mi astfel la întrebare.

Fără să piardă timpul, mă așază pe spate și îmi depărtează picioarele cu genunchiul. Se ridică într-un cot, cu degetele de la o mână prinzându-mă de păr și așezându-mi cealaltă mână pe stomac. Întind brațul și-mi trec mâinile prin părul lui. Mâna lui tremură ușor pe abdomenul meu, respirația îi este încă aspră.

Sunt în extaz. Poate este casa, poate sunt evenimentele de peste zi sau inelul pe care mi l-a dat Antonia, dar brusc mă simt ca și cum am pătruns în altă eră. Noi doi, în această cameră suspendată în timp, regăsind drumul unul către celălalt. E ceva care aduce a reverență în felul în care Jamie înclină capul, atent la trupul meu. Pare ceva sacru, binecuvântat, chiar matrimonial. Conștientizând faptul că secole de-a rândul în camera asta trebuie să se fi petrecut noaptea nunții mă simt copleșită și tremur. Ceea ce îl face pe Jamie să mă privească. Ochii îi strălucesc în întuneric.

— Îți mulțumesc, murmură el.

Nu trebuie să întreb pentru ce. Nu contează. Mă face să mă cutremur ca un lac în care ai aruncat o piatră, făcându-mă să-i spun la rându-mi:

— *Eu îți mulțumesc.*

Din aceleași motive, oricare ar fi ele.

— Te iubesc.

— *Eu te iubesc.*

Răspunsul meu prompt pare să îl prindă cu garda jos. Nu-i genul de om care să încerce să clarifice, să întrebe: „Serios?” Dar citesc întrebarea în ochii lui. Cum s-ar putea îndoii de asta? Drept răspuns, îmi strâng degetele în părul lui. *Da, serios.*

Își lasă capul în jos și îmi sărută abdomenul. Apoi mă sărută deasupra abdomenului. Se urcă deasupra mea, așezându-se între picioarele mele. Se ridică pe palme, venind peste mine. Îndoi genunchii, apucându-l cu picioarele de șolduri, pregătită. Dar se oprește. Observ că îi tremură brațele. Încă e slăbit.

Lasă în jos capul, iar acesta atârână între noi. Întind gâtul și îl sărut pe

frunte. Este atât de caldă. E extenuat.

Înainte să facă ceva ridicol, cum ar fi să se scuze, îl apuc de umeri și îl dau jos de pe mine, întorcându-l pe spate. Fie și numai pentru reacția lui surprinsă a meritat să fac asta. Râde. Fără să ezit, îl încalec, alunecând în jos pe el dintr-odată.

Trage aer în piept și își dă capul pe spate. Nu pot să nu zâmbesc. Ceva îmi spune că în camera asta nu fost multe femei care au stat deasupra.



Deschid ochii încet, pe îndelete. Lumina dimineții timpurii pătrunde prin deschizătura dintre perdelele grele de catifea. Jamie e cu fața în jos. Captivă în amintirile nopții trecute, mă aplec spre el și îmi odihnesc capul între omoplații lui.

Mă dau înapoi. E acoperit de sudoare. Tremură.

— Jamie, ești bine? șoptesc eu.

Nu răspunde.

Îl apuc de umeri și îl întorc pe spate. Respirația lui sună de parcă are o jucărie de copii blocată în gât.

— Jamie! strig eu.

Niciun răspuns. Îl scutur de umeri.

— Jamie, trezește-te! Îi ating fața.

Pielea lui a luat foc.

— Jamie!

Nu deschide ochii. Mă așez peste el, încălecându-l ca într-o reconstituire tragică a nopții trecute și îi deschid pleoapele.

Are ochii dați peste cap.

Urlu.

CAPITOLUL 27

*O coasă pentru prietenul meu cel slăbit,
O coasă de nădejde, ascuțită,
O coasă, dar-ar Domnul din rai,
O coasă ți-e pregătită.*

Necunoscut, Fragment

Așteptarea mă afectează cel mai mult. Să aștept ca William și Antonia să iasă pe ușă. Să aștept să sune cineva la 999. Să aștept sosirea elicopterului cu medicii. Ca Jamie să fie fixat pe targă. Ca William să îmi spună ceea ce știu deja, că ar trebui să merg cu Jamie și că ne vom întâlni la spital. Să aștept ca asistentul de la urgențe să conecteze tubul cu oxigen de iubitul meu și ca elicopterul să ajungă în sfârșit în Glasgow. Să aștept pe un scaun incomod după ce văd cum e dus în spatele unor uși care se închid cu un sunet înspăimântător.

O mulțime de gânduri îmi trec prin minte în timp ce aștept, dar nu-i o gândire constructivă. Este una plină de gânduri răzlețe. Este o gândire agitată, panicată, neliniară. *Cum de s-a putut întâmpla asta atât de repede? Slavă Cerului că mi-am pus halatul la loc pe mine înainte să intre părinții lui în cameră. Am uitat să le spun medicilor despre anemie.* În amalgamul de gânduri, un altul îmi tot revine în minte, total disparat – pleacă, revine iar, mă străfulgeră din când în când:

Dacă reușește să treacă de asta...

Propoziția apare, dispare și reapare la loc. *Dacă reușește să treacă de asta.* Ca o promisiune, ca o încercare de tratativă. Cu cine, cu ce sau cu ce scop, nu știu. *Dacă reușește să treacă de asta...*

Cum?

Mă tocnesc? Mă aflu deja în una dintre cele cinci etape ale durerii?

În cele din urmă, Antonia și William sosesc. Vor să știe totul, iar eu nu știu nimic. Tot ce pot să spun este că atunci când am ajuns era inconștient, dar respira. Se simt ușurați și eu mă gândesc, *Acesta-i acum obiectivul meu suprem? Să fie inconștient, dar să respire?*

Ne îmbrățișăm ca un trio al speranței.

Urmează cursa așteptării.

Dacă reușește să treacă de asta...

După o eternitate, apare o doctoriță a cărei mască atârână peste gâtul bronzat și cu boneta din hârtie așezată deasupra părului țepos, platinat. Are o voce metalică și un accent scoțian.

— Sunt doctorul Corrigan, m-am ocupat de James. Domnul și doamna Davenport?

Se uită la Antonia și William. Ei aprobă. Se întoarce spre mine.

— Iar dumneata ești...

Verifică fișa pe care o are în mână.

— Eleanor? Îmi pare rău să vă spun că nu am multe informații în acest moment. Aștept să primesc fișele lui din Oxford. Medicul a spus că tocmai a terminat un tratament experimental?

Încuviințez. Privește din nou spre fișă, iar ridurile de la coada ochilor i se încrețesc.

— Și spuneți că noaptea trecută era bine?

Răspund:

— Da. Adică, era cald și respira puțin sacadat, dar...

— S-a surmenat? A făcut ceva solicitant?

Mă opresc. Nu sunt sigură c-aș vrea să evoc acum clipele acelea.

— Doamnă doctor, intervine William. Aveți idee ce este?

Își ridică privirea din fișă.

— Pneumonie.

Răsuflăm ușurați cu toții.

— Slavă Domnului, oftează Antonia.

Medicul ridică o mână, cerând să avem răbdare.

— Este acută.

— Nu este cancerul, spune William. Pneumonia se poate vindeca.

— Da, în circumstanțe normale.

William îmi ia vorba din gură.

— Ce înseamnă asta?

Doctorul Corrigan trage aer în piept.

— În primul rând, nu am văzut niciodată o evoluție atât de rapidă, de agresivă. În al doilea rând, sistemul imunitar al fiului dumitale este grav compromis. Are foarte puține resurse pentru a se lupta cu asta. Este în comă indusă.

— Cum?

Antonia pare îngrozită, pentru prima oară de când o știu. Ceea ce mă

face și pe mine să mă simt îngrozită.

— Asta îl împiedică să se agite, o asigură medicul. Îi oferă lui și nouă cea mai bună șansă de a ne lupta cu boala.

Tonul i se schimbă, devenind mai blând. Cu siguranță, și-a dat seama că ne temem.

— Vă rog să înțelegeți, apariția pneumoniei după o rundă de chimioterapie nu e ceva neobișnuit.

Aerul ei grav ne neliniștește. Se uită la mine și continuă.

— Bea?

Mă uit la Antonia și la William.

— Nu mult. Dar seara trecută a băut mai mult alcool decât în luni de zile. Medicul se gândește la asta și apoi întreabă:

— A fost expus recent la substanțe chimice? Agenți de curățare? Diluant, lipici...

— O, Doamne. Podelele.

Toți privesc spre mine.

— A rașchetat și lustruit un întreg etaj acasă la el, cu câteva zile în urmă. De data asta medicul dă din cap, încuviințând.

— A purtat o mască?

— N... nu, dar am deschis fiecare fereastră, am aerisit...

Glasul mi se stinge pentru că rămân fără aer.

— Mă simt groaznic.

De ce aflu genul ăsta de informații doar după ce se întâmplă ceva anume?

— Asta mi-e de ajutor, spune medicul, de parcă ar fi găsit piesa lipsă dintr-un puzzle.

— Vom ști mai multe în următoarele 24 de ore. Îi voi face niște analize de sânge, un RMN, o ecografie a ficatului și o să aștept fișele lui. Puteți merge acasă și vă sunăm când vom afla mai multe.

William și cu mine spunem într-un glas:

— Nu plecăm nicăieri.

Corrigan încuviințează din cap.

— Atunci stați liniștiți și mă întorc imediat ce aflu ceva.

— Orice, doamnă doctor. Vă rog, simte Antonia nevoia să spună.

Detest să o văd atât de neajutorată. Medicul pleacă.

Stăm și așteptăm.

Apoi începem să mergem de colo-colo. Nimic important sau relevant.

Mers la baie. Sau ca să luăm niște gumă. Ne dezmoțim picioarele. Suntem asemeni unei constelații ce se modifică mereu. William se ridică și pleacă pentru o oră, întorcându-se cu obrazii roșii, mirosind a tutun și cu un ziar. Antonia se ghemuiește într-un colț pe podea și se preface că doarme. Eu mă plimb. Ocazional, când ne adunăm, schimbăm câteva cuvinte, deși, sincer, nu conștientizez care-s cuvintele.

Seara târziu, după o oră și ceva de tăcere, Antonia spune, încet:

— Ella? Sunt doar curioasă, cu ce se ocupă părinții tăi?

Privesc spre William. El se uită la mine impasibil. E clar că nu i-a spus tot ce a descoperit despre mine. Probabil pentru că de la început ar fi trebuit să admită că a „descoperit” acele lucruri.

— Mama mea e recepționeră.

Trebuie să îmi dreg vocea obosită, nefolosită, pentru a continua.

— La un cabinet medical. Tata e mort.

Privirea Antoniei se înmoaie.

— Îmi pare atât de rău. Nu știam.

— Mulțumesc.

Sinceritatea ei mă determină să continui.

— S-a întâmplat repede. Accident de mașină.

— Trebuie că te-ai simțit groaznic.

Sunt pe cale să spun *nu, nicidecum. E mai bine așa*. Acesta este răspunsul meu standard ori de câte ori cineva află despre moartea tatălui meu. Dar de data asta este diferit. Tonul ei face diferența. De ce oare? Înainte să îmi dau seama despre ce-i vorba, Antonia continuă.

— Nu cred că aş suporta durerea provocată de moarte dacă n-aş fi alături de cel pe care-l iubesc, atunci când moare.

Nu-s pregătită să vorbesc pe acest subiect.

— Ei bine, nu am avut ce să fac în privința asta. Nu am avut de ales.

Antonia încuviințează.

— Oricum, când trăia, conducea un bar.

Zâmbește.

— Un bar. Ce distractiv. Tatăl lui William avea un bar.

Reaționez ca și când ar fi o informație nouă pentru mine, dar William spune:

— A fost și implicat în problemele comunității tatăl tău, nu? Ca un politician. A luptat pentru diverse cauze?

Antonia se uită surprinsă la soțul ei. Ca și mine.

— Da. Este adevărat.

Antonia se întoarce în direcția mea, zâmbind.

— Deci de acolo ai focul. Așchia nu sare departe de trunchi. Îți iubești munca?

Trag aer în piept ca să răspund, dar ezit. În ultimele luni conceptul meu despre iubire s-a schimbat atât de mult, încât nu sunt sigură dacă să dau același răspuns. Este complicat. Orice ai iubi e complicat. Îmi aleg cuvintele cu grijă, de parcă mi s-ar lua un interviu.

— Iubesc să cred în ceva și să lupt pentru asta.

Antonia încuviințează.

— Și ești fericită?

— Da, răspund eu, iar abia apoi îmi dau seama că este un răspuns din reflex.

Antonia încuviințează din nou.

— Foarte bine. Sunt sigură că tatăl tău ar fi mândru. Fiecare părinte își dorește să aibă un copil fericit. Și sănătos, adaugă ea. În plus, menții vie memoria tatălui tău. Prin tine. Asta e minunat.

Antonia continuă să butoneze telecomanda televizorului suspendat amplasat în colț, fără să observe impactul produs de ceea ce a spus. De asta fac ce fac? Ca să îl țin în viață pe tata în singurul mod pe care îl am la îndemână?

Dacă ar fi supraviețuit aceluia accident de mașină, fie și numai pentru o zi sau două? Dacă am fi vorbit, ne-am fi strâns în brațe, ne-am fi iubit, iar *apoi* ar fi murit? Ar fi existat vreo diferență? Aș fi devenit altceva decât ce am ales să...

Ochii mei îi întâlnesc pe ai lui William. Mă privește de parcă aș avea craniul crăpat ca un ou, iar gândurile mele ar fi etalate.

— Mă scuzați...

Ne întoarcem cu toții spre vocea care se aude din spate, dinspre locul de unde stau asistentele. O femeie tânără, minionă, cu mânuși, se uită la mine.

— Domnișoară, un oarecare Sebastian Melmoth întrebă de dumneavoastră.

Maggie, Charlie și Tom s-au oprit la spital în drumul de întoarcere la Oxford. Stăm în vestibulul cald, amplasat între cele două rânduri de uși de la intrare. Îmi dau valiza mea și pe a lui Jamie și le mulțumesc. Maggie, care

nu lasă mâna lui Tom (chiar și când vine să mă îmbrățișeze), spune, pe un ton care sugerează că s-a tot gândit la întrebarea asta:

— Nu te întorci acasă, nu?

— Nu, o să stau aici.

Chipul ei se luminează. Mă îmbrățișează din nou și o bat pe spate.

— Nu trebuie să mă întorc în Oxford până nu începe semestrul.

Se retrage și mă privește. Fruntea ei mai mereu încruntată face și mai multe cute, din cauza bulversării. Charlie intervine.

— Nu s-a referit la Oxford, dragă. Ci la adevărata ta casă. America.

— O. O! Mă lămuresc eu.

— Păi, da, sigur. În iunie. Trebuie.

Schimbă câteva priviri pe care sunt prea obosită și agitată ca să le analizez.

— Așa îmi doresc. Și Jamie vrea să fac asta.

Îi îmbrățișez, le promit că o să le comunic schimbările care apar și îi privesc cum se întorc la mașina lui Maggie.

— Charlie! strig eu.

Se întoarce spre mine.

— Îi spui, te rog, Ceceliei ce s-a întâmplat?

Își scoate telefonul din buzunar și revine în vestibul. Își dă jos ochelarii, uitându-se la ecran și spune:

— Da, am numărul ei.

Mă privește. Nu se întoarce la mașină. Înclină capul, iar privirea pe care i-o zăresc în ochi e greu de suportat.

— Te rog, nu, îl avertizez eu, iar lacrimile dau să cadă.

— Legat de seara trecută. Ce am spus.

— Știu, erai beat. Își accept scuzele.

— A, nu mă scuz. Folosind cuvintele nemuritoarei Piaf: „*Je ne regrette rien*”. Nu.

Charlie își alege cuvintele.

— Să știi că nu te slăbește.

— Ce anume?

— Iubirea.

Nu pot să nu dau ochii peste cap.

— Tocmai tu să spui așa ceva?

Ridică din umeri.

— Ai ce și-ar dori toată lumea. Ce-mi doresc chiar și eu.

Își învârte ochelarii de soare.

— Vreau să spun, nu chiar acum, dar ști tu, în cele din urmă. Când o să am burtă și chelie și când o să trăiesc în – se scutură – lumea reală.

Zâmbesc.

— Și până una alta: Ridley?

— Cine?

Îl fixez cu privirea. Zâmbește, își pune ochelarii de soare la loc și privește în depărtare.

— Da. Sigur. De ce nu?



După doar câteva ore apare Cecelia, intrând în camera de așteptare întunecată cu obrajii rumeni, ochii roșii și eșarfa atârându-i la spate. Îmi ridic privirea din cartea de poezie a lui Matthew Arnold pe care am găsit-o în geantă și din care am citit ca din Biblie. Mă scol în picioare, iar ea vine spre mine, mă îmbrățișează și-și lipește de fața mea obrazul încă rece, de la vremea de afară. Mă agăț de ea.

— Am luat primul tren imediat ce a telefonat Charlie, îmi spune.

— Credeam că trebuie să fii în Oxford?

— Asta e mai important.

Se dă înapoi.

— Ei bine? Cum e?

— Nu știm.

Îl vede pe Antonia și William dormind pe scaunele din fața mea, capul Antoniei odihnindu-se pe umărul lat al lui William, care-și ține brațul în jurul ei. Face asta des, își trece brațul pe după ea, o sărută pe obraz, o ține de mână. Mereu mi s-a părut că Antonia este cea care are grijă de William. Îl ajută să treacă prin momentele emoționante, îi amintește să respire, îl pedepsește când îi rănește pe cei din jur. Dar vedeam doar una dintre fețele monedei. Ce prostie. Nicio monedă nu are o singură față. Vocea Ceceliei îmi întrerupe cugetările.

— Ei cum sunt? întrebă ea.

Cum sunt? Sunt în fața unui pluton de execuție atât de familiar. Ochii mi se umplu de lacrimi. Văzând asta, Cecelia mă ia de mână fără să spună nimic și mă conduce în afara sălii de așteptare.

Zece minute mai târziu ne aflăm în cantină, în mâini ținând paharele cu

ceaiul slab, de parcă asta ne-ar încălzi, când de fapt știm că nu-i așa. Stăm de vorbă. Ba chiar râdem. Mă molipsesc de la calmul Ceceliei. O las să îmi spună că totul va fi bine. Chiar dacă nu-i adevărat, chiar dacă nimic nu merge bine, ea – prin simpla ei prezență – îmi dă încredere că în final totul va fi ok. În fond e încă aici, nu-i așa?

În cantină apare Antonia. Când o vede pe Cecelia chipul ei se luminează, dar entuziasmul ei obișnuit este atenuat, ca în cazul unui soldat pe care, deși a rămas devotat cauzei, lupta l-a obosit. În timp ce se apropie ne face cu mâna, după care se apleacă să o sărute pe Cecelia, spunând:

— Ești așa drăguță că ai venit.

— N-aș vrea să fiu în altă parte.

Antonia se așază pe un scaun.

— N-am crezut c-o să revenim aici atât de repede.

Oftează.

Cecelia strânge din buze. Inima ei temerară tresaltă acum, complet expusă.

— Nu. Dar l-am iubit pe Oliver. Și îl iubim pe Jamie. Și, cum ai spus odată, mergem înainte orice ar fi.

Mergem înainte. Privesc spre Antonia. Deci e vorba de un motto care îi este lui Jamie mult mai intim și mai familiar decât credeam.

Ne adâncim în tăcere ca într-o rugăciune. În cele din urmă, pe un ton moale, cald, Antonia spune:

— Acum nu mă pot gândi decât la cuvintele tale de la înmormântarea lui Ollie: „Iubiți-i din plin pe cei care sunt pe moarte, ca să moară în dragoste”. În toată tristețea și durerea mea, asta m-a alinat. Ce norocoasă am fost că am avut parte de clipele acelea alături de Oliver.

Antonia își întoarce privirea spre mine. Știu că se gândește la tatăl meu.

Nu i-am văzut niciodată cadavrul. Nici nu am văzut ce a mai rămas din mașină. Până în ziua de azi nu am niciun fel de dovadă că a murit. Cine știe? Ar putea fi vreo farsă elaborată. Senzația asta am avut-o o perioadă îndelungată. Ultima mea amintire cu el este când și-a îmbrăcat haina, lângă ușa din față, clinchetul cheilor, vocea lui (care, orice-aș face, devine tot mai stinsă cu fiecare an) promițând că se întoarce curând. Amintindu-mi-l astfel, am făcut toate greșelile de începător. După ce murise, citeam ceva și mă gândeam: *Tatei o să îi placă asta.* Îl sunam înainte să îmi aduc aminte. Apoi au urmat visele. În vise pur și simplu dispărea. Într-o clipă.

Copleșită de situație, vorbesc.

— Eu n-am avut parte de acele... clipe. Dinainte. Eu... nu știu... cum...

Nu sunt sigură dacă nodul din gât mă oprește să plâng sau să vomit. Sunt pe cale să mă scuz înainte să se întâmple ceva, când deodată Cecelia mă ia de mână. În aceeași clipă în care Antonia îmi apucă cealaltă mână.

Să stai în jurul mesei și să te ții de mână pare ceva tribal, ritualic. Un cerc care celebrează unitatea. Antonia se apleacă și repetă cuvintele Ceceliei:

— Mergem înainte orice ar fi.

— Mergem înainte orice ar fi, repet eu.

Doar că, atunci când spun asta, încep să plâng. Cele două femei își desprind mâinile din ale mele și mi le pun pe umeri.

Nu mă pot opri din plâns. Și nu vreau să mă opresc.

Pentru prima oară, plânsul e bun.

Ajungând din nou în sala de așteptare, îl găsim pe William ce descrie un continuu du-te-vino. Cecelia se îndreaptă spre el. O îmbrățișează (un drept pe care eu nu mi l-am câștigat), iar ea îl sărută pe obraz. El se întoarce spre mine.

— Ella, putem să stăm de vorbă? spune el, iar stomacul mi se strânge.

CAPITOLUL 28

*Am obosit de-atâtea zile și de ceasuri,
De mugurii cei sterpi de la uscate flori,
De visuri, năzuințe și măriri,
Și orice altceva decât odihnă.*

Algernon Charles Swinburne,
Grădina Proserpinei, 1866

Găsim un salon gol și ne așezăm unul în fața celuilalt pe două paturi de spital. William apucă marginea saltelei și stă cu capul plecat, privind podeaua. Eu inspir aerul stătut, antiseptic, pregătindu-mă.

— M-am decis, începe el, iar telefonul meu sună.

Îl scot din buzunar.

Gavin.

Apăs butonul pentru silențios.

Îl pun înapoi în buzunar.

— Scuze, spun eu. Spune.

William se uită la mine, apreciind că n-am răspuns la telefon. Văd asta în ochii lui. Trage aer în piept. Se uită la mine. Începe să vorbească pe ocolite.

— Dacă ne spun că aici se termină totul, că nu îți poate reveni din asta... știindu-l și noi, și tu cum este... îl lăsăm să plece?

Nu! Sigur că nu! Poate să se lupte! Cum ai putea! Trebuie să facem tot posibilul! Încă nu mi-am luat la revedere.

— Da.

Timp de douăzeci și cinci de ani am fost un copil. Deodată am devenit adult.

— Bine, atunci.

William se ridică, dregându-și glasul. Se îndreaptă spre ușă.

— William, spun eu.

Se întoarce spre mine pe jumătate, dar nu mă privește în ochi.

— Îți mulțumesc. Că m-ai întreat.

El spune, uitându-se spre podea:

— Eu îți mulțumesc.

— Pentru ce?

De data asta mă privește.

— N-ar fi urmat tratamentul experimental dacă nu ai fi fost tu. Dacă nu ai fi fost tu, Ella.

Privește din nou în jos.

— Îți mulțumesc... pentru că i-ai dat un motiv să lupte.

Mă ridic și mă îndrept spre el. Îl îmbrățișez și îmi odihnesc bărbia pe umărul său. În cele din urmă, își așază o mână pe spatelui meu. Cu cealaltă mână îmi cuprinde ceafa, într-un gest patern. Plângem amândoi.



Ceva târziu, mult mai târziu, îmi car valiza într-o toaletă și mă schimb în separeu, încercând să mă simt cât de cât curată și împlăcută. Am luat cu mine și valiza lui Jamie, ca să găsesc ceva de îmbrăcat care să miroasă a el. Găsesc un pulover bleumarin cu anchiore care se potrivește și-l îmbrac peste tricoul cu mâneci lungi. Când dau să trag fermoarul valizei lui, între straturile de îmbrăcăminte observ o pungă din hârtie maro. Împinsă de curiozitate, o scot.

Punga este de fapt o bucată de hârtie de împachetat ce acoperă un pachet dreptunghiular, gros cam de un centimetru și jumătate. Pe suprafața ei se poate observa scrisul erudit al lui Jamie: *Ellei din Ohio cu ocazia celei de-a douăzeci și cincea zile de naștere.*

Este cadoul pe care voia mi-l ofere. Cel pe care n-a dorit să mi-l dea de față cu ceilalți. Cel pe care a spus că mi-l va da mai târziu, între patru ochi.

Ezit un moment înainte de a trece degetul pe sub banda adezivă de la unul dintre capete și de a scoate obiectul din ambalaj.

Este un jurnal.

Îl deschid. Mă întâmpină un mesaj.

Ai spus că aș putea să fac asta. Am încercat.

(Vezi mai jos)

Cu nerozie pretențioasă,

Al tău pentru totdeauna,

JD

Dau pagina.

Jurnalul este plin cu poeme. Scrise de mână, de Jamie.

Primul poem, care se află în centrul paginii, este scurt și duios, intitulat simplu: „E.D.”

*Sufletul tău de țigan a făcut semn
Inimii mele fetide și a iscat
O flacăără de temut
Din cele mai greu de împlânzit.*

Pagina următoare: „Ziua Recunoștinței”.

*Niciun alt bărbat
Nu poate cunoaște
Astfel pe un altul.
Căci femeia cunoaște bărbatul în feluri
Necunoscute lui.
Ah, ea își cunoaște bărbatul,
Așa cum este.*

Mi se ridică părul de pe ceafă. Mâna începe să îmi tremure. Titlul următorului poem mă face să plâng și încerc din răspuțeri să-mi rețin lacrimile ca să nu cadă pe pagină.

Oxenford

*O coasă pentru prietenul meu cel slăbit
O coasă de nădejde, ascuțită,
O coasă, dar-ar Domnul din rai,
O coasă ți-e pregătită.*

Parcurg cel puțin încă douăzeci, „Slainte”, „Cămara”, „Nu gândi, simte”, „Coș au vin. Una dintre ele mă face să râd cu voce tare. Este împărțită în secțiuni numerotate ca un poem victorian, doar că sunt doar trei, iar titlul este în mod intenționat greoi:

***Despre filosofie, sau eterna dezbatere, sau printre prietenii
de pe scenele teatrului american (1938), sau înțelepciune.***

I
Cine e primul?
II

Ce e al doilea?

III

Nu-s sigur cu privire la al treilea.

Râzând, îmi șterg ochii și ajung la ultima pagină, citind ca prin ceață:

Ciocolată fierbinte

Vei lăsa ca legăturile tale să lege?

Orbește, pentru eternitate?

Sau vei tăia firele putrezite,

Ca ele să nu mai existe pentru tine?

Tremur în timp ce întorc ultima foaie. Închid ochii o clipă, pentru a mă lăsa pătrunsă de cuvintele lui, de trăirile lui. Ale noastre. Cartea este despre noi. Jamie ne-a immortalizat; o întâlnire de scurtă durată devenită eternă. Deschid ochii și văd, la finalul cărții, ceva ce pare o inscripție, pe ultima copertă. Trei cuvinte simple:

Mergi mai departe!

Închid coperta și pun cartea, cartea noastră, înapoi în valiza lui. De parcă toate astea nu-mi dau suficient de gândit, observ un alt obiect, un plic într-un buzunar de pe partea laterală a valizei. N-am cum să îl las acolo. Sunt gata să sfâșii toată valiza asta nenorocită. Îl deschid și găsesc un permis de tren pentru treizeci de zile cu numele meu pe el, dar fără destinație. Și, desigur, are și o explicație. Nu este vreo poezie sau vreun mesaj semnat, scrie doar: *Începând de mâine: în orice loc, de oriunde. La mulți ani.*

Acesta era cadoul lui. Mi-l imaginez pe Jamie în fața mea, dându-mi cartea de poeme, spunând ceva autoironic. Apoi, după ce îi mulțumesc din inimă, îl sărut, el mă roagă să deschid plicul. *O, ce avem noi aici?*

Este cel mai dulce, cel mai frumos lucru pe care l-a făcut cineva vreodată pentru mine. Dar mă și înfurie. De ce ar face asta? De ce m-ar trimite la plimbare în timpul vacanței, în timpul recuperării sale, în timpul perioadei în care trebuia să ne reconectăm, să savurăm ce ne-a mai rămas?

Pentru că în iunie plec. Pentru că știe că asta este ultima mea șansă să călătoresc așa cum mi-am dorit mereu. Pentru că știe că nu poate să vină

cu mine și nu vrea să rămân din vina lui. Pentru că mă iubește mai mult decât își dorește să petreacă alături de mine timpul ce ne-a rămas.

Ce faci când e vorba de o iubire ca asta?

CAPITOLUL 29

*Gândește-te la mine ca retras în întuneric,
Încă al tău, iar tu a mea; din clipele trecute
la ce-a fost bun, iar restul dă deoparte...
Și vino încet acolo unde te voi aștepta.*

William Allingham, *Neintitulat*, 1890

În cele din urmă, reușesc să mă aranjez. Mă întorc în sala de așteptare. Cecelia e cuibărită pe un scaun ca o pisică ce s-a culcat de-a-n-picioarelele. Antonia doarme cu capul pe umărul lui William, iar el se uită în podea.

Înainte să ajung la ei, doctorul Corrigan apare de după colț. Are o mină sumbră, iar asta-mi face inima să bată frenetic, ca un copil ce stă pe podeaua din bucătărie și lovește în oale și tigăi.

— Încă niciun semn de îmbunătățire, spune ea, iar inima mi se oprește. Încă îl ținem în comă și intubat. Încă nu răspunde la antibiotice. Dar...

Pare confuză.

— Am primit analizele de sânge. Și deși numărul leucocitelor este încă mic, se pare că tratamentul experimental a avut efect.

— Ce vreți să spuneți? întreb eu.

— În comparație cu fișele care mi-au fost trimise, văd o incidență relativ scăzută a mielomului. Este remarcabil de curat.

Antonia rămâne cu gura căscată. Eu nu pot să mă mișc.

— E în remisiune, rostește William.

Medicul clatină din cap.

— Nu sunt oncologul lui. Am în față niște analize de bază. Dar pot să spun că este o schimbare semnificativă. Următoarele douăsprezece ore sunt critice. Dacă reușește să învingă pneumonia...

— Vreau să îl văd.

Vocea mea este calmă, dar tensionată, de parcă aș putea deveni isterică la cea mai mică provocare.

— E izolat...

Până aici.

— Acum! O să îl văd acum!

— E profund sedat, nu va ști că...

— Nu-mi pasă! strig eu.

Antonia încearcă să mă apuce de umăr, dar mă scutur. Cecelia mă ia de mână, oferindu-mi putere, sprijin. Îi aud vocea, joasă și calmă. Convingătoare.

— Doamnă doctor, dați-i o mască. Orice e necesar. În mod sigur poate fi lăsată înăuntru.

Doctorul Corrigan se gândește. Încuviințează. Strânge buzele, dar spune:

— Urmați-mă.



După ce mi-am pus mănuși, iar o asistentă m-a ajutat să îmi spăl și usuc mâinile și după ce am primit o mască chirurgicală, sunt condusă în rezerva lui Jamie. Doctorul Corrigan arată spre fereastra încastrată în ușă.

— Pregătiți-vă.

Privesc prin cameră.

Jamie pare aproape mort. Pur și simplu. Fața este atât de palidă încât se aseamănă la culoare cu un cearșaf, chipul îi este acoperit de un ventilator, are o perfuzie în mână. Este înconjurat de aparate. Doctorul Corrigan se apropie de ușă și o deschide încet.

— Mă întorc în zece minute ca să vă scot. Nu aveți voie să îl atingeți. Riscul de infecții suplimentare este prea mare.

Ezit în prag.

— Pot să vă întreb... cât mai are?

Rămâne uimită.

— La ce vă...

— Vreau să spun...

Mă opresc, privind spre Jamie.

— Să spunem că se vindecă de pneumonie și mai avem de luptat numai cu cancerul despre care știți. Cât mai are?

Medicul clatină din cap.

— Nu funcționează așa.

— Vă rog. Cât?

— Nu știu.

— Aproximativ.

Pufnește, ca și când îmi bat joc de ea.

— Eleanor.

Vocea ei capătă un ton mai firesc, nemaivorbind ca un doctor.

— Ceea ce întrebi tu este imposibil de știut. Oncologul lui e posibil să fi

făcut niște estimări. Mai are atât dacă primește tratament și atât dacă nu. Ei bine, oncologul lui nu se aștepta la pneumonie, nu? A mă întreba cât mai are Jamie de trăit este ca și când m-ai întreba cât mai ai tu de trăit. Tu știi cât mai ai de trăit?

Tot ce pot să fac e să clatin din cap.

— Exact. Nici eu. Acum, tot ce pot să îți spun, este că ai zece minute.

Se întoarce și dispăre pe hol.

Tremurând, intru în cameră.

Aici nici măcar nu există vreun scaun. Mă uit la el și mă apropii de pat. Întind mâna înainte să îmi aduc aminte că nu pot să îl ating. O apuc cu cealaltă mână.

Îmi dispăre din minte tot ce-am vrut să-i spun. Ce caut aici? Care-i planul? Să îl ameninț să își revină proferând insulte și acuzații? Să plâng și să implor până când se trezește ca să mă facă să tac? Să mă bat cu pumnii în piept? Să îmi smulg părul?

Mă uit la el, are ochii închiși, capul dat pe spate, tubul băgat pe gât, respirând artificial, nu pot să cred că au trecut numai șase luni de când l-am întâlnit pentru prima oară. De când m-a mânjit cu condimente în Happy Cod. De când l-am urât de la prima vedere. De la acel prim curs, acea oră de pregătire, de când cu whiskey-ul și berea, de când cu primele întâlniri, săruturile din cămară și întâlnirile din capelă. Umorele sec englezesc, alternând cu umorul negru. Ochii lui. Acele ape adânci și pline de nuanțe.

Ochi pe care, îmi dau seama brusc, s-ar putea să nu îi mai văd vreodată.

Cu grijă, mă așez la picioarele patului său. Îl privesc pentru un moment.

— Jamie?

Simplul fapt că îi rostesc numele mă face să-mi dea lacrimile.

— Jamie, sper că mă auzi. Te rog. Țasta nu-i Oxenfordul tău. Bine? Nu pe aici treci dincolo.

Nu știu când sau unde este, dar nu-i aici. Nu poate fi aici.

Te rog, fă să nu fie aici.

Rămâi, Jamie. Dacă poți, dacă vrei, te rog, alege o altă dată. Alege să rămâi. Alege să rămâi cu mine.

Stai cu mine și voi rămâne cu tine.

Asta mă ia prin surprindere.

A venit atât de ușor, dar oare așa este? Pentru că n-am cum să spun asta – nici măcar nu mă pot gândi la asta – dacă nu-i adevărat. N-ar fi corect,

pentru niciunul dintre noi.

La urma urmei, asta a fost singura noastră regulă: fii sincer.

Poate că asta înseamnă, în primul și în primul rând, să fii sinceră cu mine însămi.

Și, la drept vorbind, când mă gândesc că plec pe 11 iunie, mi se pare că mă pregătesc să amputez o parte esențială din mine. Mi se pare un sacrificiu. Ca moartea. O moarte subită. Ca un accident de mașină. Țărușul care trece atât de repede și eficient prin inimă încât nu îndrăznești să îl scoți de acolo de teamă că te va durea prea tare. Îl lași acolo pur și simplu. Te plimbi cu el așa. Și când oamenii privesc spre acesta cu milă, te uiți în pieptul tău și ridici din umeri. *Nu, serios, e mai bine așa.*

Asta spunea Antonia.

E suficient de greu să pierzi pe cineva. Dar moartea fără să observi procesul morții este ceva abominabil. E nevoie de nouă luni ca să crezi viață și pare nenatural, ceva contra naturii, ca reversul să nu aibă parte de un interval al său. Un timp în care să te desprinzi de cunoscut și să îmbrățișezi necunoscutul.

Poate că un Oxenford trebuie împărțășit. Poate că nu este doar pentru persoana care trece râul, ci și pentru cei care rămân pe țărni. A privi în ochii unei persoane iubite, a vedea în ei conștientizarea, inevitabilul și a-i spune: te iubesc. Iubirea mea este cu tine până la final. A ta va fi cu mine până la finalul meu.

Pentru că iubirea nu moare, nu-i așa?

Ceea ce a spus Cecelia la înmormântarea lui Oliver: *lubiți-i din plin pe cei care sunt pe moarte, ca să moară în dragoste.*

În dragoste.

Doamne, Jamie, te rog, trezește-te.

Privesc în jos la el, umerii lui osoși, chipul răvășit, pieptul care se ridică și coboară artificial și îmi dau seama că sunt două variante posibile: poate rămâne un băiat pe care l-am cunoscut în timpul anului meu la Oxford, primul pe care l-am iubit vreodată, despre care am auzit că a murit ceva mai târziu.

Sau poate să fie băiatul alături de care am mers până la final.

Când am aflat prima oară că Jamie e bolnav, am crezut că boala lui era ceva similar obligațiilor pe care le aveam în America. Amândoi aveam alte angajamente anterioare. Angajamente de la care nu ne puteam sustrage.

Diferența este că Jamie nu are de ales. Tatăl meu nu a avut de ales.

Eu am.

Și când ai de ales, ești un fraier dacă nu o faci.

Bine, mă duc acasă. În iunie, o voi îmbrățișa pe Antonia, îl voi îmbrățișa pe William (acum că pot), o voi săruta pe Cecelia, îmi voi lua rămas-bun de la cei trei companioni ai mei și voi pleca. Voi bate de trei ori din călcâie și mă voi duce acasă.

Dar dacă vreau să stau în Oz?

Dacă Oz este acum acasă?

Aici, împreună cu acest bărbat din fața mea și tot ce vine la pachet cu el. Părinți. O soră. Prieteni. Oxford. Doar că nu acesta este planul.

Tatăl meu m-a învățat cum să am grijă cu pasiune de lucruri, cum să lupt pentru ele. *Iubesc să cred în ceva și să lupt pentru asta. Asta i-am spus Antoniei și este adevărat. Asta am sfătuit-o pe Janet să facă nici mai mult, nici mai puțin decât pe o scenă de pe care se adresa întregii țări. Crezi în ceva și luptă pentru asta.*

Ei bine. Mi-am găsit următoarea luptă.

Dragostea.

Asta este alegerea mea.

— Eleanor? Vocea moale, rugătoare a medicului îmi întrerupe gândurile.

— Vin imediat, spun eu.

Înghit cu noduri. Șoptesc.

— Jamie. Te rog să mă auzi. Acesta nu este Oxenfordul tău, Oxenfordul nostru. Dar îți promit, îl vom găsi. Împreună. Pentru că te iubesc și nu o să te las. Va trebui să mă lași tu primul. Alege să rămâi cu mine, iar eu voi alege să rămân cu tine.

Sunt surprinsă de cât de sacre-mi par aceste cuvinte, ca niște jurăminte de nuntă.

Și dacă viața nu te surprinde, atunci ce rost mai are?

Mă uit în jos privindu-i mâna așezată lângă corp, pe cearșaf. Aceeași mână pusă peste o carte în Bodleian, care mi-a întins cartea cu *Plaja de la Dover*, ca să citesc poezia cu voce tare, care m-a ajutat să mă sui într-o barcă, pe care a pus-o pe stomacul meu noaptea trecută când mi-a spus pentru prima oară că mă iubește.

Întind brațul, dar mă opresc la timp și nu o ating.

Îl privesc din nou chipul. Obraji trași, ochi fantomatici, un început de

barbă.

Încă e viu.

Mă aplec, la câțiva centimetri de urechea lui.

— Voi învăța ce cost are totul.

CAPITOLUL 30

*Povestea școlărelului din Oxford amărât,
Cu trăsături frumoase și la creier iute,
Ce obosit de cât la porțile-afirmării a bătut,
Lăsat-a într-o bună zi de vară
Prietenii, și a plecat să învețe tainele țiganilor,
El lumea a cutreierat cu-acea frăție,
Și deși mulți crezut-au astfel, nu i-a fost prea bine,
Însă în Oxford și la vechii prieteni n-a mai revenit.*

Matthew Arnold, *Băiatul de țigan*, 1853

Câteva ore mai târziu, în timp ce încerc singură să-mi abat atenția uitându-mă la niște felicitări groaznice – groaznice de-a dreptul – cu „însănătoșire grabnică”, îmi vibrează telefonul. Este un mesaj.

De la Connor.

Când îl citesc, locul uimirii e luat rapid de bulversare.

Uau! Felicitări!

La ce se referă? Într-un moment de nebunie cred că se referă la mine și Jamie, la decizia mea de a rămâne.

Evident, sunt o prostănacă nedormită. Îi trimit mesaj:

Bună! Dar...

Îmi trimite un link către o pagină web a CNN. Apăs pe el. Citesc doar titlul, înainte să ies pe ușile glisante duble afară în parcare, apelând numărul de telefon.

Gavin răspunde de la primul țârâit.

— Aici erai! spune el.

De parcă sunt un copil care s-a rătăcit de el într-un magazin și nu persoana care nu i-a răspuns la telefon o dată – doar o dată – pentru că discuta dacă să își ucidă sau nu iubitul.

— Hillerson a renunțat!

— Da, am văzut, spun eu.

De-abia mă ascultă.

— Din cauza dezbaterii, procentele lui s-au prăbușit! Am câștigat toate cele cinci alegeri preliminare!

Am uitat complet de alegerile preliminare. Azi e marți? Ridic privirea spre cerul înnorat ca să îmi dau seama cât e ceasul.

— Doamne, cât mi-aș dori să îi văd acum mutra aia îngâmfată de tot rahatul. Oricum, am comutat cu totul pe modul alegeri generale. Lucrurile se mișcă rapid, puștoaico, și o să fie nevoie să vii acasă. Știu că e devreme, dar ai stat destul. Iar eu îmi amintesc că al doilea semestru mi l-am petrecut doar bând.

Râde. Eu nu.

— Uite, știu că nu respectăm întocmai planul, dar planurile pot fi schimbate fără notificare.

Îmi dau seama că nu-i obișnuit cu tăcerea mea și pentru prima oară simt disconfortul din vocea lui.

— Bine?

Nu aveam de gând să fac asta acum. Am vrut să aștept până când aș fi dormit puțin și aș putea să mă exprim logic și diplomatic, pentru că, sincer, în clipa asta sufăr de incoerență.

Dar, ca și lui Hillerson, mi-a fost forțată mâna.

Acu-i acu.

— Nu.

Gavin tace. Până acum n-a mai auzit cuvântul ăsta din partea mea.

— Nu înțeleg.

— Nu vin acasă.

— Hai să nu exagerăm aici, Ella. Nu ți-ai dori să găsec un director politic adjunct interimar, pentru că, trebuie să fiu sincer, nu cred că va fi bine pentru tine...

— Nu, adică nu vin acasă. Punct. Nici acum, nici în iunie.

Din nou tăcere. Apoi spune:

— Despre ce-i vorba, Ella? Nu poate fi altă slujbă. Nu există o oportunitate mai bună...

— Nu, nu ți-aș face asta. Nici lui Janet. Vă sunt atât de recunoscătoare...

Nu pot să termin. Îmi dau lacrimile. Se pare că actul de a alege, de a alege o cale, nu înseamnă că dispăre calea cealaltă. Ci va exista mereu, ca o cale paralelă cu aceea pe care te afli acum. Înseamnă că va trebui să trăiești

știind la ce ai renunțat. Ceea ce nu este un lucru rău. Mă face să fiu mai fermă în privința deciziei mele.

Dar aș fi fost perfectă pentru postul acesta. Aș fi fost un superstar. Știu asta. Și Gavin știe, pentru că, după o pauză lungă, încearcă să mă salveze de mine însămi.

— Ella, uite ce o să fac. O să îți las o zi să te mai gândești înainte să încep să caut pe altcineva.

— Nu am nevoie de o zi.

— Ieri te-am promovat. Azi, îți dai demisia. Te-ai speriat? Oportunitatea asta nu înseamnă nimic pentru tine?

Pe lângă că urăsc că încercă să mă învinovățească, îmi dau seama tot mai mult că, de fapt, nu, nu înseamnă. Realizez că nu am spus nimănui că am fost promovată. Când Gavin și Janet mi-au dat vestea, m-am întors la prietenii mei, la iubitul meu și la părinții lui, care mi-au dat un inel și nu am avut nici măcar o dată impulsul, în niciun moment al seriei, să spun nimănui. Era irelevant înainte să decid că e irelevant.

— Așa s-ar zice, răspund eu.

— Ești prea deșteaptă pentru asta, spune Gavin, agitat. Tu nu ești una dintre fetele alea.

Mă zburlesc.

— Care fete?

Se oprește. Întreabă, pe un ton retoric:

— E vorba despre un băiat?

Furia mă cuprinde și începe să se aprindă dintr-odată. Cât de groaznic e să reduci lucrurile la atât. Trag aer în piept.

— Nu. Este despre o fată. O fată care își alege drumul în viață.

— A, da? Își alege drumul în viață în loc să facă istorie? În loc să ajute o femeie ca ea să fie aleasă președinte? Astea sunt prioritățile tale?

La fel de bine ar fi putut să mă lovească în stomac.

— Gavin...

Brusc, altă voce intră pe fir.

— Ella?

Apoi șoptește, departe de receptor:

— Mergi la o plimbare.

Pe când încerc încă să-mi revin după asaltul lui Gavin, aud vocea ei și ochii mi se umezesc.

— Îmi pare atât de rău... spun eu.

— Să nu te scuzi, spune ea ferm. Mă auzi?

Nu cred că mai pot să stau în picioare. Cad în genunchi pe asfalt, aerul rece îmi crestează plămâni, îmi cuprinde fața.

— Doar că... lucrurile s-au schimbat. Eu m-am schimbat, îmi spun.

— Ella, Ella, oprește-te. La urma urmei, alegerile te fac să fii cine ești. Fii în felul ăsta. Asta admir la tine.

Pentru o clipă tace, lăsând cuvintele să se sedimenteze. Trebuie să închid.

— Mulțumesc.

— Ușa mea e mereu deschisă. Da? Este o promisiune.

— Așa rămâne, spun eu, iar ea închide.

Las frigul să îmi cuprindă genunchii pentru o clipă. Îmi controlez respirația, aștept să se liniștească. Privesc crengile goale de deasupra mea, cerul ca o ceață cenușie, mașinile, Daciile, Mini-urile și Vauxhall-urile, care acum îmi dau seama că mi se par mai familiare decât corespondentele lor americane.

Ridic telefonul, mă uit o clipă la ecran.

Și apoi îl închid.

Realizez acum, în această parcare de spital incredibil de friguroasă de la periferia Glasgow-ului din Scoția, că faptul că ți se cere să faci ceva pentru că ești bun la asta nu este același lucru cu a avea o vocație. Vocația mea este educația, nu politica. Politica a fost vocația tatălui meu.

Mă simt ca atunci când te trezești dintr-unul din acele vise ca o revelație, și ai sentimentul că ai aflat toate secretele, toate misterele au fost rezolvate și *simți* totul diferit... dar nu știi despre ce dracului a fost. Te străduiești să îți amintești contextul, alegi indiciile lăsate în urmă, te agăți de firele revelației, sperând că te vor conduce înapoi la sursă și când în cele din urmă renunți și îți vezi de ale tale... te găsește.

Poate că visul meu legat de Oxford, planificarea, construirea carierei, bursa Rhodes, toate aceste lucruri care m-au determinat să vin aici n-au avut decât menirea de a mă aduce în acest punct. Poate că Orașul Contururilor de Vis – seva, piatra de temelie a educației din lumea vestică – nu a fost el însuși visul, ci poarta către ceva ce nu mi-aș fi putut imagina niciodată și nu aș fi văzut niciodată până acum.

Iubire. Familie. Conexiune.

Poarta către o viață.

Și către libertatea de a decide, conform propriei dorințe, ce vreau să fac, ce urmează să fac cu vocația mea.

Pentru prima oară în ultimul deceniu, nu am un plan imediat.

Ei bine, cu excepția unuia.

Mă întorc în spital și mă opresc la cantină ca să cumpăr cafele pentru colegii mei de purgatoriu. Intru din nou în sala de așteptare și le văd pe Cecelia și Antonia stând una lângă alta, vorbind. William se află lângă soția lui, aparent citind, dar în realitate plin de îngrijorare, din cauza senzației de zădărnicie.

Le dau cafeaua și apoi mă așez pe scaun, în fața lor.

— William, spun eu.

Își ridică privirea din revistă.

— Avem niște afaceri de discutat.

El încuviințează, iar Cecelia și Antonia se uită la mine precaute.

— Când Jamie își revine, când se va simți mai bine, nu îmi pasă dacă asta se întâmplă în mijlocul semestrului, o să îl iau într-o călătorie. O să călătorim până o să vrem să ne oprim. N-o să îl faci să se simtă prost în privința asta. În schimb, eu îți promit că nu îl voi lăsa să fie nesăbuit.

Antonia se înviorează, chipul ei radiind de speranță.

— Fată dragă! Rămâi?

— Scuze. Da. Rămân. Ar fi trebuit să încep cu asta.

Antonia rămâne cu gura căscată, sare de pe scaun și mă îmbrățișează. Peste umărul ei, continui să-l privesc pe William, așteptând un răspuns. În final, după o eternitate, spune:

— Condițiile tale sunt acceptabile, și se întoarce la revista lui.

— Serios?

Pe când mă desprind de Antonia, nu-mi pot reține surprinderea din voce.

— Pentru că vorbeam serios. O să mergem și o să tot mergem. Jamie a demonstrat că îi pasă de sănătatea lui și vom face tot ce trebuie făcut, dar...

— Prima regulă în business, murmură William întorcând o pagină. Când îți se spune da, nu mai vorbi.

Pe chip i se așterne o urmă de zâmbet, dar înainte să-i zâmbesc la rândul mi, în sală intră doctorul Corrigan și toți ne repezim la ea ca niște rățuște. Nu-i pot citi expresia feței.

Stomacul mi-e cuprins de o senzație oribilă, de parcă m-aș scufunda în

mare. Dacă nu mai e? Dacă am făcut toate aceste planuri pentru viața noastră, dar nu mai există un „noi”?

Sincer? Nu aş schimba nimic. Mă uit în jur și realizez că în momentul ăsta noi reprezentăm mai mult decât mi-am dat seama vreodată.

Mă cuprinde un sentiment de pace, ceea ce îmi dă putere să privesc spre doctor.

Din fericire, zâmbește.

— E timpul să îl trezim pe Jamie.



E nevoie de câteva ore ca să îl trezească din coma indusă. Așa că în timp ce Jamie redevine conștient, noi patru facem tot ce putem ca să ne anesteziem cu sticla mea de scotch consumată pe jumătate, pe care o bem bucuroși cu ajutorul unor pahare din plastic, în holul spitalului.

Când ni se permite în sfârșit să ne îndreptăm spre rezervă, eu merg în față, cotesc, oprindu-mă apoi la vederea frumoasei priveliști. Jamie stă în șezut, patul fiind ridicat pe jumătate. Arată absolut distrus.

„Stors până la epuizare”, după cum ar fi spus tata. Dar când mă vede, sunt recompensată cu un zâmbet mare, vioi, plin de dragoste. Întinde mâna. La doar câțiva centimetri de pat, dar e suficient.

Mai mult decât suficient.

Înaintează precaută, apropiindu-mă de patul lui.

Văzându-i ochii albaștri, vioi, licărind, plini de dorință, mă înmoi. Simt cum prin piept trece un fior de iubire.

Am crezut că lucrul cel mai greu pe care va trebui să îl fac era să îl părăsesc în iunie.

Dar cel mai greu este să rămân. Să trăiesc cu ideea de moarte. Să iubesc în prezența ideii de moarte. Cel mai greu lucru este să iubesc, fără dată de expirare, fără calificative, fără plasă de siguranță. O iubire care cere acceptarea tuturor lucrurilor pe care nu le pot schimba. Iubirea care nu urmează un plan.

Îi iau încet mâna și o sărut. El încearcă să vorbească, dar vocea îi este aspră din cauza intubării și de la somn.

Nu se aude nimic decât un scâncet mic, tandru. Rezist dorinței de a sări pe el. Probabil n-ar fi indicat din punct de vedere medical. Așa că șoptesc:

— Te iubesc.

Îl privesc cum zâmbește. Apoi, mânat de dorință, mă trage încet mai

aproape de el, apropiindu-mi urechea de gura lui. Inspiră, își adună toate puterile, iar eu închid ochii, gata să-l aud spunându-mi la rându-i acele cuvinte.

În schimb, șoptește:

— Ce bine că nu te iubesc, Ella din Ohio.

EPILOG

*Și, după ce părăsit-a Anglia c-un sărut,
Strălucitor s-a răsfiat deasupra Europei părul ei de aur.*

Charles (Tennyson) Turner, *Globul lui Letty*, 1860

Așa mi-l voi aminti mereu pe Jamie:

Stând într-o cascadă în plină vâltoare. Urcasem un canion nu departe de coasta Amalfi. După o baie răcoroasă în iazurile cu nuanțe de bijuterii, m-am dus să mă încălzesc pe pietrele scăldate în soare. Jamie a refuzat să iasă din apă. Se scufunda în apă și sărea ca un delfin, la un moment dat scotea chiar și sunetele adecvate. Era din nou copil. Explora, se juca, se distra la maximum. Era mai sănătos și nu mai era la fel de slab ca după pneumonie (e greu să trăiești cu paste, vin și înghețată). L-am privit aproximativ o oră în timp ce striga spre mine: „Uită-te aici, Ella!” și apoi făcea ceva ce ar fi fost imposibil cu câteva luni în urmă.

Cascada era la o oarecare distanță, dar asta nu l-a oprit. S-a suit pe baza stâncoasă și s-a așezat direct sub apa care cădea. Striga ca un primitiv, era atât de viu. Nu lăsa cascada să îl învingă. Dacă îl împingea în jos, se lupta ca să se ridice. Câteodată stătea drept, de parcă ar fi găsit un punct de echilibru între el și apa care curgea în șuvoaie. Nu-mi puteam dezlipi privirea de la el. Chipul lui intra și ieșea din aria vizuală, fiind ba în fața cascadei, ba în spate, trecând în spatele cortinei și revenind, înaintea și înapoi, înaintea și după perdeaua de apă și de fiecare dată inima mea bătea mai tare.

Ziua aceea, acea imagine, cascada ca o cortină între viață și ce este după, a devenit metafora mea.

Când Jamie s-a trezit în spitalul din Glasgow, viața așa cum o știa se schimbă. A primit cu bucurie vestea că medicamentul experimental i-ar putea permite să câștige ceva timp. Dar când i-am spus că m-am decis să rămân?

S-a opus.

Ne-am certat.

O zi întreagă mi-a interzis să intru în rezervă. L-am auzit spunându-i Antoniei că se simțea vinovat că renunțam la visul meu pentru el, în caz că aveam să regret, în caz că ajungeam să-l urăsc pentru asta, în caz că... până

când Antonia a spus, în cele din urmă: „E deșteaptă, mereu o să fie deșteaptă, poate să facă ce vrea cu viața ei, așa că, chiar dacă pare imposibil, fă bine și ia în calcul, băiatule superb, că decizia ei s-ar putea să nu aibă legătură numai cu tine”.

De aia o iubesc.

Șase săptămâni mai târziu, după ce ne-am întors la Oxford, la fizioterapie, la nenumărate analize și cantitățile uriașe de supă congelată de-a lui Smithy, am profitat de clipa noastră, de fereastra noastră de sănătate și am fugit ca hoții pe timp de noapte, în lume. Prin orașe și sate, munți, văi și cascade.

Acum, când îmi sorb cafeaua, un sărut îmi aterizează ușor ca o șoptă pe umăr.

O, ce bine.

Jamie s-a trezit.

Săruturile lui urcă pe gâtul meu și îi ofer ceașca mea de cafea, fără să-mi iau privirea de la podgoriile luminate de soarele dimineții. El ia cafeaua și se așază lângă mine pe verandă. Învârt absentă inelul de pe deget, calculez în minte distanțe. Ne așteaptă o zi întreagă de condus. Vrem să ajungem în Elveția până la lăsarea serii. Desigur, ne vom opri pe drum pentru câteva gustări. Mai este și o casă în Annecy unde a dormit o dată Tennyson, pe care Jamie vrea să o vadă. Poate că o să luăm prânzul acolo. Am devenit dependentă de *saucissons aux pommes* și vreau să fiu sigură c-o să mai mănânc cel puțin o dată înainte să plecăm din valea Rhônului.

Jamie își îndreaptă fața spre soarele dimineții.

Am venit la Oxford în căutarea unei experiențe-unice-în-viață. Am ales să trăiesc o viață întreagă.

Știu că într-o zi o să dispară în cascadă, va trece în spatele perdelei sale învolburate pentru totdeauna și pentru mine va fi pierdut, ca un personaj desprins dintr-un basm. Dar în povestea noastră nu există niciun dușman, nicio vrăjitoare, nicio zână, niciun imperativ moral sau pildă. Niciun „pân' la adânci bătrâneți”.

Povestea noastră există pur și simplu. Este viața.

Apa continuă să curgă în timp ce noi venim și plecăm.

Jamie și cu mine n-am fost niciodată pentru totdeauna. Nimic nu este în viață pentru totdeauna. Dar dacă iubești pe cineva și ești iubit, ai putea găsi eternitatea.

Sub orice formă și oriunde s-ar afla.

POSTFAȚĂ

A cunoaște și iubi o altă ființă umană
stă la baza întregii înțelepciuni.

– Evelyn Waugh, *Brideshead Revisited*

MULȚUMIRI

În primul rând aș vrea să îi mulțumesc lui Allison Burnett, al cărei scenariu original stă la baza acestei cărți. De asemenea, îi mulțumesc lui Clint Culpepper pentru că m-a angajat ca să dezvolt scenariul, grație cunoștințelor mele și iubirii pentru Oxford.

Mulțumesc foarte mult echipei de la Temple Hill. Lui Tracey Nyberg, pentru acel apel care a schimbat totul: „Ce părere ai despre *Oxford* romanul?” Lui Annalie Gernert și Alli Dyer, pentru că ați oferit acestei cărți un final plin de notițe și idei. Lui Jaclyn Huntling pentru toată munca depusă ca să aducă acest film la viață. Lui Petersen Harris: pentru că am sărit amândoi într-un tren în mișcare și nu aș fi putut avea un coordonator mai bun. Lui Marty Bowen și Wyck Godfrey, doi oameni minunați care au știut mereu ce e de făcut cu acest proiect și au avut încredere că îl pot duce la capăt.

Marty, știu cât de mult iubești romantismul.

Ar fi urât din partea mea dacă nu aș recunoaște rolul pe care l-a avut Oxford University Society din Los Angeles și mai ales rolul pe care l-a avut în acest proces inimitabila Bea Hopkinson. Bea a fost aceea care inițial a pus în practică solicitarea lui Clint Culpepper de a găsi scenariștii care au fost la Oxford, iar prin OUSLA am întâlnit-o pentru prima oară pe scriitoarea Medeni Griffiths, prietenă, femeie veșă, iubitoare a tuturor lucrurilor cu franjuri și colegă de Oxford, care a fost partenera mea în ceea ce privește scenariul.

Vă mulțumesc tuturor celor de la Lincoln College, Oxford, pentru că mereu m-ați făcut să mă simt ca acasă. Doctorului Daniel Starza Smith pentru că și-a alocat timp să mă învețe treptele esoterice ale ierarhiei academice de la Oxford. Și mai ales doctorului Jem Bloomfield pentru remarcile sale și atenția la detalii, calități pe care i le cunoșteam după un deceniu de prietenie, dar care niciodată nu a încetat să mă surprindă și să mă încânte.

Doctorului Breda Carroll îi mulțumesc pentru tot ajutorul acordat de-a lungul timpului când a venit vorba de cercetări și sfaturi medicale. Îi mulțumesc și prietenului meu, bunul actor Jimmy Brighton, care din nefericire a devenit un fel de expert în cancer din cauza multiplelor tratamente urmate în timp ce am scris cartea asta. Sunt sincer

recunoscătoare pentru sinceritatea, curajul și inima ta. Dar oricum: F.C.

Vă mulțumesc vouă, oamenilor de afaceri, fără de care noi creativi nu am avea niciodată pe cineva pentru care să ne îmbrăcăm în pantaloni. Avocatului Paul Miloknay și tuturor celor de la Writers House, mai ales lui Simon Lipskar.

Mulțumesc echipei HarperCollins/William Morrow. Lui Liate Stehlik pentru că a crezut în acest proiect de la început și lui Kate Nintzel pentru că l-a promovat. Lui Julie Paulauski, Katherine Turro, Molly Waxman și tuturor celor care m-au păstoriți în cadrul acestui proces. Și, desigur, lui Elle Keck, un editor cu care am avut norocul să lucrez în parteneriat.

Le mulțumesc autorilor pe care i-am cunoscut și cu care m-am împrietenit de-a lungul anilor petrecuți ca narator de cărți audio. Generozitatea voastră este cu adevărat onorantă. Învăț de la voi în fiecare zi.

Le mulțumesc prietenilor, familiei și tovarășilor de cărți audio care mă suportă în timpul acestui proces foarte haotic al scrierii. N-am reușit să am parte de lucrurile mărunte, precum echilibrul între muncă și viața personală. Mulțumesc cu precădere mamei și lui Ken, care cu ocazia asta m-a văzut cum am ajuns la fața întunecată a lunii și înapoi. Te iubesc și m-am întors.

Și în cele din urmă, lui Geof, partenerul meu în toate. Ești revelația vieții mele. Sunt multe motive pentru care această carte nu putea exista fără tine și este la fel de mult a ta, pe cât este a mea. O persoană înțeleaptă, o scriitoare mi-a spus odată: „Nu scrie ce știi, scrie ce vrei să știi”. Ei bine, alături de Ella am învățat despre alegeri și, G: eu te aleg pe tine.

P.S.

Informații, interviuri și altele...

Despre autoare

Faceți cunoștință cu Julia Whelan

Despre carte

Povestea din spatele cărții

Citiți în continuare...

Ghid pentru grupul de lectură

Despre autoare

Faceți cunoștință cu Julia Whelan

Julia Whelan este o scenaristă, actriță și naratoare de cărți audio care a obținut diverse premii. Și-a obținut licența în engleză și scriere creativă la Colegiul Middlebury și Universitatea Oxford. Cât timp a stat în Anglia, pasiunea ei pentru ceai s-a transformat într-o adevărată poveste de dragoste, care a culminat în cele din urmă cu obținerea unei certificări de maestru de ceai.

Despre carte

Povestea din spatele cărții

Cu exact zece ani în urmă, eram în Oxford, în fața tatei, în timp ce trenul în care ne aflam pornea încet la drum. Primul meu an de facultate în străinătate se termina și urma să mă întorc la Middlebury College, în Vermont, toamna. Programul redus de studii derulat în colaborare de Middlebury și Lincoln College, Oxford, nu seamănă cu majoritatea programelor de un semestru destinate studenților americani. Eu am fost înmatriculată ca membru al colegiului, ceea ce mi-a oferit acces Bodleian, acces la facultate și, printre altele, am figurat acolo ca studentă: pe scurt, am mers la Oxford „pe bune”.

Tatăl meu venise să mă vadă la finalul acestei aventuri înainte să pornim mai departe, într-o călătorie, pentru câteva săptămâni. Ne-am simțit bine în Ox, am mers cu barca, ne-am adăpostit sub un arbore în timpul unei furtuni, am făcut un tur itinerant pe jos, am vizitat Oxfordshire History Centre (unde am aflat pentru prima oară despre Oxenford), am servit cina și am fost în puburi alături de prietenii mei. Aceiași prieteni care m-au condus la gară, cărându-mi bagajele, tachinându-mă cu privire la multitudinea de *chestii* pe care le luasem cu mine, ceva tipic american, și care au stat pe platformă făcându-mi cu mâna ca maniacii, devenind tot mai mici pe măsură ce-i priveam prin geamul de la tren. Le-am făcut la rândul-mi semn cu mâna, zâmbind, fericită că distanța tot mai mare dintre noi îi împiedica să îmi vadă lacrimile foarte nebritanice.

Totuși, tatăl meu, stânjenit de ieșirea mea emoțională pe care nu o putea alina, m-a bătut pe genunchi cu un deget și a spus:

— Te vei întoarce.

Bine, dar când? După cel puțin un an, m-am gândit. Pe atunci un an părea o viață întreagă. Am încuviințat, știind că avea dreptate.

Dar nu a fost așa. Nu m-am mai întors pentru mai mult de o vizită de două zile o dată la câțiva ani. Treceam prin oraș când aveam un interval între zboruri, ca un turist pasionat de Harry Potter. Ar trebui să menționez că, asemenea Ellei, fusesem o finalistă a bursei Rhodes, dar spre deosebire ea, nu am primit-o. După ce am absolvit Middlebury, m-am îndepărtat de lumea academică și m-am întors la vechea mea viață.

Înainte să merg la facultate, am fost un copil actor, atingând apogeul în liceu, într-un serial de care sunt încă, până în ziua de azi, foarte mândră. *Once and Again* a fost un proiect solicitant, bine pus la punct și plin de satisfacții. Personajul meu era o adolescentă cerebrală, sentimentală, făurită de scenariști care știau ce fac.

Am venit înapoi în L.A. Dorind să am parte de mai mult *Once and Again*.
Ha.

Asta era în 2008. HBO conducea detașat, Netflix încă scotea pe piață DVD-uri, *Breaking Bad* abia debutase, iar rețelele de televiziune erau ca o fântână arteziană de programe de tip *reality*. Lumea televiziunii pe care o părăsisem cu patru ani în urmă era de nerecunoscut.

Mi-am schimbat direcția încă o dată, canalizându-mi energia în scris, gândindu-mă că poate voi pleca, voi urma un Master³² în Scriere Creativă. Dar actorii (sau, ca s-o spun pe-a dreaptă, actrițele) au un anumit interval de oportunitate. Știam că dacă plecam la douăzeci și cinci de ani, puteam la fel de bine să nu mă mai întorc niciodată.

Așa că am rămas, m-am adaptat acestui nou peisaj. Scriam scenarii, lucram din când în când ca actriță și mă ocupam de o activitate care-mi făcea plăcere, nararea de cărți audio. În mod cu totul neașteptat, licența mea în engleză și scriere creativă, care păruse atât de frivolă la timpul ei, s-a dovedit de fapt utilă în industria divertismentului. Cărțile audio mi-au dat oportunitatea nu doar să joc, ci și să citesc în fiecare zi. Și să citesc mai multe genuri, la care nu aș fi avut acces de una singură. Mereu glumesc spunând că atunci când eram în facultate n-am citit nimic scris în ultima sută de ani, ca acum să lecturez scrieri cu patru luni înainte să fie publicate.

În această perioadă am avut o contribuție la capitolul referitor la Los Angeles, ce apărea într-o publicație a asociației de absolvenți de la Oxford. Această colaborare s-a născut în special datorită iubirii ce i-o port lui Bea, absolventa octogenară care coordona publicația. Într-o zi, aceasta a fost contactată de președintele Screen Gems (o divizie a Sony). Acesta căuta scenariști care să rescrie un scenariu existent, a cărui acțiune era plasată în Oxford. Împreună cu o prietenă am scris niște scene de probă și, pe scurt, am obținut slujba.

Am primit scenariul, care era o dramo-comedie romantică despre o fată

³² În original, MFA (Master in Fine Arts) (lb. engleză în original) (n. red.).

americană care se duce la Oxford și se îndrăgostește de un tânăr profesor bolnav în stadiu terminal.

Chestia cu americanul care merge la Oxford îmi era cunoscută. Înțelegeam ce te atrage acolo, supraviețuisem șocului cultural, mi-a plăcut atât de mult cât poate să-ți placă cineva care n-are aceleași sentimente pentru tine.

Dar ceea ce chiar m-a intrigat la această poveste a fost faptul că personajul principal, o tânără debordând de potențial, a fost forțată pe neașteptate să se confrunte cu perspectiva morții, pentru că, la vremea aceea, era pentru prima oară când eu însămi mă luptam cu durerea pierderii cuiva.

Cu exact un an înainte de a-mi fi încredințat scenariul, mi-am pierdut tatăl. Brusc. Pe neașteptate. A fost o zi ca oricare alta, cu excepția faptului că am primit „telefonul”. În urma lui au rămas un tată de 86 de ani și mama lui vitregă, iar eu am moștenit responsabilitatea îngrijirii lor. Până când am început să lucrez la scenariu se scursese deja un an din (cei care aveau să devină) trei în care i-am ajutat pe cei dragi să facă tranziția spre finalul vieții lor. Până când am început cartea dispăruseră amândoi, muriseră la șase luni distanță unul de altul. De fapt, contractul pentru această carte a venit la două ore după moartea bunicului meu. Iar această propoziție o scriu în ziua în care tatăl meu ar fi trebuit să împlinească șazeci și nouă de ani, iar bunicul meu nu mai este de doi ani.

Nu înțeleg inefabila funcție a coincidențelor.

Așadar, în trei ani – când eu ajunsesem aproape de treizeci de ani – suferisem șocul produs de moartea cuiva și trecusem în două rânduri prin procesul pierderii unei persoane dragi.

Am vrut să scriu ceva despre asta. Am vrut să înțeleg ceva din acest mister etern. Am vrut să deznod aceste sentimente încâlcite care zăceau în mine.

Dar un scenariu, cu toate că are niște atribute incitante, nu servește explorării filosofice interioare. Pentru asta, aveam nevoie de un alt mediu.

Aveam nevoie de un roman.

A transforma un scenariu într-un roman nu este ceva nemaiauzit. De fapt, unul dintre lucrurile care mi-a folosit drept inspirație pentru scenariul Oxford a fost filmul *Love Story* din 1970, ce fusese, la rândul său, transformat în roman. În mod sigur nici procesul în sens invers nu e

nemaîntâlnit: ca un scenarist să adapteze o carte de care l-ar putea lega o experiență personală. Dar nu știu dacă s-a întâmplat de multe ori ca un om să aibă ocazia de a adapta un scenariu care nu îi aparține, transformându-l într-o carte a lui.

Toate formele de adaptare datorează ceva lucrării inițiale. Totul vine de undeva.

De exemplu, *Love Story* a avut, de fapt, propria sursă: *Dama cu camelii*, de Alexandre Dumas. Pe care se bazează și opera lui Verdi, *La Traviata*. M-am simțit obligată să includ ceva din acest fir narativ în carte: când Jamie se ridică de la masă, în timpul cinei cu *coș au vin* de la el de acasă, ca să dea drumul la muzică, pune *La Traviata*. Este nu doar o odă închinată *Damei cu camelii* și *Love Story*, ci procesului adaptării în general.

Istoria mea cu Oxfordul este o poveste de dragoste aparte. Chiar dacă prosperam în L.A., o parte din mine era încă ușor geloasă pe toți ceilalți care aveau ocazia să fie în Oxford. (Două căi! Alegeri care continuă să ne bântuie!) Oxford era ca acel cineva care-a plecat. Te întrebi cum arată acum. Dacă este fericit. Dacă se gândește la ține.

În ultima fază de editare a acestei cărți, am făcut o scurtă oprire în Oxford. Am fost șocată să descopăr cât de mult s-a schimbat. Nu mai fusesem pe acolo de trei ani, dar păreau treizeci. Cafenelele, barurile de hipsteri, mâncarea bună de-a dreptul! Se construia foarte mult. Macaralele se intersectau cu turnurile, trotuarele erau blocate, fațadele acoperite. Am descoperit că aveam multe de rescris. În varianta inițială, când Ella încearcă să îl urmărească pe Jamie la biblioteca Lincoln, intră în bibliotecă așa cum o făceam eu mereu: printr-o clădire de la capătul Grove Quad, prin holul lung, ieșind prin ușa ce se află la capătul acestuia, apoi prin grădina rectoratului și trecând prin poarta ce se află la celălalt capăt. Acum, pe acest traseu dai peste o clădire uimitoare din lemn și sticlă. În bibliotecă se poate ajunge numai din afara colegiului și intrând prin strada Turl. Așa cum mi-a spus un student: „Mda, genial. Acum trebuie să mă îmbrac cu haine adevărate ca să merg la bibliotecă”.

Am avut ocazia și să îmi revizitez profesorii dragi și să beau sherry înaintea cinei din sala cea mare, unde am stat la masa cea mare, privindu-i pe studenți în robele lor negre și trecând printr-un moment uimitor de discordanță cognitivă.

Felul în care ne amintim locurile și oamenii este supus propriului proces

de adaptare. Odată ce trăirea efectivă a acelor momente s-a încheiat și acestea trec în memorie, noi preluăm controlul narațiunii. Uneori, fără să vrem, modificăm. Acesta este, poate, singurul avantaj al morții: când oamenii mor pot continua să trăiască în memoria noastră așa cum alegem noi, în timp ce locurile continuă să existe, să se schimbe.

De exemplu, amintirea pe care o am cu tata în acel tren, când mă alina, săptămâna minunată pe care o petrecuserăm împreună, mă face să uit cum au stat de fapt lucrurile: că până am ajuns la punctul final al călătoriei eram deja bucuroasă că se încheie. Sunt sigură că el simțea la fel. Dar din fericire, acea amintire se află în fundal. În prim-plan sunt astea: ochii care îi licăreau când privea în sus spre tavanul bibliotecii Lincoln College sau când aduna broșuri pentru programe de arheologie ce se derulau vara la Oxford, și la care nu a mai apucat să participe, noi doi stând pe un culoar la Blackwell, eu spunându-i că va trebui să cărăm cărțile cumpărate prin Bath, Windsor, Cambridge, Paris, Londra, el punând o carte înapoi pe raft, cu regret, din cauza a ceea ce spusese, iar eu urând faptul că l-am determinat să facă asta.

Și apoi acea simplă atingere pe genunchiul meu: *Te vei întoarce.*

M-am întors, cel puțin în amintirile mele. Am scris această carte ascultând melodiile pe care le auzeam în urmă cu zece ani în camera mea ce se afla în capul scării cu numărul doi, care-mi răsunau în căști în timp ce mă duceam la cursuri pe Park Rd.; bând ceai Whittard din cănile mele Blackwell. Am ținut poze la îndemână. Am ales poemele pentru fiecare capitol din antologiile uzate pe care le aveam când am stat acolo, antologii pe care – paradoxal – le-am cărat după mine prin Bath, Windsor, Cambridge, Paris, Londra, înainte să mă îndrept spre casă.

Deși m-am folosit de amintiri ca să scriu, nu am vrut să îmi scriu amintirile. Anul petrecut de mine la Oxford nu este nici pe jumătate la fel de interesant ca al Ellei. Am vrut să scriu o poveste care să fie alimentată de legături emoționale indestructibile, dar dincolo de asta, nu sunt asemănări puternice între noi. Nu am folosit nimic din experiența mea acolo. Nu am avut niciodată o bicicletă, nu am furat o barcă (serios, jur!) și nu m-am îndrăgostit (eram prea ocupată cu învățatul).

Procesul de adaptare, asemenea amintirii, este unul selectiv; un proces de negare și amplificare în același timp. Fiecare lentilă, fiecare strat de palimpsest schimbă povestea. Chiar și cartea audio va avea propria

versiune. Când va fi realizat filmul *Un an la Oxford*, regizorul va avea versiunea lui. Actorii. Editorul. Și tu, cititorule, vei avea propria versiune. Ca urmare a ceea ce vei alege, poate fără să-ți dai seama, să respingi, să amplifici.

Răsfoiește din nou cartea asta peste zece ani și vezi cum s-a schimbat amintirea ei. Promit să fac la fel. Să vedem cum îmbătrânește. Să comparăm ce e în memorie cu realitatea. Poate că până atunci va exista un leac pentru mielomul multiplu. Poate că dorința Ellei ca în Statele Unite să existe un sistem de educație bazat pe studiul artei va deveni realitate (ce vreți, orice fată are dreptul să viseze!). Poate că îți vei aminti unde erai când ai citit-o, cine erai când ai citit-o.

Sau poate o vei confunda cu filmul și te vei întreba ce s-a întâmplat cu scena primului sărut dintre Ella și Jamie.

Puteai să juri că e în carte.

Puteai să juri că îți amintești cum a decurs.

Și, vei gândi atunci, *versiunea mea era mai bună*.

Iar pentru mine asta e ok. Așa ar trebui să fie.

Julia Whelan
30 iunie 2017

Ghid pentru grupul de lectură

1. Ella a visat să meargă la Oxford de la treisprezece ani. Există vreun loc în care ți-ai dori mereu să ajungi? Unde se află și de ce te-ai duce acolo? Ai ajuns acolo? Dacă da, te-ai întoarce?

2. Una dintre ideile Ellei în materie de educație este că artele sunt esențiale pentru a crea persoane care gândesc liber. Ești de acord? De ce da sau de ce nu? Crezi că asta este ceva ce ar trebui implementat în sistemul de educație din țara ta?

3. Sunt personaje care ți-au plăcut de la bun început? Personaje pe care nu le-ai plăcut? Părerea ta despre aceste personaje s-a schimbat pe parcursul povestirii?

4. Când Ella și Jamie sunt împreună pentru prima oară, pornesc de la premisa unei legături „fără obligații”. Acest tip de relații poate funcționa? În general, credeți că bărbații și femeile au aceleași așteptări de la legăturile ocazionale? Ella a vrut să-l păcălească pe Jamie, la început, când a pretins că nu vrea o relație?

5. Când Jamie dezvăluie adevărul despre boala sa, el recunoaște că a fost de părere că o merită pe Ella, că aceasta urma să fie ultima lui „ieșire”. Îl crezi? Sau ești de părere că s-a așteptat de la început la ceva mai mult? Ar fi trebuit să îi spună din start adevărul?

6. Când Ella află că Jamie e bolnav, reacția ei imediată este că se simte „prinsă în capcană”. Când ajungem să înțelegem că acest sentiment era declanșat de relația cu mama ei după moartea tatălui, reacția ei devine logică? Cum crezi că ai fi reacționat în această situație?

7. Ce crezi despre relația Antoniei și a lui William? Crezi că se iubesc unul pe altul în aceeași măsură? Unul dintre ei este mai puternic decât celălalt?

8. Menționarea celebrului vers al lui Tennyson: „Este mai bine să fi iubit și să fi pierdut, decât să nu fi iubit deloc” marchează un punct de cotitură în relația Ellei cu Jamie. Ești de acord cu Tennyson? Ai trecut chiar tu prin această experiență dificilă?

9. Poezia reprezintă o parte importantă a relației dintre Ella și Jamie, ca și a cărții. Mai este poezia relevantă sau interesantă pentru gândirea contemporană? Ai scris vreodată poezie, ca adult? De ce?

10. Jamie are o filosofie anume despre „Oxenfordul” lui, locul în care o persoană este pregătită să „treacă dincolo”. Ești de acord cu el?

11. După părerea ta, când Ella a hotărât să rămână în Marea Britanie cu Jamie a luat decizia corectă? Ai fi luat aceeași decizie în locul ei? La vârsta ei? La vârsta ta de acum?

12. Dacă ai putea alege, ai prefera să mori brusc sau să ai timp să îți iei rămas-bun? Îți dorești ca de același lucru să aibă parte oamenii pe care îi iubești? Mai concret, partenerul sau partenera ta? Părinții tăi? Răspunsurile sunt diferite?



„O lectură absolut încântătoare, cu profunzimi nebănuite...
O scriere care este în aceeași măsură veselă și captivantă, pe cât
este de plină de forță și înțelepciune. Romanul îți va rămâne în
minte mult timp după ce l-ai citit.“

*Taylor Jenkins Read, autoarea romanului
The Seven Husbands of Evelyn Hugo*

